

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

DEAN
KOONTZ

GOING
HOME
IN THE
DARK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GOING HOME IN THE DARK

DEAN KOONTZ DA YAZIYOR

*Kayıp Ruhlar Ormanı - Kötü Hava Arkadaşı - Sonra
Ölüm - Dünyanın Sonundaki Ev - Büyük Karanlık Gökyüzü -
Quicksilver - Öteki Emily - Başka Yerde - Adanmış Ashley Bell -
Şehir - Masumiyet - 77 Gölge Sokağı - Ne*

*the Night Knows - Breathless - Relentless - Your Heart
Belongs to Me The Darkest Evening of the Year - The Good
Guy - The Husband - Velocity - Life Expectancy - The Taking
- The Face - By the Light of the Moon - One Door Away
from Heaven - From the Corner of His Eye - False Memory -
Seize the Night - Fear Nothing - Mr. Murder - Dragon Tears*

*Hideaway - Cold Fire - The Bad Place - Midnight - Lightning -
Watchers - Strangers - Twilight Eyes - Darkfall - Phantoms -
Whispers - The Mask - The Vision - The Face of Fear - Night
Chills - Shattered - The Voice of the Night - The
Alacakaranlığın Hizmetkârları - Şimşek Evi - Gece Yarısının
Anahtarı - Karanlığın Gözleri - Gölge Ateşleri - Kış Ayı -
Aralık Kapısı - Kalbin Karanlık Nehirleri - Icebound -
Tuhaf Otoyollar - Yoğunluk - Hayatta Kalan Tek Kişi -
Ticktock - The
Eğlence Evi - Şeytan Tohumu*

JANE HAWK SERİSİ

*Sessiz Köşe - Fısıldayan Oda - Eğri Merdiven - Yasak
Kapı - Gece Penceresi*

ODD THOMAS SERİSİ

*Odd Thomas - Forever Odd - Brother Odd - Odd Hours - Odd
Interlude - Odd Apocalypse - Deeply Odd - Saint Odd*

FRANKENSTEIN SERİSİ

*Savurgan Oğul - Gece Şehri - Ölü ve Diri - Kayıp Ruhlar - Ölü
Şehir*

ANI

Küçük Büyük Bir Hayat: Trixie Adlı Neşeli Bir Köpeğin Anıları

p 0 l * *
g 0 1 *

D A R K

**DEAN
KOONTZ**

THOMAS Ø MERCER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2025 by The Koontz Living Trust
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662500534 (ciltli)
ISBN-13: 9781662517792 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662500527 (dijital)

Kapak tasarımı Damon Freeman İç
çizimler Edward Bettison

Kapak görseli: © Don Landwehrle, © Jacek Rams, © Donenko Oleksii, © Aqi / Shutterstock

Birinci baskı

*Bu kitap David Brouwer'e ithaf edilmiştir.
Hâlâ buradayım. Teşekkür !*

İÇİNDEKİLER

EPIGRAPH

BİR: SEVGİLİ ÖLÜ AMİGOMUZ

ÖNCE BUNU OKUYUN YA DA SONSUZA DEK
PIŞMANLIK DUYUN

1: İKİ KİLO BEŞ ONS

2: KOMADAKI İNSANLAR

3: BİLİNÇSİZKEN RESİM YAPMAK

4: SAHTEKAR BOBBY

5: KOMİK

6: SPENCER TRUEDOVE HAKKINDA BİLMENİZ
GEREKEN BİRKAÇ ŞEY DAHA

7: BALTIMORE ARTIK YOK

8: LASSIE, EVE GEL

9: ERNIE'NİN ANI

10: EN KÖTÜSÜ OLUR, SONRA DAHA KÖTÜSÜ

11: VEDALAŞMANIN BİRDEN FAZLA YOLU VAR

12: MEŞGUL BEDEN

13: OTOPARKTA ANİ AYDINLANMA

14: ERNİESAKLAMAK

15: YALNIZ ERNİE

İKİ: ACIMASIZ BİR KASABA 16:

AKŞAM YEMEĞİNDE

ARKADAŞLAR

17: REBECCA HESABI ÖDERKEN, BOBBY
AMİGO AKŞAMI HATIRLIYOR

18: KİLİSENİN ALTINDA

- 19: MOTELE GİDERKEN, REBECCA UZUN ZAMAN
ÖNCEKİ YOĞUN BİR GÜNÜ HATIRLAR
- 20: YAYILAN MEŞELER MOTOR OTELİNDE ABED
- 21: BOBBY ANİDEN DEHŞET DOLU BİR GECEYİ
HATIRLIYOR
- 22: REBECCA O ANI PAYLAŞIYOR
- 23: UÇURUMUN KENARINDA KAHVALTI
- 24: EDEBİYAT NEDİR?
- 25: BRADY DRIVE'DAKİ EV
- 26: ERNIE'Yİ YİNE SAKLAMAK
- 27: KOMŞU ZİYARETİ
- 28: KORKUTUCU KEŞİFLER
- 29: ERNIE KATLANIR YATAĞIN ARKASINDA
- 30: SPENCER'IN EVİNDEKİ OLAYLARDAN SARSILAN
AMİGOLAR ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN ADORNO'NUN
YERİNE DÖNER
- 31: AMİGOLAR GENESIS'E GİRDİKÇE, İYİLEŞMİŞ BİR
HAFİZAYA
- 32: ÖZGÜRLÜK PARKI
- 33: AMİGOLAR KAÇMAYI REDDEDİYOR
KENDİNİ ÜÇ: OKUYUCU, HAZIRLA
- 34: ERNIE SABIRLA BEKLİYOR
- 35: HASTANEYE GİTMEK, SPENCER
REBECCA'NIN SEVİLMİYEN KİŞİ KOZASINDAN
GECEYİ HATIRLIYOR
- 36: BİR YANLIŞ ANLAŞILMA
- 37: AYAK PARMAĞI
- 38: DİĞER AYAK PARMAĞI
- 39: TEPE TEPE
- 40: ERNIE'Yİ UNUTMAYALIM
- 41: ALBERT CAMUS 'DEN VEBA
- 42: PAPAZ LARRY'Yİ ZİYARET ETMEYE HAZIRLANAN
AMİGOLAR ŞÜKRAN GÜNÜ'NÜ HATIRLIYOR
KORKU

43: PAPAZ LARRY'Yİ ZİYARET ETMEYE HAZIRLANAN
AMİGOLAR ŞÜKRAN GÜNÜ'NÜ HATIRLIYOR
KORKU

44: PAPAZ İLE BİR ZİYARET

45: ANNE

46: ALFA

47: HAYATI VE KORKUTUCU BİLGİLERİ DAHA HIZLI
AKTARMAK İÇİN

48: WAYNE LOUIS HORNFLY

49: BEYAZ AT, SIYAH ŞAPKA

50: AMIGOS

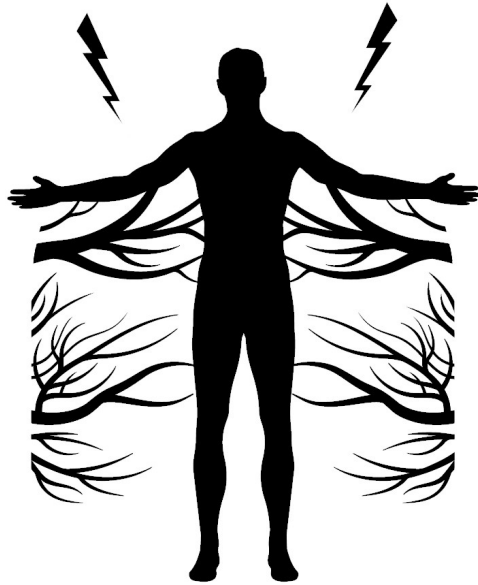
YAZAR HAKKINDA

Birçok şey inanılmayacak kadar tuhaf olsa da,
hiçbir şey gerçekleşmeyecek kadar tuhaf değildir.

-Thomas Hardy

Yalnız mısın?
Ben de yalnızım.
Birlikte durun.
Zamanımız geldi.
Dostlarımızın sevgisi
bizi .

ONE

OUR
BELOVED
DEAD
AMIGO

ÖNCE BUNU OKUYUN YA DA SONSUZA DEK PIŞMANLIK DUYUN

Aşağıdaki hikaye, herhangi bir şeyin gerçekliği bilinebildiği kadarıyla doğrudur. Tüm isimler, "dört amigo" ve bu olaylara maruz kalan diğerlerinin mahremiyetini ve hayatlarını korumak için değiştirilmiştir. Aynı şekilde, amigoların kariyerlerine ilişkin ayrıntılar da aynı amaçla değiştirilmiş, ancak onları daha etkileyici ya da daha az etkileyici kılmak için revize edilmemiştir. Bu hikayedeki kasaba olan Maple Grove, adı Grove *olmasa* da yeterince gerçektir. Bazıları "dört amigonun" bu hikayeyi para için ürettiğini öne sürmüştür. Çok saçma. Yemin ederim ki bu dörtlünün hiçbirisi bu kitaptan ya da ilgili haklardan bir kuruş bile almayacak.

Bu olayları bu kadar ayrıntılı bir şekilde nasıl öğrendiğim, teşvik etmediğim birçok varsayıma neden olacaktır. Şimdiden, profesyonel hayatımdaki güçlü kişiler kaynaklarımı açıklamam için bana baskı yaptılar, ancak ben bunu yapmadım

-Çünkü hayatlar söz konusu. Benim "beşinci amigo" olduğum ve bu olaydaki rolümü sildiğim yönündeki spekülasyonlar, yasal nedenlerle ne doğrulayacağım ne de yalanlayacağım olası bir teoridir.

-Dean Koontz

İKİ KILO BEŞ ONS

Rebecca Crane'in arka bahçesinden kırk basamakla sahile iniliyordu; sivri gagalı çulluklar köpüren dalgaların kenarında koşuşturuyor, sanki bir an bile huzur bulamayan bir türmüş gibi durmadan gagalayarak karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı. O sabah, kıyı boyunca koşmaya başlamadan önce merdivenlerden on iki kez inmiş ve on bir kez çıkmıştı.

Otuz beş yaşındaki Rebecca yaşlı sayılmazdı; ancak mesleğinin standartlarına göre genç de sayılmazdı. Köpek yaşına göre üç kez ölmüştü. Yetmiş yıl yaşayan bir tür olan fil olsaydı ömrünün yarısını tamamlamış olurdu ama goril olsaydı bir hafta kadar ömrü kalırdı ve kesinlikle birkaç aydan fazla yaşamazdı. Eğer bir kanguru olsaydı, belki de on iki yıl önce boşluğa atlamış

Veteriner ya da zoolog olduğu için değil, ortalama bir insanın sağlıklı ölüm korkusundan biraz daha fazla sağlıklı bir ölüm korkusuna sahip olduğu için birçok hayvanın ortalama ömrünü biliyordu. Depresif ya da paranoyak değildi ya da ölümlülüğüne takıntılı değildi. Öyle bir şey değildi. Neşeli bir mizacı vardı ve ölümle ilgili şakalara bile hemen gülerdi, ancak şaka başka bir şeyle ilgili olduğunda kahkahaları daha güçlü olurdu.

Aile geçmişi, hayatının kısa kesilebileceğinden endişelenmesi için bir neden vermiyordu. Annesi Sally hâlâ hayattaydı, dinti ve Miami Beach'te Fernando adında biriyle yaşıyordu. Anne tarafından büyükannesi ve büyükbabası Charlie ve Ruth Crane hayattaydı ve Palm Springs'te diğerk seksenliklerle vahşi pickleball oynuyorlardı. Sally, tartışmayacağı nedenlerden ötürü nefret ettiğı kızının babasının kimliğini açıklamayı reddetti. Bir yıl önce Rebecca'ya, babasının yakın zamanda alkolik bir bungee ustasına atlama ipini ölçmesi için güvendiğı için öldüğünü söylemişti.

Sally dünyadaki en dürüst insan değildi ama bu olayda samimi görünüyordu. "O umursamaz aptalın" bungee köprüsünün altından geçmekte olan çöp dolu bir mavnaya nasıl son sürat çarptığını anlatırken attığı kahkaha kesinlikle gerçektir.

Rebecca rüyalarında hiçbir zaman gerçekten ölmedi ama tam vurulduğu ya da bıçaklandığı sırada uyandı - ya da ateşe verilirken, uçurumdan atılırken, bir kamyon tarafından ezilirken, bir odun öğütücüsüne tıklılırken, bir eşarpla boğulurken, bir pala tarafından başı kesilirken, büyük ağızlı gizemli bir şey tarafından yutulurken Rüyalarının hepsi değil, sadece yüzde 97'si cinayetle sonuçlanıyordu.

Sahil boyunca güneye doğru koşarken, Pasifik Okyanusu sabah güneşiyle parılıyor ve bir pelikan grubu onunla birlikte süzölüyordu. Dalgalara karşı saygılı bir mesafede duruyordu çünkü rüyalarında sık sık boğuluyor ya da sudan çıkan tuhaf bir şey tarafından yutuluyordu.

Psikiyatriye pek inanmasa da, rüyalarına takılıp kalan ve onlara olması gerekenden daha fazla önem veren bir terapistte gitmişti. Terapist bu rüyaların çocukluğunda yaşadığı bir travmadan kaynaklandığı konusunda ısrar ediyordu ve onun bu akıl almaz ısrarı sonunda ona danışmayı bırakmasına neden oldu.

Evet, babasızdı ve annesi anneliğin sorumluluklarına uygun olmayan, İspanyol isimleri olan erkeklerle kaçan biriydi. Ancak Rebecca, 1950'lerde yayınlanan bir televizyon programındaki gibi huzurlu ve pitoresk bir kasabada büyümüş, burada Büyükbaba Charlie ve Büyükanne Ruth tarafından yetiştirilmişti. Charlie ve Ruth kumrular gibi davranıyorlardı ama aslında birbirlerinden nefret ediyorlardı ama bu onların işine geliyordu çünkü nefret etmekten büyük zevk alıyorlardı. Büyükanne ve büyükbabasının evi, zehirli sözcüklerin sahte bir sevgi şekeriyle kaplandığı bir soğuk savaş bölgesi olmasına rağmen, Rebecca'nın kendisiyle birlikte kendilerine dört amigo diyen harika arkadaşları vardı. Üçü liseden sonra Maple Grove'u terk etmişti ama neredeyse yirmi yıl sonra bile birbirleriyle görüşmeye devam ettiler.

Şiddet içeren rüyaları ve korkunç bir ölüme katlanmaktan duyduğu sağlıklı korku, büyük olasılıkla zorlu ve stresli olan işinin bir sonucuydu. Mesleği önemli bir gelir ve duygusal tatmin sağlıyordu ama istikrar sağlamıyordu ve birlikte çalıştığı insanların yarısı deliydi.

İki mil güneye doğru koştukten sonra kuzeye, eve doğru döndü ama adımlarını geri takip etmesi egzersiz seansının sonu olmayacaktı. Sahil merdivenlerini en az altı kez daha inip çıkması gerekiyordu çünkü ideal kilosunun iki kilo beş ons üzerindeydi ve otuz beş yaşındaydı, bu da köpek yaşıyla neredeyse iki yüz on dört ediyordu.

Baldırları yanıyor, kalçaları ağrıyor, karın kasları çırpınıyordu, o gün son kez sahilden merdivenleri çıktı. Kapısından içeri adımını attı ve anahtarla kapıyı arkasından kilitledi. Eğimli bahçe yolunda ilerlerken, sanki gece yarısı yine o mısır tarlasındaymış, on bir yaşındaki Judyface'ten kaçıyormuş gibi yüksek sesle ve çaresizce nefes alıp verdiğini duymak onu dehşete düşürdü.

Shriek'te dirgenle öldürmeyi başaramadığı Judy Garland maskeli parmaklı manyak.

Bir zamanlar, sabah koşusundan ve merdiven işkencesinden sonra, bu tuğla yürüyüş yolunda, güllerin arasında, Audrey Hepburn'ün tüm zarafetiyle, Goldie Hawn'ın neşeli ve kıkırdayan cazibesıyla *dans* etmişti.

Şimdi, verandaya ulaştığında, Rebecca şezlonglardan birine uzanmak ve iki kilo beş ons kaybetmeye çalışmanın neredeyse ölümcül deneyiminden kurtulana kadar denize bakmak istiyordu. Ancak veranda, koşmadığı günlerde yüzlerce tur yüzdüğü, hafızasından silemediği ve düşünmekten bile nefret ettiği yetmiş metrelik havuzu çevreliyordu.

Mutfağa girip kapıyı kapattı ve her iki sürgüyü de alışılmadık anatomik özelliklere ve garip yüz kaplamalarına sahip tüm manyaklara karşı yeniden kilitledi.

İki Sub-Zero buzdolabından birinden, tadı kötü ama elektrolit bakımından zengin, hızlı su veren bir içecek aldı. Ter kokusu içinde ayakta durarak, gözlerinin kenarlarında ince kırışıklıklara yol açacak yüz buruşturma hareketini yapmadan cadı içeceğini tüketti.

Evinin dış cephesi klasik Cape Cod'du. Kiremitli çatı. Kiremitli duvarlar. Parlak beyaz doğramalar. Ancak evin içi şık ve ultramoderndi.

Rebecca evin kendisinin tam tersi olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu; bir luau çukurunda domuz gibi terlemediği zamanlarda dışarıdan Hollywood'un cazibesine sahipti ama içeride küçük bir kasabada yaşayan bir komşu kızı tipindeydi. Oyunculuk kariyerini bırakıp bir lokantada garsonluk yaparak hayatını kazanmak zorunda kalsa da aynı derecede mutlu olabilirdi. Reklamcıları onun böyle olmasını istiyordu ama o, garson olmak istemesi dışında gerçekte kim olduğunun aşağı yukarı böyle olduğuna, Maple Grove'lu Becky Crane olduğuna inanıyordu.

Tüm paslanmaz çelik aletleri ve Brezilya mavisini kuvarsitiyle muazzam mutfağında dururken

Tezgahlar, terinin honlanmış kireçtaşı zemine sıçraması - Maple Grove gibi pitoresk bir durgun sudan Los Angeles'ın parlak ışıklarına ve korkutucu işlevsizliğine, kız inekten ünlü sanatçıya sadece on yedi yıl içinde şaşırtıcı buluyordu.

Zaman, saatlerin hesaplayabileceğinden daha hızlı geçmiş gibi görünse de, başarısı bir gecede gelmemiştir. Üç yıl boyunca köpek bakıcılığı, kişisel antrenörlük, waffle evi hostesliği gibi işlerde çalışmıştır. Utanç verici iki ay boyunca telefonla satış yapmış, yaşlılara Altın Yıllar Ecza Dolabı adı verilen ve dünyanın en güvenilir ayak mantarı yok edicisi olan bir artrit-ağrı "azaltıcı" içeren bir şeyi satmak için soğuk aramalar yapmıştı, Başkanlar ve krallar tarafından tercih edilen ve mağazalarda satılmayacak kadar özel bir antiasit, tüm benzer çareler başarısız olduğunda kabızlığı iyileştirmeyi garanti eden bir dışkı yumuşatıcı ve siğillerin, yaşlılık lekelerinin, kırılmış tırnakların ve kontrolsüz şişkinlik trajedisinin tedavisi için diğer ürünler.

Ardından, iki hafta boyunca Amerika'da bir numaralı film olan *Shriek* ile büyük çıkışını yaptı. On sekiz ay sonra, *Shriek* ve *Shriek Again* ilk filmin gişesini ikiye katladı. *Shriek Hard*, *Shriek Harder* üçlemeyi tamamladığında Rebecca sadece yirmi altı yaşındaydı; bu film üç film arasında en büyük hit oldu ve eleştirmenlerin beğenisini kazanan ilk film oldu.

Seride yer alan çok sayıda genç oyuncu arasında yıldızlaşan tek kişi Rebecca oldu. Diğer tüm karakterler o kadar kısa bir ekran süresinden sonra öldürüldüler ki kalıcı bir etki yaratamadılar.

Onlar için üzülmüyordu ama üzölmüyordu. Hollywood köpeklerin birbirini yediğı bir ortam, bu köpekler için söylenmiş bir şey değil, sadece insanların söylediğı bir şey.

Shriek filmleri arasında zaman zaman roller aldı ama üçüncü filmin ardından en büyük çıkışını yaptı. Şehirdeki beş ateşli gençten biri olarak rol aldı.

Düşmanlar adında sinirli bir durum komedisi. *Friends* gibi ama kötü, iğneleyici ve acımasız bir mizahla dolu olan bu yeni, daha az arkadaş canlısı, daha umutsuz, alaycı Amerika için bir *Friends*'ti ve hemen hit oldu. Rebecca'nın sandpipers ile çalışmasından bir hafta önce çekimleri tamamlanan sekizinci ve son sezon, önümüzdeki Ekim ayında yayınlanmaya başlayacaktı.

Dört ay içinde *Downton Abbey* kadar zarif ve duygusal bir dönem draması olan büyük bir filme başlamak için randevu aldı, ancak aşağıdaki aileden habersiz tavan arasında yaşayan şiddetli bir sosyopat yeğen ve at ahırlarının altındaki gizli bir mahzende doğaüstü bir sürpriz vardı.

Bu güzel Ağustos sabahında, uzun bir düşün ardından, ince avokado dilimleriyle süslenmiş, bir çorba kaşığı zeytinyağında pişirilmiş lahana ve kabaklı yumurta beyazı omlet yedi. Senaryoda, karakteri "eşek arısı belli" olarak tanımlanıyordu; bu, kadının böcek gibi olduğunu ima etmiyordu, sadece üst ve alt kısmının şehvetli ama orta kısmının minimalist olduğunu gösteriyordu.

Rebecca her zaman olduğu gibi yemekten sonra tabağını, çatal bıçak takımını, kızartma tavasını, çırpma telini ve diğer mutfak aletlerini elde yıkayıp kuruladı. Her şeyi bulaşık makinesine yerleştirmesi için hizmetçilerinden birine mutfak lavabosunda bıraktı. Anlamadığı ve asla analiz edemediği nedenlerden ötürü, yemek yemesinin bir sonucu olan yağ izlerini ya da kırıntıları birilerinin görmesi fikri karşısında kaygıya varan derin bir huzursuzluk yaşadı.

Her ne kadar arkasını temizleme dürtüsü evde, evinin duvarları dışında olduğundan daha güçlü olsa da, bazen bir restoranda onu alt ediyordu. Çantasında bir ya da iki paket ıslak mendil taşırdı. Ara sıra, her yemeği bitirdikten sonra, garson tabağı almak için dönmeden önce tabağı temizliyordu, ancak sadece kendi renkli tuhaflıkları olan arkadaşlarıyla yemek yerken, ıslak mendillerine kaşlarını bile kaldırmayacaklardı, ki bu da sosyal çevresindeki hemen hemen herkes için geçerliydi.

Bu iyi huylu takıntı hayatının her tutarlı değildi ama yemek masası dışındaki yerlerde de kendini gösteriyordu. Duş almayı bitirdiğinde, duvarları ve zemini siliyor, ardından kimsenin su lekeleri, şampuan kabarcıkları ya da Tanrı korusun, kafasından ya da başka bir yerden dökülen bir saç teli fark etmek için havlularla kuruluyordu. Temiz olduğundan emin olmak için sabun kalıbını sildi, sabunluğu fırçaladı, duş başlığını, kulpları ve diğer donanımları parlattı. Dişlerini fırçaladıktan sonra banyo lavabosu bu işi yapmadan öncekinden daha temizdi.

Ancak, dağınıklık kendi eseri değilse ve hiçbir şekilde kendisiyle ilgili değilse, Rebecca sanki hiç yokmuş gibi kayıtsız kalabilirdi. Ev personeline dört gün izin verildiği bir Noel arifesinde, sarhoş bir misafir midesindekileri oturma odasındaki kanepeye dökmüştü. Rebecca güzel kokulu odanın kapısını kapatmış ve hacimli kusmuğun dolguya o sızmasına izin vermişti ki yeni mobilya satın almak, doymuş seksiyonel kanepeyi yeniden döşemekten daha ucuza gelmişti.

Bulaşıklar ve kahvaltı hazırlama aletleri yıkandıktan, kurutulduktan ve hizmetçinin ilgilenmesi için lavaboya yığıldıktan sonra Rebecca ön kapıya yöneldi. Kuaför, tırnak teknisyeni, bacak ağdacısı gibi bir dizi randevuya gitmeyi planlıyordu. En az elli kişilik bir kokteyl partisinin birinci perdesine ev sahipliği yapabilecek kadar büyük ve uygun şekilde döşenmiş bir ön verandaya adım attı.

Elma şekeri kırmızısı EV'si onu şık bir şekilde taşımak ya da belki de üç bin kiloluk lityum bataryası alev aldığı anda parçalanmak için garaj yolunda bekliyordu, büyük olasılıkla birincisi. Ünlü bir yönetmen olan bir tanıdığı, EV'si bu şekilde kendini sonlandırdığında canını zor kurtarmıştı. Ertesi gün iki tane daha satın almış çünkü şöyle demiş: "Bu teknolojiye olan bağlılığım inancımın temelini oluşturuyor ve hepimizin bir şeylere inanmaya ihtiyacı var."

Rebecca'nın mülk müdürü William Plantagenet, renkli sedanın her zaman dolu, tertemiz ve ihtiyaç duyduğu anda ihtiyaç duyduğu yerde bekliyor olmasını sağladı. Aktör olmak için değiştirmeden önce adı Ned Farkus'tu ve sonra oyunculukta o kadar başarısız oldu ki, doğum adını yeniden almak için mahkemeye dönmeyi düşündü. Ancak Farkus'ta bunu önerecek hiçbir şey yoktu.

Rebecca direksiyonun arkasına yerleşip kapıyı kapatırken, hayatının akışını değiştirecek, patlayan bir lityum pilden daha kötü bir şeyin olmak üzere olduğu gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı.

[Bir önceki cümle, okuyucuda hoş bir beklenti yaratan bir olay örgüsü aracı olan haber vermenin bariz bir örneğidir. Ancak, yazar olarak, bu müdahaleye rağmen size karşı dürüst olma ihtiyacı hissediyorum ve Rebecca'nın "rahatsız edici hissinin", tehdit atmosferinin oluşmasına katkıda bulunmanın yanı sıra, Birinci Bölüm'ü çok uzamadan bitirmek için etkili bir yol olduğunu kabul etmek zorundayım. Araştırmalar modern okurların daha kısa bölümleri tercih ettiğini gösteriyor. Bir romanı satın almadan önce, düzyazının tadına bakmak, yazı karakterinin okunabilirliğini değerlendirmek ve bölüm sayısının hızlı bir okuma vaat ettiğinden emin olmak için bir "flip-through" yaparlar. Rebecca zengin, göz alıcı ve film dünyasının elitlerinden biri olduğu için, onun çekilmez bir narsist olmasını bekleriz, ancak o, "rahatsız edici duygusu" bizi ilgilendiren ve kaderi bizi Birinci Bölümden daha kısa olan İkinci Bölüme itecek kadar önemli olan, sevillebilir, savunmasız bir kişidir].

KOMADAKI INSANLAR

Rebecca şık kırmızı EV'nin motorunu çalıştıramadan, telefonu *Geceyarısı Kovboyu* filminden Nilsson'un "Everybody's Talkin'" şarkısının imza notalarını yayınladı. Ekranda Bobby Shamrock ismi belirdi.

"Bobby the Sham," dedi zevkten titreyerek.

Dört ortaokul serserisi, neyin doğru ve gerçek olduğuna dair ortak bir duyguyla birbirine bağlanmış dört farklı inek türüyken ona böyle sesleniyorlardı. Küçük gruplarına "dört amigo" adını kısmen eski Steve Martin filmi "*Üç Amigo*"yu sevdikleri için vermişlerdi. Ayrıca her birinin, tek amaçları arkadaş olmak değil, onları kandırmak, alay edilmeye ve reddedilmeye hazır hale getirmek olan havalı çocuklardan oluşan klikler tarafından kur yapıldığı gerçeği de vardı. Sonuç olarak, *arkadaş* kelimesi *aldatan* kelimesine benzer ikinci bir tanım kazanmıştı. Acımasız deneyimleri olan çocuklar için, birbirlerine "arkadaş" dedikleri takdirde, çok geçmeden kendilerini sırtlarında mecazi bıçaklarla sendelerken ve duygusal olarak kan kaybederken bulacaklarına dair batıl bir inanca varmaları kaçınılmaz görünüyordu. "Amigo" da aynı anlama geliyordu ama bu kelimeyle ilgili korkunç bir geçmişleri yoktu ve söylemesi eğlenceliydi.

Rebecca diğer üç amigoyu da seviyordu, romantik bir anlamda değil ama bazı insanların kardeşleri varsa onları sevdiği gibi. Ona hiç kardeş bahsedilmemişti,

Tabii eğer pervasız bir aptalın yüksekten bir çöp mavnasına düşmeden önce doğurduğu üvey kız ve üvey erkek kardeşler değillerse. Her neyse, Rebecca tüm amigoları sevse de Bobby Shamrock'a karşı özel bir sevgi besliyordu.

Telefona cevap verdi. "Bobby the Sham! Neredesin, tatlım?"

"Altı aydır Tokyo'daydım ama dün New York'a uçtum ve Baltimore'a giden bir trene bindim. Burası Caracas, Venezuela kadar tehlikeli, eğer Caracas dünya dışı böcek canavarlarının saldırısı altında olsaydı. Yine de Baltimore'u kullanmayacağım. Üçüncü bölümü Atlanta'da çekeceğim."

Bobby başarılı bir romancıydı, doğruluğa çok önem verirdi, yolculukları sırasında yazdığı ve çoğunlukla dünyanın dört bir yanında maceradan maceraya koşan bir baş karakterin yer aldığı öykülerinin geçtiği yerleri araştırmak için durmadan seyahat ederdi.

Rebecca, Bobby'nin gezgin yaşam tarzının aslında romanlarına hizmet ettiğine ikna olmamıştı. Bir keresinde iki yılını Finlandiya, Kore, İtalya, ada ülkesi Tonga, Samoa, Arjantin ve Bosna'da dolaşarak geçirmişti ama roman yayınlandığında tüm hikâye Vermont'taki hayali bir kasabada geçiyordu. Rebecca, insanların davranışlarını açıklamak için çaresiz nedenler hayal eden olumsuz bir insan değildi, ama bazen Bobby'nin bir şeylerden kaçıyor olabileceğinden endişeleniyordu.

Öte yandan, çok iyi bildiği gibi, sanat yapmak gizemli bir süreçti. Bobby gibi yaratıcı birinin Vermont hakkında iyi yazabilmesi için Finlandiya, Kore, İtalya, Tonga, Samoa, Arjantin ve Bosna hakkında derinlemesine bilgi sahibi olması gerektiği ihtimalini göz ardı etmiyordu.

"Baltimore'dan Atlanta'ya giderken Kaliforniya'dan geçecekseniz," dedi, "sizi görmeyi çok isterim. Seni görmeyeli iki yıldan fazla oldu, Spencer ve Ernie'nin beni ziyarete gelmelerinden bu yana da neredeyse o kadar zaman geçti."

Eskiden birbirimizi daha sık görürdük. Neden birbirimizi eskisi kadar sık görmüyoruz? Tüm dostlarımızı özledim."

"Ben de seni özledim Becky. *Enemies*'in seni zengin etmesine sevindim ama artık bittiğine de sevindim. Sen bundan daha iyisin. Dinle, birkaç dakika önce Spencer'la konuştum ve-"

"Belki de bundan daha iyi değildir. Her neyse, yakında alacağım tek roller büyükanneler ve siğilli cadılar olacak. Kadınlar için bu iş 'yaşlılığı' kırk yaşında olmak olarak tanımlıyor. Spencer nasıl?"

"Bir uçurumun üzerindeki yüksek bir telin üzerinde tek tekerlekli bisiklet sürdüğünü söylüyor ama bunu gerçek anlamda söylemek istediğini sanmıyorum. Bayan Hernishen'den Ernie'nin komada olduğunu duymuş."

Britta Hernishen Ernie'nin annesiydi. Ernie, dört amigodan dördüncüsüydü ve memleketleri Maple Grove'dan ayrılmamış olan tek kişiydi.

Bobby, "ilçe hastanesinde," dedi.

Keskin bir keder acısı Rebecca'nın bir elini göğsüne götürmesine neden oldu. Kalbi hızla çarpıyordu. "Aman Tanrım. Tatlı Ernie. Bu tamamen berbat."

"Biliyorum. Ernie aramızdaki en iyisiydi."

"Öyle," dedi çabucak. "en iyisi."

"Evet, doğru. En iyimiz. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Bu sadece bir koma. İnsanlar komadan çıkar ve hayatlarına devam ederler. Bu doğru değil mi?"

"Bu doğru."

"Koma bir şey değildir."

"Bu da bir şeydir ama olabilecek en kötü şey değildir."

Bobby, "Yani, geçici komaya giren kaç kişi tanıdık? Çok fazla, değil mi?"

"Çok fazla," diye kabul etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama komik olan şu ki

...

Oturmakîçinde onu kırmızı EV, bakıyor at onu balıksırtı-desenli tuğla araba yolunda Rebecca, Sham Bobby'nin komalarla ilgili komik şeyi belirtmesini bekledi. Sessizlik yeterince uzun sürdüğünde, Rebecca'nın

İkinci bir kahvaltıda, bu sefer lahanasız, "Ne komik şey?" diye sordu.

"Belki de daha iyi bir kelime 'tuhaf'tır."

"Yazar olan sensin. Kelime işini sana bırakıyorum."

"Geçici komaya giren tüm o insanlarla ilgili tuhaf olan şey ... ne kadar uğraşsam da Ernie'den başka birinin adını verememem."

Rebecca bu tuhafılık üzerinde düşünürken, bir kuş aracının kaput süsüne konarak onu büyük bir guano topağıyla süsleyip kanat çırparak uzaklaştı.

Dedi ki, "Ben de isim veremiyorum. Bu ... değil mi?" *Tam tuhaf* diyecekti ki, bu *tuhafın* eşanlamlısıydı, o yüzden "...şaşırtıcı değil mi?" dedi. Bana da öyle geliyor, geçici komaya giren pek çok insan tanıdık, ama ben de bir tane bile sayamıyorum."

Aralarında üç bin mil olmasına rağmen, Bobby "Belki de yanılıyoruzdur" diyene kadar samimi ve düşünceli bir sessizliği paylaştılar. Belki de geçici komalara giren çok fazla insan tanımıyoruzdur."

"Komadaki insanlar hakkında aynı sanrıyı paylaşmamız sence de garip değil mi? Spencer sana Ernie'nin nasıl komaya girdiğini anlattı mı? Hasta mıydı? Bir merdivenden düşüp kafasını mı çarptı?"

"Spencer bana Ernie'nin komada olduğunu ve durumunun kritik olduğunu söyledi. Spencer Chicago'dan oraya gidiyor. Öğleden sonra Maple Grove'da olacak. Ben de bir saat içinde Baltimore'dan uçuyorum. Ernie yalnız ve savunmasız, Becky. Onun yanında olmalıyız."

"Yalnız mı?"

"Ve son derece savunmasız."

"Ama Britta onun elinde."

"Britta Hernishen mi?" Bobby'nin sesi kuşkulu geliyordu.

"Ernie'yi hayatta tutması için *ona* güveniyor musun?"

"Onun annesi."

Bobby sanki hat kesilmiş gibi sessizdi.

"Tanrı aşkına Bobby, o bir profesör. Edebiyatta etiğin değeri üzerine bir ders veriyor. Timsahları Kurtarmak ve diğer amaçlar için saatlerce zaman ayırıyor."

"Burası Maple Grove," dedi

Bobby. "Yani?"

"Maple Grove'da Ernie'den başka kimseye gerçekten güveniyor musun?"

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir sessizlikten sonra Bobby, "Bilmiyorum," dedi.

"Bilmiyorsun."

"Biliyor *musun*?"

Kaşlarını çattı. "Ne zaman ne demek istediğini nasıl bilebilirim? Ne demek istediğini bilmiyor

musun?" "Bilmiyorum."

Rebecca kasabanın sloganından alıntı yaptı. "Maple Grove 'kartpostal gibi mükemmel'."

"Gerçekten mi Becky?"

Kendisi de tedirgin bir sessizlikten sonra, "Ben kesinlikle öyle hatırlıyorum. Pitoresk ve sıkıcı."

Birbirlerine verdikleri yanıtlar arasında öyle uzun duraksamalar oluyordu ki, Bobby tehlikeli Baltimore'da komaya girmiş gibi görünüyordu.

Sonunda, "Maple Grove, şehrin bir ucundan diğerine komaya girmiş insanlarla ne kadar mükemmel olabilirdi ki?" dedi.

Derin felsefi önemi olan bir konu üzerinde kafa yoruyormuş gibi sorusunu değerlendirdi. "İkimiz de Ernie'den önce komaya girmiş tek bir kişi bile hatırlamadığımıza göre, 'dağınık' ifadesinin abartılı olduğunu düşünmüyor musun?"

Belki de Bobby cevabını Çince'ye, Çince'den İbranice'ye ve İbranice'den tekrar İngilizce'ye çevirdi ve sonunda "Hafıza komik bir şeydir" dedi.

"Burada gülmüyorum."

"Yani, bir şeyin olduğunu hissediyorsanız, onu yoğun bir şekilde hissediyorsanız, ona dair hiçbir anınız olmasa bile doğru olması mümkün değil mi?"

"Bastırılmış bir anı gibi demek istiyorsun." "Bastırılmış ya da silinmiş."

"Anılarımızı kim silebilir?"

"Bilmiyorum," dedi Bobby. "Maple Grove'da bulduğumuzda bunu anlamaya çalışabiliriz."

"Sanırım oraya gidiyorum."

"Elbette öylesin. Ernie için. Spencer için. Benim için. Kendin için. Dört amigo için."

"Bir gün tekrar eve döneceğimizi hep biliyorduk, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Nasıl? Nereden bildik?"

"Bilmiyorum."

"bize ne oldu?" "Bilmiyorum."

"Şimdi bize ne olacak?" "Bilmiyorum."

"Korkuyorum."

"Biliyorum."

Kaput süsünden kayan ve güneşin ısıttığı araba metaline sızan bir parça guano, Rebecca yorumlayamasa da, kireç gibi parlayan ince sembolik anlamlarla dolu bir alamet, bir işaret gibi görünüyordu.

Enemies dizisi boyunca beş kez Emmy'ye aday gösterilmiş ve iki kez de kazanmış olan Rebecca, küçük altın bir çarkla süslü bir plaket alıp Ayın Çalışanı seçilecek kadar iş yapan hırslı bir araba satıcısına ya da Golden Corral'da iki yılda bir düzenlenen ziyafette benzer şekilde onurlandırılan bir emlakçıya özgü bir özgüvene sahipti. Şimdi o güven kuyusuna dokunuyor, kırık bir kanalizasyon borusundan sızan çamur gibi içine sızan korkuyu temizlemeye çalışıyor ve şöyle ,

"Korkmak için bir neden yok. Korkunun kendisinden başka korkacak bir şeyimiz yok."

Baltimore'daki Bobby the Sham, "Haklı olduğunuza eminim, ancak ..." dedi.

"Neye rağmen?"

"Gerçi pixie saç kesimli sarışın da öyle demişti."

"Ne sarışın ama saçları pixie kesimli?"

"Bir adı olduğunu sanmıyorum. *Shriek and Again*'de Judyface kafasını testereyle ikiye ayırmadan hemen önce aynı şeyi söylemişti."

"Evet. O. Bu açılış sahnesiydi. Senaryo ona sadece 'Bir Numaralı Kurban' diyordu."

"Şey," dedi Bobby, "onun bir geçmişi ya da geleceği yoktu, bu yüzden bir isim gereksiz olurdu. Spencer ve ben Spreading Oaks Motor Hotel'de kalıyoruz. Güzel bir yer. Dört yıldızlı. Sizinkinden daha az ünlü bir isimle rezervasyon yaptırabiliriz."

"Gerek yok. Maud'a onun adını ve kredi kartını kullanarak rezervasyon yaptıracağım." Maud Pucket onun kişisel asistanıydı. "Daha erken olmasa bile bu akşam orada olacağım."

"Seni seviyorum,

amigo." "Seni

seviyorum, Bobby."

"Bunu Ernie için yapalım," dedi.

"Ernie için, amigo," dedi kadın.

Tekrar eve dönmek istemiyordu, çünkü orası evi değildi. Dikkatsiz annesi Miami'ye taşınmıştı. Onu büyüten büyükanne ve büyükbabası, Charlie ve Ruth, Palm Springs'e emekli olmuşlardı. Maple Grove'da her zaman bir yabancı olmuştu. Kasabanın kendisi bile hafif bir nostalji hissi uyandırmıyordu. Aslında, bilinçaltının derinliklerine gömülü karanlık bir bilgiden kaynaklanan sezgisel bir ihtiyat, Ernie'yi görmek için bile oraya dönmeyi düşündüğünde onu kasabadan uzak durması konusunda uyarıyordu, bu yüzden onun yerine her zaman onu ziyarete geliyordu.

Rebecca'nın aklına kaçınılmaz olarak Thomas Wolfe geldi. 1940'ta beklenmedik bir kitleye ulaşan ve hemen bir Amerikan edebiyatı klasiği söylenen *You Can't Go Home Again*'i yazmıştı. Rebecca'nın tanıdığı, sayısız başarıya imza atmış bir film yönetmeni, bu romanı filme çekmek için dokuz yılını harcamıştı; neredeyse Rebecca'yı filme çekmeye çalıştığı süre kadar. Sekiz dalda Oscar'a aday gösterilmiş ve üç dalda ödül kazanmış olmasına rağmen, projeye herhangi bir stüdyoda yeşil ışık yaktıramamış ya da finansman bulamamıştı; elinde aslına sadık bir uyarlama olan bir senaryo varken de, onu bir rock-and-roll müzikali olarak yeniden tasarladığında da, hikayeye bilim-kurgu havası katmanın bir yolunu bulduğunda da, hatta et yiyen zombilerle ilgili korkunç bir paralel olay örgüsü eklediğinde de. Başlık, romancının bilebileceğinden bile daha kehanetliydi: Eve tekrar dönemezsiniz ve eve tekrar dönememekle ilgili bir film bile yapamazsınız.

Yine de Rebecca tekrar eve dönmeye çalışacaktı. Ernie için.

BİLİNÇSİZKEN RESİM YAPMAK

Sabah saat üçte, Ernie Hernishen'in annesi oğlunun komada olduğunu ve yaşamasının beklenmediğini bildirmek için aramadan üç saat önce, Spencer Truedove altı fit yüksekliğinde on fit genişliğinde bir tuvali tamamlıyordu, ancak elbette ne yaptığının farkında değildi. Tüm resimleri büyüktü, altı fit kareden sekiz fit yüksekliğe ve on iki fit genişliğe kadar, drama, renk ve tuhaflık doluydu. İsteyerek olmasa da sadece füğ halinde çalışıyordu.

[Genellikle okudukları sıkıcı kurgu türünde bir füğ durumunu hiç duymamış olan okuyucular için, lütfen açıklamama izin verin. Böyle bir durum sırasında, bireyler sizin ya da benim gibi sıradan işlerle uğraşüyor gibi görünürler, aslında ne bilinçli olarak farkında değillerdir. Bu aşamadan kurtulduktan sonra, nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını hatırlamazlar. Bu, her türlü çirkin davranış için uygun bir bahane gibi görünebilir, ancak aslında psikologlar ve benzerleri diğer uzmanlar tarafından kapsamlı bir şekilde belgelenmiş bir durumdur. Burası Spencer'ın böylesine ilginç bir kariyere nasıl düştüğünü açıklamak için ideal bir yer değil; o an Altıncı Bölüm'de, Maple Grove'a doğru yola çıktıktan ve hikayenin ivmesi bizi sürükledikten sonra gelecek. Bununla birlikte, sizi bir anda bu terimle tokatlayamayacağımı hissettim.

ve sonra hiçbir açıklama yapmadan yoluna devam eder].

Resmi tamamlayıp füğ halinden çıkan Spencer stüdyosunda, o devasa tuvalin önünde durmuş, resmin fantastik draması, renkleri ve tuhaflığı karşısında şaşkınlık içindeydi. O kadar boyayı etrafa savururken ne anlatmak istediğini merak ediyordu.

Akıllı telefonu çaldığında, arayanın adını görmeden önce bile bir korku ürpertisi hissetti. Hassas bir sanatçıydı ve bazen yaklaşmakta olan bir belanın önsezilerini yaşırdı. Ne yazık ki, hangi belanın gelmekte olduğunu tam olarak öngörebilme yeteneğinden yoksundu; sonuç olarak, bir araba hırsızının elektrikli aracını çalıp bir pizzacının ön duvarına sürmesi ve akünün patlayıp pizza fırınlarını eritmesi gibi kişisel aksiliklerden kaçınamadı. Ya da Kobe bifteğinin gösterişli bir şekilde hazırlanmasında kullanılan jilet gibi keskin bıçakları kullanmakta pek de becerikli olmayan şefin çalıştığı bir Japon et lokantasında neredeyse burnunu kaybediyordu.

Telefonu kabul ederek, "Bayan Hernishen, bana bunun kötü bir haber olmadığını söyleyin," dedi.

"Sana asla yalan söylemem, Spencer. İyi haberlerim olmadığı halde sana asla iyi haberlerim olduğunu söylemem. Neden böyle bir iddiada bulunuyorsun?"

"Hiçbir şey iddia etmiyordum hanımefendi. Sadece kötü bir haber sezdim. Bir önsezi. Ve umarım yanılıyorumdur."

"Telaşlı olmak istemem Spencer ama ben senden daha yaşlıyım ve dolayısıyla senden daha bilgeyim. Üstün bilgeliğim bana, kötü haberlerden kaçmanın asla iyi bir fikir olmadığını söyleme yetkisi veriyor. En iyisi onunla yüzleşmek, onunla başa çıkmak ve yoluna devam etmektir."

"Sanırım haklısınız hanımefendi."

"Bu konuda hayal gücünüzü kullanmanıza gerek yok. Haklı olduğumdan emin olabilirsiniz. Bugünlerde kaç yaşındasın, Spencer?"

"Otuz beş, ."

"Otuz beş yaşına geldiğimde, hiçbir şeyin cevabını hayal etmek zorunda değildim. O zamana kadar tüm cevapları biliyordum. Ciddi bir insan otuz beşine kadar her şeyin doğrusunu bilmelidir. Sen kendini ciddi bir insan olarak görüyor musun, genç adam?"

"Sanırım ben de kendi kuşağımdaki diğerleri kadar ciddiym."

"Bu kendiniz hakkında söyleyeceğiniz korkunç bir şey. Sizin nesliniz büyük ölçüde değersiz. Onların türünün pislik ve bataklığının üzerine çıkmalısınız. Eğer yapabilirsiniz. Eğer isterseniz. Elbette bu her zaman bir hırs ve yetenek meselesidir. Belki de sorun sizin ikisine de sahip olmamanızdır."

Britta Hernishen inatçı ve yargılayıcı olmasının yanı sıra gevezeydi de. [Bu kelime bazı okuyuculara *füg durumu* terimi kadar yabancı gelebilir, ancak bir önceki cümlelerin sonuna gümbürtüyle düştüğüne ve net anlamın önünde taşınmaz bir engel olduğuna göre artık bu konuda yapılacak bir şey yok]. Britta, akşam yemeğinde birinden biberi uzatmasını istemek için iki yüzden fazla kelime kullanabilir, bu sırada sert bir siyasi görüş ve yeni bir roman hakkında sert bir eleştiri sunabilir. Yetmiş yaşında, onlarca yıldır kadrolu bir üniversite profesörü olarak, bir öğrencisinin kendisinininkine karşıt bir fikir veya duygu ifade etmeye cesaret ettiği bir zamanı hatırlamıyordu.

Ufak tefek şikâyetlerin gürültülü bir şekilde dile getirileceği bir fakülte toplantısına katılması gerektiğinde Britta odanın arka tarafında oturur ve kulaklarına balmumundan kulak tıkaçları takıp eski Woody Guthrie şarkılarını mırıldanırken bir Virginia Woolf romanını yeniden okurdu. Bu önlemler sayesinde, diğer katılımcıların havlama ve tıslama aptallıklarına karşı kendini sağır hale getirdi ve bu da konuşmadığı nadir bir durumdu.

Hatalarının ya da zaaflarının hiçbir önemi yoktu, çünkü o Ernie'nin annesiydi. Ernie'nin kocaman bir kalbi vardı. Ernie nezaketin kişileşmiş haliydi. Ernie'yi sevmek, annesini sevmek ya da en azından ona tahammül etmek ve ona saygılı davranmak demekti. Ne olursa olsun.

Spencer'ın sol eli kuruydu ama telefonu tuttuğu sağ eli çoktan terden ıslanmıştı. Buna "Britta etkisi" diyordu.

"Şimdi, Spencer," dedi, "eğer 'ciddi' ile neyi kastettiğimizi tanımlayacak olursak, sen ve ben farklı dilleri konuşuyor gibi görünürüz. Ancak, kendini ciddi bir insan olarak gördüğün için, belki de sadece senin cevaplayabileceğin bir sorumu dikkate alırsın. Lütfen tutarlı olmaya gayret edin."

"Elimden geleni yapacağım hanımefendi."

"Oğlumun evinin oturma odasında, sizin yaptığınız muazzam bir tablo asılı. . . asılı. Neyi kastettiğimi biliyor musunuz?"

"Evet, Bayan Hernishen."

"Her ne kadar renkli bir uydurma olsa da, kendi soyumun ürünü olan Ernest'in böyle bir şeyi neden satın aldığını anlayamıyorum."

"Oh, o yapmadı," dedi Spencer. "Bu benden ona bir hediye idi."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Ancak benim asıl sorum oğlumun açıklanamaz zevkiyle ilgili değil."

"Neyle ilgili hanımefendi?"

"Söz konusu nesneler veya varlıklar . . . senin şu eserin. Nedir onlar?" "Şey, onlar neyse odur."

"Peki bu tam olarak nedir?"

"Resmi inceleyen her kişinin bu kararı kendisinin vermesini tercih ederim."

"mu tercih ediyorsunuz?" "Evet, hanımefendi."

"Bu nesneler ya da varlıklar, her ne iseler, onları son derece rahatsız edici buluyorum."

"Tamam," dedi Spencer.

"Rahatsız edici ve hatta zaman zaman iğrenç, tiksindirici." "Haber verdiğiniz için teşekkürler."

"'Resmi inceleyen her kişi' dediniz. Gerçekten eserlerinizi inceleyen insanlar var mı?"

"Evet. Birkaç tane. Bir sayı. İsim listesi tutmuyorum."

"Ne tür insanlar bunlar, Spencer?"

"Ne tür? Her türden. Her yaştan, ırktan, inançtan."

"Öyle mi? Resimlerinizi inceleyenlerin -gerçekten inceleyenlerin- aynı şekilde tuhaf olmadıklarından emin misiniz?"

"Hayır, hanımefendi. Yani, evet. Evet, eminim. Hayır, hepsi aynı tuhaf tipte değil."

"Şaşırtıcı. Sana bir soru daha sorabilir miyim, Spencer?"

"Neden olmasın?"

"Yaşamak için ne yapıyorsun?"

"Yaşamak için mi? Resim yapıyorum."

"Evler mi? Endüstriyel binalar? Otoyol köprüleri?"

"Sanat. Sanat resimleri yapıyorum."

"Oğlumun oturma odasındaki gibi eserlere yakıştırdığınız kelime bu mu?"

"Evet, hanımefendi. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum." "Öyle mi?"

"Ben açık için diğer kelimeler Eğer var. bir daha uygun."

"Ben 'bir soru daha' istemiştim ama işte diğerleriyle birlikteyim."

"Sorun değil. Umarım cevaplarım vardır."

"Eminim öyle olacak, Spencer, ve büyüleyici olacaklar. Oldukça ilgi çekici bir örneksiniz." "Çok nazıksınız hanımefendi."

"Yani Orada vardır insanlar kim Aslında satın alma resimleriniz?"

"Evet."

"Değil hayali insanlar, ama gerçekten kemikten insanlar mı?"

"Bu doğru."

"Ve onlar Öde sen ile para daha ziyade daha çalıntı televizyonlar ya da yasadışı uyuşturucular gibi takas edilen eşyalarla?"

"Para. Onları parayla satın alıyorlar." "Ne kadar parayla?"

"İlk günlerimde pek bir şey yoktu."

"Oldukça eminim. Herkes başlangıçta salata yıllarına katlanır."

"O zamanlar tuval başına otuz bin, kırk bin."

"Amerika Birleşik Devletleri'nin, Venezuela'nın ya da Sri Lanka'nın para biriminden mi bahsediyoruz?"

"ABD doları. Son çalışmalar, her bir parçanın büyüklüğüne ve karmaşıklığına bağlı olarak dört yüz ila yedi yüz bin getiriyor."

"Peki şimdi. Vay, vay, vay. Aman Tanrım. Bu harika değil mi?"

"Şaşırdım, hanımefendi."

"Eminim öyledir. Ben de aynı şekilde şaşırdım." "Hiç resmi eğitim almadım."

"Eminim yapmamışsındır."

"Biliyorsunuz, Alldous Blomhoff iki eserimi satın aldı."

"Keppelwhite Enstitüsü'nün direktörü olan ve aynı zamanda Maple Grove'un dört yıl boyunca belediye başkanlığını yapan Aldous Blomhoff mu?"

"Evet, hanımefendi. Başka bir Aldous Blomhoff olacağına inanmak zor."

"Aldous Blomhoff orduları var. Dünya onun gibilerle kaynıyor. Sadece başka isimleri var."

"Chicago'daki galeriye geldi. İyi biri olduğunu düşünmüştüm."

"Sahip olduğun yetenekler ne olursa olsun, Spencer, asla başkalarına ya da kendine iyi bir karakter yargıcı olduğunu iddia etmemelisin. Benim için pek önemli değilsin, ama oğlumun arkadaşı olduğun için, böyle açıkça yanlış bir iddiayla kendini utandırmamanı tercih ederim."

Spencer telefonunu terli sağ elinden kuru sol eline geçirdi ve o da hemen terlemeye başladı. Britta etkisi. Bu görüşmenin başladığı yüzyılın başlarına dönerek, "İyi haberlerle mi yoksa kötü haberlerle mi aradığını unuttum," dedi.

"Henüz ifşaatımı yapmadım. Şimdi yapacağım. Oğlum Ernest komaya girdi ve doktoru büyük olasılıkla yirmi dört saat içinde öleceğini söylüyor."

Spencer'in sesi . "Ernie ve ben, birlikte çok şey . Biz kardeşiz. Ernie'yi seviyorum."

"Sen ve Ernest'in ve diğer iki toplumdan dışlanmış kişinin çok yakın olduğunuzu biliyorum, amipler ve tüm o işler-"

"Amigolar," diye düzeltti Spencer.

"-Ama siz kardeş değilsiniz, Spencer. Ernest benim soyumdan geldi ama sen değilsin."

"Mecazi anlamda konuşuyordum."

"Bunu tekrar yaparsanız, lütfen bunu açıkça belirtin."

"Evet, hanımefendi. Dinle, bugün geç saatlerde orada olacağım. Umudumuzu kaybetmemeliyiz. Kaybedemeyiz. Asla umudumuzu kaybetmeyelim."

"Ben bir realistim, Spencer. Sahte umuda sarıldığımızda hayatın çekilmez hale geldiğini düşünüyorum ve başka türlü de yok."

"Ernie'yi kaybetmeyeceğiz," diye ısrar etti. "Doktorun söylediklerine , çoğu insan komadan çıkar ve hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam eder."

"Çoğu mu?"

"Belki yüzde doksan. Yüzde doksan beş."

"Bu istatistiği nereden buldun, Spencer? Bırakın tıp faköltesini, sanat faköltesinde bile öğrenmediğinizi biliyorum."

"Şey, sanırım, bilirsiniz, ben sadece kişisel deneyimlerime dayanarak konuşuyorum."

"Komaya giren pek çok insan tanıdınız mı?"

Neredeyse olumlu cevap verecekti, ama *evet demeden* önce ısırdı, çünkü koma geçirmiş tanıdığı kimsenin adını söyleyemediğini fark etti.

Onun sessizliği karşısında Bayan Hernishen, "Sen de mi komadaydın, Spencer?" diye sordu.

Ardından gelen sessizlik üzerine, "Size bir soru daha sorabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi."

"Stüdyonuzdayken, eserlerinizi yaratırken . . . sanat, size yaptığınız türden şeyleri çizmek için ilham ve enerji veren belirli bir madde var mı?"

"Madde mi?"

"Evet. Madde."

"Kahve," dedi. "Çok kahve içerim."

"Sizin 'kahve' dediğiniz bu maddeyi görsem ve koklasam ona başka bir isim verebilir miyim?"

"Sanırım sizin kuşaktan biri buna java diyebilir ama bence siz yine de kahve derdiniz."

"Böyle düşünüyorsun, mi?" "Evet, hanımefendi."

Yirmi dakika sonra, Spencer Chicago'dan Maple Grove'a doğru yola çıktığında, siyah keçeden yapılmış çıtçıtli bir şapka, sedef düğmeli siyah kot gömlek, siyah kot pantolon ve siyah botlar giymişti. Bu kıyafetten çok sayıda vardı ve nadiren başka bir şey giyerdi. Gideceği yere vardığında da aynı şekilde giyinmiş olmayı bekliyordu ama bunun yerine üç parçalı bir yazlık takım elbise giymiş ya da Karayip korsanları gibi kostüm giymiş olsaydı şaşırmazdı. Eğer o zamana kadar beyaz Genesis'i beyaz fareler tarafından çizilen bir balkabağına dönüşmüş olsaydı, kaşını bile kaldırmazdı. Hiçbir şey şaşırtmadı

Spencer. Pek çok şeyin nasıl ve neden olduğu onu şaşırtıyordu ama hayret etmekten acizdi. Hayat onu hayal bile edemeyeceği yerlere, asla geri dönemeyeceği bir rotaya götürmüştü; yıllar önce geleceği planlamanın beyhude olduğuna ve en akıllıca yolun sadece akışa bırakmak olduğuna karar vermişti.

BOBBY THE SHAM

Baltimore'dan kalkan uçakta Robert Shamrock bazı yolcu arkadaşlarının - kafaları kazınmış, altın burun halkaları olan, şeytani mesajlar ya da yanan gözlü kafatasları resimleriyle süslü tişörtler giyen, bazı durumlarda dişleri törpülenmiş ve dilleri yılanların çatalı dillerine benzeyecek şekilde ameliyatla bölünmüş, aşırı dövmele birkaç adamın - bir kriz anında ideal yol arkadaşları olmayabileceğinden şüphelendi. Gerçekten de, bu renkli gruptan birkaçının, gemideki herkesin olağanüstü bir şekilde öleceği bir krizi kendi başlarına körükleyip körükleyemeyeceklerini merak etmekle kabalık ettiğine inanmıyordu. Bobby the Sham adil düşünen biri olduğu için, bugünlerde pek çok kadın onu erkekler kadar rahatsız ediyordu. Siyah deri giymiş iki güzel kadın onu tedirgin ediyordu; yeşil saçları, boyalı yüzleri ve gözlerini aynaya dönüştüren kontakt lensleri, eğer sürekli fısıldaşıp kıkırdamıyor olsalardı Bobby'yi endişelendirmeye yetmeyebilirdi.

Dört kafadarın lisede birbirlerine teselli vermelerinden bu yana dünya kökten değişmişti. Bobby kendisinin, Rebecca'nın, Spencer'ın ve Ernie'nin dışlanacak kadar yabancı sayıldıklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Bugünlerde herkes yabancı olmak . Birçoğu, ben bir ucubeyim iyi kanıtlamak için önemli rahatsızlıklara ve şekil bozukluklarına katlanmaya istekliydi. İki

Görünürde engeli olmayan yolculara hizmet köpekleri olduğunu iddia ettikleri köpekler eşlik ediyordu; birincisi Bobby'ye genellikle bir kase yemek için ayrılan köpek yoğunluğuyla odaklanan devasa, sessiz, tehditkâr bir Alman çoban köpeği, ikincisi ise kürkü soluk maviye boyanmış havlayan vahşi gözlü bir Maltese idi. Bobby'nin birayla birlikte alabildiği tek kuruyemiş mısır fıstığıydı, her ne kadar gaddar uçuş görevlisi bunların badem ya da kajudan daha az kuruyemiş olmadığına ısrar etse de aslında kuruyemiş sayılmazlardı.

Bu yolculuğun, otuz yıl önce popüler bir yazar olsaydı muhtemelen olacağından daha keyifli geçtiğini düşünerek teselli buluyordu. O zamanlar kitaplar şu anda olduğundan çok daha fazla satıyordu ve bazı ünlü romancılar yarı romantik figürlerdi, neredeyse film yıldızları kadar sık tanınıyor ve imza için yaklaşıyorlardı. Artık herkes hayatının önemli bir televizyon ve film izleyerek geçirdiğinden, çok satan kitapların yazarları anonimliklerini koruyarak daha az ama yine de çok iyi bir hayat kazanabiliyorlardı. Kimse Bobby'yi tanımıyordu, bu da onun için sorun değildi.

Bununla birlikte, alerjilerin salgın olmadığı günlerde, bir paket Planters ve buzlu bir Heineken'in tadını çıkarabilirdi ve yemek yerken başka bir yolcunun ani ölümünden sorumlu olacağından endişe duymazdı. Ve o günlerde, iki Greyhound otobüsü büyüklüğünde bir gözetleme paketi taşıyan devasa bir Çin casus balonuna çarpmaktan daha az korkar, uçağın Baltimore'dan Indianapolis'e hava yolculuğunun karbon ayak izine kızan genç bir hobici tarafından motorlarından birine uçurulan bir drone tarafından düşürüleceğinden daha az endişe duyardı, ve bir Maltese sahte yardım köpeğinin aniden ayak bileklerine saldıracağı ve böylece bir uçuş görevlisi ona mısır fıstığı hakkında propaganda yaparken Alman çoban köpeğinin saldırıya katılıp boğazını parçalayacağı konusunda daha az endişeliydi. Tüm bu düşünceler bir araya geldiğinde

Diğer yandan Bobby, neredeyse kendisine rağmen, dünyanın çocukluğundaki haline duyduğu nostaljiyle dolup taşıyordu.

Muhtemelen, çoğu romancının altında ezildiği en ciddi lanet, güçlü bir hayal gücünün lanetiydi. Bobby'nin hayal gücünün motoru hiç durmazdı. Her zaman en azından rölantide çalışırdı ve çoğu zaman Fransa Grand Prix'sinde pompalanmış bir Ferrari gibi yarıştırdı. Drama -sahneden sayfaya, düzyazı veya şiirde, şimdiye kadar tasarlanmış tüm biçimlerde- gerilime, sadece evlilik uyuşmazlığından ulusal felakete kadar değişen tehditlere dayanırdı. Bu nedenle, hayat hikayesinde iyi huylu gelişmelerden ziyade kötü huylu gelişmeleri hayal etme eğilimindeydi. Gerçekten de, gerçekte meydana gelen her talihsiz olay için, asla gerçekleşmeyen çok sayıda başka felaket hakkında endişelenmiştir.

Bunca yıldan sonra Maple Grove'a dönme ihtimali Bobby'nin zihninde, çoğu zaman bir atlıkarınca müziğiyle tamamlanan, korkutucu hayaletlerden oluşan bir karnavala yol açtı. Bunlar gerçek hayatta karşılaştığı yaratıklar değil, karnavallar ve sirklerle ilgili yüzlerce filmde ve televizyon programından canavarlardı, koşuşturmacası ve göz kamaştırıcılığı içinde kötü niyetli korkunç varlıklar, eğlencenin ardındaki şeytanlar saklı olan gezici fantazmagorilerdi. Onun resimli kartpostal memleketinde, içinden geçtikleri dünyaya mucizeler vaat eden resimli Peterbilts ve demiryolu vagonlarıyla bu tür eğlencelerin çekildiği bir panayır alanı yoktu.

Bunun yerine, yerel halk kendi kutlamalarını tasarladı. Mayıs ayında bir hafta süren Sanat ve El Sanatları Fuarı. Dördüncü Temmuz tatilinde Özgürlük Hafta Sonu. Eylül sonunda Elma Festivali. Her inançtan ve hiçbir inancı olmayan sakinler, şehir merkezinin altı kare bloğunun bir milyondan fazla renkli ışıkla çizildiği ve süslendiği ve ve kostümlü Dickensian karakterlerine ev sahipliği yapan elfler, melekler ve ilahicilere ev sahipliği yapan Bir Ay Noel için süslemeye katıldılar sizden

bir şeker kamışı sallayabilirdi. Binlerce ziyaretçi, Maple Grove'un Noel Ayı'nı deneyimlemek için eyaletin dört bir yanından geliyordu; kasabanın daha iyi bir zamanda, barış, dostluk, nezaket ve bolluk zamanında donmuş gibi görüldüğü zamanlar.

Yine de, uçak Pennsylvania'nın batısından geçerken, Bobby mısır çerezlerinin berbat olduğuna karar verip, kaşlarını çatan uçuş görevlisini kızdırma pahasına onları teker teker boş bira kutusuna atarken, kendini tekinsizlik duygusundan kurtaramıyordu. Çok önemli olayları unuttuğuna ya da unutturulduğuna, kartpostal güzelliğindeki Maple Grove'un akla hayale gelmeyecek bir dehşet yeri olduğuna ve ölüme uçtuğuna dair mide bulandırıcı bir kuşkuyla kapılmıştı.

Tam o sırada, pencerelerin ötesinde, gece öylesine parlak ve karmaşık bir şimşek ağıyla yandı ki, canlı sahne tasvirleriyle tanınan bir yazar olan Robert Shamrock bile bunu yeterince tanımlayamadı. Ardından gelen sert gök gürültüsü sesleri öylesine korkunçtu ve uçağı öylesine ısrarla sarstı ki, en dövme, delik deşik, vahşi görünümlü yolcular bile öyle tiz ve titrek alarm çığlıkları attılar ki, sanki solgun, zayıf çocuklardan çıkıyormuş gibi görünüyordular.

Sanki kopan fırtınanın gürültüsü Bobby'nin kilitli hafızasının kapısını kısa bir süreliğine aralamış gibi, geçmişten bir isim aklına geldi: Wayne Louis Hornfly. Bu isim Bobby'yi ürpertti, tiksinti dolu bir ürperti uyandırdı ve kısa bir süre için bağırsaklarının sivilaştığını hissetmesine neden oldu; bu hissi daha önce sadece bir kez kötü bir guacamole yediğinde yaşamıştı. Bu etkiler sadece isimden kaynaklanıyordu, çünkü Bobby Wayne Louis Hornfly'ın kim olduğunu, ne tür suçlar işlemiş olabileceğini ya da kendisinin, Bobby'nin böyle birini tanıyıp tanımadığını hatırlayamıyordu. Bu uğursuz kişiyle ilgili diğer bilgiler aklında kalmaya devam ederken, bilinçli zihninde sadece isim canlanıyordu.

H. P. Lovecraft'ın öykülerindeki talihsiz ruhların yasak bilgi yüzünden sık sık deliliğe sürüklenmesi gibi, gerçek onu çıldırtacakmış gibi bastırıldı.

Uçak fırtına boyunca uçmaya devam etti ve Bobby the Sham'ın da onunla gitmekten başka çaresi yoktu.

[Sevgili Okur, böyle bir hikâyenin böyle bir anında, birçoğunuzun Robert Shamrock gibi bir karaktere sinirleneceğinin son derece farkındayım. Hatta ona Maple Grove'a dönmemesi için bağıracaksınız, sanki o sizi duyabiliyormuş gibi, tıpkı perili bir evde yaşayan ve oradan ayrılacakken her türlü dehşete katlanan insanlara bağırdığınız gibi. Bobby yerine bana bağırmanızı rica ediyorum, çünkü Maple Grove'da geçirdiği yıllar boyunca büyük bir travma yaşadı; şu anda hassas bir psikolojik durumda ve anlayışınızı hak ediyor. Benim derim ondan çok daha kalın. Ayrıca, hayal kırıklığınızın nedenini düşünürseniz, Bobby'nin değil benim suçlu olduğumu göreceksiniz, çünkü onu memleketine dönmeye zorluyorum, orada başına geleceklerin hoş olmayacağı muhtemel olmasına rağmen. Bana istediğin kadar bağırabilirsin ama seni Bobby'den daha fazla duyamayacağımı ve gırtlığının yırtılmasının hayat boyu sürececek sonuçları olabileceğini unutma].

KOMİK

Tüm amigolar otuz beş yaşındayken o yaz Ernie Hernishen'in başına gelenlerin komik bir yanı yoktu; aslında, diğer insanlar ne kadar eğlenmiş olursa olsun, Ernie'nin başına gelen hiçbir şeye kahkahalarla gülmeyeceğini söylemek daha doğru olabilir. Belki de sevgili amigoları gibi Maple Grove'u liseden sonra ya da daha erken terk etseydi komaya girmekten ve daha kötüsünden kurtulabilirdi. Ancak Ernie nazik bir ruhtu, utangaç ve kendini beğenmiş. Rebecca, Spencer ve Bobby'yi zirveye taşıyan hırstan yoksundu. Büyük bir kalbi olan küçük bir kasaba adamıydı, mütevazı hayalleri olan alçakgönüllü bir ruhtu. Komşu kızla evlenseydi, insan ırkının devamı için gerekli olan çift başına 2,2 çocuğun babası olsaydı, kütüphaneci olsaydı ve hayatını kitaplardan oluşan bir labirentte geçirseydi yeterince mutlu olabilirdi.

Ne yazık ki, Hernishen'lerin evinin komşusu olan tek kız Wanda Saurian'dı. Ernie on iki, Wanda ise on beş yaşındayken anne ve babasını öldürmüş, arabayı çalmış ve yirmi yaşındaki psikopat erkek arkadaşı Randy Docker ile kaçmıştı. Birlikte beş eyaletlik bir cinayet çılgınlığına giriştiler ve ardından Wanda bir kütüphanecinin karısı olmaya uygun .

Wanda toptan katliamdan kaçınmış ve kendini onu arzulayan genç çocuğa saklamış olsa bile,

Ernie'nin Maple Grove Halk Kütüphanesi'nde birincil yetkili olma hayali artık ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ernie'nin otuz beş yaşında olduğu ve başına korkunç şeylerin geldiği o meşum yaza gelindiğinde, Alma May Wickert şaşırtıcı bir şekilde altmış yıldır kasabanın kütüphanecisiydi. Gücüne o kadar değer veriyor ve işini o kadar vahşice koruyordu ki, kimse onun pozisyonunu aramaya ya da onu emekliliğe zorlamaya cesaret edemedi; böylece dokuz yıl daha rafların imparatoru olarak kaldı. Doksan dört yaşında, Dr. Sweeny Feld'in "spontane mumyalama" olarak adlandırdığı bir şekilde uykusunda hayatını kaybetti, ancak doktorun zaman zaman aşırı alkol aldığı ve ürkütücü bir mizah anlayışına sahip olduğu biliniyordu.

İlginçtir ki kütüphane Alma May'in öldüğü gece yandı. Seçmenler, kasabayı istilacı barbarlardan korumak için bir araba-kırbaç fabrikasına ya da devasa mancınıklardan oluşan bir kuşatmaya fon ayırmamalarıyla hemen hemen aynı nedenle yeni bir kütüphaneye fon ayırmayı reddetti. Belediye meclisi, Belediye Başkanı Susan Glow'un yeni bir kütüphane tasarlanıp inşa edilmeden önce yapay zekanın dünyayı dönüştüreceği ve herkesin kendisine hikaye okuyacak kişisel bir robota sahip olacağı, böylece kendi kendine kitap okuma gibi zahmetli bir işle uğraşmanın gereksiz hale geleceği görüşünü oybirliğiyle kabul etti.

Sonuç olarak, Ernie otuz beş yaşındayken hayatta kalmış olsaydı bile, kasabada kütüphane yokken kasaba kütüphanecisi olamazdı. Ernie'nin komadan çıkıp çıkmadığını ve yaşayıp yaşamadığını açıklamanın yeri burası değil; belki çıktı, belki de çıkmadı. Bu ilk sayfalar dört amigodan dördüncüsünü tanıtmak içindir, böylece okuyucular -ya da robotları- tüm ana karakterlerin kim olduğunu anlayacak, böylece anlatının çarkları bu noktadan sonra daha hızlı dönecektir.

Bu insanların dördünün de, gençliklerinde toplumdan dışlanmış olmalarına rağmen, seçtikleri alanlarda olağanüstü başarılarla imza atmış olmalarının ne kadar olağanüstü olduğunu düşünmeliyiz; Ernie Hernishen de en az diğerleri kadar. Henüz on sekiz yaşındaydı.

İlk şarkısı olan "The Girl Next Door Is to Die For "u yazdığında Garth Brooks emekliliğinden feragat ederek şarkıyı kaydetti; şarkı on bir hafta boyunca ABD'de bir numaralı country şarkısı olarak kaldı, hatta pop listelerinde iki numaraya kadar yükseldi. Elbette bu şarkıyı hemen ardından gelen "Mama, Don't Teach Me Your University Ways" ve "Three Friends and One Dog Are All I Need" de farklı country sanatçıları için muazzam hitler oldu. Eğer amigolar gençliklerinde bir eziyete ya da dehşete maruz kalmışlarsa, unutmaya zorlandıkları bir çile yaşamışlarsa, belki de bu deneyimin yarattığı stres ve travma onları başarılı olmaya, sosyal bir konum elde etmeye ve geçmişte onları derinden sarsan her kim ya da her neyse ona karşı bir savunma olarak bir ölçüde güç kazanmaya itmiştir.

Arkadaşlarının aksine Ernie ünlü olma ihtimalinden çekiniyordu, sanki tanınmak bela istemekmiş gibi. Piyano, gitar, keman ve ocarina çalabilmesine rağmen, şarkılarını halka açık yerlerde seslendirmek gibi bir arzusu yoktu. Sahne onu çağırıyordu. Spot ışıkları altındaki hayat ona çekici gelmiyordu. Şaşırtıcı sayıda unutulmaz ve çoğu zaman akıldan çıkmayan şarkılar yazmadığı zamanlarda, bazılarını şaşırtıcı ve hatta açıklanamaz bulduğu yalnız ilgi alanlarının peşinden gitti.

Maple Grove'da ve çevresinde bolca bulunan doğa sevgisi onu şaşırtmadı. Ormanda uzun yürüyüşler yapmaktan hoşlanırdı. Bir çayırdaki kır çiçeklerini inceleyerek saatler geçirebilir, sonsuz çeşitlilikteki çiçekleri fotoğraf makinesiyle kaydedebilirdi. O kadar hevesli bir kuş gözlemcisi olmuştu ki gördüklerinin çoğuna isim verebiliyordu.

Doğa ona savunmasız görüldüğü için, şehrin birkaç mil dışında bin dönümlük bir arazide, yüz bin ton yıpranmış güneş panelinin açıklanmayan binlerce hantal yanmış rüzgar türbini ile birlikte gömüleceği, çokça tanıtılan yeni bir çöp depolama alanının durdurulmasında önemli bir rol oynadı. Eylemciliği, belediye başkanının habersiz ziyaretlerine yol açmıştı.

Britta, annesi, onun önceliklerinin aptalca olduğu konusunda ısrar etti.

Bir keresinde, akşam yemeği için patates soyarken mutfağına giren Britta, "Sürdürülebilirlik. Yenilenebilir enerji. Daha temiz bir yol. Bunun nesini anlamıyorsun, Ernest?"

"Güneş ve rüzgar sürdürülebilir değildir."

"Sence güneş yakında sönecek mi? Rüzgar bir daha hiç esmeyecek mi?"

"Muazzam miktarda çelik, bakır ve betonu, tarihi miktarları ve-"

Patates soyacağını elinden alarak onun sözünü kesti. Sanki beş yaşındaymış da kendisine lolipop verilmiyormuş gibi elini onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Söylesene, güçlü bir şeyler içmeye mi başladın, Ernest?"

"Sigara içmediğimi biliyorsun." "Öyle mi?"

"Bence bu korkunç bir alışkanlık."

"Buna inanmamı mı istiyorsunuz?" "Şey, bu doğru. Sigara içmiyorum. Hiç ." "Sigara içmediğini iddia ettiğin şey nedir, Ernest?"

"Böyle bir soruya nasıl cevap verilebilir ki?"

"Kurabiyelerin içine mi koyuyorsun?"

"O mu? Ne?"

"Gerçekten de rol yaptığın kadar saf mısın, Ernest?"

"Saf değilim, sadece kafam karışık. Kafamı hep karıştırıyorsun."

"İnsanlara annen hakkında söylediğin şey bu mu, kafanı karıştırdığıma emin misin?"

"Lütfen bana patates soyacağını ver."

"Ne kadar saf olursan ol, kendine zarar verebilirsin."

"İnsanlar patates soyacaklarıyla kendilerine zarar vermezler." "Senin pozisyonun bu mu, Ernest?"

"Bu bir pozisyon değil. Bu bir gerçek."

"Böyle bir şey söylemeniz ne kadar ilginç. Ne kadar açıklayıcı."

"Neyin açığa çıkması?" "Peki ya mantarlar?"

"Mantar mı? İnsanlar mantarla da kendilerine zarar vermezler. Bir mantarla kendime nasıl zarar verebilirim ki?"

"Son zamanlarda hangi egzotik mantarları tükettiniz?"

"Mantarları pek sevmem anne."

"Kaktüs düğmesinin ne olduğunu biliyor musun, Ernest?" "Sanırım bir kaktüs gömleğini kapatan şey."

"Meskalin, Ernest. İlkel müzik biçimlerine yenik düşenler, er ya da geç meskalin gibi şeylerin içinde kaybolurlar."

"Eğer soyucuyu alamazsam, patatesleri keskin bir bıçakla bitiririm. Eğer bir parmağımı kesersem, bu benim suçum olmaz."

"Ernest, öfkenin kaynağını anlıyor musun?" "Kızgın değilim. Sadece açım."

"Baban öfkesini sana da geçirdi." "Ben babamı hiç tanımadım."

"Yakışıklıydı ama cahildi. Beni evcilleştirebileceğini düşünüyordu. Üniversiteyi bırakıp onunla cehalet içinde debelenmeyince, ışığının içinde bir gölge olarak yaşamaya dayanamadı."

"Bu ne demek - 'ışığımdaki bir gölge gibi'?"

"Eğitiminizi ilerletmiş olsaydınız, böyle şeyleri anlardınız. İşte patates soyacağın."

"Yüce Tanrım, bir mucize."

"Ernest, Tanrı'yla konuşmanın bir anlamı yok. Bir taşla da konuşabilirsin."

Ernie patateslere dönerek, "O duyguyu bilirim," dedi.

"Sizden tek ricam tuhaf çevreci görüşlerinizi kendinize saklamanız ve beni toplum içinde daha fazla utandırmamanız. Bu arada, daha az patates ve daha fazla yağsız protein tüketmeniz sizin yararınıza olacaktır."

Britta'ya rağmen, Ernie onun doğaya olan tutkusunu ve endişesini ve bunu neden bir aktivist olarak ifade ettiğini anlıyordu. Ancak, hafıza kaybı yaşayan ya da beyin yıkama yoluyla hafızaları yok edilen karakterlerle ilgili romanlara olan takıntısını açıklayamıyordu. Bu türden yüzlerce hikayeyi hayranlıkla okumuştı. Profesyonel bir kitap gözcüsü ara sıra baskısı tükenmiş yüzlerce benzer romandan birkaçını buluyor ve Ernie hemen onları da gözden geçiriyordu. Daha iyi kitapları üç ya da dört kez tekrar okudu. Aynı konudaki film koleksiyonu da tekrar tekrar, bazen saplantılı bir şekilde izlenmesine neden olmuştu.

Ve böylece bir Salı akşamı, kimse Ernie'nin komaya girdiğini bilmeden önce (çünkü henüz komaya girmemişti), çalışma odasındaydı, cilalı boğa boynuzu başlıklı beyaz ve kahverengi inek derisi döşemeli koltukta oturuyordu. İki duvar James Bama'nın ünlü Western romancılarının kitaplarının kapaklarını süsleyen kovboy ve at resimleriyle aydınlanıyordu ve diğer iki duvarda egzotik ağaçların zarif kakmalarıyla güzelleştirilmiş çeşitli gitarlar asılıydı. Bu geniş çalışma odasında masa yoktu ama bir piyano hazır bekliyordu. Navajo halısını tamamlayan renkli Pendleton battaniyeleriyle örtülü üç koltuk daha vardı.

Ernie bazen şarkılarını burada yazıyor, önce sözlerini besteliyor, sonra da Steinway'de melodi üzerinde çalışıyordu. En son "Walgreens'de Aşk İçin Panzehir Yok" şarkısını tamamlamıştı. Şu anda, 1800'lerde sığır çobanlarına karşı koyun çobanlarını konu alan bir silahşör romanına dalmış durumdaydı. Bu baskı orijinal metni içeriyordu; Ernie saldırgan "duyarlılık okuyucuları" tarafından anlamsız hale getirilmiş ve sembolik ya da gerçek anlamda yakmak yerine okuyabilecekleri umuduyla yarı cahil çeteler için yayınlanmış gözden geçirilmiş baskıları satın almayı reddetti.

Ernie iyi Western filmlerini son derece eğlenceli bulurdu, ancak bu türde hafızasını kaybetmiş ya da füğ halindeki karakterlere nadiren rastlanırdı. Böyle bir kişiye en yakın şey

Bu romanda, doğası gereği unutkan ama altıpatlar kullanan bir öğretmen olduğu ortaya çıktı.

Son sayfayı okuyup içini çektikten ve saatin akşam 6:10 olduğunu gördükten sonra, Ernie bir kase ev yapımı sebze çorbası ısıtmak ve ızgara peynirli sandviç yapmak gibi makul bir beklentiyle mutfağa girdi. Ne de olsa bu, akşam yemeği hazırlamayı üstlendiği ilk olay değildi. Arkasında neredeyse yirmi yıllık bir aşçılık başarısı olduğu için, kendi kendini beslemekte yine başarılı olacağını düşünmek için her türlü nedeni vardı.

Ama öyle olmadı.

Salonla mutfak arasındaki kapı lomboz tarzı bir pencereye sahipti ve bir restoran mutfağına hizmet veren bir kapı gibi pivot menteşeler üzerinde serbestçe sallanıyordu. Ernie'nin alışkanlığı olduğu üzere, eşikten hızlı adımlarla geçerek kapının momentumunu tersine çevirmesine ve kendi kendine kapanmasına izin verdi. Odaya sadece iki adım atmıştı ki, alışılmadık bir koku onu camdan bir duvara çarpmış gibi aniden durdurdu.

Birçok disiplinden sanatçıların koku alma duyuları son derece gelişmiştir ve çoğu insanın algılayamadığı ya da sadece geçici olarak fark ettiği ince kokulara bile çarpıcı tepkiler verirler. Yazarlar, söz yazarları ve müzisyenler bu konuda en yetenekliler arasındadır; aktörler, dansçılar ve ressamalar o kadar yetenekli değildir; en azından film yönetmenleri, pandomimciler ve origami hayvanlar yapanlar. Kokulara karşı en hassas sanatçılar açık ara heykeltıraşlardır; bu konu prestijli üniversitelerde yürütülen yüzlerce bilimsel araştırmaya konu olsa da kimse nedenini bilmiyor.

Ernie Hernishen bir heykeltıraştan ziyade yetenekli bir şarkı sözü yazarı olmasına rağmen, mutfaktaki ince ama sıra dışı aroma onu, Freud'un belki de büyük doktorun verimli zamanının çoğunu geçirdiği fincanlarında bile hayal edebileceği herhangi bir psikolojik katmandan daha derin bir düzeyde etkiledi. Bu koku gizemli olduğu kadar tanıdıktı da,

Tuzlu olduğu kadar tatlı, dönüşümlü olarak aromatik ve kötü kokulu, aynı anda hem çekici hem de itici. Ernie kokuyu takip ederek mutfaktan geçti, burun delikleri arasındaki kolumella sanki bir olta tarafından tuzağa düşürülmüş ve olta çekiliyormuş gibi karşı koymakta çaresizdi. Bu, deneyimin acı verici olduğunu ima etmek için değil, sadece kokunun karşı konulamayan bir çağrı olduğunu belirtmek içindir. Eğer acı verici olsaydı, Ernie'nin ıstırabı burada o kadar canlı bir şekilde anlatılırdı ki, okuyucu ürperir, şiddetli bir şekilde titrer ve midesi bulanırdı.

Ernie, oraya ulaşmak için yola çıktığının farkında olmadan kendini kiler kapısında buldu. Bir an sonra kendini merdivenlerin dibinde, evin altındaki penceresiz alanda buldu. Belli bir egzotik olay örgüsüne sahip romanları saplantılı bir şekilde okuması -ki bu Western filmlerine bir gönderme değildir- onu, oraya nasıl geldiğini hatırlamadığı bir yerde "kendini bulmanın" ya mikro amnezi ya da kısa bir füğ hali örneği olduğunu anlamaya hazırlamıştı.

Karanlıkta dururken, hareket edemezken, adını koyamadığı bir güç tarafından felç edilmişken, Ernie korkması gerektiğini fark etti. Yine de korkmuyordu. Sabırlıydı, yerine getirmesi gereken bir amacı olduğu ve kendisinden isteneni yaptığında, daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir tatmin yaşayacağı duygusu onu ele geçirmişti. Sanki onu mahzene çeken cezbedici koku, kendisi için planlanan şey gerçekleşmeye başlayana kadar uysallığını sağlamak için ona sakinleştirici bir koku da iletiyordu.

Kilerin ışıkları yandı.

Burası evin ana mekanik odasıydı. Fırın. Su yumuşatıcı. Elektrik panelleri. Tavan kirişleri arasında LED armatürler *bulunan alan, Kuzuların Sessizliği filmindeki* seri katilin evinin altındaki alandan daha iyi aydınlatılmış olsa da yine de gölgeler vardı

Bir mahzene yakışır şekilde, slasher filmlerini sevenlerin tahrik edici bulduğu türden atmosfere katkıda bulunur.

Bilinmeyen bir gücün pençesindeki Ernie vücudunu hareket ettiremez hale gelmiş, ancak başını her zamanki gibi sağa sola çevirebilmiştir, bu da ona 180 dereceden fazla bir görüş alanı sağlamaktadır. Eğer odanın dörtte üçünü görebiliyorsa, ki bu muhtemeldir ama ayrıntılara takıntılı okuyucuların tercih edebileceği ölçüde doğrulanabilir değildir, o zaman ışıkları yakan kişi hemen arkasında doksan derecelik bir yay çiziyor olmalıdır.

Ernie'nin korku tepkisi bastırılmış olsa , tepesinde beliren kişinin bir pompalı tüfek ya da tırpanla silahlanmış olduğunu hayal edebiliyordu. Ya da arkasında Edgar Allan Poe'nun ünlü hikayesinde olduğu gibi cinayet işlemek üzere eğitilmiş bir orangutan bile olabilirdi. Yine de onu kuşatan sakinleştirici etki nedeniyle, bu ağır şüpheler bile Ernie'de dehşet uyandıramıyordu.

En ufak bir hareket duymuyordu.

Ne kolonya, ne vücut kokusu, ne de sarımsak nefesi kokusu alabiliyordu, sadece onu etkisi altına alan tuhaf kokuyu alabiliyordu.

Ne uğursuz ne de misafirperver hiçbir ses onun kaderinden ya da başka bir şeyden bahsetmiyordu.

Aniden felçten kurtulmuş bir halde, kendisini karşılamak üzere açılan üç çelik kapıdan birine doğru ilerledi.

Burayı inşa eden adam, Dwight Fry, kendini bir hayatta kalma uzmanı olarak görüyordu. Kiler, üstündeki evin ayak izinden daha büyüktü. Çevredeki avlunun altına uzanan odaların duvarları betondur. Kalın çelik kapılar gizli fıçı menteşelere asılıydı. Fry bu üç büyük odayı kendisine ve genç karısı Bambi'ye otuz yıl yetecek kadar yiyeceklerle doldurdu. Trajik bir şekilde, taşınma tarihlerinden hemen önce Bambi kocasına, kendilerine birkaç ton dondurularak kurutulmuş vakumlu yiyecek satan girişimciyle evlenmek için ondan boşanmak istediğini bildirdi.

paketlenmiş yiyecek. Öngördüğü kıyamete bir aydan daha az bir süre kaldığı için zaten gergin olan Dwight, *aşırıya* ve karısını on altı kiloluk bir balyozla öldürmeye çalıştı. Silah beklediğinden daha hantal çıktı ve bu da gelinine çantasından Smith & Wesson Chief's Special'ı çıkarıp göğsüne ve karnına mükemmel bir üçgen şeklinde .38 kalibrelik mermiler yerleştirmesi için zaman kazandırdı. Bambi nefsi müdafaa iddiasında bulundu ve hakkında dava açılmadı. Ernie Hernishen evi satın aldı, Armageddon malzemeleri ve her şeyiyle.

Dondurularak kurutulmuş birkaç ton yiyeceğin imha edilmesi, Ernie'nin üstlenmemeyi ya da denetlememeyi seçtiği göz korkutucu bir görevdi. Yiyecekleri Dwight'ın sakladığı üç odada bıraktı. Ateşli silahlar konusunda hiçbir becerisi ve öğrenme arzusu olmadığından, dünyanın sonu geldiğinde bu odaların içindekilerin kendisini yememeleri karşılığında kıyamet sonrası mutantlara ve barbarlara bir armağan olacağını düşündü.

Şimdi, büyüleyici kokunun esareti altında, önündeki yemek kasasının ışıkları yanarken, yazdığı şarkılardan birini söylemeye başladı: "She Stole My Heart and My Visa Card". Başlığına rağmen neşeli bir . Şarkı söylerken sesinin mutlu geldiğini düşünüyor ve bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

İyi stoklanmış odaya adım attığında şarkı söylemeyi bıraktı ve kendisini bekleyen şeye baktı. Duvarlar bir metre yüksekliğe kadar tamamen dolu metal raflarla kaplıydı. Mekânın ortasında, masa yüksekliğinde, alçak çekmecelerden oluşan, kasap bloğu tablalı bir ada geniş bir gezinti alanı sağlıyordu. Dört ayak genişliğinde ve on ayak uzunluğundaki bu alanda yüzüstü yatan kişi, kendisinin giydiği kıyafetlerin aynısını giymiş olan ikiziydi. Bu diğer Ernie uyuyor gibi görünüyordu.

Tek ve Gerçek Ernie tam endişelenmeye başlamıştı ki, kasap bloğunun üzerindeki ikizi bir serap gibi kayboldu. Ernie hayali figürün, kendisinden hangi pozisyonu almasının beklendiğini göstermek için tasarlanmış bir yer tutucu olduğunu fark etti.

Masanın üzerine tırmandı ve sırt üstü uzanarak benekli gri beton tavandaki havalandırma ızgarasına baktı.

Izgaradan bir ses geldi. *Yıldız Savaşları* filmlerindeki Darth Vader'ın sesine benziyordu. "Beni dinle evlat. Hayal kırıklığım büyük. Öfkem daha da büyük. En büyüğü de kararlılığım. Cevaplar için beynini yoklayacağım." Görünmeyen konuşmacı neşeyle güldü. Hoş bir sesle, "Sadece şaka yapıyorum. Küçük bir koma olacak ama iyi olacaksın. Bundan oldukça eminim."

"Komik," dedi Ernie, ama hiç de eğlenmiyordu. Bunun yerine bu kelimeyi "*tuhaf*", "*garip*", "*bu da ne*", "*uh-oh*" ile eşanlamlı olarak kullanıyordu.

SPENCER TRUEDOVE HAKKINDA BİLMENİZ GEREKEN BİRKAÇ ŞEY DAHA

Amigoların başından geçenler gerçek bir hikayeye dayandığı ve bir kurgu eseri olmadığı için (ya da kesinlikle böyle bir şey olmadığı için), oyuncu kadrosu bir ya da iki kahramana indirgenemez. Kitabın yapısı yazarın kaprislerine bırakılmamalıdır. Geçmişte, dört sosyal uyumsuz Maple Grove'un dehşetine katlandı. Eğer bu talihsiz grubun üçü, ikisi ya da sadece bir tanesi bile bu anlatıdan çıkarılsaydı, ne anlam ifade ederdi? Hiçbir anlamı olmazdı.

Ancak, yazar, editörü, yayıncısı ve pazarlama departmanındaki sürekli gergin insanlar, büyük üniversiteler tarafından yapılan araştırmaların (yine onlar), mantıklı bir noktaya varmasa bile yoğun bir yaşam süren modern okuyucuların yüzde 39 ila 57', Charles Dickens'ın ya da Herman Wouk'un zamanındaki okuyuculara göre karakter detayları için belirgin bir şekilde daha az sabrı olduğunu gösterdiğinin farkındadır. Sonuç olarak, sabırlı ve sabırsız *tüm* okuyucuların ilgisini canlı tutmak için stratejiler geliştirilmiştir. Stratejilerden biri, okuyucunun dikkatini karakter detaylarının çokluğundan uzaklaştırmak ve gerilim yanılsamasına katkıda bulunmak için mümkün olan her yerde uzun bölümleri iki kısa bölüme ayırmaktır. Bu nedenle bu bölümdeki malzeme

ilk taslakta yer aldığı Üçüncü Bölüm'den taşınmıştır.

Okuyucular Rebecca, Bobby ve Spencer'ın yakında Maple Grove'a varacaklarından ve Ernie'nin başucunda toplandıktan sonra bu anlatının, Ulusal Sağlık Enstitüleri'ndeki fanatiklerin tavsiyelerine göre doğru yiyecekleri yemediyseniz ve egzersiz yapmadıysanız sizi soluk soluğa bırakabilecek bir dizi heyecan verici ve korkunç olayla hızlanacağından emin olabilirler.

İşte Spencer Truedove da siyah kıyafeti, çıtçıtli domuz şapkası ve gömleğindeki sedef düğmeleriyle cipini iç bölgelerin uçsuz bucaksız sıkıcılığında kullanıyordu. Daha önce Bobby'ye kendisini bir uçurumun üzerindeki yüksek bir telde tek tekerlekli bisiklet sürüyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Gerçekten de öyle hissediyordu, kısmen arkadaşı Ernie'nin hayatından endişe ettiği için, kısmen de Britta'yla konuşurken ve konuştuğuktan hemen sonra hep böyle hissettiği için.

Kadının onu en çok tedirgin eden yanı, her düşüncesinin doğru olduğuna ve yaptığı her hareketin dürüst, doğru düşünen bir insanın tek hareket olduğuna olan kesin inancıydı. Spencer ise hiçbir konuda düşüncelerinden emin değildi ve harekete geçtiğinde, daha uygun ve insancıl olabilecek bir düzine şey yapabileceğinden şüpheleniyordu.

Neden sanatçı olduğunu bile bilmiyordu. Altı yaşındayken, dünya uçsuz bucaksız görünürken, Spencer kocaman yeni bir kıta keşfedecek ve üzerindeki tüm eyaletlere ve kasabalara isim verecek bir kaşif olmayı ummuştı - Kuzey Kaka eyaletindeki Poopville, Poopaforia'daki Poop Beach ve diğerleri. Yaşamak için harika bir yer olurdu çünkü sakinleri her zaman tüm kaka şakalarına kışkırlarıyla gülüyor olacaktı. Onlu yaşlarının başında, kaka altı yaşındaki çocuklar için olduğu kadar mizahın zirvesi olmadığına, beklentilerini Dünya'nın kendisinden önce gelen kaşiflere kendini tamamen açtığı gerçeğine göre ayarladı; erken-

Gizemli toprakların ve keşfedilmemiş suların Viktoryen dünyası artık yoktu. Spencer okul yıllarında, yeni nesil yozlaşmış kamu görevlileri ve şu ya da bu türden fanatik tarikatçılar olarak şekillendirilen havalı çocuklardan kaçmak için, hiçbiri yetişkin olarak gelecekleri hakkında en ufak bir düşünceye sahip olmayan amigolar arasına çünkü bir gelecekleri olmasını beklemiyorlardı.

Spencer'ın başarılı bir sanatçı olması, bir sirk palyaçosu olması kadar olası değildi. İşte oldu.

İlkokulda bir yıl geri kaldığı için, henüz son sınıftayken on sekiz yaşına girdi ve o sırada, yıllar önce ölmüş olan ancak vasiyetinin şartları konusunda ketum davranan anneannesinden beklenmedik bir şekilde altmış yedi bin dolar miras aldı. Bu, başkasının başına geldiğinde bile hoşumuza giden kaderin cilvelerinden biridir, ancak bunun erken bir ölüm gerektirdiğini unutmamalıyız; merhumun yasını tutmak için bir dakikamızı ayırmalıyız.

Büyükannesinin vasiyeti, çığlık atarak uyanmasına neden olacak kadar korkunç kâbuslar görmesine yol açmasaydı, Spencer birkaç ay daha Maple Grove'da arkadaşlarıyla birlikte kalabilirdi. Yıllar önce, on dört yaşındayken, annesi Maple Grove'un çok mülayim, boğucu, çok "idare edilen" bir yer olduğunu söylemişti. Kendini, bir zamanlar sahip olduğu özgür ruhu kaybetmişti. Kendini, eskiden olduğu ya da olabileceği o canlı kadını bulmaya ihtiyacı vardı ve aynı gün oradan ayrıldı. Spencer'ın babası da kendini bulmaya ihtiyacı olmayan bir kadın için karısını (ve ona onu hatırlatan oğlunu) terk etti. Bu, kaderin herkesi değil ama bazılarını memnun eden bir cilvesidir ve kaderin uzun vadede neyin peşinde olduğunu merak etmek için bir an durmalıyız. Her neyse, babasının evinde yıllarca yalnız yaşadktan sonra, anne ve babasının geri döndüğü, yeniden evlendiği ve dikkatlerini ona yönelttikleri korkunç rüyalar görmeye başladı. Kaçtı.

Dört yıl boyunca, ailesi onu terk ettiği için amigolar Spencer'a destek olmuştı. Ancak Maple Grove'daki diğerk çocuklar, Spencer'ın yaralı bir hayvan olduğunu fark eden sivri dilli yırtıcılar olduklarını kanıtladılar; gençlerin meşhur olduğu zeki ve öldürücü zekâlarıyla onun peşine düştüler. Her birine altmış yedi bin miras kalsa onunla birlikte kasabadan kaçmak isteyecek olan arkadaşlarının da onayıyla Spencer okulu bıraktı ve Chicago'ya gitti.

Windy City'de bir daire kiraladı ve ikinci eylemi kasıtlı olmasa da bir füğ durumuna düştü. Altı hafta sonra uyandığında, akıl sağlığını neden olan ürkütücü, renkli görüntülerle dolu beş devasa tuvalle karşılaştı. O zamana kadar, kendisinin ve arkadaşlarının yaşadığı dehşeti unutmuştu, tıpkı birkaç hafta sonra onların da unutacağı gibi.

Kaderin bir başka cilvesi ya da belki de sadece bir tesadüf olarak, Spencer'la aynı katta başka bir dairede oturan genç bir kadın, Portia Clavus, kapı açıkken onun dairesine uğradı ve resimlerinden birine göz attı. Portia'nın Harvard'dan iki diploması vardı ve Leonardo da Vinci'nin denizaltı sandviçini icat ettiği ve Van Gogh'un Gauguin'le tartıştıktan sonra değil, gereksiz hissettiği bir kulağı daha olduğu için kulağını kestiği gibi sanatın içinden bilgiler biliyordu. Portia Chicago'nun önde gelen galerisinde çalışıyordu ve zirveye tırmanırken kimi yok etmesi gerektiğine bakmaksızın sanat dünyasında büyük bir oyuncu olmaya niyetliydi.

Coşkuyla çığlık atarak Spencer'ın dairesine öyle bir daldı ki, Spencer bir an için onu öldürmeye geldiğini sandı. Hayatı için endişelenmeyi bıraktığında bile, onun heyecanı karşısında tedirgin olmuştu. Çok genç ve deneyimsiz olduğu, doğası gereği alçakgönüllü olduğu ve hafıza kaybı halindeyken resimleri nasıl ve neden yaptığı konusunda hiçbir fikri olmadığı için Portia'nın aşırı övgüsünü kaldıramadı.

Cidden. Kadın konuştu  a Spencer onun ya deli ya da dolandırıcı olduğuna daha fazla ikna oluyordu.

Portia onun suskunluğu karşısında caymadı. Onu satırla tehdit etseydi de caymazdı. Onun için önemli olan tek şey sanattı, sanat ve ondan elde edilebilecek servet. Spencer'ı odadan odaya kovalıyor, kafatasına keskin bir cisim saplanmış gibi başını a  rıta kadar avını . Ondan kurtulmak için, o öğleden sonra saat dörtte onu ve işverenini kabul etmeyi kabul etti.

Kadın Chicago, Boston, New York, Londra ve Paris'te galerileri olan Erhardt Dusterheit ile döndüğünde gitmiş olmayı planlıyordu. Ancak şiddetli baş ağrısı 3:50'ye kadar dinmedi. Spencer'ın terli yüzünü yıkamaya ve çiğnenmiş aspirinlerin acı tadını a  zından çıkarmaya ancak kapı   alınana kadar vakti vardı.

Dusterheit uzun boylu, uzun yüzlü bir adamdı. Geniş bir ağız ve ince dudaklar, bir mezzaluna bıçağı kadar keskin ve mizahsız bir gülümsemeyi   ekillendiriyordu. Denizi yaran bir savaş gemisinin gururlu pruvası gibi uzun, dar bir burun. Soluk gri gözler. Titanyum gümüş sa  lar. Uzun kulakları neredeyse kafasına yaslanmıştı ve sa   lobundan bir Rolls Royce kadar değerli gözyaşı damlası bir elmas sarkıyordu. Anladınız siz onu.

Portia tabloları ilk gördüğünde coşku içindeyken, Dusterheit devasa bir tuvalden diğerine geçerken, her biriyle iki dakikadan fazla zaman geçirmeden, termallerde süzülen bir   ahin gibi sessizdi. Yüzü, zarif bir şekilde dikilmiş kömür grisi takım elbisesi kadar ifadesizdi.

Spencer, Dusterheit'in "  yi günler" diyeceği, tek topuğu üzerinde döneceği ve resimler hakkında hiçbir yorum yapmadan gideceği sonucuna varmıştı.

Galeri sahibi bunun yerine, "Bu kompozisyonlarla ne anlatmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Ne demek istediğini için, eğer bir şey demek istediye bile, Spencer, "Niyetimi ifade edecek kelimeler olsaydı, onları resimlerle ifade etmezdim" dedi.

Dusterheit yarım dakika boyunca anlamlı bir sessizlik içinde ona baktıktan sonra şöyle dedi: "Burada resmedilen nesneler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, ancak o kadar boyutlular ki insan her birinin bir işlevi olduğunu hissediyor. İşlevlerini, amaçlarını nasıl tanımlarsınız?"

Spencer bunların ne olduğunu bilmediği için, "Bunları gören herkes anlamlarına giden benzersiz bir yol izlemelidir. Önce işlevlerini hayal edin. Sonra amaçlarını öğrenirsiniz. Bana açıklandılar ama açıklayıcı bir broşürle birlikte gelmiyorlar."

"Peki ya ? Açıklayıcı bir broşürle mi geldiler?"

Spencer tükenmiş hissediyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. Sahte Bobby'nin ne diyebileceğini hayal etmeye çalıştı. Bobby bir yazardı. Baş her sıkıştığında saçmalayabilirdi. "Ben olsam böyle bir broşürü okumazdım. Bu nesneler doğaları gereği mistiktir. Başka birinin onlara yükleyeceği anlam, onun yorumlama gücüyle sınırlı olacaktır. Eğer onu dinlersem, onları kendim keşfetme ve belki de hakikatlerini bulma fırsatını elimden almış olurum."

Bir başka ve daha yoğun sessizliğin ardından Dusterheit, "Bu nesnelerden bazıları aslında birer varlık, organizma gibi görünüyor" dedi.

"değil mi?" dedi Spencer.

"Bazıları onları korkutucu ve hatta iğrenç bulduklarını söyleyebilir. Sizin buna cevabınız ne olurdu?"

Spencer, Bobby the Sham'a gönderme yaparak şöyle dedi: "Bu, sanatı yorumlarken karşılaşılan bir tehlikedir. Kişi istemeden de olsa tartışılan eserden çok kendisi hakkında bir şeyler söyleyebilir."

Bu konuşmalar boyunca Portia Clavus, işverenin arkasında ve bir yanında durmuş, bir ayağından diğerine geçerek, bir eklemine çiğneyerek, sanki ısırıp koparacakmış gibi bakıyordu.

Gereksiz olduğunu düşündüğü tüm parmaklarını. Spencer'ın cevabı onu yumruk yapıp havayı yumruklamaya teşvik etti.

"Sanat okuluna gitmemişsiniz," dedi Dusterheit. "Francis Bacon da hiç gitmedi. O bile gidemedi Beraberlik. Ve ünlü biri. Sadece o değil. Okul ressamıdır, sanatçıları için değil."

Dusterheit beş dakika boyunca resimlere döndü ve ardından, "Çalışmalarınızı büyük bir etkiyle temsil edebileceğime inanıyorum" dedi.

"Bu güzel olurdu."

"Otuz beş yaşına tuval başına yarım milyon alacağınıza inanıyorum. Kırk yaşından önce, belki de yıllar önce, fiyatınız bir milyonu aşacak."

"Nereyi imzalayacağım?"

Dusterheit, "Bir şey" dedi.

"Neymiş o?"

"Çok fazla konuşuyorsun."

"Bunu düzeltebilirim."

"Bir sanatçı ne kadar gizemli olursa, o kadar çok talep görür. Sessizlik, diğer insanların bilmediği şeyleri bildiğinizi, diğerlerinin asla ulaşamayacağı derinliklere sahip olduğunuzu gösterir. Sessizlik seksidir."

Spencer sadece başını salladı. "Bir not daha."

Spencer sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

Erhardt Dusterheit, "Daha iyi bakmalısın," dedi. Spencer bekledi.

"Seni siyahlar içinde görüyorum." Spencer tekrar başını salladı. "Ve bir şapka."

Spencer "*şapka*" ile ne kastedildiğini sormak için kaşlarını bir kez daha kaldırdı.

Dusterheit, "*Çok* sessiz diye bir şey vardır," diye tavsiyede bulundu. Spencer dedi ki, "Peki ya domuz bere? Çıtçıtı, yuvarlak taç, siyah keçe?"

Dusterheit, mezzaluna gülümsemesini takınarak, "Hoşuma ," dedi.

Ve böylece Spencer Truedove, hiçbir resmi eğitim almadan ve herhangi bir şey çizdiğine dair hiçbir anısı olmadan çılgınca başarılı, eleştirmenlerce beğenilen bir sanatçı oldu. Bunun dışında flüt kullanmadan bir kobrayı dans kadar cazibesi olmasına rağmen, Spencer işiyle ilgili soruların çoğunu yüzde 70 şefkatli bir acıma ve yüzde 30 entelektüel küçümseme içeren bir ifadenin eşlik ettiği sessizlikle yanıtladı. Bunu öyle bir zarafetle yaptı ki, soru soran herkes - Britta Hernishen hariç herkes - sanatçının sanatının anlamına dair derin ama özlü bir kavrayış sağladığından memnun olarak ayrıldı.

Yıllar geçtikçe hayat güzelleşiyordu. Değiştirmek istediği bir şey varsa, o da rüyalar. Nemli mevsimlerde, yapışkan geceler ılıkken ama acımasızca sıcak değilken ya da karanlık, azalan sonbaharın ürpertisiyle şehrin üzerine çöktüğünde, ay dolunayken ve gölgeli kraterleriyle korkunçken ama bazen de ay gökyüzünü süslemediğinde, yediği yemeğin baharatıyla ya da içtiği şarabın miktarıyla bir ilişkisi olmadan, Korkunç rüyalar Spencer'a işkence ediyordu, ta ki uyku onu bu iğrenç görüntülere daha fazla bağlayamayana kadar, bunun üzerine çarşaf ve battaniyelerden fırladı, her gözeneğinden ekşi ter akarken bile kalbi göğsünde soğuktu, saçları kafa derisinden çıkmış ve Einstein'ın çalılarına dolanmıştı, eti yenmeyen bir kabağın posası kadar solgundu. Çığlık atarak uyandı ve yataktan fırlarken çığlık atmaya devam etti, bazen yatak örtülerine takılarak tökezledi ve yere yığıldı. Böyle bir çöküşün şoku bile çığlıklarını susturamadı ve çılgınca bir sığınak arayışıyla odanın içinde hızla süründü, ancak hiçbir sığınak bulamadı, böylece rutin olarak kaçışını yerde oturarak, sırtını bir köşeye dayayarak sonlandırdı. Her zaman yanında uyuduğu gece lambası bu durumlarda onu rahatlatmıyordu ve peşinde hiçbir zaman bir canavar olmamasına rağmen, çığlıkları aniden kesilmedi ama aşamalı olarak sustu; tiz çığlık

daha yumuşak bir çığlık, bir feryat, bir uluma, sonunda düzensiz nefes alıp vermelerin içinde kaybolan tınısız bir threnody haline geldi.

Tabii ki rümayı hiç hatırlamıyordu ama bir şekilde ailesiyle ilgili olmadığını biliyordu. Sezgisel olarak bunun hep aynı senaryo olduğunu biliyordu. Ayrıca rüyanın etrafında inşa edildiğı tehdidin, geçmişte kendisinin ve diğer amigoların başına gelen bir şeyle, zar zor kurtuldukları bir dehşetle ilgili olduğunu da biliyordu.

Her nedense, Rebecca rüyalarında ölmesine rağmen, Bobby ve Ernie kendi sorunlarını yaşamalarına rağmen kabus görmüyorlardı. Hepsi de hafızalarında boşluklar olduğunu biliyordu, lise yıllarına kadar uzanan boşluklar. Zaman zaman bu konuya atıfta bulunsalar da, hiçbir zaman hafıza kaybından muzdarip oldukları konusunda uzun bir sohbete girmediler ki bu, düşündüğünüzde şaşırtıcı bir şeydi. Unutkanlık sadece onların başına gelmemişti; mutlaka birileri hafızalarını silmişti. Kim ve neden olduğunu bilmek istemeliydiler. Sanki birileri onlardan gerçeğı *çalmış* olsa bile, o kapının ardında her ne yatıyorsa unutulmasının en iyisi olduğuna dair dile getirilmemiş bir anlaşmayı paylaşıyorlardı.

Sadece Spencer yeni hafıza kaybı dönemleri yaşamaya devam etti - resim yaptığı periyodik füğ durumları. Tuvallerindeki tuhaf görüntülerin, amigoların birlikte katlandıkları şeyleri hatırlamaya yönelik bilinçaltı bir girişimden kaynaklandığından uzun zamandır şüpheleniyordu.

Yılda beş ya da altı kez gelen kâbusa gelince, belki de bu, o kayıp anıların kapısını kapalı tutmak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Gösterge panelindeki saat 16:10'u gösterirken Spencer otoyoldan çıktı ve Maple Grove'a giden bir rampadan aşağı indi. Ağaçlarla kaplı sokaklar. Beyaz itler. Geniş, yeşil, mükemmel bakımlı imler. Viktorya dönemi mimarisi. Barbie ve Ken Doll'un birlikte yaşayacağı bir kasabaya benziyordu, günah içinde değil, ama bir doktor tarafından onaylandığı gibi evlendikten sonra

Mattel Corporation'dan bir belge, Kurbağa Kermit ve Bayan Piggy'nin türler arası mutluluk içinde, yerel halkı nefret suçu işlemeye teşvik etmeden birlikte yaşayabilecekleri türden hoşgörölü ve keyifli bir kasaba.

Bir nostalji dalgasıyla sürüklenen Spencer, böylesine cennet gibi bir topluluğu neden terk ettiğini, Rebecca ve Bobby'nin neden Ernie'yle birlikte burada kalmadıklarını merak etti. Şüphesi ve kafa karışıklığı kısa sürdü. O *biliyordu*. Arkadaşlarının kendisinden sonra neden gittiğini biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu. Her ne kadar sevimli görünse de, Maple Grove göründüğü gibi değildi. Maple Grove Stepford'du; 'Salem's Lot'tu; başka bir dünyadan gelen dev tohum kapsüllerinin insan vatandaşların kopyalarına dönüştürölen tuhaf yapışkan şeylerle dolu olduğı sakin Santa Mira'ydı.

On dört dakika içinde, Ernie Hernishen'in komada yattığı ve öölümle flört ettiğı County Memorial Hastanesi'ne vardı.

BALTIMORE ARTIK YOK

Hikâyenin gerektirdiği atmosferi ve tehdit duygusunu sağlayan fırtına, şiddetli şimşek gösterileriyle birlikte hızla geçti ve Bobby the Sham'ı taşıyan jet güzel bir havaya uçu. Şeytani imgeler içeren tişörtler giyen dövmeli yolculardan hiçbirisi uçağı kaçırmaya çalışmadı. Ancak, atıştırmalıklarını açtıklarında, dişleri törpülenmiş ve dilleri ameliyatla ayrılmış olanlar gürültülü yiyiciler olduklarını kanıtladılar.

Indianapolis'te uçaktan inip, navigasyon sisteminden ısrarlı yönlendirmeler yapan işgüzar bir kadının sesiyle kiralık bir araba aldığında ve eyalet sınırlarını aşarak uzaktaki Maple Grove'a doğru yola çıktığında, hayal gücünün derin denizi, düşünmesi için ona felaket olasılıklarını yüzdürdü. Bunların kendisini etkilemeden geçip gitmesine izin verdi ve bunun yerine batı Pennsylvania'nın yükseklerinde şimşek ve gök gürültüsüyle birlikte zihninde çıtırdayan Wayne Louis Hornfly ismine odaklandı.

Indianapolis havaalanında, bagajının atlıkarıncada görünmesini beklerken, Google'da bu ismi aratmış ama başarılı olamamıştı. Eğer Wayne Louis Hornfly hâlâ yeryüzünde yaşıyorsa -ya da var olmuşsa- adam çok uzaklarda, hiçbir bağlantısı ya da başarısı olmadan yaşıyordu. Bir hayaletten daha azıydı; hiç doğmamış bir adamın hayaleti kadar önemsizdi.

Yine de Maple Grove'a giderken bu isim Robert Shamrock'un aklından çıkmıyordu. Geçmişin sisi içinde, ayrıntılardan yoksun olsa da heybetli, gölgeli bir formun yükseldiğini hayal edebiliyor ve neredeyse bir yüz görebiliyordu. Neredeyse . . . neredeyse . . . Ama neredeyse cebinde para olması akşam yemeği için fasulye almaz.

Orta Batı'nın büyük ölçüde düz olan kısımları bile, yani çoğu, bir sürücüyü büyüleyecek kadar güzel manzaralar sunabilir. Geniş, derin düzlüklerin bir heybeti vardır, sonsuza kadar uzanıyor gibi görünür, ruha kaderi olan sonsuzluğu hatırlatır, kırık umutların sembolleri gibi siluet duran ağaçlarla lekelenmiştir. Ufukta uzanan sade, ayırık yapılar - büyük bir siloya sahip bir ahır, izole bir kilise - diğer insani amaçlardan koparıldığında, hem zarif hem de dayanılmaz derecede hüzünlü minimalist bir güzellik yansıtır. Ancak hüznün, komadaki bir arkadaşınızı görmeye giderken, eve gitmek istediğinizde ama artık eviniz olmadığı için gidemediğinizde uygun ve tatmin edici bir duygu olabilir.

Eğer bu üzüntü kaçınılmazsa -ki öyleydi- Bobby'nin kalbindeki diğer duygu ve düşünceleri dışarıda bırakmıyordu. Korku ve Wayne Louis Hornfly gibi.

Uçsuz bucaksız yabani ot düzlüklerinin yanı sıra, binlerce dönümlük arazilerde ekinler yetişiyordu. Yemyeşil bir mısır tarlasında uzun boylu, gölgeli bir figür, mısırla hiçbir ilgisi olmayan bir yoğunluk ve amaçla sıraların arasında ilerliyordu. Birkaç mil sonra Bobby rüzgârla dalgalanan bir buğday tarlasının yanından geçti, uzakta uzun boylu, gölgeli bir başka varlık, sanki daha önceki bir yüzyılın yöntemleriyle çiftçilik yapıyormuş gibi devasa bir tırpan taşıyordu, ama adam tahıllara aldırıyor ve daha heyecan verici bir ürün hasat edeceği bir yere gitmeye hevesli görünüyordu. Bobby, görünürde hiçbir yere çıkmayan ıssız bir toprak yolun yanından geçti, ancak bir omzuna çuval asmış karanlık bir figür, acımasız bir amaçla ufka doğru yürüyordu.

Bu varlıkların hiçbirisi Wayne Louis Hornfly değildi. Bobby the Sham hiçbirinin Hornfly olmadığını gayet iyi biliyordu. Ayrıca böyle bir kişinin var olup da her şeyi bilen Google arama motorunun tespitinden kaçmasının mümkün olmadığını da biliyordu. Yine de, uzun boylu ve gölgeli bir figürün görüldüğü her seferinde, romancı hayal gücünü daha büyük bir çabayla çalıştırıyor ve *hepsinin* nasıl Wayne Louis Hornfly olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Çoğu zaman, çürümüş bir lale soğanı kümesi kadar ölü görünen gülünç ve imkansız bir hikaye önermesi, aniden yeşil filizler, sonra sapsar ve sonra görkemli çiçekler çıkarabilir ve yüz bin, hatta iki yüz bin kelimelik parlak bir romana dönüşebilirdi.

Maple Grove'dan yirmi mil uzakta, iki yüz ayak yüksekliğindeki kulelerden oluşan bir rüzgâr çiftliğinin yanından geçerken, büyük bir kuş sürüsü, türlerinin binlerce yıldır uçtuğu yerde aptalca bir güvenle kanat çırpıyordu. Dönen devasa kanatlar küçük beyinlerine ölüm kavramını sokmuş, yüzde 90'ını tüy, kan, parçalanmış et ve kemik parçalarından oluşan bir yağmura dönüştürmüştü.

Bu korkunç görüntü Bobby'nin kafasındaki iki kabloyu kesişirdi. Karanlığına ışık geldi ve *anladı*. Wayne Louis Hornfly'ın kim olduğunu, neye benzediğini ya da nerede bulunabileceğini bilmiyordu. Işık loştı, sadece böyle birinin var olduğunu ve Hornfly'ın benimsediği amacın, adamı motive eden tutkunun acımasız ve akılsızca bir katliam olduğunu anlamasına yetecek kadar parlaktı.

Bobby'nin ensesindeki ince tüyler diken diken oldu, omurgasından aşağıya bir kırkayak hızıyla buz gibi bir ürperti indi, kalbi aniden hızlanmadan önce bir ritim attı, nefesi boğazında düğümlendi ve testisleri geri çekilmeye çalıştı. Bu, 1930'ların pulp dergilerinden fırlamış bir korku tepkisiydi, ancak o günlerdeki toplum standartları testislerin sürünmesini semptomlar listesine dahil etmezdi.

İlk düşüncesi arabayı geri döndürmek, Indianapolis'teki havaalanına geri dönmek, Kaliforniya'ya uçmak ve bir uçağa binmekti.

Oradan Tokyo'ya geçecek ve sonra Maple Grove'dan rahatça uzakta bir varış noktasına karar verecekti. En iyi nitelikleri olduğunu düşündüğü şeylerin bir listesini yapacak olsaydı, kahramanlık ilk onda yer almazdı.

Hayır, hayır, hayır. Dostlarını bırakıp gidemezdi. Onlar şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaşlardı. Ne yaşadıklarını tam olarak hatırlayamasalar bile, birbirlerini terk edemeyecek kadar çok şeyi birlikte yaşamışlardı.

Her neyse, Bobby Maple Grove'a vardığında belki Ernie komadan çıkmış olacaktı. Memleketlerinde yeniden bir araya geldiklerinde, belki dördü de her şeyi hatırlayacak, hafızalarındaki boşlukları dolduracaklardı. Belki de zihinlerinden silinen şeylerin çok da önemli şeyler olmadığı ortaya çıkacaktı. Belki de çocukken sık sık yaptıkları gibi bu akşam da Adorno's Pizzeria'ya giderlerdi, tabii Adorno's hâlâ faaliyetteyse. Bu kez kola yerine bira ya da şarap içebilirlerdi. Bol bol gülebilir, eski günlerden bahsedebilirler, hepsi artık başarılıdır, hiçbiri artık inek değildir. Bu olabilir. Hayatınızı iyimser bir kurgu eseri gibi yazabilir, geleceğinizi şekillendirebilirsiniz. Bu oldu. Gerçekten oldu. Evet, hiçbir zaman bu kadar düzgün bir şekilde gerçekleşemezdi ama yine de Maple Grove'a doğru yola çıktı ve acımasızca katledilmemeyi umarak saat 4:22'de hastaneye vardı.

LASSIE, EVE GEL

Rebecca Crane özel bir jete sahip değildi, sahip olmak da istemiyordu ama sahip olan doksan altı kişi tanıyordu. Birçoğu, günün birinde kârlı bir iş anlaşması yapmak için acımasızca kullanabilecekleri ünlü bir aktöre ya da başka bir kişiye uçaklarını ödünç verecek kadar cömertti.

Herhangi bir zamanda, bu kişilerden ellisi, sıradan insanların dünyanın değerli kaynaklarını tüketmesini önleyecek politikalar geliştirmek ve yasaları etkilemek amacıyla bir konferansa katılmak için uçaklarıyla uzak egzotik bir yere gitmişlerdi. Geriye kalan kırk altı kişiden bazıları yılın üçüncü tatilinde İtalya ya da Fiji'de olacaktı. Diğerleri ise jetleriyle, ABD'de yasadışı olan bazı uygulamaların sadece hoş görülmekle kalmayıp teşvik edildiği ve hatta o ülkeyi demir gibi elinde tutan yufka yürekli kral, bilge tarikat lideri ya da iyiliksever diktatör tarafından verilen süslü kabartmalı takdirnameler ya da oymalı plaketlerle resmen tanındığı daha açık fikirli yargı bölgelerine gidip geliyor olacaktı.

Bu jet sahipleri çoğu Dünyalıdan çok daha zorlu ve önemli faaliyetlerle meşgul olmalarına rağmen, muhteşem uçan makinelerinden sekiz ya da on tanesi herhangi bir zamanda kullanılmadan duruyordu. Eğer doğru sosyal tabakanın bir üyesiyse ya da en azından "sahibi" iseniz, bir

İsmi sorguladığınız herhangi bir kişiye ait uçağın yerini ve durumunu size söyleyen gizli uygulama.

Bobby the Sham'den Ernie Hernishen'le ilgili kötü haberi aldıktan sonra Rebecca'nın, tanıdığı bir teknoloji girişimcisi ve yeni film finansörü olan Holden von Smack'a ait iki jetten birinin Los Angeles International'a bağlı özel bir tesiste bekletildiğini öğrenmesi için kırk bir dakikaya ihtiyacı vardı. Gemilerden biri tam bakımlı olmasına rağmen bir hafta boyunca uçurulmayacaktı. Holden von Smack on dakika sonra onu aradı. Üç dakika içinde, nezaketle ona jetlerinden birini kullanmayı teklif etti. Gezegende Rebecca Crane'in makul bir talebini çevirecek tek bir adam bile yoktu ve eğer onu görseydiniz nedenini bilirdiniz. İdeal kilosunun iki kilo beş ons üzerindeyken bile tam bir afetti.

[Bu yazara ait bir kenara nottur. Rebecca hakkında yanlış ve cömert olmayan bir sonuca varmanızı engellemeliyim. O bir züppe değil. Her zaman özel jetlerle uçmakta ısrar etmiyor ve aslında zenginliği ve şöhretiyle diğer pek çok kişinin karşı koyamadığı gösterişli davranışların hiçbirinden hoşlanmıyor. Alçakgönüllü, nazik ve özverili, ayakları yere basan bir insan. Onunla bir akşam geçirdiğiniz sıradan bir ortamda karşılaşsaydınız ve herhangi bir nedenle onu tanıyamaysaydınız, onun bir elbise mağazasında tezgahtar ya da terzi olduğunu düşünebilirdiniz. Rebecca'nın bowling salonunda ayakkabı kiralayan kişi olduğunu düşünen, alışılmadık derecede derin kavrayışa sahip bir kadın tanıyorum, belki bu onun ne kadar gerçekçi olduğunu anlamanıza yardımcı olur].

[Bir paragraf daha sabredin. Rebecca Crane ticari uçuşlar yaptığında, yanında bir güvenlik ekibi getirmekten başka çaresi yoktur. Söz konusu ekip, karanlık bir sokakta ya da iyi aydınlatılmış bir caddede karşılaştığınız, size ters ters bakmaları halinde muhtemelen üstünüzü başınızı kirletmenize neden olacak iki iri yarı, kaslı ve iyi eğitilmiş ajandan oluşuyor. Onlar haydut değiller; onlar iyi adamlar.

sağlıklı geçmişleri vardır. Sadece size nasıl bakacaklarını biliyorlar, yansıttıkları aura bağırsaklarınızda sarsıntıya yol açıyor. Rebecca'nın bu beyefendileri işe alması gerekiyor çünkü ne yazık ki işlevsiz toplumumuzda düşündüğünüzden daha fazla dengesiz takipçi var, tuhaf erkekler ve hatta Rebecca ile romantik bir ilişkileri olduğu yanılgısı altında çalışan birkaç dengesiz kadın. Rebecca'nın sadece kendilerini istediğine değil, aynı zamanda onunla geçirdikleri zamanın bir hatırası olarak kendilerine bir söz verdiği inaniyorlar ve bu sözü yerine getirmesini, kulaklarından birini kesip gül yapraklarıyla dolu bir poşet içinde yastıklarının altında saklamalarına izin vermesini bekliyorlar. Bazı durumlarda, hayati bir organın kesilmesini beklerler ki bu özellikle söz konusu değildir. Bu durumda, Rebecca güvenlik ekibini bir araya getirip en az üç koltuğu boş olan bir uçak bulmaya zaman ayırsa bile, Ernie hayattayken asla Maple Grove'a gidemeyecekti. Bunun ne anlamı olabilirdi ki? Hiçbir anlamı olmazdı.]

Böylece, bowling ayakkabısı kiralayan biri kadar alçakgönüllü bir şekilde, Malibu'daki evinden özel uçak terminaline kadar iki saatlik vahşi Los Angeles trafiğinde potansiyel olarak patlayıcı EV'siyle tek başına gitti. Söz verdiği gibi, Holden von Smack'in jeti onu Ernie'nin Ölüm'ün kapısının eşiğinde, hatta belki de hemen ön kapısının içinde yattığı merkeze götürmek üzere hazırды.

Von Smack'in sağladığı uçak, zarif bir iç mekanla yenilediği ve diğer olanakların yanı sıra iki yatak odası ve banyosu olan bir gökyüzü yatına dönüştürdüğü jumbo jet değildi. Bunun yerine daha küçük olan Gulfstream V'i sağlamıştı. Şatafattan en uzak şey olarak ününü sürdüren Rebecca, kendisine verilen konaklama için minnettardı. Daha büyük bir jetin sağlayacağı yedi kişilik mürettebata ihtiyacı yoktu. Üç kişi yeterliydi: gerekli pilot ve yardımcı pilot, ayrıca öğle yemeği için ona üç çeşit yemek seçeneği sunan şık üniformalı bir hostes.

Altı protestocu spreylere boyayla uçakları tehdit etmek üzere pisteye çıkınca kalkış ertelendi. Amaçları Getty Müzesi'ndeki paha biçilmez sanat eserlerini kirletmekti; ancak Getty'deki güvenlik onları alt etti. Önemli bir şeyi ateşe vermek için gereken yanıcı sıvıdan yoksun olan ve spreylere boyaları da kullanılmamış olan bu kişiler, akik kırmızısı ya da tavus kuşu mavisi bir sisin bir jet motorunu tahrip edebileceği yanlışlıkla havaalanına geldiler. Her ne kadar havaalanı güvenlik görevlileri, yüzlerinde siperliklerle, bu zavallıların acılarına son verecekleri için sevinmiş olsalar da, sadece onları toplayıp alandan çıkardılar ve otobüs terminalini denemelerini önerdiler.

Tüm bunlar olurken Rebecca, Eric Knight'ın eskimeyen romanından uyarlanan 1943 yapımı harika film *Lassie Come Home*'u düşünüp duruyordu. Lassie'nin tek istediği onu seven çocuğa kavuşmaktı, tıpkı bir genç kız olan Rebecca'nın memleketine dönüp kardeşi gibi sevdiği Ernie'ye kavuşmak istemesi gibi. Lassie -ve şimdi Rebecca da- yolculuğunda engellenmeye devam ediyordu.

Hayat çoğu zaman bir film gibiydi. Köpek hikayesinin mutlu sonla bittiğini düşünürsek, bu düşünce onu rahatlatmalıydı. Ancak Maple Grove'da hangi filme girerse girsin, *Lassie Eve Dönüyor*'dan çok *Shriek*'e benzeyeceğini biliyordu. Her üç filmde de hayatta kalan tek kişi olmuştu ama dokuz canlı bir kedi değildi.

Uçuş sorunsuzdu. Gulfstream V rüzgârsız bir günde yere süzülen bir iğne tüyü gibi indi. Kasabanın altı mil dışında bulunan havaalanı 2,2 millik bir pisteye sahipti ve esas olarak - tahmin edebileceğiniz gibi - gizemli araştırma projeleri yürüten dünya çapında bir tesis olan Keppelwhite Enstitüsü'ne hizmet vermek üzere inşa edilmişti. Keppelwhite açıklanamaz bir şekilde pastoral Maple Grove'un güney ucunda, dört amigo ilkokulunun ilk yıllarındayken kurulmuştu.

Rebecca'yı kiralık bir araba bekliyordu. Küçük bir şeydi ve aptalca görünüyordu, sanki bir düzine palyaço aniden ortaya çıkabilirdi

onun. Yapımcısının adını hatırlamıyordu. İç kısmı tuhaf kokuyordu. Çantasında taşıdığı dezenfektan ıslak mendil paketlerinden birini kullanarak arabanın içinin önemli bir bölümünü ovaladı. Sonra da kokuya rağmen arabayı Maple Grove'a doğru sürdü.

County Memorial Hastanesi olarak hizmet veren bina, kasabanın ilginç karakteriyle çelişiyordu: cazibesiz, yüzünüze bakan ultramodern; öncelikle tarımla uğraşan bu ilçenin nüfusunun gerektirdiğinden çok daha büyük; yayılan, ısıltılı, heybetli ve bir şekilde uğursuz bir yapı.

Elbette bu altmış dönümlük kompleks sadece birinci sınıf bir revir değil, aynı zamanda yukarıda bahsedilen tıbbi araştırma merkeziydi. İnsanlığın yetersiz başarılarıyla alay etmek amacıyla gösteriş meraklısı uzaylılar tarafından tasarlanıp inşa edilmiş devasa bir yapı gibi County Memorial'ın arkasında yükseliyordu. Keppelwhite Enstitüsü, Keppelwhite Pharmaceuticals, Keppelwhite Chemicals, Keppelwhite Essential Substances ve en önemlisi Keppelwhite Neotech'in ana hissedarları olan James Alistair Keppelwhite ve eşi Wilamina "Willy" Keppelwhite tarafından bağışlanan dokuz yüz milyon dolar ile inşa edilmişti. Ayrıca enstitünün bilimsel personelini ve ailelerini şık bir şirket mahallesinde barındırmak için bin mükemmel ev inşa etmişlerdi.

Devam eden araştırma masrafları Keppelwhite Vakfı, Hastalık Kontrol Merkezleri, EPA, CIA, bir Savunma Bakanlığı kara operasyon havuzu, niyeti şüpheli bir kuruluş için paravan olabilecek Zippy's Healthy Juice Bars ve adını vermek istemeyen büyük bir Hollywood yetenek ajansı tarafından paylaşılmıştır. Katkıda bulunanların çeşitliliği Keppelwhite Enstitüsü'nün ekonominin siyasi, askeri, sağlık, yüksek teknoloji ve eğlence sektörlerini kapsayan bir kamu-özel girişimi olması gerektiğini düşündürüyordu ki bu da medyanın geniş bir kesimini, yerel politikacıları ve

kasaba sakinleri. Ama tabii ki hiç kimse bu gizemli operasyon sayesinde kasabaya akan para dalgasından başka bir şeyi umursamıyordu.

Rebecca hastanenin önüne park edip arkasında yükselen devasa komplekse bakarken, ne kendisinin ne de sevgili dostlarından herhangi birinin daha önce durup sorunlarının bir şekilde burayla ilgili olup olmadığını düşünmemiş olmalarının ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Birinin hafızalarının bir bölümünü sildiğine dair kesin inançları, gördükleri kötü rüyalar, Spencer'ın fügleri, Rebecca'nın yüzeyleri temiz tutma takıntısı, Bobby'nin neredeyse çılgınca seyahat etme ihtiyacı, Ernie'nin doğanın korkutucu derecede kırılğan olduğuna dair inancı ve beyin yıkama ve hafıza kaybıyla ilgili romanlara olan ilgisi - tüm bunlar, her tuhaf konu Keppelwhite Enstitüsü'ne uzanıyor olabilir miydi? Burayı merak etmemeleri, bu olasılığı düşünmelerini engellemek için psikolojik olarak manipüle edildiklerinin kanıtı mıydı? Evet, belki, ama bu bir komplo teorisi değil miydi? Çok basit değil miydi? Belki de. Muhtemelen. Yine de birlikte olduklarında bunu tartışmak isteyebilirlerdi. Daha sonra. Şu anda önemli olan tek şey Ernie'nin komada olmasıydı. Ernie iyileştikten sonra enstitü konusunu inceleyebilirlerdi. Belki Noel'de bir araya gelirler ve konuyu o zaman derinlemesine incelerlerdi. Ya da baharda.

Arabadan inmeden önce, tanınma ihtimalini azaltmak için önlemler aldı ve arkadaşlarını eğlendirmek için defalarca imza istedi. Ayrıca dördüncü bir *Shriek* filmi için yazdığı senaryoyu yüksek sesle okumak isteyen çılgın bir hayranı tarafından kaçırılıp bir mahzende tutulmaktan da korunmayı umuyordu. Televizyon programındaki makyaj sanatçıları ona sık sık farklı görüldüğünü ama aynı zamanda garip bir şekilde makyajsız halinin makyajlı halinden daha güzel olduğunu söylüyorlardı. Bu yüzden bir dizi ıslak mendili yüzüne kuvvetlice sürdü. Orta uzunluktaki sarı saçlarıyla tanındığı için omuz hizasında esmer bir peruk taktı. Saçları

Mükemmel bir görüŖe sahipti, ancak Ŗeffaf camlı ve kaplumbağa kabuğu çerçevesi bir gözlük onun dönüşümünü tamamladı.

Rebecca kılık deĖiŖtirdiĖinde kendini aptal gibi hissediyordu, özellikle de her halükarda tanınıyorsa. Keskin gözlü hayranları genellikle kılık deĖiŖtirmesini önerirlerdi - bir dizi çarpık diŖ, sakızla yapıştırılmış siğiller, sahte radyasyon yaraları ve kaçınılmaz olarak bir Judy Garland maskesi. İyi niyetliydi, ama o bir banka soymaya hazırlanırken yakalanmış gibi utanıyordu.

Saat 4:42'de arabadan inmiş ve hastaneye gitmiş.

ERNIE'NİN ANI

County Memorial'daki 340 numaralı oda, Amerika'nın dört bir yanındaki hastanelerde bulunan sayısız odaya benziyordu. Benekli gri ve mavi vinil döşeme. İki beyaz duvar. İki soluk mavi duvar. Bir pencere, iyileşip taburcu olacaklara umut dolu bir dünya manzarası sunsa da burada öleceklerle pek bir şey vaat etmiyordu.

Ernie sırtüstü yatıyor, yatağın baş kısmını hafifçe kaldırmış, burnundaki bir klipsle bağlantılı bir oksijen hattı, bir kolundaki katetere asılı bir glikoz torbası bağlayan bir damar içi damla hattı ve kalp atışı, akciğer fonksiyonları, kan basıncı ve kan oksijen seviyesi ile ilgili bilgileri büyük ekranlı bir monitöre aktaran çeşitli kabloları takip ediyordu. Ekrandan periyodik bip sesleri, kısa süreli ama uğursuz tonlar ve sanki bu karmaşık makinenin asıl amacı küçük kuşları kendisine çekmekmiş gibi müzikal bir tril sesi çıkıyordu. Ernie iyi görünmüyordu.

Spencer, Bobby ve Rebecca birbirlerine sarıldılar ama ilk başta konuşmadılar, duyguları o kadar yoğunlu ki.

Bobby Shamrock, Ernie'nin yüzünün solgunluğu karşısında şoktan dizlerinin bağı çözülmüş, dostunun acı çekiyor ya da korkuyor olabileceği endişesine kapılmıştı. Aynı zamanda, Ernie gibi nazik bir ruhun acı çekmesi gerektiğine dair acı bir adaletsizlik duygusuna kapıldı. Bobby ayrıca, en kötüsünün olabileceğini henüz tam olarak kabul edemediği zaman kederin habercisi olan özel bir sıkıntıdan da bunalmıştı.

Rebecca ve Spencer'ın da benzer şeyler hissettiğine şüphe yoktu. Ama her insan farklıydı ve birbiriyle yarışan duygulardan oluşan kendine özgü bir salmagundi yaşıyordu. Bobby arkadaşlarının başka neler hissettiğini hayal etmeye çalışabilirdi. Ancak bir yazar olarak bu, hikâyelerindeki insanların duyguları üzerinde kafa yormak, onları anlamaya çalışmak, bir sonraki adımda ne yapacaklarını ve neden yapacaklarını bulmak için çok fazla zaman harcadığı bir şeydi. Artık yeterdi. Ne hissettiğini biliyordu ve bununla yetinmek zorundaydı.

Rebecca ve Spencer'a nasıl hissettiklerini *sormayacağı* kesindi. Her ne kadar bu bir zamanlar önemsenen bir soru olsa da, mikrofonlarını talihsiz tanıklara doğru uzatıp "*Köprünün çöktüğünü ve trenin tüm yolcularıyla birlikte uçuşuma yuvarlandığını gördüğünüzde ne hissettiniz?*" diye soran sonsuz sayıda bilgisiz muhabir tarafından *gayrimeşru* hale getirilmişti. *Terörist kardeşinizin dilini kör bir bıçakla kestiğinde ne hissettiniz? Karınız ve bebeğinizin sanki cansız birer enkazmış gibi hortumun içine sürüklendiğini gördüğünüzde ne hissettiniz?* Çoğu zaman, kimsenin ham duygularının en ince ayrıntılarını bilmenize gerek yoktu; ne hissediyor olabileceklerine dair genel bir izlenim, onlardan birinde psikotik bir çöküşü tetiklemeden iletişim kurmanıza izin vermek için yeterliydi. Ayrıca, eğer bir erkek uygunsuz bir şey düşünüyorsa, *kasırga* sorunuza "*Hayatımın en güzel günüydü!*" diye cevap vermezdi. *Artık hayat sigortasını tahsil etmek için evi onlarla birlikte yakmak zorunda değilim.*

Odada ziyaretçiler için iki düz arkalı sandalye bulunuyordu. Bir hemşire üçüncü bir sandalye getirdi. Bobby'ye gülümsedi ve sanki üçüncü sandalyenin kendisi ve Bobby için özel bir anlamı varmış gibi göz kırptı.

Kadınlar her zaman ona göz kırıyor, gülümsüyor, sebepsiz yere koluna ya da omzuna dokunuyorlardı. Amigolar on dört , dokuzuncu sınıftayken ve

Amigolar haline gelen Rebecca, Bobby the Sham'ın karizması olduğunu ilan etmişti. Bunu söylediğinde çok üzülmüştü. Ona asıldığı falan yoktu. Dördü de cinsellikten aynı derecede korkuyor ve öpücük yüzlü, yıldızlı gözlü, elimi tut çikolatam ve çiçeklerim romantizmini küçümsüyordu. Küçümsemekten de öte. Kınayıcı. Küçümseyici. Rebecca'nın ifadesi şok ediciydi çünkü o günlerde güzel bile değildi. Neredeyse prezentabl bile değildi. Kendisine kızmış gibi saçlarını kesmiş, onu veremli gösteren rimel dışında makyaj yapmamış, biçimsiz giysiler giymiş ve genel olarak bir çöplükte yaşıyormuş gibi görünmüştü. Karizmayı algılayabileceğini ya da bir erkeği bununla suçlayabileceğini kim hayal edebilirdi ki? Şimdiki kadar güzel olsaydı bile, on dört yaşındaki Bobby bu iftiraya daha az alınmazdı. Karizma istemiyordu; karizması yoktu; silah zoruyla bile olsa bunu kabul etmezdi. En az diğerleri kadar inek, en az onlar kadar ezik olmakta ısrar ediyordu. Bir hafta boyunca, haksız karizma suçlaması geri çekilene kadar güzel kokulu osuruklar üreterek gerçek doğasını kanıtladı.

Gülümseyen, göz kırpan hemşire üçüncü sandalyeyi getirmeseydi, onun yerine Ernie'nin odasında zaten bulunan iki sandalyeyi alıp götürseydi, Bobby, Rebecca ve Spencer bunu fark etmeyecekti. Hâlâ Ernie'ye duydukları saygılı üzüntünün ilk dönemindeydiler; oturmak ya da fısıltıyla söylenen birkaç kelimedenden fazlasını konuşmak ya da park yerinden yürürken gelmiş olabilecek e-posta ya da mesajlar için telefona bakmak yanlış geliyordu. Bu alışma evresinde, yaşamın kırılğan doğası üzerine düşünürken sadece Ernie'ye ve hayati belirtilerini bildiren ekrana bakmaları gerekiyor gibi görünüyordu.

Bunu yapmalarının üzerinden iki dakikadan az bir süre geçmişti ki monitördeki titreşen ve yükselen çizgiler durdu, sayısal göstergeler sıfıra indi ve monitör alarmı çaldı. Ernie'nin kalbi durmuştu.

EN KÖTÜSÜ OLUR, SONRA DAHA KÖTÜSÜ

Bir doktor, üç hemşire ve ne iş yaptığı kolay kolay belirlenemeyen genç bir adam yatağın etrafına dolmuş, Ernie'yi hayata döndürmek için dramatik bir yetenekle çalışıyorlardı. Manuel defibrilatörün pedleri uygulandı - "Temiz!" diye anons etti doktor- ve sonra tekrar ve üçüncü kez. "Temiz! Temiz!" Bir şey ya da başka bir şey enjekte edildi, ardından başka bir şey enjekte edildi. Göz kapakları geriye doğru sıyrıldı, stetoskoplar takıldı ve diğer işlemler herkes tarafından paylaşılan bir aciliyet havasıyla, *Grey's Anatomy*'nin bir bölümünden bir sahne gibi, ancak bu resüsitasyon ekibinde kahramanca çalışanlar arasında sorunlu kişisel ilişkiler ve aşırı cinsel gerginlik olmadan yapıldı.

Ernie onların aciliyetini paylaşmıyordu. Sonunda Ernie'nin hareketsizliği onunla ilgilenenleri susturdu ve profesyonel bir üzüntü onları ele geçirdi. Hastalarını hayatta tutmakta başarısız olan tüm cihazlardan ayırırken, toplanan arkadaşlarına şefkatli bakışlar attılar ve mırıldanarak başsağlığı dilediler. Sonra da ölümü daha az kesinleşmiş birini kurtarmak için uzaklaştılar.

Rebecca'nın gözlerinde yaşlar birikti. Bunlar gerçek gözyaşlarıydı, gözyaşı çubuğu ya da bir dilim soğanla yaratılmamışlardı, üstün bir oyunculuk yeteneğinin ürünü de değillerdi (gerçi kendisinde de biraz vardı). Ernie'yi, dostunu seviyordu ve onun orada beyaz çarşaflar gibi yattığını görmek dayanılmazdı.

Ancak, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmedi ve hıçkırmadı, çünkü aniden Ernie'nin gerçekten ölmediğini biliyordu.

Bobby ve Spencer'ın aynı kelimeleri fısıldadıkları anda, sanki herkesin bilmesi gereken ama aksiyonun tek başına tam olarak aktaramayacağı önemli bir dramatik ayrıntıyı seyirciye bildiren bir Yunan korosu gibi, "O gerçekten ölmedi," diye fısıldadı.

Şaşkınlıktan başka hiçbir kelime onların gergin ifadelerini tanımlayamaz. Böyle bir durumda, *sersemlemenin* en uygun tanımı genellikle çoğu sözlükte ikinci maddede yer alır -"ezici bir şaşkınlık," duygu yüklü bir doğanın sersemletici inançsızlığı.

"Eskiden," diye hatırlıyor Bobby, "komada olduğunu bildiğimiz insanlar öylece . Öylece uyanmadılar mı? Öldükten *sonra* uyandıklarını hiç hatırlamıyorum. Bu ölü gibi görünme evresini sevmiyorum. Özellikle de söz konusu olan Ernie ise."

Ernie'nin ölmediğini söylediğini duyunca arkadaşlarından daha çok şaşırın Spencer, "Komadaki insanlar mı? Ben . Sen onlardan söz edene kadar komadaki insanları hatırlamıyordum. Kim olduklarını, nerede ya da neden olduklarını hatırlamıyorum. Ama, Tanrı adına, komada olan insanlar vardı, değil mi? Birkaç taneden fazla."

Rebecca kapıya gitti ve duyulmaması için kapıyı kapattı. "Bu sabah telefonda Bobby ve ben komadaki insanları hatırlıyorduk. Kim olduklarını ya da neden komada olduklarını bilmiyoruz ama geçmişte birkaç tanesinden fazlasıyla karşılaştık. Onları gözümün önünde canlandırabiliyorum. Ürkütücüydüler."

Tam o sırada kapı açıldı ve Britta Hernishen odaya girdiğinde her şey daha da ürkütücü bir hal aldı.

VEDALAŞMANIN BIRDEN FAZLA YOLU VAR

Profesör Britta Hernishen bir odaya asla öylesine girmezdi; *bir giriş yapardı*. Bunca yıl sonra bile Rebecca, kadının eşikte duraksayıp kendini nasıl sunacağını senaryolaştırıp koreografisini mi yaptığını yoksa karbondioksit solumaktan daha fazla bir öngörü olmaksızın drama mı soluduğunu kararlaştıramamıştı.

Hastane odasının kapısı ses yalıtımı sağlamak için ağırdı ve bir hastayı sedyeden düşürebilecek ani bir sallanmaya karşı dayanıklı olması için menteşeliydi. Yine de, sanki doğaüstü bir güç tarafından çarpılmış gibi açıldı. Britta, General George Patton'ın askerlerine hitap etmek için sahneye çıkarken sergilediği otoriteyle içeri girdi. Siyah topuklu ayakkabılar, beline kadar uzanan peleriniyle uyumlu gri örgü bir takım elbise ve gri tüylü siyah bir cloche şapka giymişti.

Rebecca'nın üç adım ötesinde durdu, ona baktı ve "Bu giydiğin saçma kıyafet de ne?" dedi.

"Bu Rebecca Crane. Kılık değiştirmiş," dedi Spencer Truedove, çünkü o son teknoloji bir sanatçıydı ve son teknoloji sanatçıların tehlikeli yaşamaları beklenirdi.

Britta, sanki tamamlanmamış insan evriminin bir örneğini temsil ediyormuş gibi ona bakarak, "Seninle konuştum mu genç adam?" dedi.

"Hayır, Bayan Hernishen."

"Cahil kocamdan yıllar önce ayrıldım. Bana *Profesör* Hernishen olarak hitap edilmesini tercih ederim."

"Evet, Profesör Hernishen. Özür dilerim."

"Aptal bir peruk ve gözlük mü? Cadılar Bayramı'nda değiliz, Bayan. Crane."

Bobby, "Güvenlik sorunları var. Ne de olsa ünlü biri."

Muhteşem baş ona doğru döndü. "Bay Sham, beni şaşırttınız."

"Bu Shamrock."

"Öyle mi?"

"Robert Shamrock."

"Eğer tercihiniz buysa." "Benim adım bu."

"Bilmeniz gerekir diye düşünüyorum."

"Shamrock. Sham değil. Bobby the Sham sadece arkadaşlarıma bana taktığı bir isim."

"Bu konuda ne kadar garip bir şekilde ısrarcısunuz. Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakalım. Demek istediğim şu: Sizin gibi yazar olduğunu iddia eden bir kişi 'şöhreti' Bayan Crane gibi birinin kana bulanmış filmlerde ve kötü yazılmış televizyon komedilerinde boy göstermesi olarak tanımlıyorsa, benim gibi birinin umutsuzluğa kapılması kaçınılmazdır. Kendinizi edebi konularda eğitim almış biri olarak görüyor musunuz?"

Bobby, "On iki roman yayınladım." dedi.

"Onlara böyle mi diyorsunuz? Bence 'kitaplar' kelimesi daha güvenli bir kelime olacaktır. Zerre kadar zevkiniz ve muhakeme yeteneğiniz varsa, yukarıda bahsi geçen film eğlenceleri sayesinde elde edilen tanınırlık konusunda 'şöhret' kelimesinin 'ün' kelimesinden daha az iyi seçilmiş olduğu konusunda benimle hemfikir olacağınıza inanıyorum."

Yıllar önce Spencer, Rebecca'ya Britta Hernishen'e sadece Ernie'nin annesi olduğu ve Ernie çok tatlı biri olduğu için değil, aynı zamanda Britta'nın kendisiyle alay eden bir psikopat olduğuna inandığı için de katlandığını söylemişti.

Böylece, adam ona karşı bir hata yaptığında, çantasından bir bıçak çıkarıp onu bir balık gibi fileto çıkarma konusunda kendini haklı hissedecekti.

Rebecca, Spencer'ın korkusunu mantıksız bulmadı. Bu yüzden gülümsedi ve sadece "İki Emmy kazandım" dedi.

"Ve seni memnun ediyor, değil mi?"

"Evet. Evet, memnun ediyor."

"Bu itiraf etmeniz ne kadar dürüstçe."

Spencer, Rebecca'yı öfkeli bir bıçaklı saldırıya neden olacak bir açıklama yapmaktan kurtarmak için mi yoksa Britta'nın oğlunun sağlığının ciddi bir şekilde kötüye gittiğini bilip bilmediğinden emin olmadığı için mi, "Profesör Hernishen, bunun farkında olup olmadığınızı bilmiyorum. Belki de bir şekilde dikkatinizi çekmemiştir. Söylemeye çalıştığım şey şu: Size ilk söyleyen ben olduğum için üzgünüm, eğer gerçekten ilk söyleyen bensem, Ernie birkaç dakika önce vefat etti, öldü. Onu kurtarmaya çalıştılar ama başaramadılar, cesurca bir çaba gösterdiler, bunu onlara vermelisiniz."

Britta uzun bir süre sessizce Spencer'a baktı, sanki Spencer bu korkunç haberi akıcı bir şekilde konuşamadığı birkaç dilden birinde vermiş gibiydi.

Sonunda, "Bay Truedove, kendinizi görsel alanda çalışan bir sanatçı olarak gördüğünüzü biliyorum ve görsel alanda çalışan gerçek sanatçıların nadiren tutarlı konuşma ve yazma becerilerine de sahip olduklarının farkındayım. Tıpkı Bay Shamrock gibi kendilerini yazar olarak görenlerin nadiren iyi resim ya da heykel yapabilmeleri gibi. Mozart boş zamanlarında Rembrandt değildi. Elbette Ernest'e ne olduğunun farkındayım. Sokağın karşısındaki restoranda nöbet tutuyordum, akşam yemeğinden önce bir kokteyl içiyordum ki nöbetçi başhemşire beni aradı ve haberi verdi. Doğruca buraya geldim. Eğer bu karmakarışık sözlerle açıkça yas tutmam gerektiğini ima etmek istediyseniz, küstahlığınızı bağışladığımdan emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Spencer.

"İki şey daha söylememe izin verin. Birincisi, bir realist olarak dünyanın zor bir yer olduğunu biliyorum. Bir stoacı olarak, değiştirebildiğim her şeyi değiştirir, değiştiremediklerimi ise kabullenirim. Hepimiz öleceğiz. Kendim için yas tutmamın hiçbir anlamı yok ve başkaları için yas tutmamın hiçbir anlamı yok. Bu karanlık dünyada bile hayatın ödülleri vardır ve insan ne olursa olsun onları aramaya devam eder."

Bobby, "Ralph Waldo Hernishen," diye mırıldandı.

Mırıldanmalar onu azarlanmaktan kurtaramadı. Konu Britta olduğunda, fısıltıyla söylenen bir sözün sadece *düşüncesini* bile iki yüz metreden duyabiliyordu. Profesör dikkatini bir kez daha Bobby'ye çevirdi. "Ralph Waldo Emerson'ın beş yaşındaki oğlunun ölümüne verdiği tepkiden bahsediyorsunuz, ki birçok kişi bunu acımasız ve tüyler ürpertici buluyor. Emerson ve benim hakkımda yanılıyorsunuz ama bu konuda ve diğerlerinde net düşünemiyor olmanız beni rahatsız etmiyor. İnsanlık genel olarak net düşünen bir tür değildir." Yatağa doğru bir adım attı ve oğluna baktı. "Ernest ve ben, benim gibi olsaydı olabileceğimiz kadar yakın değildik, ki daha akıllı olsaydı olurdu. Ancak, çocukla ilgili pek çok şeyden yakınmama rağmen, kim olduğunu kabul ettim - onu ünlü yapan o içler acısı boktan müziği besteleyerek beni büyük ölçüde utandırdığında bile." Kapıya gitti ve açtı. "Cenaze levazımatçısı bir saat içinde cenazeyi almak için burada olacak." Sonra bu karanlık dünyanın bile sunduğu ödülleri aramak için uzaklaştı.

Sandalyelere oturmaktan kaçınan üç kafadar, Bobby "Sanırım vedalaşmanın birden fazla yolu var" demeden önce belki de bir dakika boyunca sessizce durdular.

Belki de Rebecca çok sayıda cesedin yer aldığı birçok filmde rol aldığı ve uygunsuz cesetlerle uğraşmakla ilgili birçok sorunla ilgilenmek zorunda kaldığı için, acil ceset ihtiyacını ilk fark eden kişi olmuştur.

Eylem. "Dikkat, amigolar. Burada garip bir şeyler döndüğünü biliyoruz."

"Birden fazla şey var," dedi Spencer gergin bir şekilde domuz şapkasını düzeltirken.

"Ernie ölmüş gibi görünüyor ama ölmedi," dedi.

Bobby başını salladı. "Bunu adli tabibe satmayı deneyin."

"Cenaze levazımatçısının cesedi almasına izin veremeyiz," dedi Rebecca.

ilan etti. "Onu kesip açacak, organlarını çıkaracak ve geriye kalanları formaldehitte dolduracak. Sonra Ernie gerçekten ölmüş olacak."

MEŞGUL VÜCUT

Rebecca ve Bobby, Ernieyi hiçbir cenaze levazımatçısının bulamayacağı bir saklanma yerine götürmek üzere hazırlarken, Spencer tekerlekli sandalye aramaya çıktı ve kısa süre sonra şapkalarla ilgili bir tartışmaya karıştı.

Şapkalar hakkında bir tartışmaya *istemedi*. Kim isterdi ki? Birbirine yabancı iki insan bir araya geldiğinde olan şeylerden biriydi bu; biri şiddetle inatçı, diğeri ise aptallara karşı sabırsızlanmasına neden olan acil bir görevdeydi.

Eğer County Memorial, Spencer'in beklediği gibi tekerlekli sandalyelerle donatılmış olsaydı bu kargaşa yaşanmazdı. Her yerde sakat, topal ve güçsüzlerin bolca bulunduğu bir hastanenin tekerlekli sandalyelerle olması gerekirdi. Bu durum özellikle akşam yemeği saatinde, hastalar yataklarında yemeklerini kamışla höpürdetirken ya da kötü çiğnenmiş tavuk parçalarını yutarken ya da parmaklarıyla jöle yemeye çalışacak kadar uyuşturulmuş ve kafaları karışmışken geçerliydi. Daha sonra, ziyaret saatlerinde, kendilerini buraya getiren kötü alışkanlıklarından dolayı onları azarlamaya gelen akrabalarından kaçmak için kendilerine tahsis edilen odalardan dışarı çıkmalarını bekleyebilirsiniz, ancak şimdi yiyecek puding varken değil.

Çoğu kişi pudingin hastanede kalmaktan keyif alınacak birkaç şeyden biri olduğunu düşünüyordu, ancak

Spencer pudingi o kadar sevmezdi ki, onu hor gördüğü söylenebilirdi. Göğüs cerrahisini pudinge tercih ederdi. Bunun istisnası krem brüle idi. Krem bruleye bayılırdı. Elbette, iyi bir Fransız restoranına gittiğinizde crème brûlée'den "puding" diye söz ederseniz, şefin masanıza gelip sizi büyük bir spatulayla dövmesini hak etmiş olurdunuz.

Birden acıkan ama ne County Memorial'ın ne de Birleşik Devletler'deki başka bir hastanenin krem brüle sunmayacağından emin olan Spencer, tekerlekli sandalye istemek için hemşire odasına gitmeyi düşündü. Kendini tuttu çünkü hemşire tekerlekli sandalyeye kimin için ihtiyaç duyduğunu öğrenmek isterse konuşmaya nasıl devam edeceğini hayal bile edemiyordu. *"340 numaralı odadaki ölü adam"* derse kendisine işbirliği yapılacağından çok şüpheliydi. *Akşam yemeği yiyemiyor ve televizyonda izlemek istediği bir şey yok, bu yüzden onu diğer hastaları ziyaret etmek için bir tura çıkarmayı düşündüm.* Britta Hernishen'in görsel bir alanda çalışan bir sanatçının kelimeler konusunda yetenekli olamayacağı konusunda ısrar ettiğinde haklı olduğunu öne sürerek daha iyi bir yaklaşımdan kaçındı.

Sonuç olarak, Ernie'yi yaklaşan mumyalamadan kurtarmak amacıyla el koyabileceği boş bir tekerlekli sandalye aramak için üçüncü kattaki ana salonun her iki tarafında zikzaklar çizerek odadan odaya dolaştı. Tam da ölmemiş amigosunu yatak çarşaflarından derme çatma bir iple pencereden aşağı indirmek zorunda kalacaklarını düşünmeye başladığı sırada, 315 numaralı odada tam da istediği aracı keşfetti.

Burası çift kişilik bir odaydı. Kapıdan daha uzakta olan hastanın bilinci kapalıydı ve serumla besleniyordu, bu nedenle önlüğü yemek lekeleriyle kirlenmemişti ve biri yatağını altından çalsaydı bile itiraz edecek durumda değildi.

Eldeki kanıtlara bakılırsa, kapıya yakın olan hastaya arkadaşları "Butch" diyordu. Üç renkli

Yatağının başucuna helyum dolu folyo balonlar bağlanmıştı. İlk iki balonda "GEÇMİŞ OLSUN BUTCH" ve "SENi SEVİYORUM BUTCH" yazıyordu. Üçüncüsünde ise kırmızı bir kalp ve BUTCH yazıyordu.

Spencer geldiğinde yatağın üst yarısı kaldırılmıştı ve Butch orada oturmuş, önündeki yemekten daha iştah açıcı bir yol leşi görmüş gibi yemek tepsisinin içindekilere bakıyordu.

Butch, bir bale öğretmeninin ya da orkestradaki bir flütçünün görünmesi gerektiğine dair kimsenin fikrinde yoktu. Kolları bir ayınınkinden daha güçlüydü, ancak biraz daha az kılıydı. Göğsü o kadar büyük görünüyordu ki, yarısını zayıf göğüslü bir adama nakil için bağışlayabilirdi ve yine de ona uyacak gömlek bulamazdı. Boynu traşlı kafatası kadar geniş olduğu için, kafası omuzlarına kaynaklanmış bir havan topu yuvarlağını andırıyordu. Geniş yüzü, eğer kaşlarını çatmasaydı ve çatık kaşları zihinde siyah deri pantolon ve yelekler giymiş, jilet gibi keskin bıçakları olan devasa baltalar kullanan ortaçağ cellatlarının görüntülerini çağrıştırmasaydı hoş olabilirdi.

Tekerlekli sandalye hastanın değil hastanenin malı olmasına ve bir hemşire talep edildiğinde başka bir tane getirmesine rağmen, Spencer Butch'un görünüşünden yeterince korkmuş olacak ki, "Bunu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim? Sadece iki dakika, üç. Bir arkadaş için küçük bir gezi."

Butch'un onaylamayan kaşları aynı derecede yoğun bir şaşkınlığa dönüştü. Spencer'ın isteğine cevap vermek yerine, sert bir sesle kendi sorusunu yöneltti. "Bu şapka da neyin nesi?"

Dusterheit Galerilerinin prensi Spencer her gün aynı kıyafeti giyerdi, tıpkı merhum yazar Tom Wolfe'un her zaman üç parçalı beyaz takım elbiseler içinde görünmesi gibi; bu nedenle ne giydiğini hiç düşünmezdi. Yıllar geçtikçe, yuvarlak taçlı ve çıtçıtli kenarlı fötr şapka neredeyse kafasının bir parçası haline gelmişti. Çoğu zaman orada olduğunu unuturdu. Şöyle derdi: "Şapka mı? Şapka mı? Ne şapkası?"

"*Ne şapkası?*" Butch'un şaşkınlık dolu kaşları sabırsızlık dolu bir kaş çatmaya dönüştü. "Kafandaki şapka. Böyle aptal bir şapkayı bir filmde bir ucubenin üzerinde görmem dışında hiç görmedim."

Butch'un sinirliliğine ve talepkâr ses tonuna bakılırsa, Spencer adamın başkaları üzerinde otorite sahibi olmaya ve kendisine itaat edilmesine alışkın olduğuna karar verdi.

Spencer Truedove'un kibarca ünlü bir sanatçı olduğunu, günümüzde ünlü sanatçıların, yazarların ve müzisyenlerin gardıroplarını markalaşma stratejilerinin bir parçası olarak görmeye teşvik edildiklerini açıklamasını bekleyebilirsiniz. Ama o açıklama yapmayı tercih etmedi. Bir an için tekerlekli sandalyeyi unuttu ve savunma moduna geçti.

Nadiren ama genellikle uygunsuz anlarda Spencer, diğer insanların düşüncesiz bir sözün hedefi olmaktan duyabilecekleri sıkıntının çok ötesinde sinirlenirdi. Pek çok modern romanın içinden akıp giden Freudyen gevezelik seline kapılacak olsaydık, Spencer'ın annesinin hayatın başka yerlerinde kaybettiği özgür ruhlu benliğini aramaya nasıl gittiğini ve Maple Grove'un daha cahil gençlerinin çocuğa nasıl eziyet ettiğini hatırlatan yirmi dört sayfalık sahnelere maruz kalabilirdik. Spencer'ın ruhunun derinliklerine inecek olsaydık, ona eziyet ettikleri sloganlardan birinin olduğunu öğrenirdik: *Spencer Truedove eşsizdir. Annesi gitti, babası da. Hey, ne ucube! Ne ucube!* Bu keşifle birlikte, Butch'un "*ucube*" kelimesini kullanmasının Spencer'ın tepkisini ve tekerlekli sandalyeyi edinmedeki talihsiz gecikmesini tetiklediğini anlayacaktık. Freudyen gevezeliği bir kenara bırakarak, aksi takdirde yirmi dört sayfa sürecektir bir konuyu bir paragrafta öğrenmiş olduk ki bu da hem yazarın hem de okuyucunun minnettar olması için bir sebep.

"Bu aptal bir şapka değil," diye verdi Spencer. "Belki de gelmiş geçmiş en havalı şapka. Lanet bir Stetson'dan bile daha havalı."

Belki de Spencer'ın yoğunluğu Butch'un kendi ses tonunun asık suratlı olduğunu fark etmesine neden oldu.

Akşam yemeğinin yetersizliğinden duyduğu dehşet, onu çok uygunsuz bir şekilde saldırmaya itmiş olabilir. "Hey, dostum, bu sadece bir şapka." dedi.

"*Ucube*" kelimesinden ve bu kelimenin kendisi için çağrıştırdıklarından çok etkilenen Spencer, meramını olabildiğince güçlü bir şekilde anlatmaya kararlıydı. "Bu, Walter White'ın *Breaking Bad*'in ortalarında, kötü bir adam olduğunu ve kimsenin ona bulaşmaması gerektiğini anladığında takmaya başladığı şapka."

"O diziyi hiç izlemedim," diye itiraf etti Butch. "Ama dediğim gibi, bu sadece bir şapka."

"Bu 'sadece bir şapka' değil. Anlamlı bir şapka. Gene Hackman'ın *The French Connection* filminde Popeye Doyle'u canlandırırken taktığı şapkanın aynısı."

Yaklaşık olarak aynı yaşta olan Spencer ve Butch muhtemelen benzer testosteron seviyelerine sahipti, bu da her zaman Freudyen analizden daha fazlasını açıklar. Spencer giydiği şeyin sadece bir şapka olduğunu kabul etmediğinde, Butch görünüşe göre erkekliğine kötü bir şekilde yansımadan daha fazla geri çekilmeden ilk eleştirisinden olabildiğince geri çekildiğine karar verdi. "Dinle dostum, bu seninle ilgili değil, anlıyor musun? Bir filmde şapka takan herhangi biriyle ilgili değil. Eğer o şapkayı İsa'nın kendisi taksaydı, yine de aptalca bir şapka olurdu."

Spencer 315 numaralı odaya doğru bir adım daha attı.

Ernie Hernishen ölmüş olsaydı, ki ölmemişti, yine de onu County Memorial'dan sırtı açık bir hastane önlüğüyle almak onuruna hakaret olurdu. Daha da kötüsü, sokak kıyafetleri çıkarıldığında, birisi iç çamaşırlarını bile çıkarmıştı. Katlanabilir parmaklığı indirdikten sonra Rebecca ve Bobby, Ernie'yi yatağın kenarına yuvarlamak için komplo kurdular.

Kıcının dışarıda olduğunu o zaman fark etmişler.

Rebecca çıplak bir popo görmekten rahatsız olmamıştı; başkalarını da görmüştü. Ancak, tatlı, utangaç Ernie'ye bu kadar kibar davranıldığı düşüncesi onu rahatsız etmişti. "Neden komaya girdiğini anlamak için donunu çıkarmak zorunda kalsınlar ki?"

Bobby, "Belki de uyuşturucu kullandığından şüphelendikleri için enjeksiyon yerlerini arıyorlardı," dedi.

"Kim kendi kıçına ilaç enjekte eder ki? Daha az kıvrım gerektiren bir sürü başka yer var."

"Ya da belki de cinayetten şüphelenmişlerdir."

"Ortalıkta psikopat bir enjektör mü var?" "Ben sadece kayıp külotu açıklamaya çalışıyorum. Belki birisi onları hatıra olarak almıştır."

"Kim onun iç çamaşırını hatıra olarak ister ki, neyin hatırası?"

"Yazdığı şarkıların hayranlarından biri. Biliyorsun Rebecca, tuhaf hayranlarla tuhaf deneyimler yaşayan tek kişi sen değilsin."

"*Kör Adamın Feneri*'nin yazarı olarak, hatıra donlardan daha iyi bir açıklama düşünemediğinize inanmakta güçlük çekiyorum."

"Unutmayın, Baltimore'da uyandım ve ticari uçakla geldim. Uzun bir gün oldu. Hadi şu işi halledelim. Donu olsa da olmasa da onu mumyalayacaklar."

"Var mı a bak içinde ve dolap üzerinde Orada. Belki. iç çamaşırları giydiği diğer kıyafetlerle birlikte."

Rebecca durumun böyle olmasını umuyordu. Zaten gizemlerle dolu bir denizde yüzüyorlardı. Bilinmeyen bir güç tarafından hafızalarından silinen deneyimler. Komada sürüklenen pek çok insanın geçmişlerinin bir parçası olduğuna dair ortak his. Ernie'nin görüldüğü gibi Ölüm'ün uzak kıyısında olmadığına, hayati belirtiler olmasa bile hala hayatta olduğuna dair ortak inanç. Kayıp külotlar

Küçük bir şeydi ama şu anda yeni bir gizemin çok fazla olacağını düşünüyordu.

Dolap küçüktü çünkü insanlar bir hastaneye iki bavul dolusu spor kıyafetle gelmezler. Bobby kapıyı açtı ve bir süre sonra "Her şey burada" dedi.

"İç çamaşırları da mı?"

"Evet."

"Güzel. Harika. Tanrıya şükür. Haydi bakalım. Sen giydir, sonra da ben giydirmeye yardım edeyim."

"Acelelerimiz var, cenaze levazımatçısı geliyor. Alçakgönüllülüğün sırası değil. Burada hepimiz amigoyuz."

"Teknik olarak, ben bir amiga'yım. Ernie'nin aletini görmek istemiyorum. O benim kardeşim gibi. Kimse kardeşinin aletini görmek istemez. Belki bir gün bir filmde rahibeyi oynamam gerekecek ve kardeşimin aletini gördükten sonra bir rahibeyi nasıl inandırıcı bir şekilde oynayabilirim ki?"

On dokuz yaşındayken bir polis memurunu yaralayan ve Milano'dan kaçarak Roma'da yaşamaya başlayan büyük ressam Caravaggio'da olduğu gibi, tüm sanatçılar nazik ve iyi huylu insanlar değildir. Orada, çoğu şiddet içeren olaylar nedeniyle olmak üzere bir düzine kez tutuklanmış ve 1606 yılında bir tenis maçıyla ilgili bir anlaşmazlık yüzünden Tomassoni adında bir adamı öldürmüştür.

Spencer Truedove Caravaggio değildi. Sanatının Caravaggio'nunki kadar harika olmadığını biliyordu - ne resmettiğini ya da neden resmettiğini bile bilmiyordu - ve hatırlayabildiği kadarıyla hiç kimseyi öldürmemişti. Tenis bile *oynamazdı*. Kaba insanlar bazen onu olması gerekenden daha fazla kızdırsa da, bazen onlarla yüzleşse de onlara asla saldırmamıştı. Bu yüzden, yatağında oturan, havan kabuğu kafasının üzerinde helyum dolu folyo balonlar sallanan iri yarı, kıllı adama fikrini söylemek için 315 numaralı odaya doğru ilerledi.

"Bu şapka," dedi Spencer, "Sylvester Stallone'nin *Rocky* filminde taktığı şapka tarzında. Bu şapkanın aptalca bir yanı yok. İsa'nın bu şapkayı taktığını söylemeniz de cahilce, zira domuz şapkası İsa'nın çarmıha gerilmesinden bin yedi yüz yıl sonrasına kadar icat edilmemişti."

Spencer'ın aşırı ve hatta muhtemelen yersiz öfkesini onaylamasak bile, Butch'un eleştirisine ve "*ucube*" kelimesini kullanmasına verdiği tepkiye sempati duyabiliriz. Okul çocuklarının diğer okul çocuklarına zorbalık yapmasının kötülüklerini anlatan on dört binden fazla genç-yetişkin romanı ve TV dizisi bölümü vardır, bu nedenle bunun etkilerinin kurbanların yaşamları boyunca sürdüğünü iyi biliyoruz. Spencer'ın süregelen ıstırabına saygı duymalıyız.

Butch bu kitaplardan herhangi birini okumuş ya da TV programlarından herhangi birini izlemiş olsun ya da olmasın, şapkasına alışılmadık bir bağlılıkla hastane odasına dalan adamın psikolojisini yaklaşık olarak anlayacak kadar içgörü ve şefkate sahip olduğu belliydi. "Rocky Balboa'nın böyle bir şapka taktığını unutmuşum. Şimdi düşündüm de, filmlerdeki pek çok sert adam seninki gibi bir şapka takmıştır. Sen devam et ve tekerlekli sandalyeyi al."

Şaşkınlık içindeki Spencer, "Ne?" diye sordu.

"Tekerlekli sandalye. İhtiyacın olduğunu söylemiştin. O senin. Bu yemeği yuttuktan sonra bile hiçbir yere gitmiyorum. Bu ayak parmağıyla değil."

Spencer tekerlekli sandalyeye baktı, Butch'a bir göz attı, arkasındaki açık kapıya baktı, yüzünün kızardığını hissetti ve "Teşekkürler" dedi.

Bobby iyi biliyordu ve eziyeto Spencer
vardı yaygın olarak inek olarak tanımlanmadan önce
bile

ve diğ er amigolar ile bir topluluk aradı. Spencer'ın hayatı, anne ve babası boşanmadan önce, annesi Angelina daha önceki bir yaşamında Constanina adını aldığı için Constanina adını almadan önce, babası her gece kasaba sınırlarının ötesinde, müstehcen gösterilere karşı hiçbir utanç ya da yasanın olmadığı eyalet otoyolundaki erkekler kulübünde ortaya çıkan terli striptizci Venus Porifera ile evlenmeden önce aşağılanmayla doluydu. Yine de, Bobby'nin tüm anlayışına ve Spencer'a duyduğu derin sempatiye rağmen, sabırsızlığı onu, "Rembrandt'ın hastanede bir tekerlekli sandalye bulması neden bu kadar uzun sürüyor? Yoğ un bakım ünitesinin dışında ölümcül tıbbi durumların duvar resmini yaparak füğ halinde mi?"

Rebecca, Ernie'nin sokak kıyafetleriyle sırt üstü yattığı yatağ ın kenarındaki tüneğ inden, "Sakin ol, Shamrock. Birazdan ortaya çıkar."

Bobby telaşla volta atarak, "Belki bir görevli Ernie'yi cenaze levazımatçısı için bodrumdaki soğ utucuya götürecektir. Ya da, hey, belki de yasalar böyle bir durumda otopsi yapılmasını gerektiriyordur ve adli tabip şu anda bile yoldadır. Belki de onu koruyucu maddelerle dolduran bir cenaze levazımatçısı ya da beyin anevrizması aramak için kafasının üstünü kesen bir adli tabip, bu oğ lumuzun sonu. *Buradan gitmemiz* gerekiyor."

Rebecca, "Onu çok geçmeden buradan çıkaracağız," dedi. "Bir hastanede yaşayanları hayatta tutmaya çalışmakla meş guller. Cesetlerle de ilgilenirler ama bu onların gündemindeki birincil madde değildir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Bir hastane yöneticisi olsaydım ve etrafa saçılmış ölü insanlar olsaydı, kurumun itibarını korumak için onları dışarı çıkarmak isterdim."

"Unuttun mu? *Shriek*'teki karakterim bir hemşireydi." "Evet, haklısın. Unutmuşum. Son sahnede, ne zaman Judyface o polisin kolunu elektrikli testereyle kesti, bu yüzden onun hayatını nasıl kurtaracağını biliyordun."

"O yüzden beni dinle ve rahatla."

Bobby kafesinin sınırlarını keşfeden gergin bir gerbil gibi adımlamaya devam etti. "Dinle, eleştirmiyorum. Kanamasını bu şekilde durdurabilmen ve şoka girmemesi hayal gücümü zorluyordu ama yine de seninle birlikteydim, buna inanıyordum. Ancak Judyface'i öldürdükten sonra -ya da öldürdüğünü sandıktan sonra- mısır tarlasından otoyola doğru yürüdüğünde iki yüz kiloluk bir polis sana destek için yaslanmıştı."

Rebecca, "Son müziği çok sevdim. Çok ilham vericiydi."

"Evet, tamam, öyleydi. Adamı terk etmeyeceğine ve üzerine düşeni yapacak gücü bulabileceğine tamamen inanıyordum ama bir kolu kesilmişken ve onca kan kaybetmişken ayakta kalabileceğine ve onca mısırın içinden çıkabileceğine hiç inanmamıştım."

"Filmin jeneriği uzundu ve yönetmen siyah ekrana geçmek istemedi. Seyircinin bir atlama daha olacağını düşünmesini istiyordu, belki de Judyface'in annesi intikam için çığlık atarak mısırların arasından fırlayacaktı, bir devam filmi için bir kurulum. *Beni* her zaman rahatsız eden şey, kopan kolu nasıl geride bıraktığımızdı. Benim canlandırıdığım karakter bir hemşireydi, sanırım polise dikilebileceği umuduyla kolu getirirdi."

"Haklısın," dedi Bobby. "Haklı olduğumu biliyorum."

"Yönetmenlik yapmalısın." "Belki bir gün."

Spencer çöktü aracılığıyla ve kapı ve yuvarlandı tekerlekli sandalyeyi yatağın yanına getirdi. "Sorma" dedi.

Cesedi taşımak için gelen bir hademe, cenaze arabasıyla hastaneye doğru hızla ilerleyen bir cenaze levazımatçısı ve yardımcısı, belki de

Cenazeyi almak için cenaze levazımatçısıyla tartışmaya giden bir adli tabip ve odadan odaya koşuşturan hemşireler... Tüm bu insanlar Ernie Hernishen'i zemin kata götürüp hastaneden çıkarma görevini zorlaştıracaktı.

Üç filmde bir hemşireyi canlandırmış olan Rebecca, sağlık personeliyle karşılaştığı çoğu olayı konuşarak atlatabileceğinden oldukça emindi. Ancak, daha önce hiç hastane güvenlik görevlisi ya da hademesini oynamamıştı; çıkışta, şüpheli bir tip olan ve otoritesini abartılı bir şekilde hisseden böyle bir kişinin dikkatini çekerlerse, tatsızlık çıkabilirdi.

Ernie giysileriyle tekerlekli sandalyeye oturtulduğunda, onun yaşadığını sezgisel olarak bilen amigolar için bile hâlâ ölü görünüyordu. Rebecca çantasının içindekilere başvurdu. Ernie'nin kansız dudaklarına hafif bir ruj sürdü ve yanaklarına bir tutam allık sürdü. Dağınık saçları dikenli bir hale oluştururken, bu bakımlar onu makyajını tamamlayamadan kalp enfarktüsüne yenik düşmüş bir palyaço gibi gösteriyordu. Rebecca elleriyle arkadaşının saçlarını elinden geldiğince düzeltti, Spencer şapkasıyla katkıda bulundu ve Bobby de bir çift güneş gözlüğü tedarik etti. Sonunda Ernie artık tamamen ölü görünmüyordu.

Spencer Truedove taklidinde pek de yetenekli olmayan sanatçı, her şeye rağmen Ernie'nin olaysız bir şekilde götürülebileceği umuduyla bir asansör çağırmak ve asansörü bekletmek üzere odadan ayrıldı.

Spencer'a kendisine verilen görevi yerine getirmesi için zaman tanıyan Bobby tekerlekli sandalyenin arkasında, elleri tutma yerlerinde, Rebecca ise bir eliyle 340 numaralı odanın kapısında duruyordu. Üçüncü kattaki salon -sahne- ileride bekliyordu.

Dedi ki, "Onu rahatça götür. Acele etmeyin. Kaçıyormuşuz gibi görünmek istemeyiz. Giderken onunla konuşacağım. Salt Lake City'den Ralph amcamız."

Bobby, "Ralph'a benzemiyor," diye itiraz etti.

"Oyunculuk içgüdülerim kimsenin bir Ralph'e iki kez bakmayacağını söylüyor."

"Salt Lake City?"

"Salt Lake City denince insanların aklına *Mormonlar* geliyor. İnsanlar Mormonlara güvenir. Hiçbir zaman bir Mormon banka soyguncusu, isyan eden Mormonlar ya da bir Mormonun bir alışveriş merkezine ateş açtığını duymazsınız. Tamam, gidelim."

Rebecca kapıyı açtı ve Bobby Ernie'yi koridora doğru yuvarladı. Rebecca onu takip etti ve tekerlekli sandalyenin sol tarafında ilerledi. Buraya kadar her şey yolunda.

Bir hemşire 335 numaralı odadan çıkıp onlara doğru geldiğinde Rebecca elini Ernie'nin sol omzuna koyup sevgiyle okşadı ve "Pazartesi günü Salt Lake City'ye dönecek kadar iyileşeceksin Ralph Amca," dedi.

Hemşire Bobby'ye göz kırpmak istercesine gülümsedi ama mesleğinin standartlarına sıkı sıkıya bağlı kalmaya kararlıydı. "Salt Lake City" lafını duyunca Rebecca'ya baktı. "Nutrisystem işe yarıyor. Marie Osmond bir düğme kadar sevimli. Onun sayesinde 30 kilo verdim."

"Kim yapmadı ki?" Rebecca söyledi.

Hemşire kuzeye, onlar da güneye doğru ilerledikçe Bobby hızını artırdı. Rebecca onu rahat olması için uyardığında daha da hızlı hareket etmeye başladı. Bobby asansör boşluğuna doğru öyle bir hızla döndü ki, Rebecca Ernie'nin şiddetle kaymasını, tekerlekli sandalyeden düşmesini ve yere yığılmasını bekledi. Ama sanki Ernie aslında kendini göstermekten nefret eden bir Mormon'muş gibi, dönüşü vakarını bozmadan atlattı.

Oyukta dört kabin vardı. Spencer üç numarada duruyordu, işaret parmağı KAPIYI TUT düğmesinin üzerindeydi.

Bobby, amigo Ernie'yi taksiye bindirdi, Rebecca da onu takip etti ve Spencer KAPIYI KAPAT düğmesine bastı.

"Tekerlekli sandalye yarışında değiliz," diye hatırlattı Rebecca Bobby'ye.

"Beni bilirsin," dedi. "Hareket etmek zorundayım. Hareket ederken kendimi güvende . Ne kadar hızlı ve uzağa gidersem, o kadar güvende

hissediyorum."

"Yani sen git için Bosna ve Borneo için yaz Vermont hakkında."

"Borneo'ya gitmedim. Tonga'ya gittim. Tonga Krallığı'na."

"Kapı neden kapanmıyor?" diye sordu. Spencer,

"Güvenlik gecikmesi var." dedi.

Kapı kapandı. Taksi aşağı inerken Rebecca o kadar rahatlamıştı ki iç çekti.

Taksi ikinci katta durup kapılar açıldığında, üniformalı bir hastane güvenlik görevlisi orada durmuş, binmek için bekliyordu; bu, herhangi bir kaçış sahnesinde gerilimi korumak için gerekli olan türden bir gelişmeydi. Belki iki metre boyunda, belki de iki yüz kilo ağırlığında, küt bir yüzü ve mermer gibi sert mavi gözleri olan bu adam, zehirli yılanların ve keskin dişli yırtıcı hayvanların bile yöneten insanlardan korkup kaçtığı kadar tehlikeli uzak bir ülkede askerlik yapmış izlenimi veriyordu. Asansör kabinine komik bir rahatlama sağlayacağına ihtimal vermeden girdi ve bir güvenlik gecikmesinden sonra kapılar kapandı.

Gardiyan sağ kalçasındaki kılıfta bir tabanca taşıyordu.

Bundan on beş yıl önce, bir hastanedeki hiçbir güvenlik görevlisine ateşli silah verilmezdi. O günlerde insanlar bu tür asil kurumlara bir hastalıktan kurtulmak, bir yaralanmadan sonra iyileşmek ya da yakın bir ölümden kurtulmak için giderlerdi. O eski günlerde, güvenlik görevlileri büyük ölçüde, yaraları kargaşa çıkarmaktan vazgeçirecek kadar ciddi olmayan uyuşturucu bağımlılarının ve sarhoşların nazikçe zapt edilmesine yardımcı olmak için mevcuttu. Artık pek çok ülkede pek çok uyuşturucu yasal olduğu ve doymak bilmez bir şekilde tüketildiği için, artık doktorlar ve eğitimciler gibi bir zamanların kendini bilen ve saygıdeğer profesyonelleri, aptallığı teşvik eden sosyal medya platformlarında öfkeli siyasi atıp tutmaya herkes kadar meyilli olduğu için, artık gençler bile

Güçlü feminist eğilimleri olan hemşireler, bakım verme tutkularının sakatlara ve hastalara bakmanın ötesine geçtiğini göstermek için çıplak fotoğraflarını yayınladılar, bir hastaneye kimin gelebileceğini, amaçlarının ne olabileceğini veya hangi silahları taşıyabileceklerini asla bilemezsiniz. Bir on beş yıl sonra, muhtemelen tüm revirler jiletli tellerle çevrili yüksek duvarlarla çevrili olacak ve lazer silahlı dronlar tarafından sürekli devriye gezilecekti.

Bekçinin üniforma gömleğinin cebine iliştirilmiş bir isim etiketi onun MICHAEL Z. olduğunu belirtiyordu.

Asansör bir kez daha alçalırken, Michael Z önce Spencer'la, sonra Bobby'yle, daha sonra da Rebecca'yla göz teması kurarken kılıfındaki silahı okşamayı alışkanlık haline getirmişti. Ernie'yi görmezden geldi, belli ki tekerlekli sandalyedeki birinin bir tehdit olabileceğini düşünemediği için - bir gün öldürülmesine neden olabilecek bir yanlış yargı.

İster rozet taşıyan polis olsun, ister özel güvenlik ajanı, bunun gibi pek çok memur, gergin şüphelilerin gözünü korkutarak kendilerini suçlamalarını sağlamak için sessizliği kullanmakta ustaydı. Rebecca, Michael Z'nin onları korkutmak istediğinden şüpheliydi. Sadece söyleyecek bir şeyi yoktu.

Bobby, İngilizce diline etkileyici bir şekilde hakim olan iyi bir romancı olmasına rağmen, yeteneği yazılı kelimelerle sınırlıydı; oyunculuk yeteneği yoktu. Bununla birlikte, eksantrik, çoğu zaman iletişimsiz Adam ve Evelyn Pinchbeck tarafından yetiştirilmesinin bir sonucu olarak, Bobby insanlar arasındaki uzun süreli sessizliklerden rahatsız oluyordu. İkinci kattan zemin seviyesindeki lobiye iniş en fazla otuz saniye sürmesine rağmen, bu yolculuğu bitmek bilmez ve tedirgin edici bulduğu belliydi. Binlerce seyircinin önünde kafasına silah dayanmış bir senaryoyu okur gibi, "Pazartesi günü Salt Lake City'ye dönecek kadar iyi olacaksın Osmond Amca," dedi.

Belki de Michael Z'nin diyalog kulağı vardı ve Bobby'nin o on beş kelimeyi gergin ve duraklayarak söylemesinin ortaya çıkardığı endişeyi fark etti. Ya da

"Osmond "un soyadı değil de adı olmasını tuhaf, hatta şüpheli bulmuştu. Bobby'yi şaşı gözlerle, bir patatesi soyacak kadar keskin bir bakışla inceledi. Elbette bu bir mübalağaydı, açık ve kasıtlı bir abartmaydı; ayrıca asansörde bu iddiayı doğrulayacak ya da çürütecek bir patates de yoktu. Ancak Bobby açıkça soyuluyormuş *hissediyordu* ve korkunç ifadesi güvenlik görevlisinin ona olan ilgisini daha da artırdı.

Michael Z'nin tabancasını okşama alışkanlığı olan sağ elinin parmakları kıvrıldı ve silahın kabzasını sıkıca kavradı, bu da Rebecca'nın korku içinde nefesini tutmasına neden oldu. Aslında güvenlik görevlisinin Bobby the Sham'ı vurma ihtimali çok azdı. Her ne kadar bu şiddet dolu zamanlarda yazarların sadece şok etkisi yaratmak için romanın başlarında ve hatta sonuna kadar önemli karakterleri öldürmesi standart bir uygulama olsa da, bu öyle bir hikâye değil ve bu vakadaki hikâye anlatıcısı da insan hayatının değeri konusunda cüretkâr değil. Elbette, hikaye anlatıcısı, olay örgüsünün mantığı ve okuyucular için duygusal getirisi bunu haklı çıkarırsa veya hikaye anlatıcısı bir veya daha fazla karakteri can sıkıcı bulursa, kitabın ilerleyen bölümlerinde karakterleri öldürme hakkını saklı tutar.

Bobby'nin attığı başka yanlış adımların güvenlik görevlisiyle karşı karşıya gelmesini sağlayıp sağlamayacağı tartışmalıdır. Bazen kader vahim bir durumda araya girerek sizi bir ceset çalmakla suçlanmaktan kurtarır, bu olayda da öyle oldu. Asansör zemin kata ulaşp kapılar açıldığında, güvenlik görevlisinin kemerine takılı telsizden bir ses yükseldi: "*Michael, hediyelik eşya dükkanına rapor ver. Hediyelik eşya dükkanında bir durum yaşanıyor.*"

Michael Z daha önce orduda ya da başka bir tehlikeli meslekte ne yaşadıysa, bu olaylar onda tehlikeye karşı Spartalı bir tutum geliştirmiştir. Yüz ifadesi, bu çağırığı ne olabilir bir ölümlü alırken bile donuk kalmıştır.

karşılaşabilirsiniz. Hastane hediyelik eşya dükkanındaki bir serseri sadece şeker çalıyor olabilir ya da uyuşturucu bağımlısı bir psikopat kasiyerin boğazına bıçak dayamış olabilirdi. Yine de Michael Z asansörden aceleyle çıktı ve heyecan verici bir görev gösterisiyle koşarak uzaklaştı.

Lobi küçüktü. İnsanlar hastalarını ziyarete gelip Bazıları endişeli görünüyordu, bazıları ise üzgün ve birkaçı da yaklaşan mirası düşünüyormuş gibi gülümsüyordu. Kimse amigolara ilgi göstermiyordu. Dış havalı kapılar sanki hastane onlardan kurtulmaya can atıyormuş gibi hızla açıldı.

OTOPARKTA ANI AYDINLANMA

Güneşli yaz akşamı boyunca kedi yavrusu gibi esen bir rüzgâr, kaldırımdaki çöpleri kovalıyor, gölgelerini otoparkın doğusuna doğru uzatan sıra sıra akçaağaçların yapraklarını dalgalandırıyordu.

Rebecca tekerlekli sandalyenin önünde ilerlerken kendini ne kadar yetişkin hissettiğine hayret etti. Kronolojik ve biyolojik olarak uzun yıllardır bir yetişkindi ama şimdiye kadar *psikolojik olarak hiç olgunlaşmadığı için* kendini yetişkin gibi *hissetmediğini* fark etti. Kendine bir yetişkin *rolü* biçmiş ve tıpkı *Shriek* serisinde hemşire gibi, tıpkı *Enemies*'te Suzy Pepper, acemi bir borsa analisti ve coşkulu bir sürtük olduğu gibi, bu *rolün* hakkını vermişti. Günün meselelerine ilişkin görüşleri, eğlence sektöründeki insanların büyük çoğunluğunun görüşlerine uyacak şekilde . Ancak şimdi, Ernie'yi başarılı bir şekilde hastaneden çıkardıktan sonra, herhangi bir şey hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilmediğini ve bu nedenle tam anlamıyla yuvarlak bir insan olamadığını anladı. İlk kez, menajerlerin, iş yöneticilerinin, imaj danışmanlarının, konu danışmanlarının ve film yıldızlarının olduğu diğer guruların rehberliğine güvenmeden akıllıca kararlar alma ve kararlı eylemlerde bulunma kapasitesine sahip olduğunu hissetti. Fark etti ki

Şimdiye kadar hayatın anlamı ya da varoluşun gizemi üzerine hiç düşünmemişti. Hafızasından silinen olaylar yüzünden ergenlik çağında takılıp kaldığını sanıyordu ama şimdi anlıyordu ki, şehvet düşkünü annesinin ihmali ve büyükanne ve büyükbabasının onu sürekli çocuklaştırma çabaları, mevcut krizden kurtulmak istiyorsa başa çıkması gereken kalıcı sonuçlar doğurmuştu.

Yukarıda anlatılanlar, Rebecca'nın bir park alanının altmış metre ötesine geçerken başına gelen absürt bir aydınlanma miktarı gibi görünebilir ve okuyucu bu tür şeylerin sadece kurguda olduğunu düşünebilir. Aslında yazar böyle anların gerçek hayatta da başımıza geldiğini alçakgönüllülükle doğrulayabilir. Temmuz 1989'da ülke çapında yaptığım bir yolculuk sırasında, Flagstaff, Arizona'da, Korkunç Herbst gibi beklenmedik bir isme sahip markasız bir benzin istasyonunda arabama yakıt alırken büyük bir aydınlanmayla dizlerimin üzerine çöktüm.

Ve böylece, Rebecca yolu gösterirken, Sham Bobby de tekerlekli sandalyeyle onu takip etti. Uğursuz derecede sessiz Michael Z ile yakın karşılaşmasından dolayı hâlâ çok sarsılmıştı ve Ernie Hernishen'i kiralık arabasıyla taşımak istemiyordu. "Eğer bir polis tarafından kenara çekilirim, muayeneden geçemem. Sakinleşmem lazım. O güvenlik görevlisini beni himaye eden insanlarla birlikte altı saat boyunca bir odaya koysanız, duyacağınız tek şey boğuk öksürükler ve osuruklar olur. Bu kadar sessiz insanlar beni ürkütüyor."

Tabii ki Rebecca kişisel aydınlanma sürecinde bile Bobby'nin kiralık arabasının yanından geçerken yavaşlamadığını anlamıştı. Bobby bebekken Pinchbeck'lerin onu evlerine aldıklarını, besleyip giydirdiklerini ama *büyütmediklerini* biliyordu. Günler boyunca dünyalar arasında kaybolmuş gibi sessizce sürüklenen hayaletlerle yaşamak gibiydi.

"Pinchbeck'ler hâlâ hayatta olsaydı," dedi, "biz buradayken onları ziyarete gitmezdim. Yemin ederim gitmezdim. O insanlar beni delirtti."

Spencer Chicago'dan kendi Genesis SUV'sini getirmişti. Söz yazarı arkadaşını ağdırlamak konusunda isteksizdi. "Bağırsaklarının ve mesanesinin kontrolünü kaybederse, arabayı hurdaya çıkarmak zorunda kalırım."

"Kontrolünü kaybetmeyecek," dedi Rebecca. "Komada değil. Bir tür durağanlık içinde. Onu arabamla götüreceğim."

Bobby tekerlekli sandalyeyi Rebecca'nın kiraladığı eve götürürken, "Ernie'nin ölmediğinden gerçekten emin miyiz?" diye sordu.

"Evet," dedi Spencer hemen, Rebecca "Kesinlikle evet, eminiz." derken bile.

Bobby utangaç görünüyordu. "Tamam, evet, doğru. Ölmüş olsaydı bunu hissederdik, psişik olarak, ruhsal olarak, bir şekilde, bir şekilde bilirdik."

"Biz hâlâ *dört* amigoyuz," diye ilan etti Rebecca.

"Şimdi ve sonsuza dek amigolar," dedi Spencer.

Ernie'nin başı bir tarafa kaydı ama bu sadece yerçekiminin etkisiydi, amigoların uzun zaman önce bağılılık yemini ettikleri dostluk ve karşılıklı savunma anlaşmasını onaylayan bir baş sallama değildi.

Bobby ve Spencer Ernie'yi tekerlekli sandalyeden indirip ön yolcu koltuğuna oturtular, bu sırada onu sadece bir kez düşürdüler ve Rebecca'nın yardımıyla asfalttan çıkarmayı başardılar. Kuru fasulyeyle doldurulmuş büyük bir bez bebek gibi gevşek bacaklıydı. Arabadayken emniyet kemeri onu az çok dik tutuyordu.

Spencer domuz şapkasını geri alıp kafasına geçirirken, bir köpeğin kayıp oyuncağını bulup kanepenin altından çıkarırken çıkardığı ince sevinç iniltisine benzer küçük bir memnuniyet sesi çıkardı.

Rebecca arabanın kapısını kapattığında, Ernie koşum takımının izin verdiği ölçüde sağa doğru eğildi ve alnını cama çarptı. Gözleri kapalı olmasına rağmen, solgun yüzü bastırılmış egzotik bir balığinki gibiydi

bir akvaryumun duvarına yaslanmış, camın ötesindeki garip, yürüyen canlıları merak ediyordu.

Tüm bunlar olurken, sürücüler uygun park yeri ararken araçlar yavaşça geçip gitti ve birkaç kişi de yaya olarak geçti. Hiç kimse kiralık arabanın açık kapısında topal bir adamla boğuşan üçlüye doğrudan bakmadı, ancak çevresel görüşleriyle dikkatle not ettiler. Kimse yardım teklif etmek ya da başka bir müdahalede bulunmak için yavaşlamadı.

Ne de olsa burası yirmi birinci yüzyılın üçüncü on yılının ortasındaki Amerika'ydı ve genellikle dört kişiden birinin tutkulu ama sıkıcı bir nevrotik olduğu bir açık hava tımarhanesi gibi görünüyordu. Diğer dört kişiden biri ise, kendinizden ve hayatınızdan bir nebze memnun olduğunuz için yüzünüzü parçalayacak düpedüz bir deli olabilirdi. En iyisi her gün Jurassic Park'ta bir turistmişsiniz gibi geçip gitmekti: Elektrikli tramvayda kalın; yüksek ses çıkarmayın; bir kriz anında hareketsizliğin çok önemli olduğunu unutmayın çünkü T. rex sizi ancak hareket ederseniz av olarak tanıyabilir; her an bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gitmesini bekleyin.

Daha sonra buluşacakları Spreading Oaks Motor Hotel'de kalıyorlardı ama Ernie'yi orada saklamaya çalışmak, sabah temizlikçilerden kaçmak için odadan odaya taşımak Rebecca'nın onaylayabileceği bir seçenek değildi. Bu bir İngiliz farsındaki aksiyona benziyordu ve mizahın federal kolluk kuvvetleri tarafından giderek daha derin bir şüpheyile karşılandığı Amerika Birleşik Devletleri'nde asla işe yaramazdı.

Bobby, başarılı bir romancının kurgu yeteneğini kullanarak, "Mantıklı olan tek bir yer var. Onu evine geri götürmeliyiz."

"Gerçekten mi?" Spencer inanmadığını belli eden bir ifadeyle konuştu. "Ciddi misin sen? Kendi evi mi?"

Spencer Truedove hassas bir yapıya sahipti. Bununla birlikte, aldatmacayı, ikiyüzlülüğü ve

Çünkü kendisinin aldatma ya da ihanet etme kapasitesi yoktu. Ernie Hernishen kadar tatlı değildi. Kimse değildi. Ancak Spencer, başkalarının hayatlarını değiştiren radikal kararları karşısında sürekli şaşıran dürüst ve açık sözlü biriydi. Ani aydınlanmasından önce bile Rebeca, Spencer'ın annesinin New Orleans'a gidip Constanina olacağını, babasının ondan boşanıp striptizci Venus Porifera ile evleneceğini tahmin edememesinin nedeninin bu saflık olduğunu anlamıştı, Ya da babası ve Venüs'ün striptiz kulübünü satın alıp vergiden muaf Kutsal Erojen Vahiy Kilisesi'ne dönüştüreceklerini, dindar dejenere dört yüz cemaati çekeceklerini ve Spencer'ı on dört yaşında Mayfield Caddesi'ndeki eski aile evinde tek başına yaşamaya bırakacaklarını. Bu nedenle Rebecca, Spencer'ın Ernie'yi kendi evinde saklamanın bilgeliğini ve kurnazlığını görememesine şaşırmamıştı.

"Bakacakları ilk yerlerden biri orası," diye itiraz etti Spencer. "Özellikle de öldüğünü ilan etmekle hata ettiklerini, belki de hayatta olduğunu ve hastaneden kendi başına çıktığını düşünüyorlarsa."

Rebecca en ufak bir kuşku duymuyordu, çünkü daha önce de hikâyesinde fena halde olasılık dışı sapmalar olan ama yine de izleyiciler tarafından beğenilen yapımlarda rol almıştı. Hafif esinti esmer peruğunu dalgalandırırken ve eğik güneş ışığı sahte gözlüklerinin arkasındaki mavi gözlerini değerli taşlar haline getirirken, "Eğer evine giderlerse, hızlı bir arama olacak, ona seslenecekler, odalara göz atacaklar. Eski bir vapur sandığı ya da dondurucu gibi yerlere bakmayacaklardır."

Dehşete kapılan Spencer, "Ernie'yi dondurucuya koyamayız" dedi. "Eğer fişini çeker ve içindekileri atarsak koyabiliriz. ... her nerdeyse oradan geri döndüğünde kolayca kaçabilmesi için kapının mandalını sıkıştırarak açın."

Spencer'ın benzersiz ve çoğu zaman iğrenç nitelikte anlaşılmaz imgeler ürettiği için eleştirmenler tarafından övülen avangart bir sanatçı olduğu düşünüldüğünde, o oluyordu.

dondurucu konusunda şaşırtıcı derecede kapalı fikirliydi. "Hayır. Ernie'yi dondurucuya koymaya taraf olmayacağım."

"Biz de onu bir yatağın altına kaydırдық," dedi Rebecca.

Bobby, "Ya da onu bir süpürge dolabında dik tutun ve düşmemesi için destekleyin" dedi.

"Ya da onu misafir odasındaki küvete yatırın," diye önerdi Rebecca, "ve duş perdesini kapatın."

Bobby, "Onu tavan arasının bir köşesine oturtun ve önüne ıvır zıvır yığın." dedi.

"Hayır, , hayır," diye itiraz etti Spencer. "Yaz mevsimindeyiz. Tavan arası sıcak olacak, hem de çok sıcak."

Rebecca dedi ki, "Biliyor musun Spencer, Ernie komada değil. Nefes bile almıyor. Sıcak olduğunu anlamaz. Bir çeşit askıya alınmış animasyonda. Bunu daha önce de gördük."

"Yaptık mı? Ne zaman gördük? Ne zaman sadece komada değil, askıya alınmış animasyonda olan birini gördük?"

"Eskiden," dedi Bobby. "Rebecca haklı. Neredeyse hatırlayabiliyorum. Sadece bir tane değildi. Sekiz, hatta on tanesi sırt üstü yatmış, yere dizilmişlerdi. Bir bodrumda değil miydi?"

"Bir kilise bodrumu," diye hatırladı Rebecca.

Spencer'in yüzü kızardı. "Bana bunun Kutsal Erojen Vahiy Kilisesi olmadığını söyle?"

"Değildi," dedi Bobby. "Öyleydi ..."

Rebecca, "Cunningham Caddesi ile Winkler Sokağı'nın köşesinde" dedi.

"Saint Mark's," dedi Spencer. Sanki uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi gözleri açıldı. "Lutheran kilisesi. Yerde yan yana on ceset. Ama bizim orada ne işimiz vardı? Hiçbirimiz Lutherci değiliz."

"Ernie on iki yaşındayken," dedi Rebecca, "sırf annesini kızdırmak için Saint Mark'taki ayinlere gitmeye başladı. Biz amigo olduğumuzda hâlâ gidiyordu."

"Kilise korosundaydı," diye hatırlıyor Bobby. "Koroda olması Britta'yı çok utandırırdı."

Hastanenin otoparkında öylece durmuş, birbirlerine bakıyor ve anılarının güve yeniği yünlerinin tamamen onarılmasını bekliyorlardı. Başka hiçbir ayrıntı onlara geri dönmedi. Hâlâ kumaştan çok delikleri vardı.

"Britta," dedi Spencer. "Bu da başka bir sorun. Ernie'nin mirasının vasisi o olabilir, değilse bile öyleymiş gibi davranmayı kendine görev edinebilir. Zaten orada değilse bile yarın oraya gitmesi muhtemel."

Bobby, "Vasiyetçi kim olursa olsun," dedi, "miras hemen halledilemez, özellikle de Ernie ortadan kaybolmuşken. Onu orada saklamak başka bir yerde saklamaktan daha az riskli. Onu kimsenin bulamayacağı bir yere saklayabiliriz."

Rebecca hastanenin, modern sanatın en sıkıcı örneklerine ev sahipliği yapan zengin donanımlı bir müze kadar şık ve alışılmadık mimarisini düşündü. Arkasında devasa Keppelwhite Enstitüsü yükseliyordu, ölçek ve tarz olarak uğursuzdu, sanki mimar öyle korkutucu bir yapı yaratmayı amaçlamış olmalıydı ki, yerel halkta duvarlarının içinde ne olduğunu çok fazla merak etmelerini engelleyecek batıl inançlara dayalı bir isteksizlik uyandıracaktı.

Bu binalardan yüz seksen derece ötede, caddenin uzak tarafında, Maple Grove'daki diğerlerine oldukça benzeyen bir yerleşim bölgesi uzanıyordu. Viktorya döneminden kalma evler ve birkaç Georgian konutu bakımlıydı. Evler meşe ve söğütlerle, sonbahar geldiğinde parlak sarıya bürünen çınarlarla gölgeleniyordu; ağaçlar sanki bu kasabada iş sahibi olanların üçte biri ağaç dikme uzmanı olarak çalışıyormuş gibi gelişiyor ve mükemmel şekil alıyordu.

Rebecca, Maple Grove'un mükemmel bir kartpostal resminden çok daha olağanüstü olduğunu fark etti. Burası gerçek dışı bir yerdi. Aslında, amigolar burada büyürken kasaba alışılmadık derecede çekici olsa da, bir Disney tema parkının ideal ortamına benzeyene kadar olgunlaşmıştı. Eğer durup bu mükemmelliğin, kusursuz güzelliğin mümkün olamayacağını düşünürseniz

en az enstitü kadar ürkütücü hissettiriyordu. Sanki Keppelwhite'lar projelerini kurmak için bu beklenmedik yeri sadece ucuz arazi, düşük suç oranı ve temiz hava nedeniyle değil, aynı zamanda burası garip bir yenileyici gücün merkezi olduğu için seçmişlerdi.

"musun?" Spencer sordu.

Bu esinti taşındı ve baştan çıkarıcı aroma.
Kömür ateşinde mangalda biftek.

"Burası Farkında," dedi Spencer.

"Bu da bir şeydir," diye kabul etti, ama buna bir anlam veremiyordu, en azından onun kullandığı kelimeyi.

"Kimin haberi var?" Bobby sordu.

Spencer şapkasıyla yüzünü yelpazeledi. "Kim değil. Ne. İnsanlar değil. Mekânın kendisi. Ya da başka bir şey." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Bobby.

"Ben de öyle." Spencer şapkasını başına geri koydu. "Ama sanırım bir zamanlar vardı."

"Arabalara bak," dedi Rebecca, etraflarındaki araçları inceleyerek. "Hepsi bir saat önce yıkanmış ve cilalanmış gibi görünüyor."

"Hep miydi?" Bobby merak etti.

Duygularını çizebilseydi daha iyi ifade olan Spencer, "O zamanlar böyle olduğundan daha çok şimdi , ama her zaman biraz böyleydi," dedi.

"Kitaplarda ve filmlerde," dedi Bobby, "tuhaf bir kasabaya rastlayan ya da geri dönen insanlar, o yerde tuhaf bir şeyler olduğunu fark eden insanlar, genellikle ölürlər."

Üç amigo hep birlikte kiralık arabadaki Ernie'ye bakmaya başladılar; solgun yüzü cama yapışmış, leş gibi duyarsız görünüyordu.

"Hepsinin sonu ölüm değil," diye itiraz etti Rebecca. "*Shriek* ya da devam filmleri bu şekilde bitmiyor."

Belki de Bobby'nin başrol oyuncusu yüzünü, onun oynadığı en iyi arkadaş karakterinin yüzüne dönüştüren şey korkuydu.

Ölüm ihtimalinin peşini bırakmadığı ve ikinci perdeyi atlatması pek mümkün olmayan bir yardımcı oyuncu. "Üç *Shriek* filmi de tek bir kurtulanla sona erdi ve o da hep sendin" dedi.

Elini onun omzuna koydu. "Onlara 'film' dediğiniz için teşekkür ederim."

"Ben kimsenin züppesi değilim."

"Sanat sanattır, ambalajı ne olursa olsun," dedi Spencer, şüphesiz destekleyici olmak niyetiyle. "Eğer Ernie'yi dondurucuya ya da başka bir yere koyacaksak, onlar aramaya gelmeden önce harekete geçsek iyi olur."

Üç araçlık bir karavanla yola çıktılar.

ERNIE'Yİ ZULALAMAK

Rebecca cesurca Ernie'nin garaj yoluna park ederken, Spencer ve Bobby araçlarını yarım blok ötede gizlice bıraktılar.

Ernie Hernishen'in evi iki katlı, Viktorya döneminden kalma, yelken açmış bir firkateyn gibi mağrur duran, süslü doğramaları o kadar ağırdı ki, denizde bir gemi olsaydı batardı. Garaj müstakildi, ama Bobby ve Spencer dostlarını evin arkasından dolaştırıp Rebecca'nın Ernie'nin ceketinin cebinde bulduğu yüzükteki anahtarlardan biriyle açtığı mutfak kapısından geçirebildiler. Çitler o kadar uzun ve ağaçlar o kadar yapraklıydı ki, şüpheli görevlerini yerine getirirken hiçbir komşunun onları görmesi mümkün değildi.

Onu mutfaktan geçirip koridora taşıdılar. Çalışma odasının kapısı açık duruyordu. Ernie'yi piyanosunun yanındaki koltuklardan birine oturtular, arkasındaki duvarda bir gitar koleksiyonu asılıydı.

Bobby kolay kolay duygularına yenik düşmezdi. Eleştirmenlere göre, yazılarında duygusal anları betimlemek istediğinde, etkilenen karakterlerin duyguları ince işlenmiş ve ikna ediciydi. Güçlü duygular hakkında etkileyici bir şekilde yazabildiği halde neden kendisinin bu duygulara neredeyse hiç kapılmadığı üzerine çok düşünmüştü. İlk olarak, bunun ne doğuştan gelen bir özellik olduğu ne de bilinçli bir kararın sonucu olduğu sonucuna varmıştı.

her zaman soğukkanlı olmak. Bebekliğinden beri soğukkanlı üvey ebeveynleri Adam ve Evelyn Pinchbeck'in arkadaşlığına mahkum edilmişti. Uzun zaman önce Spencer onlara "Bay ve Bayan Patates" adını vermişti, çünkü neredeyse yeraltı yumruları kadar sessiz ve onlardan daha etkileyici değillerdi. Bobby uzun uzun düşündükten sonra, Pinchbeck'lerin evinin ürkütücü sessizliği ve uyuşuk atmosferi içinde büyüdüğü için en güçlü duygularını bastırmayı öğrenmesinin kaçınılmaz olduğuna karar vermişti; muhtemelen yazar olmasının nedeni de buydu

-Onları kurgusundaki karakterler aracılığıyla ifade etmek.

Ancak burada, Ernie'nin çalışma odasında, sevgili dostuyla birlikte olan Bobby the Sham, Pinchbeck'in zararlı etkisinden sıyrıldığı bir an yaşadı. Ernie'yi koltukta bir mısır unu çuvalı gibi yığılmış, gözleri hala kapalı ama ağzı sanki aptallığı kendisine bulaşmış politikacılarla birlikteymiş gibi açık sarkmış görünce acıyla doldu; saygınlığı elinden alınmıştı; Hayatta olsa bile bir geleceği olmayabilirdi; düşüşünün yasını tutacak ne karısı ne de çocukları vardı; annesi bir cadıydı; sonuç olarak, durumu o kadar acınasıydı ki, onu tanımlayan birbiriyle yakından ilişkili cümleleri bağlamak için olağanüstü ve tavsiye edilmeyen sayıda noktalı virgöl gerekiyordu. Bobby'nin bacakları güçsüzleşti, göğsü sıkıştı, ağzı sempatiyle yumuşadı ve gözleri akmayan yaşlarla doldu - ama sonra iyiydi.

Rebecca, "Pekala, o dönene kadar onu saklayabileceğimiz bir yer bulalım" dedi.

"Nerede, merak ediyorum," dedi Spencer.

Sözleri Rebecca'nın kafasını karıştırmış gibiydi. "Evin içinde bir yerde. Bu yüzden buradayız."

"Hayır. Yani nereden geri dönecek? Bu beni biraz korkutuyor. Seni endişelendirmiyor mu?"

Bobby, "Hayır," dedi ve Rebecca hiçbir şey söylemedi.

"Ya geri döndüğünde artık Ernie değilse?" Spencer sordu.

"O Ernie olacak," diye ısrar etti

Rebecca. "Ama ya değilse?"

"Gümüş kurşunlar bunun içindir," dedi Bobby. "Bu hiç komik değil."

"Böyle olması gerekmiyordu," dedi Bobby. "Şimdi onu saklayacak bir yer bulalım ve Britta gelmeden buradan gidelim."

Her oda Viktorya dönemi mimarisiyle şiddetli bir tezat oluşturacak şekilde, Ernie'nin deyimiyle "annemin çığlık atma isteği uyandıran" bir dekorla, yani Güneybatı doygunluğuyla döşenmişti. Lodgepole çam sandalyeler, dal işi mobilyalar, duvarlarda asılı renkli Navajo dokumaları, Navajo kilimleri, soğuk geceler için sandalyelerin ve kanepelerin kollarına katlanmış güzel Pendleton battaniyeleri, kovboy şapkası şeklindeki bakır ve pirinç küllük koleksiyonlarını sergilemek için kapıları açık parlak boyalı *trasterolar*, pueblo çömlekleri, inanılmaz çeşitlilikte figüratif gümüş bolo-kravat tokaları ve daha pek çok şey.

Sonunda, eğimli camlı güzel bir cumbalı pencerenin ön verandaya baktığı oturma odasına döndüler. Pencerenin menteşeli koltuğunu açık bırakmışlardı, böylece iki ayak derinliğinde, bir cesedin sığabileceği kadar geniş bir saklama alanı ortaya çıkmıştı. Ernie, Beacon battaniyelerinden Pan-Hint geometrik desenli perdeler yaptırmış, Rebecca da bunları bir iple kapatmıştı. Bobby ve Spencer da yatak odasından birkaç battaniye getirerek alanı doldurmuşlardı.

Total amigolarını çalışma odasından çıkarıp pencere kenarındaki depoya koyduklarında Spencer, "Umarım orada nefes alabilir," dedi.

Rebecca ona "Nefes almıyor," diye hatırlattı. "Hayati belirtiler yok."

"Ama biz burada yokken geri gelir ve uyanırsa, nefes alması gerekecek."

Bobby, "Burası hava geçirmez bir yer değil," dedi. "Nasıl olsa kapağı kaldırıp dışarı çıkabilir."

Spencer yüzünü buruşturdu. Yüzünü buruşturmakta çok iyiydi. Yüzünü buruşturma konusunda titizlikle çalışırdı. Bu, bir sanat galerisinin açılış gecesinde zengin koleksiyoncuları etkileyen ve onları hesaba katılması gereken yaratıcı bir güç olduğuna ikna eden çok az ifadeden biriydi. "Chicago'dan buraya gelirken, zavallı Ernie'yi bir cenaze levazımatçısının elinden kurtarmaya çalışacağımı hiç düşünmemiştim."

"Tam da beklediğim gibi bir şey," diye karşı çıktı Bobby. "Sence de eski güzel günleri hatırlatmıyor mu? Nedenini bilmesem de kendimi on dört yaşındaymışım gibi hissediyorum."

"Sırada ne var?" Spencer sordu.

"Bunun bize bağlı olduğuna inanmıyorum. Başa çıkabileceğimiz kadar hızlı bir şekilde başımıza bir şeyler gelmeye devam edecekmiş gibi hissediyorum. Bu yüzden, Tanrı aşkına, bir füğ durumuna girmeyin ve ne olduklarını bile bilmediğiniz şeyleri boyamaya başlamayın."

"Bunun olabilmesi için elimde fırçamla stüdyomda olmam gerekiyor. Ve o zaman bile, her zaman olmuyor."

Rebecca pencere kenarındaki koltuğun kapağını kapattı ve perdelerle bakarak yüzünü buruşturdu ama Spencer'ın başka bir nedenden dolayı yüzünü buruşturduğu kadar etkileyici değildi. "Belki Ernie'nin şarkılarını yazmak için bu atmosfere ihtiyacı vardır ama benim için fazla Western filmi gibi. Ve ben açım."

Spencer kiralık arabalarını motele park etmelerini ve akşam yemeğine kendi cipiyle gitmelerini önerdi. "Adorno'ya ne dersin?"

Rebecca gülümsedi. "Eski günlerdeki gibi, tabii hâlâ iş yapıyorsa." "Gördüğüm kadarıyla öyle olacak. Değişen pek bir şey yok

Maple Grove'da."

Pencere kenarındaki koltuğun kapalı kapağına bakan Bobby the Sham, kendisinin pek alışık olmadığı, son derece şefkatli bir tonda konuştuğunu duydu. Sesinde bir duygu titremesi bile vardı. "Onu burada yalnız bırakmak doğru gelmiyor."

Bu dostların her biri, acımasız endüstrilerde başarıya giden yolda bir dereceye kadar haşlanmıştı

Kıskançlığın salgın olduğu ve kariyer ölümünün en kötü ikinci nedeni olan arkadan bıçaklamanın sadece gülümseyerek önden bıçaklamayla aşıldığı film, sanat ve edebiyat dünyasında. Rebecca acımasız film işinde yükseldiğı için elbette üçü arasında en sert ve pratik olanıydı ve son aydınlanma spazmı onu bunun son derece farkında yapmıştı.

Ernie'yi sevmesine rağmen, durumu değerlendirirken açık sözlüydü. "Her birimiz yıllar önce ayrıldığımızdan beri yalnızız ve her birimiz amigo olmadan önce de yalnızdık. Birimizin yalnız olması yeni bir şey değil."

ERNIE ALONE

Ayılar kış uykusuna yattıklarında, kışı rüyalarında mı geçirirler? Bilimin evreni açıkladığının ve tüm büyük soruları cevapladığının söylendiği bu çağda, ayıların rüya görüp görmediğini bilmemiz gerekiyor gibi görünüyor. Ancak, bu bilgiden yoksunuz çünkü ne yazık ki, beyin aktivitelerini kompakt, taşınabilir pille çalışan bir elektroensefalogramla incelemek için bruinlerin inlerine giren cesur bilim adamları, uyuyan deneğin kafa derisindeki küçük noktaları tıraş etmekten ve elektrotları iletken bir macunla tutturmaktan öteye gidemedi. Yeterli bir okuma alınamadan önce ya şiddetli bir hırpalama ya parçalama ya da aşırı önyargılı bir iç boşaltma ya da her üçü de gerçekleşir. Elektroensefalogram makinesine de iyi bir şey olmuyor.

Uyuyan ayıya güçlü bir yatıştırıcı enjekte edilmesini ve bunun uzaktan bir hipodermik ok tabancasıyla yapılmasını bekleyebiliriz. Yetkin herhangi bir bilim insanı bu düşüncüyü küçümseyerek reddeder, hatta haklı olarak reddeder. Kış uykusu ayıların yenik düştüğü *doğal* bir durumdur, oysa sakinleştirme *doğal değildir*. Eğer ayı önemli bir dozda zolpidem ya da zaleplon ile sakinleştirilirse ve sonrasında rüya gördüğünü gösteren beyin kalıpları gözlemlenirse, bu durum hayvanın doğal kış uykusu sırasında rüya görüp görmediği konusunda hiçbir şeyi kanıtlamayacaktır. Bu hayati bilgi ancak şanslı bir araştırmadan sonra elde edilecektir.

Bilim insanı, özellikle derin uyuyan bir ayıyla karşılaşma şansını yakalar ve doğru bulunana kadar çok daha fazla sayıda yüksek eğitilmiş bireyin kurban edilmesi gerekebilir.

Bu da akla şu soruyu getiriyor: "Peki ya solucanlar?" Kısa bir süre önce bilim insanları Kuzey Kutbu'nda binlerce yıldır donmuş halde duran uzun ve soluk solucanlar keşfetti. Buzlar çözüldüğünde, bu solucanlar, böyle bir çile çekmemiş çağdaş solucanlar kadar dinç ve sorgulayıcı bir şekilde hayata geri döndüler. Bu yüzyıllar boyunca, kış uykusundaki solucanlar rüya görmüşler miydi? Uyurken ne gibi büyüleyici fanteziler yaşamış olabilirler? Bilim insanları bunu bilmeyi çok istiyorlar, ancak bu solucanların beyinlerinin o kadar küçük olması nedeniyle, gereken yere güvenli bir şekilde tutturulabilecek kadar küçük elektrotlara sahip bir elektroensefalogramın henüz icat edilmemiş olması onları engelliyor. Bir de solucanın hangi ucunun baş olduğunu belirleme sorunu var.

Kış uykusuna yatan ayıların ve solucanların rüya görüp görmediği sorusu cevapsız kalırsa -ki kalıyor- Ernie Hernishen'in pencere koltuğunun kapağının altındaki boşlukta kundaklanırken askıya alınmış animasyonda rüya görüp görmediğini bilmeyi umamamız. Spekülasyon yapabiliriz, ama hiçbir işe yaramaz.

Söylenebilecek tek şey, üç amigonun ayrılmasından sonra evin bir süre sessiz kaldığıdır. Sessiz değil, anlıyorsunuz, çünkü terk edilmiş evler bile küçük sesler çıkarır. Genişleyen ve daralan ahşabın gıcirtısı ve çatırtısı. Sıkışmış bir hava kabarcığının su tesisatına doğru ilerlerken çıkardığı tıkırtılar. Buzdolabı motorunun açılıp kapanması.

Daha yüksek bir ses çıktığında, bu, nefes borusuna sıkışmış yetersiz çiğnenmiş bir sığır eti tomarıyla boğulan birinin ölümcül öğürmesiyle birleşen garip bir ezme sesiydi ve bir cırcır böceğinin veya başka bir böceğin metalik triliyle noktalanıyordu. Ne olursa olsun

Bu hışırtı ve çalkantının kaynağı, olması gerektiği gibi, hiçbir sıkıntı çığığı değıldi.

Rahatsızlık mutfaktan koridora, oradan da oturma odasına doğru ilerledi. Pencere koltuğunun kapağı kaldırıldığında belirgin bir ses çıkardı, ardından kısa süreli böcek titreşimleri dışında birkaç dakika düşünceli bir sessizlik içinde geçti. Ne bir tıslama, ne bir iç çekme, ne bir nefes alıp verme duyuluyordu. Ardından, pencere kenarındaki bir koltuktan hatırı sayılır ağırlıkta bir şey çıkarmaya çalışan beceriksiz bir kişinin çıkardığı sesler geldi. Kapak bir gümbürtüyle kapandı. Gizemli bir kişi, yükünü bilinmeyen bir ine doğru, hiç şüphesiz kutsal olmayan bir amaçla taşıırken, tuhaf ve nahoş ezme, öğürme ve tril tril sesleri karışımı oturma odası boyunca, alt kattaki koridor boyunca ve mutfağına doğru uzaklaştı.

TWO

A
TOWN
WITHOUT
PITY

ARKADAŞLAR YEMEKTE

Bu öyle hızlı bir değişim yüzyılı idi ki, pek çok insan bununla ancak ilaç kullanarak başa çıkabiliyordu. Bu nedenle, üç amigonun Maple Grove'dan ayrıldığı yıllarda Adorno's Pizzeria'nın, efsanevi pizzalarının yanı sıra İtalyan yemeklerinden oluşan eksiksiz bir menüyle Adorno's Ristorante'ye dönüşmesi şaşırtıcı değildir. Binanın büyüklüğü iki katına çıkmıştı. Benekli vinil yer döşemelerinin yerini kireçtaşı görünümlü porselen karolar almıştı. Krom ayaklı kırmızı Formica masalar gitmiş, ne olduğu bilinmeyen masalar beyaz masa örtüleriyle kaplanmıştı. Kırmızı deri kabinler siyah döşenmişti; karşılıklı banketlerin çevrelediği masalar bile beyaz örtülüydü ve kabinler arasında mahremiyet sağlamak için yeni dökme cam paneller vardı. Kendi kendine oturma politikası artık yoktu; artık bir hostes vardı ve garsonlar siyah pantolon, beyaz gömlek ve beyaz önlükten oluşan üniformalar giyiyordu. Pizzanın hâlâ dilim dilim satılıyor olma ihtimali yoktu.

Because Adorno's had been a refuge for the four amigos back in the day, Spencer Truedove felt the urge to protest the new Adorno's by screaming *Noooooooo* as the hostess led them to a booth, but he restrained himself. Her ne kadar hayranlık duyan eleştirmenlerin "varoluşsal umutsuzluğun şimdiye kadar tuvale aktarılmış en sürükleyici tasvirleri" olarak adlandırdıkları gizemli doğanın tuhaf, itici konularını resmetmiş olsa da Spencer

Bir fg durumunda kaybolmadığı zamanlarda bir gelenekiydi. Değişimi rahatsız edici buluyordu ve pek çok insanın kutladığı ilerlemeden kuşkulanıyordu. Atom bombası, kendisinden önceki daha küçük patlayıcılarla kıyaslandığında bir ilerlemeydi, ardından hidrojen bombası ve son zamanlarda da dünyayı yirmi iki dakika daha hızlı havaya uurabilen *süpersonik* hidrojen bombası geldi. Rüzgar ve güneş enerjisi tüm kuş türlerini öldürüyordu; bu endüstrilere hizmet etmek ve milyarlarca lityum pil yapmak için gereken nadir toprak minerallerinin madenciliği ve işlenmesi, son on yılda fosil yakıtların son yarım yüzyılda yarattığından daha yıkıcı bir kirlilik yaratıyordu. Artık Adorno'nun Pizzacısı bir restoran haline geldiğine göre, dünyaya her türlü değişiklik dayatılabilirdi; her şey . *Her şey olabilirdi.*

Spencer ve Bobby kabindeki bir bankete, Rebecca da diğer bankete oturdu. Hostes  menüyü masaya koyarken, "Peruk ve gözlük tamam Bayan Crane, ama mükemmel burnunuz sizi veriyor. Kılığınıza kötü bir burun eklemelisiniz, belki kancalı ya da ezik görünümlü bir burun." Rebecca tavsiyesi için ona teşekkür etti. Garson kız Bobby'ye göz kırptı. Spencer'a, "Güzel şapka," dedi. Sonra da gitti.

Spencer haklarını bilen bir adamın kararlılığıyla, "şapkamı çıkarmayacağım," dedi. "Hastaneden çıkması için Ernie'ye ödünç verdim ama bir daha çıkarmayacağım, akşam yemeği için bile."

Bobby, "Kimse senden şapkanı çıkarmanı istemiyor," dedi.

Spencer restoranı gözden geçirdi. "ocukken buraya geldiğimizde erkekler beyzbol şapkası, örgü şapka, Stetson, hasır şapka, istedikleri şapkayı takarlardı ama burası artık öyle bir yer değil. Burada benim dışımda hiçbir erkek yemekte şapka takmıyor ama umurumda değil."

"Kimsenin değil," diye güvence verdi

Rebecca. "şapkamla bile uyuyabilirim."

"Aferin sana," dedi. "Güzel

bir şeyi mahvettiler."

"Yemekler muhtemelen hâlâ lezzetlidir," dedi Bobby. "Burası harika kokuyor."

"Herkesin gidip değişmesi gerekmeyen şeyleri değiştirmesi gerekiyor. Örneğin şu duvarı ele alalım."

Bobby, Spencer'in işaret ettiği yere baktı. "Ne olmuş ona?"

"Eskiden şurada büyük, harika bir duvar resmi vardı. duvar."

"Hey, duvar resmini unutmuşum," dedi Rebecca. "Pisa Kulesi, Colosseum ..."

"Konstantin Kemeri, Pantheon," dedi Spencer. "Romulus ve Remus'un bir kurt tarafından emzirilmesi," Bobby geri çağrıldı.

"Sezar'ın savaşa yürüyen lejyonları," dedi Spencer, "Trevi Çeşmesi ve işeme yeri olduğunu düşündüğümüz ama Bay Adorno'ya sormaya korktuğumuz şey." Sesi kederli bir nostaljiyle kalınlaşmıştı. "Hepsi gitmiş. Artık düz bir duvardan başka bir şey yok. Değişmiş."

Bir süre sessiz kaldılar ve sonra Bobby, "Annenle ilgili olanlar için üzgünüm. Hâlâ acı verdiğini biliyorum."

"Teşekkürler, amigo. Annem hâlâ New Orleans'ta yaşıyor. Kendisine Constanina de Fornay diyor. Hiç yazmıyor."

"Peki ya baban?"

"Altı yıl içinde şartlı tahliye olacak. Bir kilise kurmaktan zırhlı araç soymaya nasıl geçtiğini asla anlayamayacağım. Sanırım düşündüğüm kişi değilmiş. Gizli bir benliği varmış."

"Şey," dedi Bobby nazikçe, "kilise bizim bildiğimiz anlamda bir kilise değildi."

Rebecca, sahte şefkat göstermeyi ve dinleyicileri etkilemeyi öğrenmeden önce çok doğal olan bir sıcaklıkla, "Tatlım, bütün babana atma. O striptizci, Venus Porifera, seni kötü etkiledi."

"Ve terli," dedi Bobby.

"Terli olmak gibi bir niyeti yoktu," dedi Spencer, "ve bu kokulu ya da iğrenç bir terlilik de değildi." Kısa boylu ya da sıska olmak, burnunda siğil olması ya da çaba göstermeden terli olmak gibi kontrol edemediği şeyler yüzünden insanları aşağılamaktan kaçınırdı. Kulakları büyük, elleri küçük olduğu ve okul bandosunda flüt çaldığı için gençliğinde payına düşenden daha fazla aşağılanmaya katlanmıştı, ta ki okul bandosu flüte ihtiyaç olmadığına karar verene kadar.

"Rebecca şefkatle, "Babanı hapishanede ziyaret etmek çok zor olmalı," dedi.

"Asla yapmam. Beni onaylı ziyaretçi listesine eklemeyi reddediyor. Onu en son on üç yıl önce gördüm. Ernie'yi ziyaret etmek için Chicago'dan döndüğümde, babamın iyi olup olmadığını görmek için papaz evine uğramaya karar verdim. On iki diyakozla toplantıdaydı. Hepsi siyah cüppeler, geyik boynuzları ve keçi maskeleri takıyordu. Çok uzun kalmadım. Doğruyu söylemek gerekirse, hapse gönderildiğinde rahatlamıştım. Bunun baban hakkında söylenecek korkunç bir şey olduğunu biliyorum."

Bobby, "Hiç de değil," güvence verdi ve Rebecca, "Sen aileni terk etmedin, ailen seni terk etti," dedi.

Çilli, kızıl saçlı garson masaya geldi, bir İtalyan restoranında çalışmak için alışılmadık derecede İrlandalı görünüyordu. Adının Vito olduğunu söyledi ki bu bariz bir yalan gibi görünüyordu. Şişe suyu mu yoksa musluk suyu mu, gazlı mı yoksa gazsız mı, yerli mi yoksa ithal mi, buzlu mu yoksa buzsuz mu, yanında bir dilim limonla mı yoksa sade mi içeceklerini ve ayrıca bir kokteyl isteyip istemediklerini sordu. Su seçenekleri o kadar çoktu ki amigolar suyu tamamen es geçip iki şişe Caymus cabernet sauvignon sipariş ettiler, böylece birincisini tüketirken ikincisi nefes alabilecekti. O gün yaşananların ardından alkolsüz uyuyabileceklerini sanmıyorlardı. Vito onlara mükemmel bir seçim yaptıklarını söyledi, sanki genellikle kutuda gelen şarapları içiyorlarmış ve daha yeni kazanmışlar gibi

Hayatta daha güzel şeyler denemek için yeterli para. Sonra gülümseyerek uzaklaştı, belki de potansiyel bahşişini hesaplıyordu.

Bobby kendini biraz Caymus ile yağladıktan sonra, "Wayne Louis Hornfly ismi sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

Spencer'ın içini bir dehşet ürpertisi kapladı ama bu ürperti hafızasındaki hiçbir şeyi sarsmadı.

Bobby "Hornfly" dediğinde Rebecca'nın eli kasıldı ve kadehinden bir damla şarap aktı ve bir an için *Shriek* filminde, Judyface'in peşinde olduğu ay ışığıyla aydınlanmış bir mısır tarlasında canını kurtarmak için koşarkenki haline benzedi. Sonra ıslak kadehini yere bıraktı ve peçetesiyle kâseyi ve sapını sildi.

Peçeteler beyaz kumaştandı. Spencer geçmiş yıllardaki Adorno'larda verilen kağıt peçeteleri özlemişti. Kare şeklindeydiler ve dört bir yanlarında pizza dilimlerinin minik resimleri vardı. Zihninde o peçetelerden birini görebiliyordu ve sonra orijinal Adorno'nun soda şirketinden bedava aldığı ve terleyen bir bardakta buzlu içecek servis ettiklerinde kırmızı Formika masanın üzerine koydukları Coca-Cola logolu bardak altlıklarından birini gördü. Sonra kâğıt bir kılıfa sarılmış bir pipet gördü ve parmakları neredeyse erotik bir incelikle pipetin üzerindeki kâğıdı soydu. Bobby, Adorno'nun Şimdisi'nde, "Senin için bir anlamı var, değil mi?" demeseydi, Adorno'nun Geçmiş'i'nin anılarında daha uzun süre gezinebilirdi. 'Hornfly' bir şey ifade ediyor."

Bazı okurlar, Spencer'ın dehşet duygusunun onu kağıt peçeteler, üzerinde reklamlar ve soda pipetleri bulunan bardak altlıklarından oluşan sıradan anılara fırlattığına inanmakta güçlük çekebilir. Ancak, onun hayatının anlarını kelimeler yerine görüntülerle hatırlama eğiliminde olan görsel bir sanatçı olduğunu unutmamalısınız. Bu, sanatçıları geri kalanımıza tuhaf gösteren pek çok özellikten biridir, çünkü onlar boşluğa boş boş bakar ve şu ya da bu sonuca giden yolu hayal ederler.

"Hornfly!" Rebecca, Spencer'ı hayal aleminden tamamen uzaklaştırarak konuştu. "Wayne Louis Hornfly. Kim olduğunu bilmiyorum ama sen bu ismi söylediğinde aklıma *Sapık*'taki Anthony Perkins, orijinal *Drakula*'daki Bela Lugosi, *Frankenstein*'daki Boris Karloff ve *Kuzuların Sessizliği*'ndeki Anthony Hopkins geldi."

Film ve televizyon oyuncusu olarak Rebecca'nın bir tür *görsel* sanatçı olduğunu ve bilgiyi işleme biçimiyle Spencer Truedove'dan pek de farklı olmadığını belirtmek gerekebilir. Resim yapmanın aksine, oyunculuk konuşmayı gerektirir ve göreceğiniz gibi Rebecca'da da bundan bolca vardı.

"Bobby, bu ismi söyledin ve karnım sıkıştı, yumruk gibi sıkıldı ve kalbim durmuş gibi hissettim, tabii ki durmadı, ama nefes alamadım, gerçekten alamadım. Korkunç bir vertigo anı yaşadım, sanki bu kabin bir karnaval gezintisinde dönen bir gondoldu. Wayne Louis Hornfly bir zamanlar tanıdığımız biri, bir ucube ya da sapık. Ama lanet olsun, onun hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorum. Onunla ilgili anılarım silinmiş, belki de bastırılmış, ama kim tarafından? Neden? Bu ne anlama geliyor?"

"Geçmişimizin labirentinde," dedi Bobby, "her dönemeçte bir Minotor'dan daha kötü bir şey bekliyor." Bir yazar olarak sık sık metaforlarla düşünürdü, ama genellikle bundan daha iyilerdi.

"Google'da ara onu," dedi Spencer. "O Google'da aratmaz."

"Herkes Google'da aranabilir."

"Denedim. Eğer Wayne Louis Hornfly diye biri varsa -ki hepimiz varlığından şüphe duymuyoruz- hiçbir iz bırakmadan dünyadan göçüp gitti. Bu isim bana uçakta, alışılmadık derecede güçlü bir şimşek fırtınasının içindeyken aklıma geldi. Hornfly. Beni dehşete düşürüyor."

"Şimşek mi?" Rebecca sordu. "Yani yıldırımın onunla bir ilgisi mi var?"

"Belki."

Sessizce oturup şaraba sığındılar.

Restoran kalabalıklaştı. Spencer'a göre müşterilerin çoğu bilim adamı ve matematikçiymiş gibi görünüyordu. Göz alıcı bir grup değillerdi. Gözlükler yaygındı. Sanki sıradan ölümlülerin asla bilemeyeceği şeyleri biliyorlarmış gibi bir kibir, bir kendini beğenmişlik havası vardı. Birkaçı gömlek cebi koruyucuları takıyordu ve tükenmez kalemle donatılmışlardı. Yerlilerden biraz daha iyi giyinmişlerdi ama yine de biraz dağınıktılar. Bir tanesi üzerinde beyaz yazılar olan siyah bir tişört giymişti ve üzerinde televizyondaki Bill Nye the Science Guy'a atıfta bulunarak EINSTEIN BILL NYE DEĞİLDİR yazıyordu. Spencer Keppelwhite Enstitüsü çalışanlarını sıradan insanlardan ayırabileceğinden emindi.

Sonra Bobby, "Saint Mark's kilisesini düşünüp duruyorum. Tüm o cesetler bodrumda sıralanmıştı. Belki de zihinlerimiz yapboz parçalarını birleştiriyordur. Belki de bodrumdaki cesetler bir şekilde Hornfly ile bağlantılıdır."

Vito akşam yemeği için ne istediklerini bilip bilmediklerini sormak için geri döndü. Biliyorlardı. Siparişlerini aldı. Süreç olaysızdı. Vito gitti, eğer adı gerçekten Vito'ysa.

"Yemekten sonra," dedi Bobby, "burada işimiz bittiğinde Saint Mark's'a gitmeliyiz."

"Ne?" Spencer söyledi. "Bu gece mi?"

Bobby, "Yemeği o zaman bitirmeyi umuyorum," diye onayladı.

Rebecca, "Kiliseler eskiden olduğu gibi yirmi dört/yirmi yedi açık kalmıyor. Bugünlerde kiliselere zarar vermek ya da saygısızlık etmek isteyen çok fazla deli var. Saint Mark's sıkı bir şekilde kilitlenecek."

"Her yere girebilirim," dedi Bobby.

"Nasıl yani?"

"Çünkü ben hırsızlar hakkında yazmış ve araştırma yapmış bir yazarım."

Vito yemeklerini getirdi. Sağlıklı ve lezzetliydi. Bazı romanlarda yemekler tatlı ayrıntılarla anlatılır ve

sahnenin ambiyansını yaratmaya yardımcı olmak için şiirsel terimler. Bunda öyle değil.

"Tamam," dedi Rebecca, "kiliseye gidiyoruz çünkü Ernie ölmüş gibi görünse de ölmedi ve belki de zamanında bir şey yapmazsak gerçekten ölebilir ve zaten başka nereye gideceğimizi de düşünemiyoruz. Ama orada ne bulmayı umuyoruz, çocuklar? Bodrum katında sıralanmış on ceset olacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Belki de olmaz," dedi Bobby. "Ama bir şeyler olacak -bir ipucu, bir ipucu- çünkü o kilise, o gece bulduğumuz şeyden önce bile her zaman tuhaf bir yerdi."

Rebecca kaşlarını çattı ama bu ifade onun güzelliğini hiçbir şekilde azaltmadı. Spencer hiçbir şeyin onu daha az çekici kılamayacağından emindi. Eğer onu bir mağarada, üstü başı pislik ve kan içinde, bir çuval dolusu yavru kediye açgözlülükle mideye indirirken, yüzü delice bir sevinç ifadesiyle çarpılmış bir haldeyken sürpriz bir şekilde görseydiniz, yine de muhteşem, zarif ve zarif olurdu. Bu bir hediye idi. Rebecca bunun bazen bir lanet olduğunu söylerdi, LSD ve PCP ile kafayı bulmuş bir film yönetmeninin onun kafasını kesip sonsuza dek dondurucusunda saklamak istemesi gibi. Ancak gerçekçi ve dürüst biri olarak, böyle görünmenin o kadar çok avantajı olduğunu kabul ediyordu ki, kafasının kesilmesi riskine değermişti.

Rebecca kaşlarını çatarak Bobby'den açıklama istedi. "Tuhaf mı? O cesetlerden önce kilisede tuhaf olan neydi?"

"Bir , Papaz Larry."

"Ah. Evet. Neredeyse unutuyordum. Papaz Larry."

Spencer'ın zihninde yedi yüz, sanki dönen bir davulun üzerine çizilmiş gibi art arda dönüyordu. Bunlardan dördü daha önce arkadaş olduğu Larry'lerdi -Jenkins, Eckstein, Block ve Fukagami. Sonra Three Stooges'daki Larry, Chicago'da bir komşusuyla yaşayan golden retriever Larry ve son olarak da Papaz Larry belirdi. Rahibin yuvarlak bir yüzü ve bir bebeğinki kadar ince sarı saçları vardı.

Mavi gözleri sulanmıştı, bu da insanlığın düşmüş durumu için durmaksızın üzüldüğünü gösteriyordu. Yine de ağzı, hem sevinç hem de trajedi zamanlarında, sanki cemaatinin zaferlerinden ve sıkıntılarından eşit derecede eğleniyormuş gibi sürekli hülyalı bir yarı gülümsemeyle kıvrılıyordu, ancak kimse onu gerçekten gülerken gördüğünü hatırlayamıyordu.

"Papaz Larry'den hiç hoşlanmadım," dedi Spencer. "Britta'nın canını sıkarsa da Ernie'nin neden ona ilgi duyduğunu anlayamazdım. Umarım bu gece onu görmeyiz."

Rebecca, "Belki de artık Saint Mark's'ta değildir." dedi.

Bobby, "Hâlâ orada olduğunu sanıyorum," diye karşı çıktı. "Belki de sadece elli beş yaşında olacak. Ve ülkenin dört bir yanındaki kiliselerin ayartmak için planlar yaptığı türden karizmatik bir vaiz değil."

"O cesetlerle hiçbir ilgisi olmasa bile," dedi Spencer, "onda çarpık bir şeyler var." Bir hacının kutsal bir nesneye dokunması gibi, kötülüğü uzaklaştırmak istercesine domuz şapkasına dokundu.

REBECCA HESABI ÖDERKEN, BOBBY ONUNLA ARKADAŞ OLDUĞU AKŞAMI HATIRLAR.

Eylül ayının sonlarında Maple Grove Lisesi'nde dersler bir aydır devam ; bu süre, öğretmenlerin çoğunun öğrencilerine bilgi aktarmanın herhangi bir insanın üstlenmesi gerekenden daha zorlu bir görev olduğuna karar vermesine yetecek kadar uzundu. Okula döndüklerinde gençleri saran açıklanamaz heyecanın ardından, bunun bir önceki yıla göre daha sık ve yoğun hormonal dürtülerle noktalanan ve çoğu hayali bir partnerle rahatlatılacak bir başka sıkıcı yıl olacağının farkına varmışlardı. Öğretmenler şimdiden eğitici filmlere, kütüphanede verilen araştırma sürelerine, sessiz okuma seanslarına ve diğer hilelere başvurarak, binanın herhangi bir yerinde sigara içmek nihayet yasaklanmadan önce fakülte salonunda sigara emmek için kendilerine daha fazla zaman verdiler; o trajik gün geldiğinde, reçeteli ilaçlar veya bir dereceye kadar deliliğe teslim olmaktan başka bir rahatlama olmayacaktı.

O sonbahar gecesi serindi ama soğuk değildi, rüzgârsızdı ama tamamen durgun değildi. Loş sokaklardan yoğun sis sızıyordu. Bu kör edici koşullarda, çoğu sürücü arabalarını ve kamyonlarını hız sınırının çok altında kullanıyordu, ancak birkaç dikkatsiz kişi şu inançla boşluğa doğru yarıştıyordu

Aşırı alkol Kevlar vücut zırhı kadar koruma sağlıyordu ya da Tanrı'nın aptalları koruduğuna inanılıyordu.

Pazartesi akşamları Adorno's Pizzeria hiçbir zaman çok kalabalık olmazdı çünkü burada dışarıda yemek için parası olan çoğu insan Çarşamba'dan Pazar'a kadar burayı kullanırdı. Birkaç kabin doluydu ama odanın ortasındaki masalar boştu. Arada sırada müşteriler sipariş ettikleri yemekleri almak için gelirdi.

Büyük duvar resmi, Pisa Kulesi'nden pissoir olabilecek bir yere kadar İtalyan atmosferi sunuyordu. Bir yıl önce bir müzik kutusu vardı ama Bay Adorno çağdaş müziği sevmeyi sevmemişti. Şimdi Dean Martin, Julius La Rosa ve Al Martino gibi isimleri olan bazı adamlar bedava çalışıyordu. Amigolar bunları dinlememeye çalışıyordu çünkü bu şarkıcıları sevmeye başlarsa inekliğin derinliklerine bataabilirlerdi, öyle ki asla çıkamazlardı. İşin iyi tarafı, başka gençler mekâna girdiğinde müzik onlar için vampirler için haç neyse oydu ve biri kalplerine kazık saplamaya kalkışmadan önce kaçıyorlardı.

Bobby the Sham ve Ernie aynı bankette, Spencer ise karşı bankette tek başına oturuyordu. Aralarındaki masada koordineli bardak altlıkları üzerinde üç kola ve paylaştıkları büyük bir peynirli ve biberli pizza vardı.

Burası amigolar için bir sığınaktı çünkü Bay Adorno ergen davranışlarının en kötüsüne katlanmayı reddediyordu; bu nedenle, iç kalabalıklardan birine giren ve bir takılma yeri isteyen çocuklarsanız, Adorno'nun yerinden şehrin uzak tarafında bulunan Pizza Pete's veya Roscoe's Burger Hut & Drive-Thru'ya gidiyordunuz. Burada kimse kimseye zorbalık yapmaz, sataşmaz, alay etmez ya da küçümsemezdi çünkü buranın müdavimleri çoğunlukla yetişkinlerdi ve buraya gelen çocuklar sadece yaşamak ve yaşatmak isteyen serseriler, inekler ve eziklerdi.

Hepsi de on dört yaşında olan ve ortaokulun arafından kaçarak birinci sınıfa başlayan amigolar Temmuz ayında tanışmışlardı. İmkânsız ailelerden geldiklerini ve başkalarının acılarını körüklemenin popüler bir spor olduğu bir dönemde başkalarının acılarına karşı duyarlı olduklarını fark ederek çabucak kaynaşmışlardı. Üçü de Birleşik Devletler Deniz Piyadesi olmak istiyordu. Eğer Deniz Kuvvetleri onları istemezse, astronot olmayı umuyorlardı. Astronot olmayı başaramazlarsa, ünlü sahne sihirbazları ya da kumarhaneleri milyonlarca dolar dolandırabilecek kart sayıcıları olmak istiyorlardı. Bu kariyer yollarından hiçbirisi onlara açık değilse, her zaman araba satıcılarına ihtiyaç vardı ve arabalar havalıydı. Üniversiteye gitmek ya da büyük bir şirketin dışlisi olmak istemedikleri konusunda hemfikirdiler; eğer bu kaderlerden biri gerçekleşirse, piyangoda vergilerden sonra en az 150.000.000 dolar kazanmaları ve kazançlarını paylaşmaları gerekecekti. Sonra da Adorno's'u satın alırlardı, kâr etme niyetiyle değil, sadece her zaman takılmak için ideal bir yere sahip olmak için.

Eylül ayındaki o akşam, Terminatör ile *Aliens* filmindeki canavar arasındaki karşılaşmada kimin kazanacağını tartışıyorlardı ki pizzacının kapısı açıldı ve içeriye Rebecca Crane'i getiren soğuk bir sis doldu. O zamanlar onun adını bilmiyorlardı ve aslında başlangıçta ona pek dikkat etmemişlerdi.

Kızlar onları biraz korkutsa da onlar kızlardan hoşlanan erkeklerdi. Aslında kızlar onları çok korkutuyordu. Bunu aşmayı ve karşı cinsin yanında kendilerine güvenmeyi umuyorlardı. Bununla birlikte, birbirlerine eşleri olmadan yaşamayı, yalnız ölmeyi ve ölümden haftalar sonra yabancılar tarafından korkunç bir çürüme halinde bulunmayı beklediklerini itiraf etmişlerdi.

Rebecca erkekleri cezbetmek için giyinmiyordu. Erkek delisi annesi ve büyükannesi ile büyükbabasının ölümüne öpüşme savaşında verdikleri örnekler yüzünden, hayatını bir protozoa gibi aseksüel olarak geçirmeye karar vermişti,

Kendini ameboid fizyonla kopyalama umudu bile olmadan. Bu sefer savaş botları, bol kamuflaj pantolonu, siyah bir sweatshirt ve sürekli yağmur yağan ormanlarda yol alan kaşiflerin başlıkları gibi geniş kenarlı, su geçirmez kanvas bir şapka giymişti. *Bir* kayanın altında yaşayan şey kadar beyaz yüzlüydü, çünkü *A Christmas Carol* ya da Poe'nun bir eserinden uyarlanan oyunlarda hayalet rolündeki aktörlerin ihtiyaç duyduğu türden bir sahne makyajı yapmıştı.

Doğrudan üç amigonun oturduğu kabine gelip Spencer'ın yanına oturduğunda, çocuklar irkildi Ernie neredeyse kolasını deviriyordu ve Spencer bir saldırıyı savuşturmak istercesine bir elini savunmaya kaldırdı.

Bobby okulda böyle birini görmüştü, hem bu kılıkta hem de onu on sekizinci yüzyılda ölmüş bir baltalı katilin karmakarışık hayaletine benzeten geniş antika giysiler içinde. Artık okulda kıyafet yönetmeliği yoktu; olsaydı bile, bu kadar tuhaf giyimli bir öğrenciyle yüzleşecek cesarete sahip ne öğretmen ne de danışman kalmıştı. Her iki elinde yanan bir meşaleyle derse gelseydi, birileri onun niyetiyle ilgili endişelerini dile getirebilirdi, ancak o zaman bile fakülte ve yönetim büyük olasılıkla en akıllıca yolun, vermek zorunda hissettiği ifadeyi ortaya çıkarmak için ihtiyaç duyduğu alanı ona vermek olduğuna karar verirdi.

Şimdi, Spencer'ın yanındaki kabinde otururken, çocukların her biriyle göz teması kurdu. Sanki Ölüm aralarına oturmuş gibi şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyorlardı.

"Ben Rebecca Crane. Birkaç haftadır sizi izliyorum."

Bunlar gerginliklerini azaltan sözler değildi, özellikle de izlendiklerinin farkında olmadıkları için.

Sanki bir cenaze evinde, ölen bir aile üyesinin cenaze töreni sırasında oturuyorlarmış gibi ciddi bir sesle, "Birlikte olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorsunuz, hatta

Eğleniyorsunuz, diğer çocukların gibi değil, ama yine de bir tür eğlence."

Bobby düşündü - ve şüphesiz Spencer ve Ernie de düşündü -Kendi türlerinin "eğlenmesinin", yok edilmesi gereken bir haşarat türünün yaptığı bir şey olduğunu ima ediyordu.

Ernie, yaklaşmakta olan şiddeti engellemek istercesine, "Bilirsiniz, görünüş aldatıcı olabilir. Biz pek eğlenmeyiz. Denemiyoruz bile. Bunu yapmak sonuçsuz kalacaktır."

Gözleri kısıldı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun? Buranın kapalı bir kulüp olduğunu ve gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Biz bir kulüp değiliz," diye güvence verdi Spencer. "Kulüp kadar eğlenceli bir şey değil. Gizli bir el sıkışmamız ya da bir kulüp şarkımız ya da bunun gibi eğlenceli bir şeyimiz yok."

Dudaklarını sıkıca bastırarak Spencerı yarım dakika, bir yarım dakika daha, bir yarım dakika daha, alnında ince bir ter belirene kadar sessizce süzdü. Sonra, "Ben de istiyorum," dedi.

"Neyin içinde?" Ernie sordu. "*İçine*," dedi kız şiddetle.

Bobby, "O da katılmak istiyor," diye açıkladı.

Spencer, "O zaten içeride," dedi. Rebecca'ya, "Dışarıdaydın ve içeri girdin," dedi.

"Aptalmışım gibi davranmayın ki belki çekip giderim. Siz aptal değilsiniz ve ben de içeri girmekten başka bir yere gitmiyorum."

Bobby, iki amigosunun hâlâ anlamamış olma ihtimaline karşı, "İçeri girmekten başka bir yere gitmiyor," dedi. Aslında kendisi de anlamamıştı. Amigolar öylesine dışlanmışlardı ki, kızın onların grubundan biri olmak istediği aklının ucundan bile geçmemişti. Sadece "*içinde*" kelimesiyle neyi kastettiğini ondan öğrenene kadar tatsız bir çatışmanın önüne geçmeye çalışıyordu.

Luca ve Apollonia Adorno'nun kızları olan Gia Adorno da bu tüyler ürpertici duruma dahil oldu. Gece yarısı siyahı saçları ve koyu kahverengi gözleriyle 1.80 boyundaydı, o kadar güzeldi ki amigolar hep kekelerdi

Garsonluk yaptığı zamanlarda siparişlerini yetiştirmeye çalışırdı. Gia ne kadar iri yarı görünse de iğrenç bir sarhoşu sandalyesinden kaldırıp cüssesine bakmaksızın ön kapıdan sokağa atabilirdi. Rebecca'yı taradı ve "Harika görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler."

"Özellikle yağmur şapkasındaki flamingo tüyünü çok beğendim."

"Buralarda flamingo yok, ben de bir tavuk tüyü kopardım ve onu pembeye boyadım."

"Sizin için ne getirebilirim?" "Ne içiyorlar?"

"Vanilyalı kola, vişneli kola, çikolatalı kola." "Karı içkileri. Benimki sek olsun."

İşte o zaman Bobby ondan hoşlanmaya başladı.

"Ve bol kırmızı pul biberli bir köfte," dedi Rebecca, "ve doğranmış pepperoncini."

Gia uzaklaştığında, Bobby the Sham ani bir aydınlanmayla arkadaşlarına seslendi. "Sanırım Rebecca bir amigo olmak istiyor."

Spencer o kadar şaşırmıştı ki, kafasının patlamasını önlemek istercesine bir elini kafatasının tepesine . "Bir *kızın* bizden biri olmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim, hayal bile edemezdim."

"Ya da başka adam," diye itiraf etti Ernie. "Neden?"

Bobby merak etti. "Neden biri bunu yapsın ki?"

"Şey," dedi, "iki nedeni var. Birincisi, romantik bir ilişki yaşayacağımı hiç sanmıyorum. Yaşlanıp yalnız öleceğim ve biri beni bulana kadar iğrenç, çürümüş *bir şey* olacağım. Birkaç arkadaş edinirsem, onlardan biri beni çürümeye başlamadan önce bulur diye düşünüyorum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum."

Bobby, "Hiç de değil," diye onayladı, Ernie de "Hiç de değil," diye yineledi ve Spencer, "Son derece mantıklı," dedi.

Dedi ki, "Mesele şu ki, sen benim hakkımda çok şey sevmek zorunda değilsin, ben de senin hakkında çok şey sevmek zorunda değilim. Arkadaşlar

Çoğu zaman birbirlerinin her şeyinden hoşlanmazlar ama gerektiğinde birbirlerinin yanında olabilirler."

"Ve bu gerçekten önemli," dedi Spencer, "ölü olarak yatarken ve çürümek üzereyken."

Bobby ona, "İki nedenin olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı. "Siz çok gülüyorsunuz."

"Öyle mi?" Spencer sordu.

"Biz ineğiz," dedi Ernie. "Pek çok insanın gülmeyeceği aptalca şeylere güleriz. Ama bu komik olduğu anlamına gelmez."

Rebecca, "Annem San Francisco'da Raoul adında bir adamla birlikte yaşıyor. Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çılgınca aşıkmiş gibi davranan ama birbirlerinden nefret eden ve bunu iyi saklayamayan büyükanne ve büyükbabamla yaşıyorum. Aslında birbirlerini hor görmekten zevk alıyorlar. Hiçbirinin güldüğünü duymadım. Dürüst olmak gerekirse, Raoul'un gülüp gülmediğini bilmiyorum, çünkü onunla hiç tanışmadım. Raoul'dan önce Frederico'yla ya da Frederico'dan önce gelen Juan'la hiç tanışmadım. Belki o adamlar her zaman şamatayla gülüyorlardır. Ama benim yaşadığım yerde kimse gülmez ve kaldıracabileceğimden daha fazla gaddarlık yaşadım. Acımasızlıkla işim bitti."

Ernie duygulandı. "Senin için çok üzüldüm. Bu çok kötü. Ben de babamla hiç tanışmadım. Senin iyiliğin için, eğer dost olursak, annemin seninle tanışmasını engellemeye çalışacağım."

Bobby, "Evlatlık bir çocuktum," dedi. "Bir çift patates tarafından alındım. Onlar da hiç gülmezdi."

Spencer, "Annemi tanıyordum ama geçen yıl kendini bulmak için gitti. Babamın evinde yaşıyorum ama o hiç orada olmuyor. Soysuzların inanacak bir şeyleri olsun diye kurduğu kilisenin papaz evinde bir striptizciyle birlikte yaşıyor."

Teker teker amigolarla göz teması kurdu. "Var mıyım?"

Bobby, "Bu konuda konuşmamız gerekecek," dedi. "Öyleyse konuşalım."

"Gece boyunca özel olarak görüşmemiz gerekecek."

"Konferans, ha? Neden Vegas'a gidip kongre merkezini kiralamıyor ve konuyla ilgili bir konferans düzenlemiyorsunuz?"

Katkısız kolayı çoktan teslim etmiş olan Gia, köfteli sandviçle döndü. "Yanında çatal bıçak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Rebecca. "Ben böyle iyiyim."

Denizaltı sandviçi ikiye bölünmemiştir, çünkü içindekiler kesilen uçtan dökülebilirdi. Sandviçi eline aldı ve öyle bir şekilde tuttu ki, Bobby onun elinde kanepede tutan zarif bir görgü kuralına sahip biri olduğu izlenimine kapıldı. Ağaç kesmekle geçen uzun bir günün sonunda bir oduncunun iştahıyla yemeye devam etti ama yine de tavırlarında iğrenç bir şey yoktu. Tuhaf kıyafeti ve bembeyaz suratıyla bile o kadar dengeli duruyordu ki, bir kiloluk bir sandviçi mideye indirmeyi büyük bir zarafetin zarif bir eylemi gibi gösteriyordu.

Üç amigo onu izledi. Kıpırdamadan oturdular. Hiçbir şey söylemediler. Geçici olarak konuşma *yeteneğinden* yoksundular.

Yemeğini bitirip parmaklarını kâğıt peçeteye silen Rebecca başını kaldırdı ve amigoların kendisine baktığını gördü. "Yani ben de var mıyım?"

Bobby, "Evet," dedi, Ernie, "Evet, tabii," dedi ve Spencer, "Elbette," dedi.

Onları keskin bir gözle -aslında iki keskin gözle- inceledi. "Bir şeyi halletmemiz gerekiyor. Bana bir kız gibi davranmayacaksınız ya da beni bir kız gibi düşünmeyeceksiniz. Ben erkeklerden biriyim. Rüyalarında ortaya çıksam bile, o zaman bile, sadece erkeklerden biri olacağım. Bir amiga olmayacağım. Sadece başka bir amigo olacağım. Anladın mı?"

Bobby, "Doğal olarak, evet, tamam," dedi ve Ernie, "Adamlardan biri," diye mırıldanırken başını salladı ve Spencer, "Ben anladım, sen anladın, hepimiz anladık," diye onayladı.

Bobby, görünüşüne bakılırsa, onu bir erkek olarak düşünmenin yeterince kolay olacağından emindi. Aylar sonra, gerçekte nasıl görüldüğünü keşfettiklerinde

Onlar için bir erkek kardeş oldu ve onu erkek fatma bir kız kardeş olarak düşünmek için fazla bir ayarlama gerekmedi, ancak bu daha sonraki bir bölüm için, çünkü bu bölüm yakında modern bir okuyucunun tahammül edebileceğinden daha uzun olacak.

Şimdi kabinde arkasına yaslandı ve arkadaşlarına gülümsedi. "Peki biz bir kulüp değilsek neyiz, bir çete mi?"

Ernie, "Tanrım, bilmiyorum. 'Çete' kulağa biraz kaba geliyor."

Ancak Spencer bu fikir karşısında heyecanlanarak dik oturdu. "İnsanlar gangsterlerle uğraşmaz."

Yarım saat süren hararetli bir tartışma başladı, bunların çoğu sizi burada meşgul etmeyecek kadar çocukçaydı. Sonunda kendilerini bir çete olarak görmeye karar verdiler ama bunu açıkça söylemediler.

Şimdi ikinci kolasını içen ve hiç acı hissetmeyen Rebecca, "Bundan pişman olmayacaksın. Sadık olacağım ve ne yaparsak yapalım kendi payıma düşeni yapacağım. Hey, biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu çocuklar aynı anda.

"Artık bir çete olduğumuza göre, bir içki dükkânını devirmeli ve caddeden geçen yaşlı bir adam bulmalıyız, böylece onu sadece cehennem için dövebiliriz."

Çocuklar biraz tedirgin de olsa güldüler, savaş botları, kamuflaj pantolonu, siyah sweatshirt'ü ve ölüm beyazı makyajıyla onu ne yapacaklarından hâlâ tam olarak emin değillerdi.

KILISENİN ALTINDA

Ayın gözüne battığında, Saint Mark's'ın çan kulesi bir diken kadar keskin görünüyordu. Yerli kireç taşıyla kaplı kilise, insanların kiliselerin mimarisinin otomobil galerilerini ve indirim mağazalarını akla getirmek yerine Tanrı'nın kudretini düşünmeye teşvik etmesi gerektiğini düşündüğü bir dönemde inşa edilmişti.

Adliye binası bloğun kuzeydoğu köşesinde, Özgürlük Parkı ve bando takımı kuzeybatı köşesinde, kütüphane güneybatı köşesinde ve Saint Mark's da güneydoğuda yer alıyordu. Kasabanın elektriğe kavuştuğu yıllardan kalma, koyu yeşile boyanmış ve her birinin tepesinde alev şeklinde buzlu bir cam armatür bulunan yivli demir sokak lambaları, Rebecca'ya Edward Hopper'ın tablolarını hatırlatan soluk bir ışık saçarak manzaraya yalnızlık katıyordu. Ayrıca, *The Exorcist* filmindeki bazı gece yarısı sokak çekimlerini akla getiren sessiz bir tehdit de vardı.

Saat 9:40'ta bile Cunningham Caddesi ile Winkler Sokağı'nın kesiştiği noktada çok az trafik vardı. Maple Grove kilometrelerce uzanan verimli tarım arazileriyle çevriliydi ve Keppelwhite Enstitüsü'ne ve o şirket mahallesinde yaşayan bilim adamları ordusuna rağmen, burası hala erken yatıp erken kalkmanın birçok vatandaş için yol gösterici bir ilke olduğu bir çiftlik kasabasıydı.

Amigolar iki arabayı motelde bırakmış ve buraya Spencer'ın Genesis SUV'siyle gelmişlerdi. Saint Mark'ın doğusuna, kilise ile papaz evinin arasında kalan mezarlığın önüne park etmişti. Uzun bloğun en ucunda, pederin yakışıklı tuğla evi karanlıktı. Papaz Larry Turnbuckle uyuyordu ya da belki de sürekli rüya gibi yarım gülümsemesini açıklayan garip bir faaliyetle meşguldü.

Gece çöktüğüne ve kalabalık bir yere gitmeye niyetleri olmadığına göre peruğunu ve gözlüklerini çıkaran Rebecca, Bobby'yi ay ışığının aydınlattığı mezarlığa kadar takip etti. Spencer da arkasından geliyordu.

Kuzeyden güneye iki blok boyunca uzanan, mezar taşları ve anıt levhalarından oluşan bir labirent gibi toprağa gömülü olan bu mezarlık, kasabanın en önemli özelliklerinden biriydi. Maple Grove genç bir kasabayken, Saint Mark's inşa edilmeden önce, mezarlık şimdikinden daha az nüfusluyken, bu ağaçlar çoktan doğanın kudretli eserleri olmuştu. Atlı araba trenlerinin olduğu günlerde, batıya doğru büyük göç sırasında, vaat edilen süt ve bal ülkesine giden yerleşimciler, üstü kapalı arabalarına erzak doldurmak için Maple Grove'da durdular. Bu insanlar yiğit ve iyimser insanlardı; bazılarının kar fırtınasının vurduğu Rocky Dağları'nda aylarca mahsur kalacağından ve çaresizlik içinde birbirlerini yamyamlaştıracığından habersizdiler ki bu, yiğit ve iyimser insanların başına tahmin ettiklerinden daha sık gelen bir şeydir. Göçmenlere ek olarak, o günlerde her türden kanun kaçağı vardı - banka soyguncuları, vagon treni yağmacıları, okul çocuklarını ağza alınmayacak amaçlar için kaçıran adamlar, at hırsızları, kötü yola düşen ve at hırsızı olan okul çocukları, Sığır baronlarının kiraladığı kötü niyetli silahşörler koyun çiftçilerini, koyun çiftçilerinin kiraladığı silahşörler mısır çiftçilerini, mısır çiftçilerinin kiraladığı silahşörler de pancar yetiştirecek kadar aptal olanları öldürmek için onlara para ödüyordu. Gerçekten, bunun sonu yoktu. Geri

O zamanlar sadece birkaç cesur kişi kolluk kuvvetlerinde kariyer yaptı. Bununla birlikte, pek çok gözü dönmüş ve kötü niyetli kişi mezarlık meşelerinin altında yargıç önüne çıkarılmış ve tatmin edici bir hızla suçlu bulunarak sağlam kollarından asılmıştır. Bu medeniyet düşmanları, çürümeye başladıkları, leş yiyen kuşlar tarafından gagalanarak parçalandıkları ve suç hayatının oldukça tatlı göründüğünü düşünen diğerlerine bir ders olarak hizmet ettikleri en az üç gün boyunca meşelere bağılı olarak bırakıldılar.

Çok eski bir Aralık ayında, eyalet tarihinin en kötü suç salgınını takiben, *Maple Grove Gazette* için çalışan William Hawkshaw adlı bir muhabir, alacakaranlıkta ilahiciler ve her biri bir mum taşıyan tatilcilerden oluşan bir kalabalıkla bu mezarlığı gezdi. Hawkshaw, kışın soyulmuş meşelerden sarkan sayısız donmuş cesedi "doğruluk ağaçlarını süsleyen, toprağın çözülmesini, mezarların kazılmasını ve cehennemin onları karşılamasını bekleyen gerçek adaletin süsleri" olarak tanımladığı dokunaklı ve ilham verici bir yazı yazdı. Kar yağmaya başladı, narin taneler mum ışığında oynayan neşeli melekler gibiydi." Bizim zamanımızda olsa kesinlikle kazanacağı gibi Pulitzer'i kazanamadı ama bunun tek nedeni Pulitzer'in henüz var olmamasıydı. Ancak Hawkshaw, üyelerinin yarısı yakın zamanda vurulmuş olan ancak bir grup çoban tarafından yenilmeyi reddeden Maple County Mısır Üreticileri Birliği tarafından onurlandırıldı.

Şimdi, üç amigo yaklaşık yüz elli yıldır kimsenin asılmadığı mezarlığa doğru ilerlerken, Rebecca tahmin edebileceğiniz gibi kasabanın görkemli tarihine dair bir duyguya kapılmamıştı. Bunun yerine, arkadaşlarıyla birlikte sık sık gece maceralarına atıldığı gençlik yıllarının nostaljisiyle dolup taşıyordu. Bu kaçamakların çoğu hafızasından silinmiş olsa da, hala hayal meyal hatırlıyordu ve bu da kalbinin kabarmasına yetiyordu

Özlem. Rebecca gibi çoğu oyuncu da duygusaldır, olduklarından daha büyük yıldız olacaklarına inandıkları gençliğin altın günlerine özlem duyarlar.

Aziz Markos'un doğu tarafını geçtikten sonra batıya döndüler, mezarlıktan ayrıldılar ve kilisenin arkasında toplandılar. Güney duvarında üç kapı vardı. Tecrübelerine dayanarak, soldakinin kutsal eşya odasına açıldığını biliyorlardı. Sağdaki ise neften acil çıkış kapısıydı. Ortadaki kapı, merdivenlerin bodruma indiği küçük bir bekleme odasına erişim sağlıyordu.

Restorandan gelirken Bobby polisin kilit açma silahının işlevini anlatmıştı. Gerçek bir tabanca kadar büyük değildir ve kilidi kurşunla patlatmaz. Namlu ve ağız yerine, sürgünün kama yuvasına yerleştirilmesi gereken bir kazma sunar. Daha sonra tetiğe genellikle üç ila beş kez basılır, ta ki kilitteki tüm pimler sırf çizgiye fırlayıp sürgüyü devre dışı bırakana kadar. Bobby'nin yazdığı bazı romanlar suç ve polis prosedürleriyle ilgili olduğu için, özenli araştırmaları ona bu cihazdan haberdar etti ve daha sonra yasadışı yollardan edindi. Bu aleti seyahatlerinde yanında taşıyor, daha sonra işkence görmek ve sorgulanmak üzere kendisini penceresiz bir odaya kilitleyen kötü insanların eline düşme ihtimaline karşı sol ayak bileğine cırt cırtlı bir kayışla sabitliyordu. Maple Grove'da büyürken biraz paranoyaklaşmıştı.

Ayrıca Rebecca'nın tuttuğu ve ışığını sürgüye yönlendirdiği bir kalem ışığı vardı. Spencer sadece izlemekle yetindi; mekanik bir aletle maharet gerektiren bir durumla çoğu görsel sanatçının yaptığı da buydu.

Saint Mark'ın alarm sistemi olmaması riskini göze alıyorlardı. Bugünlerde kiliseler geceleri ve hatta ayin yapılmıyorsa gündüzleri bile kilitleniyordu, ancak nadiren alarm sistemleriyle donatılmışlardı.

Her ne kadar yobazların sayısı rekor düzeyde olsa da, sunaklara saygısızlık etme niyetinde olanlar, binayı kilitli bulduklarında vitraylı bir pencereye tuğla atarak ya da ön kapiya işeyerek nefretlerini dindiren tembel ahmaklardı.

Kilit gevşedi. İçeri girip kapıyı arkalarından kapattılar ve Rebecca dar ışını beton merdivenlerden aşağı tuttu. Bekleme odasında olduğu gibi bodrum katında da pencere yoktu, Bobby duvar düğmesini çevirdi. Aşağıdaki âlemin ışığı bulanık sarı renkte ve davetkâr değildi; *Shriek* ve *Shriek Again*'deki ahırın gizli odaya giden gizli merdivenin dibindeki ürkütücü ışığı anımsatıyordu. Spencer da bu benzerliği fark etmiş olmalı ki, "Bu bir film değil. Judyface diye biri yok."

Rebecca o kadar emin değildi. Hayat genellikle filmleri taklit eder, tabii filmler süper kahramanlar ya da Godzilla gibi devasa sürüngeenler hakkında değilse. Belki bir Judyface vardı; belki de yoktu. Ondan bir kez kaçmış, devam filminde piçi ateşe vermiş ve nihayet üçüncü filmde onu öldürmüştü. Şimdi cesaretini topladı ve karaktere büründü, Amerika'nın en sert ve yılmaz genç hemşiresi, cesur Heather Ashmont oldu, *Shriek Hard*, *Shriek Harder*'ın son jeneriğindeki ilham verici müziği aklına getirdi ve merdivenlerden aşağıya doğru yol aldı.

İlk odada fırınlar, elektrik panoları ve anlaşılır bir amacı olmayan fantastik tesisat düğümleri vardı. Bu alandan, her iki yanında büyük birer oda bulunan bir koridor çıkıyordu.

Sağdaki oda, yüz yirmi yıldan daha eskiye dayanan kilise kayıtlarının saklandığı yerdi. Bu kayıtlar arasında, amigoların ineklerin Dostoyevski'nin eserlerine duydukları ilgiden daha fazla ilgi duymadıkları, kilise cemaatinin nesilleri hakkında bilgi hazinesi de vardı.

Sol taraftaki oda yaklaşık kırk metre genişliğinde ve elli metre uzunluğundaydı. Burada yüzüstü ve yan yana yatan on koma halindeki insan bulmuşlardı ve hatırladıkları anılar onları bu gece buraya çekmişti.

Şu anda mekân boştu. Bir ileri bir geri dolaştılar, sesleri beton duvarlarda ve tavanda yankılanırken, gençken bu odaya daha önce inişlerinin ayrıntılarını gizleyen perdeleri konuşarak kaldırmaya çalıştılar.

Tamam, olay şu: Konuşmacıları tanımlayan diyalog etiketleri, ikiden fazla karakter arasında kısa ifadelerden oluşan uzun bir alışverişte, özellikle de kimin ne söylediğinin tam olarak bilinmesi o kadar da önemli olmadığında can sıkıcı olabilir. Sonuç olarak, her ne kadar sesli kitabın anlatıcısı için düğümleyici bir sorun teşkil edecek olsa da, diyalog tanımlayıcıları aşağıdaki alış-veriştan çıkarılmıştır. Okuyucu kimin kime ne söylediği konusunda kendi hayal gücünü kullanmakta özgürdür.

"kilitli bir silahımız yoktu." "İhtiyacımız yoktu. Kapı kilitli değildi."

"Bunu kesin olarak hatırlıyor musun?"

"Evet. Sanırım."

"Ben de. Ben de öyle düşünüyorum." "Ama neden?"

"Yani, neden kilitli değildi?" "Yani, merak ediyorum..."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Buraya en neden geldik?" "Yani, o zamanlar."

"Uh-huh. O zamanlar."

"Evet, bir kilisenin bodrumuna öylece giremezsin."

"Yanlışlıkla değil."

"Sarhoş değilseniz olmaz."

"Sarhoş değildik."

"Sarhoş olmadığımızı biliyorum." "Öyleyse neden?"

"Bizi buraya getiren bir ipucu bulmuş olmalıyız." "Ne ipucu?"
"Biliyorsam ne olayım." "Hey."
"Ne var? Ne oldu?"
"Bir şeyler bana geri geliyor. Sanırım . . ." "Ne? Çıkar ağzındaki baklayı, amigo."
"Sanırım gizlice birini takip ediyorduk." "Yani buraya gelen birini mi?"
"O zamanlar hiçbirimizin ehliyeti yoktu. Ya da arabamız." "Yani yaya olarak birini mi takip ediyorduk? mi?" "Yaya olarak. Evet."
"Kimi? Kimi takip ediyorduk?"
"Bekle, bekle, bekle. Bana da geri geliyor. Görüyorum ..."
"Ne görüyorsun?"
"Sonbahar geldi. Güzel. Aysız."
"Evet. Dördümüz Winkler Caddesi boyunca yürüyoruz." "Winkler'da birini gizlice takip etmek mi? Hayır, bu çok iyi aydınlatılmış."
"Henüz kimseyi takip etmiyorduk."
"Ne yapıyorduk?"
"Yalnız Ekim'de geceydi..." "Ne?"
"En eski yıllarımdan." "Bu Poe."
"Auber'in loş gölünün kıyısındaydı." "Weir'in puslu orta bölgesinde."
"Auber'in karanlık tarlasının aşağısındaydı."
"Weir'in hortlaklı ormanında."
"Ciddi misiniz? Siz ikiniz şiir mi okuyordunuz?"
"Okumuyordum."
"Bir sürü ezberledik. Hepimiz."
"Evet. Ve bazen yürürken repliklerimizi değiştirirdik."
"Neden? Bunu neden yaptık?"
"Biz inektik."

"Umutsuz ineklerdik." "O kadar kötü müydü?"
"Hatırlamıyor musun?"
"Hayır. Bilmiyorum. Bekle. Belki de. Evet! Serin, aysız, Poe." "Bize biraz ver."
"Biraz ne?"
"The Sleeper'a ne dersin?"
"Haziran ayının gece yarısı." "Mistik ayın altında duruyorum." "Bir afyon buharı, nemli, loş." "Altın kenarından nefes verir." "Hatırlıyorsun."
"Hepimizin var."
"Peki kimi takip ettiğimizi hatırlıyor musun?" "Hayır, ama ne zaman olduğunu hatırlıyorum."
"Ne zaman?"
"Mezarlığa vardığımızda ve beyaz tavşanı gördüğümüzde!"
"Tamamen siyah giyinmişti."
"Evet, ama beyaz tavşan gibi acele ediyordu." "'Geç kaldım, çok önemli bir randevuya geç kaldım.'"
"Karanlık mezarlıkta acele ediyordu."
"Papaz Larry yaptı!"
"Evet, evet! gelmişti?"
"Bir yerde içinde ve Güneye, gidiyor
kuzey doğru kilise."
"Arka taraftaki orta kapının kilidini açtı ve içeri girdi."
"Beş dakika kadar bodrumdaydı."
"Ne zaman o geldi Dışarı, Biz vardı
saklanmak mezar taşlarının arkasında."
"Bir dua mırıldandığını duyacak kadar yakın."
"Hatırladığım kadarıyla, dua değildi."
"Katılıyorum. Dua değil."
"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, '
mırıldanıyordu." "Hey, evet. Neden bir dua hatırladım?"

"Belki de sesi çok tutkulu geldiği içindir." "Korkmuş ve yalvaran."
"Evet. Bu daha iyi bir kelime. "Yalvarmak."
"Papaz evine doğru kaçtı."
"Kilise kapısını açık bıraktı." "Ve biz içeri girdik."
"Adamlar bu odada sıraya dizilmişti. On ." "Sırt üstü, gözleri açık, hareketsiz."
"Komada olduklarını ya da belki de öldüklerini düşündük."
"Hepsi çıplaktı. Hepsi çıplak değil miydi?"
"Evet! Şimdi hatırladım. Çırılçıplak. Korkunçtu." "Ve onlar ..."
"Ne?"
"Hepsi birbirine muydu? Oldukça benzer?"
"Evet. Ve . . . Aman Tanrım. Aman . Bir korku filmindeyim."
"Ne hatırlıyorsun? Ne hatırlıyorsun?"
"Çıplaktılar ve ... bitmemiş gibiydiler." "Evet, evet. Kenarları biraz pürüzlüydü." "Parçalar eksikti. Birinde elin bir kısmı eksik." "Hiçbirinde testis yok. Penis yok."
"İçlerinden birinin ağzı olmayan bir yüzü vardı."
"Topak topak ve orantısız."
"Bunu hatırlamak istemiyorum." "Çok geç."
"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin!" "Papaz Larry'ye geri mi döndük?" "Hatırlamıyor musun?"
"Anlat bize."
"Kendi kendilerini bitirmeye başladılar."
"Evet! Ağzın olmadığı yerde bir ağız oluşmaya başladı."
"Haklısın. Buna inanmak istemiyorum ama haklısın."
"Parmaklar bir el yığınınından yavaşça filizlendi."
"Ama yine de hiçbirinde penis ya da testis yoktu."
"Belki de kilise olduğu içindir."

"Bunun ne anlamı var. Hiçbir anlamı yok." "Bir tanesi göz kırptı ve gözlerini bize doğru çevirdi." "Sonra bir tane daha."

"Sonra hepsi orada yatmış, bize bakıyordu." "Bu kasaba mahvolmuş! Burada ne işimiz var?" "Ernie'yi kurtarıyoruz."

"Ernie'nin canı cehenneme." " demek istemedin."

"Hayır, bilmiyorum. Ama keşke bilseydim."

"Bir anlaşmamız var. Birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için." "Muhtemelen bir intihar anlaşmasına dönüşecek." "Ya Ernie bir canavara dönüşürse?"

"O bir canavara dönüşmedi. bile, o *bizim* canavar."

Kilisenin altındaki o uğursuz mahzende, hızlı ve kolay okunan diyaloglarla pek çok ayrıntıyı aktardıktan ve böylece hantal paragraflara gerek kalmadıktan sonra, amigolar hep birlikte o büyük, boş odanın en ilgi çekici özelliğine doğru döndüler. En uçta rögar deliği büyüklüğünde bir gider vardı ve zemin ona doğru hafifçe eğilirdi.

Az önce hatırladıkları o uğursuz gecede, kapıyı arkalarından çekerek odadan kaçmışlardı. Bobby golemelerin -ya da her neyseler- kaçmasını önlemek için kapıyı kapalı tutmaya kararlıydı. Üç arkadaşına yardıma gitmeleri için ısrar etmişti. Kimse onu yalnız bırakmak istemiyordu. Hangi ikisinin Bobby'nin yanında kalacağı konusunda kendi aralarında tartışmaya başladılar. Beyinleri hâlâ gelişmekte olan bir grup ergen oldukları ve aynı zamanda inek olduklarını kabul ettikleri için, özellikle de kapının diğer tarafındaki şeytani tugayın korkunç bir çığlık attığı düşünüldüğünde, tartışma saçma bir şekilde uzadı. Klonlar, kapsül insanlar ya da cehennemden kaçanlar inledi, hırladı, ciyakladı, hırladı ve sessizliğe gömüldü. Kapıyı çekip açmak ve Bobby'yi içeri sürüklemek için hiçbir çaba sarf edilmemişti. Aniden ortaya çıkan

Odanın içindeki sessizlik koridordakiler arasında da aynı sessizliğı getirmişti. Bobby kapı kolunu sıkıca tutarken, üç arkadaşı dehşet dolu ifadelerle kapıya bakıyordu. Böyle anların filmlerde nasıl yaşandığını biliyorlardı. Canavar ya da canavarlar aniden öfkelenmeyi bıraktığında, son saldırı da olurdu. Kapı menteşelerinden patlayacak, en az bir amigonun kafası kopacak ve kalabalık üzerlerine çullanıp yüzlerini yiyip bitirecekti. Başka türlü nasıl olabilirdi ? Ama başka *türlü oldu*. Bobby kolu bırakamıyordu ve arkadaşları korkudan felç olmuşlardı ama bir dakika geçti ve sonra beş dakika. Genç erkekler, hatta inekler, belki de özellikle genç erkek inekler, kızların önünde, hatta son derece çekici olmayan kızların önünde bile aptal ya da korkak görünmekten nefret ederlerdi. O zamanlar, Rebecca Crane'in gerçek görünüşü arkadaşları tarafından hâlâ fark edilmemişti; cazibesi ucuzluk mağazası kostümlerinin ve bir tür korkunç makyajın altına gömülmüştü. Yine de Rebecca bir kız, Bobby Shamrock ise bir erkekti ve önünde destansı bir aşağılanma, hayatını değiştirecek bir aşağılanma, kendini köprüden aşağı atacak kadar büyük bir aşağılanma ihtimali duruyordu. Oda terk edilmişti. On çıplak adamdan eser yoktu. Bir el aramak için etrafta gezinen bir parmak bile yoktu; öyle bir şey değil. Amigolar rahatlamıştı elbette ama biraz da hayal kırıklığına uğramışlardı.

Şimdi, yirmi yıl sonra, dört arkadaştan üçü uzun odanın sonundaki giderin etrafında toplanmıştı. Yaklaşık bir metre çapındaydı. Demir kapağında santimetrelik delikler vardı. Belki de kilisenin bodrumunu nadiren de olsa su basıyordu. Kalem ışığı, aşağıdaki giderle ilgili hiçbir şey göstermiyordu.

On dört yaşına girdikleri gece olduğu gibi şimdi de şeytanın lejyonlarının -ya da bu yaratıklar her neyse- kanalizasyondan geri döndükleri belliydi. Büyük olasılıkla kiliseye de aynı yoldan gelmişlerdi.

"Neydi onlar?"

"geldiler?" "Nereye gittiler?"

"Yirmi yıldır neredeydiler?" "Onlar gerçek miydi?"

"Sence hepimiz aynı halüsinasyonu mu gördük?"

"Hayır, ama bu doğru mu? Gerçekten böyle mi oldu?"

"Öyle olmalı. Hepimiz aynı hatırayı paylaştık."

"Belki de gerçekte ne olduğunu zihnimizden silen kişi tarafından yerleştirilmiş sahte bir anıdır. Belki de gerçekte olanlar daha kötü ve daha tuhaftır."

"Daha kötü ve daha garip ne olabilir?"

"Cinsiyetsiz, çıplak on klondan daha mı tuhaf? Hiçbir şeyden. O gece gördüklerimizin başka bir açıklaması olması gerekmiyor mu?"

"Sen de öyle , değil mi?"

Bilinmeyenle karşılaşan çoğu insan, büyük harfle U, bu deneyim hakkında şüpheyeye düşer ve olayı açıklamaya ve hayatlarına normallik duygusunu geri getirmeye çalıştıkları bir inkar döneminden geçerler, ki bu genellikle on bölümlük bir Netflix dizisinin iki veya üç bölümünü dolduran türden bir şeydir. Bu aşamayı bıktırıcı uzunlukta anlatmaya devam etmektense, başrollerimizi sadece Rebecca kalana kadar öldürmeye devam edeceğiz, eğer gerçekten olan buysa. Hayat bazen filmleri taklit eder, ancak durum her zaman böyle olsaydı, Dünya çoktan yüzlerce felaketle yok edilmiş olurdu.

"Papaz Larry ile konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı? Onu sorguya çekmemiz gerekiyor."

"Bu gece olmaz. Dikkatli olsak iyi olur."

"Evet. Başladığımız yerde, Maple Grove'a döndüğümüze dair hiçbir şey hatırlamadan ve Ernie hala komada ya da ölü olarak uyanmak istemeyiz."

"Geç oluyor."

"Düzgün düşünemeyecek kadar yorgunum."

"Motele dönüp biraz uyumamız ve sabah yeni bir başlangıç yapmamız gerekiyor."

"Buna 'motor otel' diyorlar."

"Böylece daha fazla ücret alabiliyorlar."

"Ücretsiz kontinental kahvaltı veriyorlar." "Çok uygulandım."

Kısa süre sonra üç amigo yataklarında, ayrı odalarında olacaklardı ve onları kötü rüyalar ve belki de daha kötü bir şey bekliyordu.

MOTELE GİDERKEN, REBECCA UZUN ZAMAN ÖNCEKİ YOĞUN BİR GÜNÜ HATIRLAR

İnekler dünyayı hızla değiştiren temel teknolojilerle ilgili o kadar çok şey icat etmişlerdi ki Rebecca, arkadaşlarının birbirinin aynısı on çıplak insanımsı şeyin ne olduğunu öğrenmek için bir plan yapmak üzere belki bir saate ihtiyaçları olacağını düşünüyordu. Saint Mark's'taki olayların ertesi günü öğlene doğru, bu çocukların Mozart'ı okarinayla çalan ya da Büyük Kuş'un Kurabiye Canavarı tarafından boğulduğu kukla gösterileri yazan ya da dev bir makineli tüfek kullanan zırhlı King Kong resimleri çizen türden inekler olduğunu fark etti. Ancak, sofistike planlama uzmanlıkları ölçülemeyecek kadar küçüktü.

Bu anlayış Rebecca'yı rahatlattı, memnun etti ve arkadaşlıklarını istemekle doğru şeyi yaptığına ikna etti, çünkü o da aynı türden bir inekti. El yazısını ileriye doğru yazabildiği kadar geriye doğru da akıcı bir şekilde yazmayı öğrenmişti ve ünlü kişilere, onları postalamaya hiç niyeti olmadan, "enarC accebeR" (Rebecca Crane) diye başlayan ve örneğin "raeD moT esiurC" (Sevgili Tom Cruise) diye biten mektuplar yazmaktan hoşlanıyordu.

Eğer amigolar bir plan bulamazlarsa -ki bulamadılar- her konuyu eğlenceli bir şekilde masaya yatırabilirlerdi. Ve hiçbir zaman mükemmel bir plana ulaşamasalar da, en azından hiçbir zaman kötü bir plana ulaşmadılar.

Belki de kilisenin altındaki şeyler çağrılan iblislerdi ya da klonlama karşıtı öfkeli aktivistler tarafından serbest bırakıldıkları laboratuvar fiçılarında yetiştirilen klonlardı ya da belki de on farklı insan üretecek kadar hayal gücünden yoksun dünya dışı tohum tohumlarının ürünüydüler. Bu yaratıklar her neyse, görünüşe göre yağmur suyu kanalları ve eninde sonunda keşfedilmesi gerekecek diğer gizemli yeraltı geçitleri aracılığıyla şehirde dolaşıyorlardı, ancak amigolar bunu yapmaya istekli değildi.

Saint Mark'ın bodrumunda yaşanan dehşetin ertesi günü bir Cumartesi günüydü. Hâlâ sarsılmış olan arkadaşlar, Papaz Larry Turnbuckle'ı gözetlemekten başka bir şey düşünemiyorlardı. Lutheran Kilisesi'nin teolojik geleneğe isyan eden geçmişine rağmen yapay insanlar ürettiğine inanmıyorlardı. Ancak, iyi kalpli pederin bu fenomene dahil olduğu inkar edilemez görünüyordu.

Paralarını bir araya getirerek, her biri yaklaşık bir paket Marlboro büyüklüğünde olan dört telsiz satın aldılar; bu, amigoların sigara içtiği anlamına gelmiyor, çünkü içmiyorlardı. Sigaraya yapılan atıf, yalnızca iletişim cihazlarının boyutunu aktarmak içindir.

Bu gençlerin her biri bir gelir kaynağına sahip olduğu için bu satın alma mümkün oldu. Okul yılı boyunca Bobby diğer çocuklar için, hatta kendisinden üst sınıflardaki öğrenciler için bile kitap raporları ve araştırma ödevleri yazdı; ebeveynleri onları hırs yaylarına ok gibi takmış ve üniversitelere nişan almış olan son sınıf öğrencileri, çeşitli üniversitelere yaptıkları başvurulara eşlik etmesi gereken kompozisyonları yazması için ona iyi para ödemeye özellikle hevesliydi. Spencer Truedove o sıralarda yalnız yaşıyordu; annesi bir zamanlar olduğu kişiyi arıyor, babası ise Kutsal Erojen Vahiy Kilisesi'nin papaz evinde Venüs Porifera ile birlikte yaşıyordu; çünkü Bay Truedove bakanlık göreviyle meşguldü ve yaşadığı evi nadiren ziyaret ediyordu

Kendisini utandıracak kadar dar bir yaşam süren Spencer, paraya ihtiyacı olduğu için çeşitli ev eşyalarını sattı. Bir porselen takımı. Gümüş resim çerçeveleri. Annesinin heyecan verici yeni hayatında uygun bulmadığı kıyafetler. Bazen bir mobilya parçası. O zamanlar bile iyi bir gitarist olan Ernie, ayda iki kez annesinin profesör olduğu üniversiteye gider, şapkasını Britta'nın çerçeveli bir fotoğrafıyla birlikte yere koyar ve bağış için çalardı; onun kim olduğunu bilen öğrenciler ve öğretim üyeleri, katkılarında yeterince cömert olmadıkları takdirde annesinin onları ziyaret edeceğini varsayarlardı ve sonuç olarak bir dolarlık banknotlar değil, tatmin edici bir yığın beşlik ve onluk, ara sıra da bir yirmilik alırdı. Rebecca da annelik suçluluğundan nasibini almıştı; annesi Fernando'yla Miami Beach'te, Enrique'yle Vegas'ta ya da Alejandro'yla San Antonio'da yaşıyor olsa da, her ay "*Amor, Madre*" imzalı bir kartla birlikte cömert bir çek gönderiyordu.

Telsizlerle donatılmış, on golem in gizemiyle ilgilenen, merak ve korkuyla motive olan dört amigo, adliye binasının arazisinde, Özgürlük Parkı'nda, eyaletin uzun süredir hizmet veren ve çok sevilen senatörünün adını taşıyan Leghorn Kütüphanesi'nin merdivenlerinde ve mezarlıkta pozisyon aldı. Tüm gözler rektörlük binasındaydı.

Erken sonbahar günü hoş bir şekilde ılıktı, gökyüzü açıktı ve eyalet her zamanki gibi düzdü. İnsanlar her zamanki gibi işlerine devam ediyor ve kitap okuyarak güneşin tadını çıkaran gençlere gülümsüyorlardı. Kasaba halkından hiç kimse sokakların altında canavarların gizlendiğini hayal edemezdi, ama gizleniyorlardı.

Papaz Turnbuckle, her gün on iki bin adım - tercihen daha fazla - yürümenin sağlığı geliştirdiği ve Tanrı'nın sonunda sabırla beklediği ruhunuzdan aldatılmış hissetmeye başlayacağı kadar uzun bir yaşamı garanti ettiği teorisinin ateşli bir savunucusu olarak biliniyordu. Çoğunlukla, peder kilise işleriyle ilgilenirken her yere yürürdü ve

Sürüsünün ihtiyaçlarının yanı sıra kişisel meseleleriyle ilgilenirken de. Alışkanlığı, bakkaldan alışveriş yaparken ya da postaneden posta alırken ya da Pazar günü ayın şarabı olarak kullanılmak üzere iyi bir cabernet sauvignon ve iyi bir merlot satın almak için paketlenmiş içki dükkanına uğradığında kullanmak üzere tekerlekli bir alt-üst sepet rafını arkasına çekmekti.

O sabah Papaz Larry saat 10:22'de elinde iki sepetli arabasıyla papaz evinden çıktı. Bebek inceliğindeki sarı saçları, yuvarlak yüzü, sulu mavi gözleri ve hülyalı gülümsemesi tam olması gerektiği gibiydi. Rebecca'nın mezarlıktaki mevzisinden, peder ona doğru gelirken, Macy'nin Şükran Günü Geçit Töreni'ndeki bir balonu düşündü, sanki içinde yüzdürücü bir gazdan başka bir şey yokmuş gibi sürükleniyordu.

İlk olarak, Cunningham Caddesi'ndeki bir destekli yaşam tesisi olan Stubblebuck's Care Home'da muhtemelen yaşlı bir cemaat üyesini ziyaret etti. Daha sonra Mayberry Bulvarı'ndaki bir eve uğradı ve burada önlüklü genç bir anne ile üç yaşlarında küçük bir çocuk onu içeri davet etti. Capra Caddesi boyunca vitrin alışverişi yaptı ve Mayfield Lane'deki Cleaver's Cafe'de öğle yemeği için durdu.

Asla birlikte yürümeyen dört kafadar, ikisi onu takip ederek, ikisi ondan önce gelerek ve ellerinden geldiğince onun gideceği güzergâhı tahmin etmeye çalışarak sokağın karşı taraflarından din adamını izlediler. O bir yerde durduğunda, gölge adamları binalara yaslanıyor ya da oturacak bir yer bulup kitaplarına dönüyorlardı.

Görevleri kolay değildi. Papaz Larry on iki bin adım hedefine ulaşmaya kararlıydı. Hiçbir zaman bir hedeften diğerine doğrudan ilerlemezdi. Kasabada sarhoş yürüyüşü yapıyordu ve yüzünde okaliptüs ağacının gövdesine tutunmuş uykulu bir koala ayısı ifadesi olmasına rağmen, sanki ölümün eşiğindeki ruhları topluyormuş gibi tekerlekli sepetini çekerek hızlı adımlarla ilerliyordu.

Armageddon, gökten ateşin düşüp dünyayı yutmasına çok az bir zaman kalmıştı.

O öğleden sonra saat 4:20'de, altı üstü sepetleri posta, bozulmayan yiyecekler ve kuru temizlemeyle doluydu. Sanki önceki gece peşine düşülmüş bir adam gibi mezarlıkta koşturup durmamış, sanki kilisenin bodrumuna hiç girmemiş ve canavarlar bulmamış gibi papaz evine döndü.

Yorgun, sinirli ve Turnbuckle'ın sanki kilisenin bodrumundaki canavarlar bir fare istilasından daha endişe verici değilmiş gibi gününe devam etmesine şaşırmış olan Rebecca, kilisenin önünde duran camla çevrili mesaj panosuna baktı. Ayın zamanları ve diğer etkinliklerle ilgili duyurular, siyah bir arka planın oluklarına yerleştirilmiş beyaz plastik harflerle sunuluyordu. Bu akşam saat 7:00'de, "Aziz Mark'ın Merhametli Hanımları"nın altı ayda bir düzenledikleri toplantıda "gelecekteki hayır işleri" planlanacaktı, ki bu da acımasız intikamcı hanımların bir araya gelmesinden kesinlikle daha iyiydi. Aynı zamanda, şeytani yaratıkları çağıran ya da çamurdan golemler yaratan ya da klonların yaratılmasını finanse etmek için para toplayan bir grup olması muhtemel olmayan "İsa için Aziz Mark'ın Beyefendileri" toplantısı da olacaktı. Papaz Larry'nin iki etkinlik arasında gidip geleceğine şüphe yoktu. Rebecca bu gerçekleri arkadaşlarına iletmek için telsizini kullandığında, uğursuz planları ortaya çıkarma umuduyla papaz evine gizlice girmeye çalışırlarsa zamanlarını boşa harcamış olacakları konusunda fikir birliğine varıldı.

Gün boyunca iletişim cihazlarını dikkat çekmeden, sesi kısık bir şekilde kullanmışlardı ama gözetleme onlara hiçbir şey kazandırmamıştı. Hayal kırıklığına uğramışlardı çünkü bu telsizlerin yakında içlerinden birini saldırıdan ve muhtemelen ölümden kurtaracağı bir zamanın geleceğini bilemezlerdi. Bu öngöründen mahrum ve bir önceki cümlede gerçekleşen önseziden habersiz bir şekilde Adorno's Pizzeria'da akşam yemeği yemeye karar verdiler.

YAYILAN MEŞELER MOTOR OTELİNDE YATILI

Bazıları rüyaların bilinçaltından gelen şifreli mesajlar olduğunu ve bilinçaltının uyuyan kişiyi yıkıcı alışkanlıklar ya da hayatı üzerinde ciddi olumsuz etkileri olabilecek kötü kararlar konusunda uyarmaya çalıştığını söyler. Eğer rüyanızda yelkenleri alev alev yanan ve dümeni ellerinizi yakacak kadar sıcak bir votka denizinde bir yelkenliye pilotluk yaptığınızı görüyorsanız, belki de akşamları beş martiniden bir martiniye inmelisiniz. Ya da diyelim ki düşün gününüzde sunakta durduğunuzu hayal ediyorsunuz, kuşlar ötüyor ve her yerde bolca çiçek var, şimdiye kadar sevdiğiniz herkes sıralarda hazır bulunuyor. Damat yüzüğü parmağınıza geçirirken yüzüne bakıyorsunuz ve göz çukurlarından kan akan çıplak bir kafatası görüyorsunuz. Böyle bir durumda sağlıklı bir tavsiye, nişanlınızın son dört yılda yedi kadını parçalayan ve kafalarını yaşadığı yerdeki bir koleksiyonda sergilemek üzere götüren bir seri katil olup olmadığını düşünmek olacaktır.

Rüyalarla ilgili teoriniz ne olursa olsun, aşağıdaki rüyalarda sizi gelecek olan tarifsiz dehşetlere katlanmaya hazırlayacak ipuçları olduğunu anlamalısınız.

Üç amigonun komadaki Ernie Hernishen'i kurtarmak için Maple Grove'a döndükleri o ilk gece, Rebecca

Crane -aynı zamanda enarC accebeR olarak da bilinir- Hemşire Heather Ashmont olduğunu, sonsuz bir mısır tarlasında, yavaş yavaş artan bir endişe içinde, sürekli bir alacakaranlığın kızıl ışıltısı içinde ilerlediğini hayal etti. Tarlanın ortasında devasa bir meşe ağacı bekliyordu. Ağaç belki de iki yüz metre boyundaydı, tacı en az yüz elli metre çapındaydı ve gerçek dünyadaki hiçbir meşeye benzemiyordu.

Doğrudan ulu meşeye gitmek istiyordu ama ona bu kadar cesurca yaklaşacak cesareti yoktu, bunun yerine ağacın etrafında daireler çizerek ilerliyor, her daire onu ona daha da yaklaştırıyordu. Bu, genellikle amansız bir baş belası olan Hemşire Ashmont'un karakteristik özelliği değildi. Endişesi giderek yerini korkuya bıraktı ama bunun nedeni Judyface ile karşılaşmayı beklemesi değildi. Burada Judyface diye biri yoktu. Daha kötü bir şey mısır tarlasını onunla paylaşıyordu. Tekrar tekrar arkasına baktı. Ama sıralar ondan daha uzundu ve güneye doğru kıvrılıyordu, böylece günün son cadı ışığında kimsenin onu takip etmediğinden emin olacak kadar uzağı göremiyordu. Ayrıca, yeşil duvarlar o kadar yoğundu ki, biri ya da bir şey başka bir geçitte ona paralel olabilir ve onu yakalamak için mısırların arasından uzanabilirdi.

Ani bir geçişle mısır tarlasından çıkıp meşenin hemen yanı başına geldi. Ulu ağaç ölü gibi görünüyordu, yapraksız bir şekilde yükseliyordu, çıplak dallarından oluşan vahşi görüntüsü günün sonundaki kanlı gökyüzüne karşı korkunç bir desen oluşturuyordu. Budaklı gövdesi yüzlerce yıllık bir kızılçamın çevresine sahipti; eğer biri bir tünel kazmış olsaydı içinden bir araba geçebilirdi.

Dehşeti, yaklaşan şiddete karşı felç edici bir korkuya dönüştü. Ağacın geniş gövdesinde, bir kapı büyüklüğünde ve şeklinde bir kabuk parçası parçalandı ve soyuldu. Alttaki ahşap çatırdayarak bir talaş fıskiyesine dönüştü ve böylece oluşan oyukta uzun boylu, güçlü bir adam durdu. Üzerinde Judyface'in giydiği kıyafetler vardı; mühendis botları ve uzun iç çamaşırlarının üzerine giyilmiş kot tulumlar.

Ancak meşenin içinden çıkan bu adam Judy Garland'ın arkasına saklanmıyordu. Hemşire Heather, Judyface' maskesini çıkardığında, o psikopat katil korkunç bir şekilde yaralanmıştı ve bir burnun gereken yerde yırtık deliklerden nefes alıyordu, ama bu en kötüsüydü. *Bu* adamın kafatası, çoğu kabağın asla katlanmak zorunda kalmadığı doğal güçlerin işkencesine maruz kalmış bir kabak gibi biçimsizdi. Bir burnu olmasına rağmen, Tom Cruise'un burnundan olabildiğince farklı, topaklı ve kancalıydı. Ağız olması gerekenden iki kat daha genişti ve dişleri yeşildi.

Ona doğru geldi ve bir kolundan yakaladı. Kadın direnmeye çalıştı ama adam güçlüydü. Güçlü ve pis kokuluydu. Koku vücut kokusu gibi değildi, aynı anda hem buruk hem de organikti. Tanımlayamadı.

Derin, çığ ve ıslak bir sesle, "Eğer yakında Malibu'ya dönmezsen, sonsuza dek bizim olacaksın," dedi.

Onu talaş halısının içinden ağacın kovuğuna doğru çekti ve Judyface onu ahırın altındaki gizli odaya sürüklemeye çalıştığında Heather Ashmont'un ne yaptığını hatırlamaya çalıştı ama o artık Heather değildi; *Enemies* dizisindeki Suzy Pepper adındaki aptal sarışındı, öyle bir sürtüktü ki psikopat bir katil olduğunu bile bile bir erkekle çıkabilirdi, yeter ki yakışıklı ve yatakta iyi olsun.

Rebecca rüyalarının yüzde 97'sinde öyle ya da böyle ölümle burun buruna gelmesine rağmen, hiçbirinde ölmemişti; yine de kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor ve korkusu nefes nefese bir dehşete dönüşüyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Tekrar, tekrar ve tekrar çığlık atmaya çalıştı-

-Ta ki Spreading Oaks Motor Hotel'in 208 numaralı odasındaki yatağında doğrulana kadar. Uyandığında çıkarabildiği tek ses, bir baykuşun pençelerindeki tarla faresinin çıkardığına benzer ince bir ciyaklamaydı.

Garip koku rüyadan çıkarken onunla birlikte geldi. Kokuyu sadece kısa bir süre tuttu, çünkü odada değildi, sadece hatırlıyordu. Odada olması mümkün değildi, çünkü ağaçtaki adam gerçek değildi, sadece bir kâbusun hayal ürünüydü.

210 numaralı odada, Bobby the Sham rüyasında bir köpek olduğunu görüyordu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Daha önce de sık sık rüyasında köpek olmuştu. Uyurken yaşadığı köpek maceralarının, köpekler hakkında çok satan birkaç roman yazmış olmasının bir sonucu olduğuna inanıyordu; inandırıcı bir köpek bakış açısı yaratma konusunda yetenekli görünüyordu.

Rüyada bir adı yoktu ve cinsini tanımlamak da kolay değildi. Sadece kumsalda, çayırda, ormanda koşan, kelebekleri ve tavşanları kovalayan, yeni bir koku ya da alışılmadık bir ses dikkatini dağıttığında avının izini kaybeden, iyi vakit geçiren sıradan bir köpekti.

Açık bir ormanda, köpek Bobby belirli bir küçük açıklığa ilgi duydu ve daireler çizerek kokladı. Birdenbire yer yarıldı ve onu yuttu. Panik içinde kapanan duvarları tırmaladı, obruktan çıkmaya çalıştı. Ama bu bir düden değildi. Altında emici bir ağız genişçe esnemişti. Dişsiz olmasına rağmen peristaltik hareketle onu aşağı çeken dev bir solucana benzeyen bir şeyin -ne, ne, neyin- nemli boğazına doğru kaydı. Üstünde, açık ağız olan ışık çemberi küçüldükçe, zavallı it daha derine, daha derine, er ya da geç eritici bir asit salgılayacak olan bir karanlığa çekildi.

Köpek Bobby solucanın boğazının derinliklerinde uludu -ve Bobby the Sham otel yatağında acınası bir şekilde inledi- ve solucan sanki tadı rahatsız ediciymiş gibi onu tükürdü. A

Bir yerlerden, hiçbir yerden gelen, derin ve hırıltılı bir ses, Bobby'nin bir solucanın sesinden beklediğine hiç benzemeyen bir ses, "Ernest Hernishen bana ait, sana değil," dedi.

Bobby o anda uykudan fırladı ve kendini yatağın yanında, soluk soluğa ve titreyerek dururken buldu.

212 numaralı odada Spencer Truedove rüyasında kardeşi Vlademir olduğunu görüyordu, ancak gerçek dünyada Vlademir adında bir kardeşi ya da başka bir şey yoktu. Vlad bir akıl hastanesinde yatağa bağlanmıştı ve tek gözü beyaz filmli uğursuz bir doktor ona iğne yapmaya hazırlanıyordu. Şiringanın namlusu en az sekiz inç uzunluğunda ve bir inç çapında görünüyordu; sanki doktorun kötü gözünden sıkılmış gibi görünen sütlü bir çözelti ile doluydu. "Bu," dedi doktor, "seni dişi bir gorile dönüştürecek ve Afrika ormanlarında özgürce yaşayacaksın." Bunun yerine, iğne Vlademir'i (aslında Spencer'dı) Mum-Mum adında bir pandaya dönüştürdü. Mum-Mum, Norman ve Beverly Shore ile birlikte Manhattan'da bir apartman dairesinde yaşıyordu. Norman bir hedge fonunda çalışıyordu, Beverly ise önde gelen bir hukuk firmasında avukattı. Gün boyunca, Norm ve Bev isteyken, Mum-Mum panda dadısını çok seven küçük çocukları Sherman'a bakıyordu. Zaman zaman, Anne-Anne ve Sherman sonsuz apartman dairesinde birbirlerini kovalarken ya da saklambaç oynarken Sherman, komadaki Ernie Hernishen'in asılı olduğu vestiyerin kapağını açardı. Dolabı paylaşan bir canavar her zaman "O bizim, BİZİM, seni küçük pislik!" diye bağıırdı. Canavar düzenli olarak kapıyı küçük çocuğun suratına çarpıyor ve küçük Sherman dadı için çığlık atıyordu. Anne-Anne bazen dehşete düşmüş ağlayan çocuğu susturmak için bir saat ve bolca dondurma isterdi, ama en azından

Zehirli mantar orbası gibi kokan canavar, onları parçalara ayırmak için dolaptan hiç çıkmadı.

Sanatçılar günlerini binlerce yoruma açık ama gerçek bir anlamı olmayan soyut eserler resmederek geçirdiklerinde, onların rüyaları sizin ve benimkiler gibi değildir. İnsan zihnini çok iyi anlayan yetenekli bir psikiyatrist onların akli dengelerini sorgulayabilir, ancak onların rüyalarının bizimkilerden ölçülemeyecek kadar eğlenceli olduğunu kabul etmeliyiz.

Yeterince korkmamış olan Spencer Truedove soğuk terler dökerek uyanmadı ama sabah 6:30'da resepsiyondan uyandırma çağrısı alana kadar yatak örtülerinin içinde kıkırdayarak yattı.

BOBBY ANİDEN DEHŞET DOLU BİR GECEYİ HATIRLADI

Bobby Shamrock motel odasında tek başına, duşunu almış ve günlük kıyafetlerini giymiş olarak, tesis tarafından sağlanan ücretsiz kontinental kahvaltıyı yedi. Bu, Saran Wrap ile kapatılmış bir kağıt tabakta servis edilen kuru üzüm ve beyaz krema içeren küçük bir hamur işi oldu. Tatlı böreği istemiyordu ama dokunmadan bırakırsa yönetim gücenebilirdi. Bobby'nin yapmaktan nefret ettiği bir şey varsa -aslında pek çok şey vardı- o da iyi niyetli birini gücendirmektir.

Kuru ve tatsız ruloyu banyoda ayakta dururken yedi, böylece kırıntılar lavaboya düşecek ve oradan suyla temizlenebilecekti. Sonra lavaboyu bir avuç Kleenex ile sildi. Nemli kağıt mendilleri Saran Wrap'e sardı ve atmadan önce duruladığı kağıt tabakla birlikte her şeyi çöp kutusuna attı. Bobby tam bir temizlik hastasıydı. Rebecca'nın bazen olduğu gibi mysophobia (kir korkusu) ya da ataxiophobia (düzensizlik korkusu) sınırında gezinmiyor olabilirdi ama kesinlikle sorunları vardı.

Amigolar saat 7:30'da motelin yanındaki lokantada buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Saat yediydi. Hazırlanmamış bir yatağın bulunduğu bir odada oturmaktan rahatsızdı. Sonra

Bu sorunu çözmüş olsa da yatağın durumu yerde uyuduğunu gösteriyordu.

Öldürmek için yirmi dakikası varken, odanın tek koltuğuna oturdu ve kendini, şimdiye kadar hafızasından silinmiş olan Aziz Mark'ın papaz evine yaptığı bir ziyaretini hatırlarken buldu.

Amigolar, Papaz Larry'yi Maple Grove'da takip edip kilisenin bodrumunda neden canavarlar olduğuna dair bir ipucu bulamadıkları o uzun zaman önceki Cumartesi gününden sonra, din adamının ne tür hain işler çeviriyor olabileceğini öğrenmeye her zamankinden daha kararlıydılar. Pazar sabahı Saint Mark'taki ayine katılmaya karar verdiler, belki bir şeyler açığa çıkar diye. Koronun bir üyesi olan Ernie, annesini kızdırmak için günlerdir planlanan ilahileri çalışıyordu; kiliseye gittiği için öfkelenecek olsa dasessizlik için minnettar olacaktı. Spencer babasının evinde yalnız yaşıyordu, bu yüzden ne isterse yapabiliyor ve istediği yere gidebiliyordu. Hafta sonları Rebecca'nın büyükanne ve büyükbabasının birlikte geçirecek daha fazla zamanı oluyordu; Rebecca'nın günün büyük bölümünde evden uzak kalmasını tercih ediyorlardı. Onun yokluğu, nefretlerini keskinleştirirken, daha incelikli, daha acımasız sözlü şişler ve kötü hileler tasarlarken, kendilerini aşk kuşları olma yanılsamasına daha ateşli bir şekilde adamalarını sağladı. Bobby'yi evlat edinen Adam ve Evelyn Pinchbeck, onun kendi kendini yetiştirmesine ve dilediğini yapmasına izin vermişlerdi, çünkü kurallar koymak konuşmalarını gerektirecekti ki bu da onları çabucak yoracak bir faaliyetti.

Ernie diğer şarkıcılarla birlikte koro parmaklığı ile papaz odası arasındaki koro bölümünde gururla dururken, üç arkadaşı kilisesinin en arka köşesindeki bir sıraya birlikte oturmuşlardı. Onlar toplanan bakıyorlardı.

Cemaat üyeleri derin bir güvensizlik içinde, şüpheli davranışlara karşı tetikleydi. Bunun tam olarak neye benzeyeceğini bilmiyorlardı ama gördüklerinde anlayacaklarına inanıyorlardı.

Dikkatlerinin çoğu, ayin boyunca bir hortlak tarafından insan şekline sokulmuş bir ektoplazma bulutu gibi sürüklenen Papaz Larry'ye yönelmişti. Vaazından sonra birkaç duyuru yaptı ve bunlardan biri amigoları heyecanlandırdı. Papaz tam da bu öğleden sonra, Salı günü geçirmesi planlanan diş ameliyatının ardından iyileşirken kız kardeşini ziyaret etmek ve kedilerine bakmak üzere şehir dışına çıkacaktı. Çarşamba günü dönmesi bekleniyordu, ancak kız kardeşinin ağırlı diş eti iltihabı geliştirip geliştirmedigine bağlı olarak Perşembe gününe kadar geri dönmeyebilirdi. Papazın yokluğu sırasında bir cemaat üyesinin ölmesi durumunda, Northside Baptist Kilisesi'nden Rahip Aleem Robinson ile ayinleri yaklaşık Lutherci bir şekilde yönetmek ve merhumun ailesine ve arkadaşlarına teselli sağlamak için düzenlemeler yapılmıştır.

Söylemeye gerek yok (ama bu anlatının netliğini sağlamak için yine de söylenecek) dört amigo, karanlığın çöküşünden kısa bir süre sonra papaz evinin yanındaki mezarlıkta bir meşenin altında toplandı. Dallarında at hırsızlarının ve daha kötülerinin asılı olduğuna şüphe yoktu, ama şimdi orada adil adaletin süsü sallanmıyordu. Amigolar heyecanlıydı, çılgınca heyecanlıydılar, tıpkı kendilerini bu durumda haklı olduklarına ikna ettikleri yasak bir şeyi yaparken gençlerin olabileceği gibi.

Mezarlığı papazın evinden ayıran ne bir duvar, ne bir çit, ne de bir çit vardı. Deadville'den papazın evinin arka kapısına geçmek, sokaktan yaklaşımdan daha güvenli olurdu; görülme riski yok denecek kadar azdı.

Papaz evi karanlık değildi. Üst kattaki iki pencereden, ayrıca zemin kattaki bir ön odadan ve mutfaktan ışık sızıyordu.

Amigoların ışıklar konusunda hiçbir endişesi yoktu. Koroda geçirdiği iki yıldan ve bir yıl boyunca güvenilir bir papaz yardımcısı olarak görev yaptıktan sonra (bu sırada annesi ona Ritalin vermeye çalışmıştı), Ernie Saint Mark's ile ilgili her şeyi biliyordu. Güvenlik sisteminin evde kimse yokken ışıkları açmaya programlı olduğunu biliyordu, bu da evin dolu olduğu yanılsamasını yaratıyordu. Kilisede hiç güvenlik sistemi yokken burada bir güvenlik sisteminin olması hiçbir engel teşkil etmiyordu. Sadece çevre alarmıydı, hareket dedektörü yoktu; basit devre dışı bırakma kodu 1-1-1-3'tü.

Amigolar inek olsalar da aptal değillerdi. Birlikte papaz evine girerlerse ve tüm beklentilerin aksine içeride biri olursa, dört kişiden en az birinin tuzağa düşmesi muhtemeldi, oysa tek bir davetsiz misafirin zarar görmeden kaçması neredeyse kesindi. Arkadaşlardan üçü Bobby'nin önce içeri girip keşif yapması, diğerlerinin de onu takip etmesi konusunda hemfikirdi. Bobby farklı bir görüşe sahipti ama kararı kabul etti. Karizması olduğunu inkâr etse de, bu fikirden nefret etse de, uzun zaman önce insanların kendisinden diğer herkesten olmayan beklentileri olduğunu fark etmişti. Kendisine sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi göz kırpan kızlar da dahil olmak üzere, onları kırmadan olabildiğince çok insanı hayal kırıklığına uğratmaya çalıştı ama amigolarını reddedemezdi; onlar sahip olduğu tek aileydi. Kağıt üzerinde Pinchbeck'ler onun koruyucu ailesiydi ama Adam ve Evelyn . . boş, iletişimsizdiler; onlar hakkında sokakta görebileceği herhangi iki yabancı hakkında bildiğinden daha az şey biliyordu.

Böylece arkadaşlarını mezar taşlarının arasında bırakıp papaz evinin arka verandasına gitti, merdivenleri tırmandı ve pencereden ıssız olan ışıklı mutfağa baktı. Polisin kilit açma silahlarını öğrenene kadar yıllar geçecekti. Ama hayatı boyunca meraklı bir çocuk olmuştu, otodidaktı, gizemli konulara ilgi duyuyordu, bunlardan biri de profesyonel hırsızların teknikleriydi.

Merakının onu götürdüğü yerler yüzünden Bobby'yi daha az düşünmemeliyiz. Kimseyi soymak gibi bir niyeti yoktu. O bir hırsız değildi. Bir çocuk, uygarlığı havaya uçurmak istemeden nükleer fiziğe hayran olabilir, ancak böyle bir çocuk tanıyorsanız, ona göz kulak olmanız tavsiye edilir.

Her neyse, eğer Bobby eve sessizce nasıl gireceğini bilmeseydi, tek seçeneği camı kırmak olsaydı, ki bu da istenmeyen dikkatleri üzerine çekebilirdi, o zaman orada, arka verandada kalmazdı. Hikaye burada sona erecek ve birçoğunuz memnuniyetsiz ve muhtemelen kızgın olacaktı.

Bu macerayı planlarken yanında bir rulo boyacı bandı getirmişti. Bu malzeme parmaklarıyla kolayca yırtılabilirdi. Spencer'ın babasının garaj atölyesinde, Spencer'ın henüz satmadığı alet ve malzemelerin arasındaydı. Rebecca, büyükannesi Ruth'un vitray pencere yapımını öğrenmeyi düşündüğü sırada satın aldığı bir cam kesiciyi tedarik etmişti. Ruth, herhangi bir hobinin kendisine, evliliğin altın yıllarını o kadar tatmin edici kılan şekerle kaplanmış iğneleyici konuşmalar ve kısır hileler için daha az zaman bırakacağını fark ettiğinde vitray hevesinden vazgeçmişti.

Papaz evinin arka kapısının üst yarısında dört küçük bölme vardı. Parmak izleri hiçbir yerde kayıtlı olmadığı için eli kolu bağlı olan Bobby, bant rulosundan şeritler kopardı ve kilide en yakın bölmeyi kapladı. Camı dört taraftan da çizmek için kesiciyi kullandı. Sonra iki kat kalınlığında bir bant ekleyerek camı alttaki muntine sabitleyen bir menteşe oluşturdu. Maskelenmiş pencere camına bir dirseğiyle sertçe vurduğunda, cam çizildiği yerden yumuşak bir *tıngırtıyla* kırıldı. Cam kırılmadan ya da yere düşmeden menteşesi üzerinde aşağı ve içe doğru sallandı.

Bobby açtığı delikten uzanıp sürgünün başparmak çevirme kolunu buldu ve kilidi açtı.

Kilit. Mutfağa adım attığında, kapının sağındaki duvarda bulunan alarm panelinden müzikal bir tını yükseldi. Bu hoş ve davetkâr melodi, alarm çalmaya başlamadan önce alarmı devre dışı bırakma kodunu girmesi için bir dakikası olduğu konusunda onu uyarıyordu. Tuş takımını kullanarak 1-1-1-3'ü girdi ve tril sesi kesildi.

Kalbini bir zafer sevinci kapladı. Mutfağı inceledi, keyifle sırtıyordu. Ancak bir an sonra, tepkisine tanık olan herkesin, aslında yasalara büyük saygı duymasına , suç dolu bir hayata doğru hızla yol aldığını düşünebileceğini fark etti. Birden sanki binlerce göz onu izliyormuş gibi hissetti, sanki onun yasalara saygılı doğasını anlayabilecek insanlar tarafından yargılanıyormuş gibi, ama aynı zamanda hırsız olmadığı kendilerine kesin bir dille söylenmiş olsa bile yaptıklarını onaylamayacak insanlar tarafından da yargılanıyormuş gibi. Bu tekinsiz his giderek güçlendi, güçlendi, ta ki hâlâ mutfakta olmasının *gerçek* nedeninin, papaz evinde bulabileceklerinden korkan bir korkak olması olup olmadığını merak edene kadar.

Elbette izlenmiyordu. Hiçbir görünmez izleyici onun her hareketini takip etmiyordu. Onun suskunluğuna sinirlenerek, kendisine bu odaları hızlıca keşfetmesini tavsiye etti. Orada kimsenin olmadığından emin olduğunda, telsizini kullanarak üç arkadaşını konutu daha kapsamlı bir şekilde aramak için kendisine katılmaya çağıracaktı.

Zemin kata doğru ilerledi. Odaları tarayan bir el feneri ışını Winkler Caddesi'nden geçen herkese şüpheli görüneceğinden, karanlığın hüküm sürdüğü her yerde ışıkları cesaretle yaktı.

Büyüdüğünde hırsız olmak gibi bir eğilimi olmamasına rağmen, bazı kaba insanlar ne düşünürse düşünsün, merdivenleri bir kedi hırsızının acelesi, çevikliği ve sessizliğiyle tırmandı.

İkinci katta, alt katta bulduklarından daha fazlasını keşfetti, yani kimseyi bulamadı. En sonunda

Eve girmeden önce pencereleri ışıl ışıl olan bir oda. Kapıyı açıp içeri girdiğinde, her duvarında tavandan tabana uzanan kitap rafları olan bir kütüphane buldu.

Odanın ortasında bordo deri döşemeli, rahat görünümlü büyük bir koltuk duruyordu. Koltuğun yanında ona uygun bir tabure, küçük bir masa ve bir de okuma lambası vardı.

Odadaki en ilginç şey koltukta oturan ve ayaklarını tabureye uzatan adamdı. Bu kişiyle ilgili ilk fark edilen şey boyuydu. Bobby'nin elinde ne bir tartı ne de bir mezura olduğu için, adamın yaklaşık bir buçuk metre boyunda ve iki yüz elli kilo ağırlığında olduğunu tahmin edebiliyordu.

Bu kişinin kıyafeti de cüssesi kadar dikkat çekiciydi. Ayağını bastığı her zemine zarar verebilecek çivili çizmeler giymişti. Çizmelerinin içine soktuğu kot pantolonu, Levi's ya da 7 For All Mankind tarafından satılanlardan daha kaba bir denim gibi görünüyordu. Kırmızı-siyah-yeşil ekose gömleğinin kolları güçlü kollarının ortasına kadar kıvrılmıştı. Paslanmış demirden küçük halkalardan oluşan bir zincir boynunu çevreliyordu ve zincirden bir boz ayıya ait üç ya da dört inçlik bir pençe sarkıyordu. Bu tuhaf insanın tepesinde lacivert örme bir kasket, bir işçi tacı gibi tünemişti.

Bobby efsanevi oduncu Paul Bunyan'ı hatırladı ve neredeyse arka bahçede dev bir mavi öküzün beklediğine inanacaktı.

Amerikan halk kahramanının bu timsali, davetsiz bir misafir tarafından bölünmesine rağmen okumaya devam etti; sanki kitap onu o kadar büyülemişti ki, kitabı bir kenara bırakmadan önce bir bölümün sonuna gelmeye kararlıydı.

Bobby dönüp kaçması gerektiğini biliyordu ama hareket edemiyordu. Devin üzerindeki etkisi öylesine büyüktü ki, eğer özdenetimini ve saygınlığını korumak için yeterli karizmaya sahip olmasaydı altına işeyebilirdi.

Sandalyedeki grotesk figür, onu bir anda tam olarak açıklanamayan felç edici bir korkuyla doldurdu.

Korkudan hareketsiz kalmanın iyi bir yanı varsa, o da bu durumun ona korkusunun derin doğasının analiz etmek için zaman vermesiydi.

Adamın iriliğine ek olarak, onda yabancı olan bir nitelik vardı. Anormal, doğal olmayan, farklı, tuhaf, heteroklit bir şey. Düşmanca, acı, zehirli bir şey. Kötü huylu, habis, zehirli bir şey. Bobby devde en çok endişe verici bulduğu şeyin ne olduğunu hemen hemen söyleyebilirdi, ama tam olarak doğru kelimeyi bulamadı. *Pis mi?* İri adamın siyah saçları yağlı ve karışıktı. Yüzünde isli lekeler vardı. Yeşil dişleri, aralarındaki yarıklarda koyu lekeler vardı. Parmak eklemleri ve tırnakları kirle kaplanmıştı. Giysileri yıkanmadan o kadar uzun süre giyilmişti ki kumaşlar gevşemiş, bitkin düşmüştü. Ama hayır. Onu böylesine korkutucu bir varlık yapan şey sadece pislik değildi. *Gözleri mi?* Turuncu çizgili yeşil ya da belki yeşil çizgili turuncu. Bobby yeşil çizgili mavi gözler ve mavi çizgili gri gözler görmüştü ama böylesini hiç görmemişti. Yine de hayır. Adamın en sinir bozucu yanı gözleri değildi. *Saçları mı?* kirli sakal, sakal kılından başka bir şeye benziyordu, *bu* dünyada adı olmayan bir şeye, her kıl sanki kendi hayatı olan ayrı bir yaratılmış gibi titriyor, yüzden ziyade yüzün *üzerinde* büyüyordu. Kaşlarındaki teller sürekli, yavaşça kıvrılıyordu. Kafasındaki saçlar, sanki bit orduları geziniyormuş gibi değil de, sanki hareketliymiş ve nazikçe bir şeyler arıyormuş gibi, belli belirsiz hareket ediyor gibiydi. Hayır, hayır, hayır. Saç da değildi.

Bu tuhaf kişinin en korkutucu özelliği, insanı dehşet içinde dondurabilecek yanı, Bobby'nin gözünden kaçmıştı; ta ki dev kitabı kapatıp yan masaya koyana ve dikkatini ziyaretçisine verene kadar. Böyle bir görüntünün

Judyface ve sayısız filmde yollarını kesen diğerkorkunç katillerinkine benzer olmasa da derin ve titreşimli bir sese sahip olmasını bekliyordu ve Bobby'nin beklediğı de gerçekten buydu. Bunun yerine, devin bir yarışma programı sunucusunun iyi eğitilmiş, canlı sesine sahip olduğı ortaya çıktı. "Merhaba genç adam, Robert Shamrock, Bobby, arkadaşların için Bobby the Sham."

Şaşırır Bobby, "Adımı biliyorsun," dedi.

Hâlâ koltukta oturan ama avını yakalamak için vücudunun on katı uzunluğunda sıçramaya hazırlanan bir tarantula kadar gergin olan kitapsever, "Bu gözlemin için ödöl kazanamayacaksın Bob, Rob, Robbie, Roberto," dedi.

Devin sesi canlı olmasına rağmen, sözlerinde alaycı bir hava vardı ve şeytani gözleri nefretle buğulanıyordu.

Bobby'nin dehşeti azalmadı. Yabancıliğıın ta kendisi olan buruk ama organik bir kokunun farkına vardı. "Sen benim adımı biliyorsun, ama ben seninkini bilmiyorum."

"Hornfly. Wayne Louis Hornfly."

REBECCA O ANI PAYLAŖIYOR

Saat 7:10'da, Bobby 210 numaralı odada hatırladığı bir anıyla sarsılırken, Rebecca giyinmiş ve Spencer'la birlikte 7:30'da kahvaltı için Spreading Oaks Lokantası'nda buluşmaya hazırды. Peruk takmamış, şeffaf camlı gözlük takmamış ya da başka bir kılık değıştirmemişti. Bir önceki gün olduğu gibi kılık değıştirmek istese bile, takma bir burun, yapıştırmaya bir yara izi ya da bir dizi diş bile getirmemişti.

Beverly Hills'te kendisine genellikle silahlı korumalar sağlayan güvenlik şirketini aramayı düşünmedi, oysa güvenilir ve ölümcül derecede ciddi iki eski deniz piyadesi gün bitmeden yanında olabilirdi. Maple Grove'da, psikopat bir hayranı tarafından saldırıya uğramak en son endişeleneceğı şeydi. Her neyse, lisanslı korumaların kilise bodrumlarına girmek ve pencere kenarlarına görünüşte ölü bedenler saklamak gibi faaliyetlere katılmasını bekleyemezdi.

Ayrıca, ne Bobby ne de Spencer "Kaya" lakabını hak edecek türden tipler olmasalar da, tıpkı onun onlar için yapacağı gibi, onlar da onun için hayatlarını tehlikeye atarlardı. Bu konuda en ufak bir şüphesi yoktu. Ernie ile birlikte, herhangi birinin tanıdığı ilk gerçek aileydi onlar ve aslında, çocukların değerini düşürmeye ve aileleri geçersiz kılmaya kararlı görünen bu kültürde herhangi birinin sahip olduğu tek aile olarak kaldılar.

Kahvaltı için arkadaşlarına katılmadan önce zaman geçirmek için bir paket ıslak mendil açtı. Onlarla ve bir el havlusuyla, dolabın aynalı sürgülü kapılarını temizlemeye başladı; bu kapılar onu rahatsız eden bir maddeyle lekelenmişti. Bir motel odasında önceki sakinlerin neler yapmış olabileceğini asla bilemezsiniz.

Bobby'nin 210 numaralı odada hafızasını yeniden kazandığı anda Rebecca da aynı şekilde sarsıldı. Islak mendil ve havlu elinden düştü ve geriye doğru sendeleyerek daha önce yaptığı yatağın kenarına oturdu. On dört yaşında oldukları o olaylı gecede papaz evine gitmemiş olmasına rağmen, Bobby'nin Wayne Louis Hornfly'la karşılaşmasını sanki kendisi tanık olmuş gibi hatırlıyordu.

Bu, onun ve Bobby'nin psişik olarak birbirlerine bağlı olduklarını düşündürüyordu, ki öyleydiler, ancak açıklama daha karmaşıktı ve daha sonra ortaya çıkacaktı. Rebecca, zekasına ve dünyanın nasıl işlediğine dair kurnaz farkındalığına ve sıkı bir kurgu okuru olmasına rağmen, bu bağlantının aynı zamanda bir bölümü ikiye bölmek gibi uygun bir etkiye sahip olduğunu bilemezdi, her biri modern okuyucular için aksi durumda olacağından daha tolere edilebilir uzunlukta idi.

İşte Bobby Shamrock, papaz ikinci katındaki kütüphanenin sadece bir adım ötesinde, korkudan felç olmuş bir halde duruyordu, ama aynı zamanda meraktan da felç olduğu varsayılabilirdi, ki bu çok güçlü bir arzudur, yas tutan kedilerin pek çok neslinin tanıklık edebileceği gibi.

"Hornfly. Wayne Louis Hornfly," dedi koltuktaki pis dev. "Bu bizim bu tezahürümüze verdiğimiz isim."

"Adımı nereden biliyorsun?" Bobby sordu.

"Maple Grove'daki herkesin ismini biliyoruz. Kasabaya yerleşildiğinden beri, siz barbarlar Noel'de meşe ağaçlarını cesetlerle süslemeden önce burada yaşayan her vatandaşın adını biliyoruz."

Bobby artık korkunun kendisine dayattığı felci kırabileceğinden emindi ama *sadece bilmek* zorundaydı, Maple Grove'un gerçeğini, karşısındaki bu yaratığın doğasını ve tüm bunların ne anlama geldiğini bilmek zorundaydı. "Biz mi?" dedi.

Hornfly, "Ne?" dedi. "Biz

mi?" Bobby tekrarladı.

Hornfly nefret dolu ama şaşkın görünüyordu. "Biz

mi?" "Ben' yerine 'biz' dedin. 'Biz' kim?"

Nefret ve şaşkınlıktan sinsi bir bakış ortaya çıktı. "Bunu bilmek bize, öğrenmek de size düşer. Ve siz öğrendiğinizde, türünüz için çok geç olacak."

"Benim türüm mü?"

"Az önce söylememiş miydik?"

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"İnsanlıktan, insanoğlundan, sizin iğrenç türünüzden başka neyi kast edebiliriz ki?"

"Ve sen insan değil misin?"

Hornfly başını eğdi. "Aptal mısın sen? İnsana benziyor muyuz?"

"Evet. Sayılır. Az ya da çok. Olmadığından daha fazla."

Dev genişçe gülümsedi. Gülümsemesi kendisinden yayılan nefretin yoğunluğunu hiçbir şekilde azaltmıyordu, çünkü bu kendinden memnun ve kibirli bir gülümsemeydi. "Olduğumuzdan daha fazla insan gibi görünmeyi seçebiliriz, ama fazla insan gibi görünme düşüncesi bizi tiksindiriyor."

"Eğer insan değilsen, nesen sen?"

Hornfly ayaklarını tabureden çekti ve daha dik oturdu, her ne ise o olmaktan gurur duyuyor gibiydi. "Bilmek istemez misin?"

"Evet. Bu yüzden sordum. Başka bir gezegenden misin?"

"Bu tam bir klişe. Hayır, biz başka bir gezegenden değiliz. gezegen."

"Yalan söylüyor olabilirsin."

"Bundan bizim çıkarımız ne olacak?" Hornfly sandalyesinde öne doğru eğildi ve Bobby'yi işaret etti. "Sizin türünüzün ne biliyor musunuz? Her zaman kolay cevaplara yöneliyorsunuz. Uzaylılar, zombiler, devasa maymunlar, devasa sürüngenler, devasa böcekler, sahtekâr açgözlü işadamları. Filmlerinizi berbat çünkü her şeyde olduğu gibi sanatta da kolay cevaplara yöneliyorsunuz. Dünya üzerindeki yaşam sizin türünüzün hayal edebileceğinden çok daha karmaşık."

"Bu haksızlık," dedi Bobby. "Hayal gücümüz çok geniş." "ağzına dikkat et, çocuk. Biz aciziz adaletsizlik. Bizde sizin türünüzün kusurları yok."

"Kendinizi çok , değil mi?"

Hornfly'ın gözleri kısıldı. "Bu sadece bizim gerçeğimiz."

"Pozisyonunuz bu, değil mi?"

"Konumumuz mu? Yakında o kadar insan gibi görünerek kendimizden iğreneceğiz ki aranızda olduğumuzu anlamayacaksınız. Sonra da türünüzün her bir ferdiyi yok edeceğimiz Eğlence Günü gelecek."

"Hepimizi bir günde öldürebilir misin?"

Hornfly biraz üzgün görünüyordu. "Sekiz ya da on ay, belki de bir buçuk yıl kadar sürecek."

"O zaman neden 'Eğlence Günü' diyorsunuz?"

"Kulağa 'Eğlenceli Bir Buçuk Yıl'dan daha ilham verici geliyor. Bunu o kadar çok istiyoruz ki, yirmi dört saat içinde gerçekleşeceğini düşünmemiz gerekiyor."

"Kilisenin bodrumundaki o şeyler neydi?" "Üretim hataları."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Üretimde kaç tane garip hata yapıyorsunuz? Bu da ne demek oluyor? Eğlence Günü aslında bir buçuk yıl, yarım insanlar 'imalatta hatalar'. Hiç mantıklı değilsin. Hepsi aptalca konuşmalar."

Hornfly'ın kıpırdayan saçları diken diken oldu ve yüzünde büyük bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Biz Alfa'dan daha zekiyiz. Beta akıllıdır. Alfa aptaldır. Onlar

üçüncü kattaki insanlara saçma sapan şeyler yapıyorlar. Saçma sapan şeyler!"

Bobby tavana baktı. "Üçüncü kat yok." "Burada olmaz, seni aptal, aptal çocuk. Üçüncü kat değil

Burada. Sıkıcı ve yaşamak için fazla aptalsın. Üçüncü katta komada olsaydın, o küçücük beyninden işe yarar hiçbir şey alamazlardı. Şu anda, tam burada, Wayne Louis Hornfly seni başparmağımızla işaret parmağımız arasında olgun bir üzüm gibi ezebilir. Ya da üzerine çullanıp seni içten dışa yok edebilir. Ama o zaman bir çocuğun kayboluşunun açıklanması gerekirdi. Türünüzü hiçbir şey bir çocuğun kaybolması kadar tedirgin edemez."

Bobby geri dönüp kaçma zamanının geldiğini sezmişti ama merak o kadar güçlü bir arzuydu ki yerinde durdu. İnsan beyninin yirmili yaşların başına kadar tam olarak gelişmediğini ve on dört yaşındaki bir çocuğun insan hayatının kırılğanlığını tam olarak kavrayamadığını da göz önünde bulundurmalıyız.

Bobby dedi ki, "Peki ya Papaz Larry? Senin ne olduğunu biliyor olmalı. Neden burada olmana izin veriyor? Neden seninle ilgileniyor?"

"Halkınız arasında tüm insanlıktan nefret edenler olduğunun farkındasınızdır. O da onlardan biri. Gezegeni insan vebasından kurtarmak istiyor. Tamam şimdi Bobby, Bob, Roberto-evinize gidip yatmanız ve güzel bir rüya görmeniz gerekiyor."

Bobby masanın üzerindeki kitabı gösterdi. "Ne okuyordun?"

Wayne Louis Hornfly, yeşil dişlerle dolu geniş bir gülümsemeye ziyaretçisini selamlayarak, mor bir dille dudaklarını yalayarak, "Kan, acı, kargaşa, zulüm, cinayet ve toplu ölüm hakkında okuyorduk. Sizin türünüz diğer tüm yönlerden ne kadar işe yaramaz olsa da, kan, acı, kargaşa, zulüm, cinayet ve toplu ölüm hikayeleri yazdığınızda, derinden etkileyen ve ilham veren heyecan verici anlatılar yaratıyorsunuz."

Hornfly koltuktan kalktı. Dikleşerek odanın daha küçük görünmesini sağladı. Yükseldi, büyüdü, parladı.

Bobby bir adım geri çekildi.

"Ah," dedi Hornfly, "nasıl da isterdik sana saldırmayı ve sen bizi varın yoğunumuzla besleyene kadar ipliklerimizi her organına, beynine, iplik ve keçelerimize yaymayı."

Bobby, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, döndü ve koşmaya başladı.

208 numaralı odada Rebecca, kendisine ait olmayan, Bobby'nin kendisiyle psişik olarak paylaştığı, örneğin Hemingway ya da Faulkner'ın romanlarında rastlayamayacağınız bir kavram olan anının etkisiyle yatağından fırladı. Bu, çoğu insanı korkutacak bir deneyimdi, ancak şimdiye kadar yaşadığı hayattan sonra Rebecca kolay kolay korkmazdı.

Ancak Wayne Louis Hornfly ile karşılaşması ona bir aydınlanma anı getirmişti. Maple Grove'a döndüğünden beri, Kaliforniya'da geçirdiği on yedi yıl boyunca olduğundan daha sık bir konuda aydınlanmıştı. Eğlence sektöründe aydınlanma ancak bir gurunun ya da keyif verici ilaçların, kişisel bir antrenörün ya da Burning Man festivaline katılmanın yardımıyla gerçekleşirdi ve o bunlardan kaçınırdı. Bu durumda, birdenbire temizlik takıntısının köklerinin ergenlik çağına, belki de gizemli, pis Hornfly ve onun gibilerle karşılaşmasına ya da belki de hayatının geri kalanında psikolojisini etkileyecek kadar kokuşmuş ve iğrenç büyük miktarda pisliği içeren travmatik bir olaya dayandığını fark etti.

Telefonu ona "Bobby ve Spencer ile kahvaltı beş dakika içinde" diye hatırlattı.

7:10'a geri dön ve 212 numaralı odaya geç.

Pencerenin yanındaki masada Spencer Truedove şapkası üzerinde çalışıyordu. Siyah keçe tüyleri çektiği ve bazen kuşların hedefi olduğu için, fermuarlı bir deri çanta içinde küçük bir temizlik setiyle seyahat ediyordu. Şapkanın mükemmel olması gerekiyordu, çünkü şapka bir başlıktan çok daha fazlasıydı. Apple Inc. şirketinin logosu nasıl ısırılmış bir elma ise, şapka da markasının logosuydu. *America Art* dergisi Spencer'ın çalışmaları hakkında uzun ve övgü dolu bir makale yayınladığında, adetleri olduğu üzere kapakta resimlerinden birine yer vermemiş, onun yerine domuz şapkasının bir fotoğrafını kullanmışlardı.

Ancak şapka sadece bir logo değildi. Şapka onun için bundan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Şapkasına kimsenin bilemeyeceği kadar bağlıydı. Şapkayı *seviyordu*. Neden sevmesin ki? Başarılı kariyeri onun önemli biri olduğunu kanıtlıyordu ama şapkası ve kıyafetinin geri kalanı, kimsenin onun silik bir kişiliğe sahip olduğunu söylemesini zorlaştırıyordu. Annesi ve babası onu terk etmeden önce bile ona çok az ilgi göstermişlerdi. Dokuz yaşındayken, babasının aynı zamanda içki arkadaşı olan bir komşusuyla konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Babası şöyle demiş: "Bence bu çocuk Mars'tan gelmiş. Annesinin büyük bir kişiliği var -herkes öyle söylüyor- ve eminim ki ben de kendimce renkliyim, ama Spencer soyulmuş bir şalgam kadar renkli. Duvarların arasında kayboluyor. Bizimle yaşadığını unuttuğum üç ya da dört gün oluyor." Eğer bu doğruysa, o günler geride kalmıştı. Hem dışarıda hem de içeride her zaman domuz şapkası takan, yemek yerken ya da sevişirken şapkasını bir adamın eksantrik olduğunu herkes kabul etmek zorundaydı. Eksantriklik belki de

kişiliğın birincil ölçüsüdür. Eksantrik insanlar Tanrı tarafından fark edilirdi. Duvarların arasında kaybolmazlardı. Sıradan insanların şapkalarının fotoğrafları ulusal bir derginin kapağında yer almaz. Spencer'ın ünlü şapkası onun için multimilyoner olmaktan daha az önemli değildi.

Şapkayı eski ihtişamına kavuşturmayı henüz bitirmişti ama Bobby ve Rebecca'nın paylaştığı hatıra Spencer'ın da hatırası haline geldiğinde şapkayı henüz başına takmamıştı. Bu gelişmenin dezavantajı korku ve ihlal duygusuydu; zihni işgal edilmişti. İyi tarafı ise bu paylaşımın sağladığı kolaylıktı; Bobby'nin bir sonraki kahvaltılarında arkadaşlarına Wayne Louis Hornfly'la ilgili her şeyi anlatmasına gerek kalmayacak, bu da onların pür dikkat dinlerken yemeklerinin soğumasına neden olacaktı.

Geçmişin görüntüsü kaybolduğunda, Spencer masadan kalkıp şapkasını taktı ve dolabın aynalı kapılarında kendini şapkasını düzeltti. Spencer 212 numaralı odanın kapısını açtı ve Bobby'nin 210 numaralı odadan, Rebecca'nın da 208 numaralı odadan çıkmasıyla aynı anda motelin ikinci katındaki gezinti yoluna adım attı. Sanki koreografisi yapılmış bir sekansa girmişlerdi ve şimdi bando çalacak, dans edip şarkı söyleyerek lokantaya doğru ilerleyeceklerdi. Sadece yürüdüler.

UÇURUMDA KAHVALTI

Spreading Oaks Lokantası sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı. Her yüzey temizdi, Rebecca'nın standartlarına göre değilse bile, kesinlikle müşterilerin yüzde 99'unun standartlarına göre - bu konuda hata yapmayın - kendileri temizdi. Amigoların birinde oturduğu kabinlere ek olarak, krom ayaklı masa ve sandalyeler, üreticilerin masa ve sandalyelerin nasıl yapılması gerektiğini bildiği bir on yıldan kalmaydı; sanki üzerlerinden bir tankla geçebilirmişsiniz ve sadece tankın onarılması gerekecekmiş gibi görünüyorlardı.

Yalnız müşteriler için tabureler sağlayan uzun tezgahta, ev yapımı kekler ve turtalar kaideler üzerinde, cam kapakların altında, sanki kutsal nesnelermiş gibi duruyordu. Hava, demlenen kahvenin ve ağız sulandıran aromaların karışımıyla kokuyordu.

Bobby Maple Grove'a geri dönmek istemiyordu ama Ernie için eve dönmesi , burada bir yetişkin olarak bulunmak bir ergen olarak bulunmaktan daha iyiydi. Eskiden olsa bu lokantada asla yemek yemezdi çünkü burada yemek yiyen iki öğretmen -futbol koçu ve atölye öğretmeni- ineklere karşı en az kalabalığın bir parçası olan çocuklar kadar alaycı olabiliyordu. Büyümüş olmak güzeldi.

Spencer, "Buranın resmini yapmak isterdim," diyor, "zamansızlık duygusunu yakalamak isterdim."

"Sen neden yapmıyorsun?" Bobby sordu.

"Şey, sadece bir füğ hali beni ele geçirdiğinde resim yapabiliyorum, o da sadece atölyemdeyken. Ve unutmuş olabilirsin ama ben hiçbir halt çizemem."

"Kendine bu kadar yüklenme tatlım," dedi Rebecca masayı ıslak mendille parlatırken.

Flo adında bir garson siparişlerini aldı ve kahvaltı ettiler (her zaman açlıktan ölüyormuş gibi yiyen ama bir gram bile kilo almayan Bobby için teknik olarak ikinci kahvaltı). Yemek hakkında söylenmesi gereken tek şey çok lezzetli olduğu, yağ ve şekeri çok çeşitli şekillerde sağladığıdır.

"Muhtemelen başka bir gezegenden gelmediği konusunda yalan söylüyordu," dedi Spencer, kurtarılan anının diğer yönleri üzerinde yüksek sesle düşündüklerinde.

"Sanmıyorum," dedi Bobby. "Bir şeyler gizliyordu ama yalancı gibi görünmüyordu. Doğrudan göz teması kuruyordu ve söyledikleri tutarlı görünüyordu. Adamın çok dünyevi bir havası vardı. Ayrıca, başka bir galaksiden gelen bir ziyaretçinin Wayne Louis Hornfly gibi bir ismi olmazdı."

Rebecca boş tabağındaki yumurta sarısını temizlemek için ıslak mendil kullanırken, "Seri katillere benziyor," dedi. "Genellikle belli bir ritmi olan üç isimleri olur. Judyface'in gerçek adı John Willard Ironfork'tu."

"Evet," dedi Bobby. "Dünya dışı bir varlığın adı Baldar, Klaatu ya da Yoda gibi bir şey olmaz mıydı?"

"Belki de," diye önerdi Spencer, "Dünya tarzı bir seri katil olmak isteyen bir uzaylıdır."

Bobby başını salladı. "Herhangi bir insan olmak istemiyor. Unutmayın, o insanlıktan gerçekten ama gerçekten nefret ediyor."

Spencer bunu teorisinin doğrulanması olarak algıladı. "İşte böyle. Seri katil olmak ve olabildiğince çok insanımızı öldürmek için insan kılığına giriyor."

"Bu sana da çok karmaşık gelmiyor mu?" Rebecca kullandığı çatal bıçak takımını parlatırken sordu. "Söylediklerinin ayrıntılarına odaklanın. Kim ya da ne

Alfa ve Beta mı? Alfa'nın County Memorial'ın üçüncü katında ne işi var? Eskiden bunu hiç araştırmış mıydık? Baktığımızı sanmıyorum."

"Neye bakacağız?" Spencer sordu. "Alfa, Beta, üçüncü kat. İncelenecek bir şey yok. Hiçbir ayrıntı yok."

Bobby dostlarına karşı asla sabırsızlanmazdı. Bunca yıldan sonra bile onu sinirlendiren tek şey insanlığın geri kalanıydı. Şefkatle, "Tamam, tamam. Dinleyin çocuklar, bize ne yapacağımızı söyleyecek başka bir kurtarılmış anı bekleyemeyiz. Hepimiz ne yapmamız gerektiğini biliyoruz."

"Papaz Larry'yi ziyaret et," dedi Spencer, "ve onu sorguya çek."

Rebecca elindeki ıslak mendil paketini kaldırarak, "Bana uyar," dedi. En azından Bobby'ye daha az takıntılı görünmeye başlamıştı, çünkü Flo tabakları alıp masayı tekrar silmesine izin verene kadar masada kalmak istemiyordu. "Ama rahibi desteklemeden önce Ernie'yi kontrol etmemiz gerektiğini düşünüyorum. On iki saatten fazladır o pencere kenarındaki koltukta oturuyor."

"O iyi. Ya uyutuluyor ya da öldü," dedi Bobby. Daha önce de belirtildiği gibi, amigolar arasında en az duygusal olan oydu, ancak yine de iyi ve şefkatli bir insan olduğu anlaşılmalıdır.

Flo'ya yüzde 50 bahşış bıraktılar çünkü o, anneleri olmasını isteyecekleri türden bir kadındı, ön taraftaki kasada kahvaltı için ödeme yaptılar ve dışarı çıkıp bir tür cehenneme adım attılar.

EDEBİYAT NEDİR?

Güneş doğuda altın bir küreydi, gökyüzü masmaviydi ve tatlı temiz hava güzel bir gün vaat ediyor gibiydi ama bir anda bu vaadin yalan olduğu ortaya çıktı.

Britta Hernishen, beline kadar uzanan pelerini, bir santim topuklu siyah ayakkabıları ve siyah bantlı bordo cloche şapkasıyla son derece özenle dikilmiş siyah bir takım elbise içinde, amigolar lokantadan çıkarken lokantaya yaklaşıyordu.

Spencer, hangi işi yaptığını Britta'nın profesör gibi görüldüğünü düşünürdünüz diye düşündü. Ama onun ne iş yaptığını bilmiyorsanız, günümüz Nazilerini yargılayan ve yeterince Nazi olmadıkları için onları ölüme mahkûm eden çok gizli bir mahkemenin başyargıcı olduğunu düşünürdünüz.

Amigolar bir kurdun ortaya çıkmasıyla tavşanlar gibi donup kaldılar ve Britta, "Kendime nerede oda tutmuş olabileceğinizi sordum ve tabii ki burası gibi bir yerde olacaktı," dedi.

" nesi var böyle?" Rebecca sordu.

Britta'nın burun delikleri alevlendi. "Sorma ihtiyacı duymanın senin hakkında ne söylediğini anlamıyor musun?"

"Burası güzel bir yer," dedi Spencer. "Bir zamanlar Aldous Blomhoff bile hem enstitünün müdürü hem de kasabanın belediye başkanıyken burada yemek yedi."

"Bu senin düşüncen mi genç adam? Dünkü telefon konuşmamızdan sonra bile Aldous Blomhoff'un himayesinin bir tür tavsiye olduğu yanılısamasına kapılıyor musunuz?"

Mecazi anlamda giyotine doğru adım atan Bobby, "Temiz, rahat ve sessiz," dedi.

"Pozisyonunuz bu mu Bay Sham?" "Shamrock."

"Pozisyonunuz bu mu?" diye sordu. "Evet, bunun arkasındayım."

"Hepiniz aynı tipsiniz," dedi Britta, "ama bu konuda bir şey yapamam. Ernest'e ne yaptın?"

"Bitti mi?" Rebecca sordu. "Vedalaştık. Sonra da öldü."

"Bir de kendine aktris diyorsun."

"Ben bir oyuncuyum," diye ısrar etti Rebecca, ama Spencer'ın beklediğinden daha yumuşak bir sesle.

"Britta, "Bu kararı tarihin vermesine izin memnunum," dedi.

"Çok cömertsiniz," dedi Rebecca.

"Bu benim doğamda var." Kaşlarını çatarak Spencer'a döndü. "Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey söylemedim. Ben bir şey söylemedim." "O zaman bu bir düşünceydi, değil mi?"

Spencer, "Hiçbir şey düşünmüyordum," derken biraz titriyordu.

"Sizin durumunuzda, bu belki de inandırıcı bir savunma olabilir." "Teşekkür ederim."

"Hastaların mahremiyeti açısından, yattıkları hastane kanatlarında güvenlik kamerası bulunmadığını bildiğinize şüphe yok."

Spencer bunu bilmiyordu, arkadaşları da bilmiyordu ve Bobby rahatlayarak gülümsemek gibi bir hata yaptı.

Çevresel görüş alanındaki gülümsemeyi fark eden Britta, Bobby'ye doğru döndü. "Eğleniyorsunuz Bay Sham."

"Hayır, hanımefendi."

"Cesaretle inkar mı ?"

"Bu sadece benim yüzüm. Bana oyun oynuyor."

Britta Hernishen uzun ve sessiz bir süre dikkatle ona baktıktan sonra, "Ancak lobide ve otoparkta kameralar var," dedi.

Hiçbiri bir şey söylemeye cesaret edemedi ve Spencer da düşünmemek için çaba sarf etti.

"Tekerlekli sandalyedeki bir kişiyi iterken görüldünüz. Güneş gözlüğü ve Bay Truman'ın şapkasını takıyordu-"

"Truedove," dedi Spencer.

"'Gerçek aşk' mı? Bu kelimelerin tartışmamızla ne ilgisi var?"

"*Truedove*. Bu benim adım. Sadece seni düzeltiyordum," dedi Spencer. "Düzeltilmek" kelimesini söylerken bile kendisini böylesine tehlikeli bir duruma soktuğu için derin bir pişmanlık duyuyordu.

Britta ona sanki bir köpeğin kaldırırma bıraktığı bir şeymiş gibi baktı. "Anlıyorum. O zaman sorabilir miyim, anneniz sizi büyüklerinizin sözünü kesmenin kabul edilebilir olduğuna inanarak mı yetiştirdi?"

"Annem kendini bulmak için beni terk etti. Şimdi New Orleans'ta Constanina de Fornay adıyla yaşıyor, geçmiş yaşamında olduğu kişi bu. Ondan hiç haber alamıyorum, muhtemelen Constanina'nın hiç çocuğu olmadığı ve bir oğulla nasıl ilişki kuracağını bilmediği için."

"Ne kadar ilginç. Sizin de bir parçası olduğunuz ortamdan kaçmak için neden bu kadar çaba sarf ettiğini hiç merak ettiniz mi Bay Truman?"

"Bunu çok düşündüm."

"Sizi tanıdığım kadarıyla, tüm bu düşüncelerin sizi herhangi bir sonuca götürmediğini varsayıyorum. Söylediklerime devam edebilir miyim? Bu sizin de onaylayacağınız bir düzenleme olur mu?"

"Evet, hanımefendi."

Britta, "Tekerlekli sandalyedeki kişinin kimliği videodan tespit edilemedi, ancak sanki oldukça çökmüş gibiydi.

öldü."

"Ah, o," dedi Rebecca. "O Ralph Osmond'dı. Hasta bir arkadaşını ziyaret etmek için hastaneye gelmişti. Onu evine bıraktık."

"Ne kadar nazıksınız. Hastaneye nasıl olabileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

Spencer cevabı Bobby'ye bırakmaları gerektiğini fark etti ama ancak "Karısı onu getirdi ve aramasını beklemek için eve gitti ama korkunç bir migreni vardı" dedikten sonra.

Britta Spencer'a, Bobby yüzünün ona oyun oynadığını söylediğinde ona sessizce baktığı kadar uzun süre baktı.

Sonra da, "Bay Osmond'un karısının New Orleans'a kaçıp önceki bir enkarnasyon olarak yaşamadığından emin misiniz?" diye sordu.

Amigolar yine cam gözlü bir sessizliğe gömüldü.

Britta, "Otopark kameraları Ralph'in yardımıyla bindirildiği aracı görmüyordu" dedi.

Spencer gülümsememesi gerektiğini biliyordu.

"Yaya geçidi bekçisi olmaya bile uygun olmayan polisler, doktorların oğluma yanlış teşhis koymuş olabileceğini söylüyorlar. Hayatta olabilir ve sadece bir tür füğ durumunda dolaşıyor olabilir."

Bobby ona, "Olur böyle şeyler," diye güvence verdi.

Britta ince bakışlarıyla onu şişledi. "Bana bir kayıp vakasında kırk sekiz saat beklemem gerektiğini söylediler. Ernest kayıp olmaya devam ederse, ancak o zaman onu aramaya başlayabilirler."

"Belki Rebecca, Spencer ve ben onu aramaya gidebiliriz."

"Bunu nasıl yapacağınız konusunda beni aydınlatın Bay Sham." "Şey, bilirsiniz, kasabayı gezebiliriz, bakalım onu bir yerlerde dolaşırken bulabilirsin. Biz de onu önemsiyoruz. Bunca yolu onu görmek için geldik."

"Şehirde gezinti."

"Evet, hanımefendi."

Sanki ona daha iyi bakabilmek için çenesini kaldırdı. "Yazdığınız ve 'roman' olarak adlandırmak istediğiniz kitaplar - sanırım 'olay örgüsü' olarak o kitaplardaki olaylar da bu durum kadar olgunlaşmış. Öyle değil mi?"

"Belki de, bazı , bilmiyorum."

"Bu nedenle, sanırım bu tuhaf durumu düşünürken, bundan sözde bir roman çıkarma potansiyeli karşısında heyecanla ağzınız sulanıyor."

"Şey, yeni bir fikir beni heyecanlandırıldığında, gerçekten kölelik yapmam."

"Sanırım siz bilirsiniz. Yazılarınızın bir kısmını inceleme cesaretini sonra, sakıncası yoksa bir sorum var."

"Benim için fark etmez."

"Acele bir cevap istemiyorum. Uzaklara gitmenizi ve bu konuyu düşünebildiğiniz kadar derinlemesine düşünmenizi istiyorum. Vereceğiniz herhangi bir cevabın büyüleyici olacağına inanıyorum, ancak en açıklayıcı cevap kesinlikle keşfetmek için tüm zihninizi zorladığınız cevap olacaktır. Edebiyat nedir? Soruyu anladınız mı?"

"Edebiyatın ne olduğunu bilmek istiyorsun."

"Oh, ne olduğunu *biliyorum*. Sizin ne *düşündüğünüzü* bilmek istiyorum. Bunu çok ilginç bulurum."

Bobby, "Sana döneceğim." dedi.

"Bir şey daha var. Bu üçünüze de yöneliktir. Eğer Ernest'in cesedini - sevgili oğlum, rahmimin meyvesi - şeytani bir ayinde kullanmak ya da Hristiyan cenaze töreni yapmak için aldıysanız, ikisinden biri, hepinizi yok edeceğim."

"Evet, hanımefendi."

Her birinin gözleriyle teker teker karşılaştı. İncelenme sırası Spencer'a geldiğinde, buza ya da taşa dönüştürülmeyi bekledi ama bakışlardan kurtuldu.

Britta, "Şimdi, sizin gibiler neden birinin eğitim almak istediğini açıklanamaz bulsa da," dedi, "kolejde yaz kursları var. Bana düşen görev

O aptal genç beyinleri şu anda olduklarından daha az saçma bir hale getirin. Uyarımı unutmayın ve ona göre davranın."

Britta uzaklaşırken, gün rüzgârsız olmasına rağmen pelerini yarasa kanatları gibi parlıyordu.

Rebecca, "Ernie nasıl bu kadar iyi biri oldu?" diye sordu.

"Nezaket," dedi Bobby, "sahip olduğu en iyi silahtı."

Spencer gökyüzüne baktı. Lokantadan çıktıklarında hava açık ve güneşliydi. Britta onu ufukta kara bulutların kabarmasını bekleyecek bir ruh haline sokmuştu ama hava hâlâ açık ve güneşliydi. Uzun süre güneşli kalmayacaktı. Britta dönecekti ve döndüğünde de fırtına bulutlarının arasında, uçan maymunlar eşliğinde gelecekti.

BRADY DRIVE'DAKİ EV

Rebecca, arkadaşlarıyla birlikte pencere kenarındaki koltuğun önünde telaş ve dehşet içinde duruyordu. Ernie Hernishen kapağın altında yatmıyordu. Ne Ernie adında başka biri ne de soyadı Hernishen olan başka biri vardı. Bobby ve Spencer'ın arkadaşları için hazırladıkları battaniyelerden başka hiçbir şey yoktu o boşlukta.

Ernie ister komada, ister uyutulmuş, isterse de ölmüş olsun, onu kaybetmiş olmaları düşünülemezdi. Ancak, *düşünülemezlik imkânsızlıkla* eşanlamlı değildi. On dört saatten kısa bir süre içinde Ernie'nin kaybolduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydılar. Elbette evin içinde, yeniden canlanmış, jambonlu sandviç yapıyor ya da annesini kızdırmak için yeni bir şarkı yazıyor olabilirdi.

Britta üniversitede, genç öğrencileri psikopatlara dönüştürmekle meşgulken, birinin onları basma riski daha azdı. Yine de, binayı mümkün olduğunca çabuk aramak zorunda hissettiler.

Ayrılmış olsalardı görev daha hızlı tamamlanabilecek olmasına rağmen, birlikte kaldılar. Hiçbirinin aklından geçenleri seslendirmesine gerek yoktu: Evin bir yerlerinde Wayne Louis Hornfly ile karşılaşabilirlerdi, o olmasa bile belki daha da tedirgin edici bir varlıkla .

Ne ikinci katta ne de birinci katta kimseyi bulamayınca kiler beklemeye başladı. Bobby mutfak kullanarak ışığı önceden yaktı ve kapıyı açıp sahanlıkta yatan şeyi gördü ve "Bu saçmalık da ne?" dedi.

Köfte büyüklüğündeki kütle aslında bok değildi ve aslında dışkıdan daha iğrenç görünüyordu. Koyu kahverengi-yeşil-sarı benekli, canlı jelatin gibi titreşen, ağlayan yaralar gibi görünen şey, bazı çiçeklerin ortasındaki ercik başlı pistilleri anımsatan iki inç uzunluğunda soluk titreyen dallardan oluşan düzensiz bir desene sahipti, ancak (açık olalım) ne tatlı kokuyordu ne de geleneksel olarak çiçekler gibi göze hoş geliyordu.

Rebecca ve Spencer, Bobby'yi tiksindiren şeyin ne olduğuna bakmak için onunla birlikte kapı aralığına doluştular. Onlar da en az amigoları kadar iğrenmiş, şaşırmış ve korkmuşlardı.

"Hareket ediyor," dedi Spencer. "Hareket etmiyor mu?" Rebecca, "Bir salyangoz kadar yavaş." dedi.

"Yani canlı mı?" Spencer sordu.

Bobby, "Eğer hayat buysa, bildiğimiz hayat değil," dedi.

"Tanrı aşkına bu da ne?" Spencer bir sesle sordu Korkudan titriyordu.

Rebecca "Tanrı'nın bununla bir ilgisi yok" dedi. Spencer dedi ki, "Ne istiyor, nereye gidiyor, Bu ne anlama geliyor?"

Bobby, "Bunlar hepimizin varoluşumuzla ilgili aynı sorular değil mi?" diye karşılık verdi.

Rebecca onun ne demek istediğini anladı. "Belki de bildiğimiz hayat *budur*, bir bakıma."

"Biz Yapma. kesinlikle zorunda arama ve kiler," dedi Spencer.

Rebecca, "Evet, ," diye karşı çıktı.

Bobby, "Ernie için. Ernie'yi bulmak için."

"Belki de orada olmayacaktır," dedi Spencer. Bobby,

"Aşağıda olacak," dedi.

Rebecca, "Bir şey onu oraya *götürdü*." dedi.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Spencer sordu.

Rebecca, "*Shriek Hard, Shriek Harder*"'dan sonra bana gönderilen ve geri çevrilen her senaryoda buna benzer bir sahne vardı" dedi.

Bobby, "Spencer, bu da ne?" dedi.

"Bir silah. Bir . Tezgahın üzerindeydi." Rebecca, "Ciddi misin?" dedi.

"Hey, bizim silahımız yok. En azından bu da *bir şeydir*," dedi Spencer savunmacı *bir* tavırla.

Belki de kimin ne söylediğinin pek de önemli olmadığı kısa ifadelerden oluşan uzun bir konuşmada çok sayıda diyalog etiketinin ne kadar can sıkıcı olabileceği konusunda daha önce ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Bu dikkat dağınıklığının devam etmesine izin verilemez ve bundan böyle etiketleri en aza indirmek için çaba gösterilecektir.

İçindeki Heather Ashmont'u çağıran Rebecca, "Beni takip edin." dedi.

"O şeyin üzerine basma."

"Neden üzerine basayım ki?"

"Sadece söylüyorum."

"Arkamızda olmasından hoşlanmıyorum."

"Sakin ol. Hamle yapmak için çok yavaş."

"Belki de yavaş numarası yapıyordur."

"Numara yapmıyorum. Bir tür sümüklü böcek."

"Belki kanatları vardır."

"Kanatları *gördün* mü?"

"*Bu* da ne böyle?" "Ne nedir?"

". Duvara tırmanıyor." "Başka bir tane. Daha küçük."

"Spam boyutu."

"Ne dedin?"

"Kutudan yeni çıkmış bir Spam somunu kadar büyük." "Artık Spam yemeyeceğim."

"İki adım aşağıda bir tane daha var."

"Evet, solda. Etrafından dolaşıp gidebildiğimiz kadar sağa gitsek iyi olur."

"Geri dönüp meşale alalım."

"Yeterince ışığımız var." "Hayır, hayır. Enayileri yakmak için."

"Sadece odaklan. Ernie'yi bul. Onu buradan çıkar."

Bodrumdaki ilk oda olan mekanik odada gaz ocağı, su yumuşatıcısı ve elektrik panoları bulunuyordu. Atmosferik ve ürkütücü bir odaydı ama birinin korkunç bir şekilde öldüğü türden bir oda değildi. Yine de Rebecca'ya, birinin korkunç bir şekilde öldüğü odadan *hemen önce* gelen türden bir odayı hatırlatıyordu.

Beton zeminde, merdivenlerdeki gibi titreyen sekiz madde küreciği, dünyanın sonu için yiyecek stoklanmış üç büyük kilerden birinin kapısına doğru bir sıra halinde uzanıyordu. Yaklaşık iki kiloluk bir tofu kabı büyüklüğündeki en büyük kütle, alayın başında zahmetli bir şekilde sürünüyordu. Arkasında hac yolculuğu yapıyor gibi görünenler çoğunlukla liderin üçte biri ya da yarısı kadardı, ancak birkaçı damlacıklardan daha fazla değildi.

Rebecca, öncekilere kıyasla küçük de olsa bir başka aydınlanma anında, "Bunlar deri değiştiriyor," dedi ve durdu.

"Molts?" Bobby onun arkasında dururken sordu. "Tüy dökümü nedir?"

"Buradan her ne geçtiyse deri değiştiriyordu. Bu şey hareket ettikçe dökülüyordu."

Spencer oklavayı kaldırdı. Belli ki, sanatçıların dünyayı anlamlandığı imge dizilerinden biri zihninden geçmiş ve görsel çağrışımlarla onu bir sonuca götürmüştü. "Yani bu şey büyük."

Rebecca, "Üzerinden düşen parçalardan daha büyük ama çok da büyük değil," dedi.

"Oh, çok büyük olacak, tamam. Devasa olacak. Devasa. Kendimizi kandırmayalım."

Bobby de Spencer'la aynı fikirdeydi. "Ernie'yi pencere kenarından kaldırıp taşıyacak kadar büyük bir şeydi."

aşağıya."

"İçimde bir déjà vu hissi var," dedi Rebecca. "Sanki daha önce de böyle durumlarla karşılaşmışız gibi. Bunun gibi sürünen şeylerle."

Üç amigo, sürünerek gelen kurtçuklar alayının sonunda durmuş, hiç şüphesiz içinden çıktıkları ana kütle tarafından emilmek niyetiyle bu aşağılık varlıkların ilerlediği kapalı kapıya bakıyorlardı. Eğer kurtçuklar annelerini arayan kayıp yavru köpekler olsalardı, bu hassas ve dokunaklı bir an olabilirdi, ancak onlar yavru köpek değildi ve bu sahne tuhaf, rahatsız edici ve biraz da mide bulandırıcıydı.

Üç Armageddon deposunu göz önünde bulunduran Rebecca, Ernie'nin küflerin süründüğü ortadaki kapının arkasında değil de soldaki çelik kapının ya da sağdaki çelik kapının arkasında olabileceğini düşündü. Ancak ne hikâyeler ne de gerçek dünya bu şekilde işliyordu ve her zaman açmaktan en çok korktuğunuz kapıyı açmak zorundaydınız.

"Hadi yapalım," dedi, dayanılmaz derecede yavaş tüy dökücülerin etrafından dolaşp kapıya doğru adım atarak.

Spencer sadece kapıyı çalıp ne olduğunu görmelerini önerdi.

Rebecca, Heather Ashmont olarak yaşadığı deneyimlerden, kapının ardındaki odada iri bir canavar bekliyorsa, bir davetiye çıkararak ya da "*Burada bizden başka kimse yok, tavuklar*" diyerek kendini erkenden göstermeyeceğini biliyordu. Bu nedenle, arkadaşının önerisi hakkında yorum yaparak onu utandırmadı. Kapı kolunu kavradı ve derin bir nefes alarak kapıyı açtı.

Işıklar otomatik olarak yandı. Rebecca eşikten adımını attı.

Ernie, tavandaki havalandırma ızgarasının altında, masa yüksekliğindeki çekmeceli adanın kasap tezgahında yüzüstü yatıyordu. Yüzünde hâlâ alılık ve Rebecca'nın onu daha iyi göstermek için sürdüğü hafif ruj izleri vardı.

Hastaneden çıkarılmadan önce ölmüştü. Şapkası ve güneş gözlüğü olmadan kimseyi kandıramazdı; katafalktaki bir cesede benziyordu. Nefes almıyordu. Rebecca kolunu kaldırıp ileri geri salladı ve kol serbestçe hareket etti; ölüm katılığı olması gerektiği gibi yerleşmemişti. Şimdiye kadar, eğer ölmüş olsaydı, ondan hoş olmayan bir koku yayılması gerekirdi, ama hiç kokusu yoktu. Ölmemişti. Ancak bileğini tutup nabzını yokladığında nabız bulamadı.

Ortadaki ada ile beş galonluk kurutulmuş yiyecek kutularının raflandığı duvarlar arasında hiçbir canavar irileşmemişti. Ernie'yi pencere kenarındaki koltuktan kaldırıp bu odaya getiren grotesk yaratık her neyse, kendisinden beklenen görevi yerine getirmiş ve ana kütesine kavuşmayı böylesine dokunaklı bir şekilde arzulayan titrek tüyleri hiç düşünmeden yoluna devam etmişti. İşlevsiz insan ailelerindeki çocuklar için olduğu gibi, canavarların sıyrılmış yavruları için de öyle görünüyordu.

"Ernie'yi buradan çıkaralım," dedi Rebecca, "bir şey onun için geri gelmeden önce."

Kaydılar ve Ernie'yi oturur pozisyona getirdiler, bacakları kasap bloğunun kenarından sarkıyordu.

Bobby, "Ben hallederim," dedi ve arkadaşını itfaiyeci kucağına çekti.

Amigolar mekanik odaya döndüklerinde, deri değiştirenler soldaki kapıya doğru yönelmişti. Belki arkasında bir şey , belki de yeniden bir araya gelme arzuları karşılıksız kalacaktı. Meltlerin arayışına dramatik ve dokunaklı bir çözüm getirme potansiyeline rağmen, Rebecca bunu bekleyerek oyalanacak kadar duygusal olarak ilgili değildi.

Bobby ve yükünü takip eden Spencer aniden durdu ve dönüp kalıplara baktı. "Evet! Bunun gibi şeyler çizmiştim. Bazı eserlerimde var. Ne olduklarını hiç bilmiyorum. Kimse ne olduklarını bilmiyordu.

Onlar. Hala ne olduklarını bilmiyorum ama onları boyadım. Onları boyadım!"

Spencer ilham kaynağını keşfettiği için o kadar mutluydu ki, sürpriz bir doğum günü partisine girdiği için heyecanlanan bir çocuk gibi parlıyordu.

Rebecca, Spencer'ın sevincinin ateşini söndürmek istemiyordu ama onu acele için sırtına bir tokat attı. "Kımıl da, kımıl da, kımıl da. Kıçını kaldır Picasso."

Mahzenler, maskeli, on bir parmaklı bir psikopatın yakınlarda olabileceği ve özellikle kaynağı bilinmeyen bir balçık yaratığın şu ya da bu kapının ardında pusuya yattığını ve bunun iyi niyetli olmadığını *bildiğinizde* oyalanmak için en kötü yerler arasındaydı. Rebecca, bu kadar çok insanın, özellikle de onlardan korkmaları için propaganda yapılırken, var olmayan tehditleri görmeleri, ancak kendilerine doğru çığ gibi büyüyen gerçek bir felaketi görememeleri karşısında dehşete düşmüştü. Ama Spencer'ın, yaşadığı kötü tecrübeleri göz önünde bulundurarak, içinden çıktıkları şey her an gölgelerden fırlayıp onu yakalayabilecek, şiddetli mide asidini ona aşılatabilecek ve onu sadece saniyeler içinde kendi içinde eritebilecekken -o şeyin böyle işlediğini varsayarsak- bir mahzende kalıp deri döküntülerine bakarak oyalanmasına hayret ediyordu. Ama o burada durmuş, oyalanıyor, donup kalmıştı. Sanatçılar.

Ağır bir kapı arkalarından çelik menteşelerin gıcirtısıyla açılırken, Spencer'ın kafasına sertçe vurdu ve "Hadi, hadi!" diye bağırırdı.

Yukarıda anlatılanlar boyunca Bobby hareket etmeye devam etmişti. Bir romancının bereketli hayal gücüyle kutsanmış -ya da belki lanetlenmiş- olmasına rağmen, yüküne rağmen neredeyse merdivenlerin tepesine varacak kadar dehşete kapılmıştı.

Spencer peşinden atladı ve Rebecca da onu takip etti. Sadece engin bilgiye sahip bir fizikçinin anlayabileceği bir güç tarafından alternatif bir evrenden fırlatılmış gibi mutfığa daldılar. Rebecca kiler kapısını çarptı ve Spencer kahvaltı masasından sağlam bir sandalye kaptı ve

Rebecca, sanki bunun işe yarama ihtimali varmış gibi, kapıyı desteklemek için topuzun altına sıkıştırdı.

ERNIE'YI TEKRAR SAKLAMAK

Harriet Nelson Lane'deki ev Truedove ailesinde kalmaya devam etti. Spencer'ın babası şimdiye kadar Brinks kamyonlarını soyduğu için eyalet on bir yıl yatmıştı ve kendi deyimiyle "hapishanede" altı yılı daha vardı. Gardiyanlar onu bir kaçış girişiminde kullanmak üzere bir kalıp sabundan sahte bir silah yaparken ya da yemekhane kaşığından yaptığı bir sustalıyla bir mahkûm arkadaşını bıçaklarken yakalarsa, şartlı tahliyeye hak kazanmadan önce cezasına birkaç yıl daha eklenecekti ve haklı olarak da öyle olacaktı.

Ev, her zaman olduğu gibi, pitoresk Maple Grove'un güzel ama boğucu tekdüzeliğiyle uyumlu, dekoratif doğramaları olan hoş bir Viktorya dönemi idi. Boşanma sırasında, Spencer'ın annesi heyecan verici yeni hayatına devam etmeye o kadar hevesliydi ki, tıpkı kocasına olan tüm ilgisini kaybettiği gibi eve olan tüm ilgisini de kaybetmiş ve hisselerini teslim etmişti. Bu arada baba, Venüs Porifera ile aşırı arzularını tatmin ettiği Kutsal Erojen Vahiy Kilisesi'nin papaz evinde rahattı; Harriet Nelson Lane'deki evi satmayı düşündü. Ancak o zaman bile kendini Bonnie ve Clyde geleneğinde romantik bir figüre dönüştürmeyi hayal ediyordu ve yakalanması halinde sahip olduğu her şeyin çaldığı kişilere geri ödenmek üzere tasfiye edileceğini ve kendisini evsiz bırakacağını biliyordu. Bu yüzden oğlunun haberi olmadan mülkün tapusunu

Güzel sanatlar dünyasında hızla yükselen bir yıldız olan Spencer'a. Babasının mahkumiyetinden bu yana Spencer vergileri ödüyor ve evin bakımı için bir hizmetli tutuyordu, ancak bunun nedeni evin kendisi için manevi bir değer taşıması değildi. Babası gidecek hiçbir yeri olmadan şartlı tahliye edilirse, yaşlı adamın oğluyla yaşamak için Chicago'ya gideceğinden ve Spencer'ın çocukluğunun her şeyin yeniden başlayacağından korkuyordu.

Bu noktada, bazıları Venüs Porifera'ya ne olduğu ve Bay Truedove'un karısı olarak neden Harriet Nelson Lane'deki konutun en azından yarısını talep etmediği sorusunu gündeme getirebilir, bu yüzden burada da ele alınabilir. Venüs ve Peder Truedove Kutsal Erojen Vahiy Kilisesi'nde bizzat Peder tarafından, çoğu çıplak olmasını tercih etse de gelinin gelinliğiyle çok güzel görüldüğü konusunda hemfikir olan 286 dejenere cemaatin huzurunda evlendirildi. Venüs dışında kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, Peder teoloji diplomasını yirmi altı dolara Tayland'da var olmayan bir üniversiteden almıştı. Lütfen anlayın, Tayland şimdi olduğu gibi o zaman da vardı, ama *üniversite* sahteydi; bir okul maskotu bile . Evlilik geçersizdi ve Venüs'ün ev üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Bu karakterde bir kadının böyle bir durumda Spencer'a sorun çıkaracağını düşünebilirsiniz, ama o öyle yapmadı. Ona nezaketle davrandı. Ne de olsa Spencer on dört yaşındayken Venüs sadece on sekiz yaşındaydı; babamın hapse girdiği yıl Spencer yirmi beş, Venüs ise yirmi dokuz yaşındaydı. Hâlâ muhteşem görünüyordu, tam bir afetti ve bir zamanlar aşırı terlemesine neden olan durum ortadan kalkmıştı. Vanuatu Cumhuriyeti'ndeki beş yıldızlı bir üniversiteden otuz bir dolara aldığı işletme yüksek lisans derecesiyle Las Vegas'a gitmiş, orada bir kumarhane patronuna iş başvurusunda bulunmuş, o da çek defterini dengede tutması için sevgili kızı yıllık 325.000 dolara işe almıştı.

Böylece, Spencer'ın Genesis SUV'unun kargo bölümünde bir battaniyenin altına gizledikleri kurtarılmış amigolarıyla Ernie'nin evinden uzaklaştıktan on beş dakika sonra, üç arkadaş Spencer'ın lise boyunca tek başına yaşadığı ve içindekilerin çoğunu harçlık için sattığı eve vardılar. Ernie'nin evinin aksine, burada garaj ve ev bitişikti ve bir bağlantı kapısı Ernie'nin görülme riski olmadan birinden diğerine transfer edilmesini sağlıyordu.

Bu önemliydi çünkü Harriet Nelson Lane'in çıkmaz sokakla biten bu son bloğunda yaşayanlar birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir mahalle oluşturuyordu. Spencer'ın çocukluğundan bu yana çok az gayrimenkul el değiştirmişti ve aradan geçen yıllara rağmen tanınacaktı. Bütün bu insanlar iki kiliseden birine gidiyordu. Çocukları aynı okullara gitmiş, bazı durumlarda birbirleriyle çıkmış ve düşündüğünüzden daha fazla durumda birbirleriyle evlenmişlerdi. Bir zamanlar birlikte tenis oynayan bu komşular şimdi rekabetçi ama kibar gruplar halinde pickleball ya da golf oynuyorlardı. Birbirlerini düzenli olarak akşam yemeğine ya da arka bahçede barbekü yapmaya davet ediyorlardı. Birlikte kart oynadılar ve bir komşuları tatile gittiğinde birbirlerinin evlerine göz kulak oldular. Birlikte güldüler, birlikte ağladılar, bir torunları dünyaya geldiğinde birlikte kutladılar. Aynı mezarlıkta bir blok arsa satın almışlardı ve öldüklerinde, kendilerinden önce ölenlerle ve kendilerinden sonra ölecek olanlarla aynı tepeye gömüldüler. Truedove'lar mahalledeki tek mesafeli insanlardı, diğerlerine kıyasla neredeyse dünya dışıydılar, yine de komşular onlardan asla vazgeçmemişti. Eğer Spencer garaja girip Genesis'in arkasındaki kapıyı indiremeseydi, eğer o ve arkadaşları total Ernie'yi garaj yolundan evin arka kapısına kadar açıkta taşımak zorunda kalsalardı, komşular

onların üzerinde. Zaten duyarsız dostlarını eve taşıdıktan sonra da paçayı kurtaramamışlardı.

Ernie'nin evinden yola çıkan Spencer, iyileşmesini beklediği söz yazarını nerede saklayacağını bulmuştu. Onu mahzene koymak bela aramak gibi görünüyordu. Tavan arası Ağustos ayında çok sıcak olacaktı. Bobby önceki evde Ernie'yi bodrumdan çıkardığı için biraz yıpranmış olduğundan, Spencer dostlarını ikinci kata taşımasına yardım ederken, Rebecca da tepede durmuş, Tanrı aşkına Ernie'yi düşürmemeleri ya da sanki hain gizli planları buymuş gibi kafasını merdiven direğine çarpmamaları için onları teşvik ediyordu.

Ernie'yi ağaçlarla çevrili sevimli bir cadde olan Harriet Nelson Lane'e bakan ahşap panelli geniş bir odaya taşındılar. Angelina burayı dikiş odasına dönüştürene kadar burası üst katta ofis ve yedek yatak odası olarak kullanılmış ve beş yıl boyunca da öyle kalmıştı. Belki de geçmiş yaşamında Fransız kraliyet ailesinin bir üyesi olduğundan şüphelenen Angelina, birdenbire dikiş dikmeyi alt sınıflara göre bir iş olarak görmeye başlamıştı. O zamandan beri burası boş bir yerdi. Görünürde mobilya olmadığı için Ernie'yi yere koydular ve Rebecca onu saklayacak bir yer olmadığı için itiraz etti. Spencer gülümseyerek boş panelli duvarlardan birini işaret etti. "Biri içeri girip burayı arasa, onun burada olduğunu asla bilemez. Katlanabilir bir yatak var."

Rebecca dehşete düşmüştü. "Ne yani, onu yatağa bağlayıp gözlerden uzak bir yerde duvara mı sıkıştırıralım? Aman Tanrım, Spencer, ya uyanırsa? Kendini nasıl çözecek? Oradan nasıl çıkar?"

"Sakin ol. Yatağı uzun zaman önce sattım." Dikey bir pervazın içine gizlenmiş bir parmak çekişini kavradı. Yaylar serbest bırakıldıklarında şakırdadı ve yatak başka bir yardıma gerek kalmadan aşağı indi.

Açığa çıkan boşluğa bakan Bobby, "Harika. Şilte olmadan alan en az iki ayak derinliğinde. Onu oraya sorunsuzca yatırabiliriz."

Rebecca belki artık dehşete düşmemişti ama yine de plana karşı direniyordu. "Ya karanlıkta uyanır ve ayağa kalkmayı başarırsa? Dikey bir tabutun içinde. Paniğe kapılır."

"Panik yapmaz. Ernie gibi değil. Her neyse, bir iki dakika sonra tam olarak nerede olduğunu bilecektir. Yatağı sattığım gün buradaydı. Aşağı taşımama ve alıcının kamyonetine koymama yardım etti."

"Bu -ne? - yirmi yıl önce miydi?"

"On sekiz. Dün gibi hatırlıyorum. Fıtık olduğumu sanmıştım ama sadece kasık kaslarım gerilmişti."

"Evet ama Ernie bunu senin kadar net hatırlamayabilir. On sekiz yıl uzun bir süre."

Bobby, "Ernie de kasık kası mı çekti? Eğer ikiniz de kasık kası çektiyseniz, bunu hatırlayabilir."

"Hayır, kasık kası çekmedi. Bence Ernie'nin kasıkları her zaman çok güçlü olmuştur. Ama dinle, ben bile olayı bu kadar net hatırlıyorsam, Ernie'nin de hatırlaması mantıklı, zira ben fügler yaşayan biriyim ve o hiç yaşamıyor."

Aslında Spencer füg gambitine başvurma'nın hiçbir anlam ifade etmediğinin farkındaydı. Bu bir mantıksızlıktı. Bu, biriyle fasulyeli mi fasulyesiz mi biberin daha iyi olduğu konusunda bir tartışmaya girmek ve aniden "*Tamam, haklı olduğundan bu kadar, o zaman sincapları nasıl açıklayacaksın?*" tartışmayı kazanmaya çalışmak gibiydi.

Belki Rebecca ve Bobby füg işine ikna oldular. Ya da belki sadece Ernie'yi bulunamayacağı bir yere koymak ve oradan defolup gitmek istiyorlardı. Durum hangisi olursa olsun, ciddi görünüyorlar, bilgece başlarını sallıyorlar ve sincaplar konusunu gündeme getirerek bir non sequitur'a diğeriyle cevap vermeye direniyorlardı. Bobby, "Kulağa hoş geliyor," dedi ve Rebecca, "Hadi şu işi halledelim," dedi.

Sonunda önemli olan tek şey Ernie'yi bir cenaze levazımatçısının bulamayacağı bir yere koymak ve mumyalamaktı.

ya da canavarların onu keşfetme ihtimalinin düşük olduğu yerlerde.

Rebecca şefkatli ama gereksiz yönlendirmelerde bulunurken, arkadaşları Ernie'yi konuşturılmış yatağın üzerinden geçirip arkasındaki boşluğa taşıdılar. Bu operasyon boyunca Spencer, ünlü bir ressamın, bir film yıldızının ve çok satan bir yazarın, balçık canavarları ve Britta Hernishen tarafından takip edilirken, görünüşe göre ölü bir adamı bir saklanma deliğinden diğerine taşıması gerektiğine hayret etti. Bu, Spencer'in bunun tesisatçıların, marangozların ve elektrikçilerin yaptığı türden bir şey olduğuna inandığı anlamına gelmiyor. Hayatını şu ya da bu zanaatla kazananları küçümseyen bir züppe değildi. Şaşkınlığının *sınıfla* hiçbir ilgisi yoktu. Kendisi ve arkadaşları işsiz, anlamlı bir kariyeri olmayan ve devletten maaş alan kişiler olsalardı da şaşkınlığı daha az olmazdı. Her şey ne kadar inanılmaz görünse de, Orta Batı'nın düzlüklerinde pitoresk bir küçük kasabada büyümüşseniz, bunun başınıza gelebilecek türden bir şey olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

Ernie derin girintide uzanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Drakula gibi güneşin beklerken, Spencer ayaklıktaki bir kolu kullanarak konsollu tabanı kaldırdı ve yatağı yukarı çekip geriye doğru savuran otomatik mekanizmayı tetikledi. Yatak duvarın içinde kayboldu, panelli alt tarafı etrafındaki ahşap panellerle eşleşti.

Amigolar uzun bir süre orada durup duvara bakarak gülümsediler, yaptıkları işten memnunnlardı. Evi tanımayan ve bu odaya ilk kez gelen hiç kimse, ne kadar şüpheli olurlarsa olsunlar, burada bir yatak ve onunla birlikte kapalı, askıdaki animasyonda bir şarkı yazarı olduğunu bilemezdi.

"Şimdi ne olacak?" Rebecca sordu. "Papaz Larry," dedi Bobby.

Spencer, "Onu sorguya çekmemiz gerekiyor," dedi.

"Bunu neden yirmi yıl önce yapmadık?"

"Belki de yaptık ama hafızamız silindi." "Hafızalarımızı geri kazandığımızı fark ettiniz mi? tam da ihtiyacımız olduğu anda?"

"Evet. Doğal ve spontane görünmüyor. Sanki manipüle ediliyormuşuz gibi görünüyor."

Birkaç dakika boyunca sessizce durdular, manipüle edilmeyi beklediler ama hiçbir şey olmadı.

Spencer hiçbir şey olmamasına şaşırmadı. Milyonlarca bürokrat hayatları boyunca halkı gazlayarak, insanları şu ya da bu yalana inandırmaya çalışarak sayısız saatler geçirmişti. Büyük şirketlerdeki milyonlarca kişi de tüketicileri ihtiyaçları olmayan şeylere savurganca harcama yapmaya yönlendirmek için milyarlarca dolar harcamıştı. Ama sonra korkunç bir kriz, insanların yardım almadan üstesinden gelbir felaket geldi ve tüm gaz vericiler Tahiti'de, sahilde oturup rom kokteyllerinden başka bir şey manipüle etmiyor, bizi hiç duymamış gibi davranıyorlardı.

Bu kulağa alaycı gelebilir ve Spencer çoğunlukla alaycı bir insan değildi, ancak yıllarını güzel sanatlar sektöründe geçirdiği için alaycılık için biraz kapasitesi vardı. Geçmişini anlama arayışının bu kritik noktasında onun sözünü kesmeyeceğiz, ama eğer kesecek olsaydık, bize insanlığı sevdiklerini ve onu kurtarmak istediklerini söyleyenlerden yardım beklemememiz gerektiğini söyleyebilirdi, çünkü onlar yakın çevreleri dışında herkese karşı kayıtsız olan ya da herkesten nefret eden erdem sinyalleri veren sahtekarlardır, bu da sıkıntılı zamanlarda kurtuluşun size ve sizi sevenlere bağlı olduğu anlamına gelir, her zaman olduğu ve her zaman olacağı gibi.

Düşünüldüğünde, Bobby Shamrock'un bir kelime adamı olarak tüm bunları söylemiş olması daha muhtemeldir. Spencer da kesinlikle aynı şeye inanıyor. Ancak, görsel bir sanatçı olarak, felsefesini bir imajlar montajıyla ifade ediyor ve şekillendiriyor; biz beklerken bunları oluşturmak için belki de haftalara ihtiyacı olacaktı.

Bobby tekrar, "Papaz Larry," dedi.

"Gidip onu getirelim," dedi

Rebecca.

İkinci kattaki koridora doğru ilerlerken, alt kattan biri seslendi. "Spencer? Gördüğüm gerçekten sen miydin? Spencer, sevgili oğlum, yukarıda mısın?"

Sesi tanıyan Spencer, kendisinin ve arkadaşlarının zor durumda olduğunu anladı.

KOMŞU ZİYARETİ

Neredeyse sonsuz sayıda yarım saatlik televizyon sitcomları, Amerikan aileleri ve banliyölerdeki yaşam hakkında çok şey ortaya koymuştur. Örneğin, Amerikalılar olağanüstü derecede komiktir, zekice tek satırlık repliklerle süslenmiş hızlı konuşmalarla iletişim kurarlar. Eşler kocalarından daha akıllıdır ama şapşal erkekler iyi niyetlidir. Banliyölerde her türlü hastalık ortadan kaldırılmıştır. Televizyondaki kanıtlara bakılırsa, ölümlerin nadir olduğunu varsaymak gerekir, ancak arada bir biri ortadan kaybolur ve bir daha asla konuşulmaz; daha da tuhafı, nadiren de olsa bir çocuğun ya da komşunun yerine aynı isimde tamamen farklı bir kişi geçer ve herkes bunu fark etmemek için komplo kurar.

Tüm yetişkin hayatı boyunca bir şehir sakini olan Spencer'ı televizyonda gösterilen çağdaş banliyö ve küçük kasaba varoluşuyla ilgili tek bir şey rahatsız ediyordu: komşuların nadiren kapıyı çalması, evinize gelip sohbete katılma cesaretini göstermeleri. Pek çok şehir öylesine suç ve akıl hastalığı yuvasıydı ki, Spencer'ın Chicago'daki evine habersiz biri girdiğinde, bu kişinin şiddet eğilimli olduğunu varsayar ve komşusu bile olsa onunla uygun şekilde ilgilenirdi.

Bunca yıl sonra, merdivenlerin dibindeki adamı tanıdı. Bay Thornberry, herkes tarafından Thorny olarak bilinen, uzun boylu, güler yüzlü bir adamdı. "Burada ne yapıyorsunuz, Bay Thornberry?"

"Burada ne yapıyorsun, Spencer? Seni garaja girerken gördüm ve kendi kendime 'Vay canına, yaşamak için eve geliyor olmalı' dedim. Yaşamak için eve mi geliyorsun? Bu çok harika olurdu. Mahalledeki herkes çok memnun olurdu. Sen buraya aitsin, Spencer. Hepimiz seni kovboy şapkan ve su tabancanla, midilli kafalı sopanın üzerinde bahçede dolaşırken hatırlıyoruz."

Merdivenleri tereddütle inen Spencer, arkasındaki arkadaşlarıyla birlikte, "İçeri nasıl girdin? Garajın kapısını kilitlemiştim."

"Anahtarım var tabii ki. Ev senin olduğunda, Chicago'dan servis şirketini arayıp evin bakımını yapmalarını istemişsin ama bana anahtar vermelerini söylemeyi unutmuşsun."

"Unutmadım. I-"

"Tabii ki öyle, evlat. Ama çok geçmeden onlardan bir tane aldım. Her hafta çimleri biçiyorlar, ayda iki kez kontrol ediyorlar, tamir edilmesi gereken şeylerle ilgileniyorlar ama her zaman burada olamıyorlar. Ben onların gözleri ve kulaklarıyım. Benim gözetimimde hiçbir serseri içeri girip kamp kuramaz. Tanrı onları korusun, barınmaya ihtiyaçları var ve belki de uyuşturucuları ve pejmürde görünümlü, yıkanmamış köpekleriyle, istedikleri yere işeyen insan ve köpekleriyle bir yeri mahvetmek istemiyorlar, ama kesinlikle biraz mahvediyorlar. Maple Grove dışından geliyorlar ama uzun süre kalmamalarını sağlıyoruz."

Spencer merdivenlerden inip fuayeye adımını attı, bir elini anahtarı istemek için uzatmıştı. Thorny bunu yakın bir el sıkışma olarak algıladı, uzandı, eli atladi ve Spencer'ı ayı gibi kucakladı.

Ön kapı açıldı ve ellerinde birer güveç taşıyan iki kadın içeri girdi. Uzun boylu, kemikli olan, "Tanrı aşkına Betsy, bu sensin, babanın tükürükten sureti, Tanrı onu tüm yaptıkları için affetsin" dedi.

Kısa boylu ve ağır olan, "Salon şarkıcısı olacak kadar yakışıklı olmuşsun, Skunky," dedi.

Thorny gülerek Spencer'ı bıraktı ve, "O lakabı hatırlıyor musun, birkaç yıl nasıl takılmıştı sana?" dedi.

"Hayır. Ben sadece-"

"Beş yaşındaydın," dedi Thorny, "bir düğme kadar şirindin. Dört Temmuz'du ve herkes arka bahçemde barbekü yapmak için toplanmıştı. Ormanda dolaşırken yavru bir kokarca bulmuştun. Onu kedi yavrusu sandın ve herkese göstermek için getirdin. Tanrı bilir, seni doyurmadan önce neden o bahçede onu taşımana izin verdi."

Gür beyaz sakallı kel bir adam kadınları takip etti. Elinde daha sonra buzlu çay dolu olduğu anlaşılabacak olan iki galonluk bir soğuk içecek dağıtıcısı vardı. "Evine hoş geldin, Skunky! Seni görmek çok güzel."

Bobby, büyük bir sevgiyle kalabalığın arasına karışan Spencer'ı gözden kaybetti. Evde kırk ya da elli kişi vardı ve neşeleri yerindeydi. Artık büyüdüğü için Spencer hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyorlardı. Hiç evlenmiş miydi? Biriyle çıkıyor muydu? Kız kimdi? Yaşamak için ne yapıyordu? Sanat mı? Ne tür bir sanat? Constanina'dan hiç haber aldı mı?

Spencer evdeki eşyaların çoğunu sattığı için ziyaretçilerin oturabileceği pek fazla yer yoktu. Sorun değildi, çünkü oturamayacak kadar heyecanlıydılar ve birisi, dikey sosyalleşmeye dayanamayan yaşlı insanları ağırlamak için bir düzine katlanır sandalye getirmişti.

Büyük mutfak adası, unlu mamuller ağırlıklı olmak üzere yüz kişiyi doyuracak kadar yiyeceklerle kaplıydı. Kağıt tabak yığınları. Bol miktarda tek kullanımlık plastik bardak, çatal ve kaşık. Kağıt peçeteler özellikle mavi kuşlar içinde karşısında

köşelerinde, gagaları arasına gerilmiş ve üzerinde akıcı bir yazıyla DOSTLUK yazan bir kurdele .

Gösterinin yıldızı Spencer'dı ama Bobby başka bir mahallede Pinchbeck'lerle birlikte yaşamış olsa da Nelsoner'lar -Harriet Nelson Lane'in son bloğunda yaşayanlar kendilerine böyle diyorlardı- da onunla ilgileniyordu. Bazıları onun bir yazar olduğunu biliyordu ve daha küçük bir kısmı da bazı kitaplarını okumuştı ama Spencer'a olan ilgileri daha büyüktü çünkü o da bir zamanlar Nelsoner olmuştu ve çılgın, şiddet dolu Chicago'dan bu küçük cennet parçasına gelmişti.

İnsanlar Rebecca'yı çirkin görünmek için giyindiği o günlerden hatırlıyordu. Onlarda bıraktığı izlenimi hatırladıklarında, görünüşünü "Dickens'tan fırlamış, paçavralardan başka giyecek bir şeyi olmayan zavallı bir çamaşırcı kadın" ve "ormanda yaşayıp büyücülük yapan kaçık yaşlı bir kadın" ve "korkunç derecede üzgün, üzgün bir çocuk" olarak tanımladılar. Spencer Truedove ile çıkıp çıkmadığını öğrenmek istediler. Hayır, onlar sadece yakın kalan arkadaşlardı. Peki Robert Shamrock'la çıkıyor muydu? Hayır, onlar da sadece arkadaştı.

Belli ki onun ünlü bir aktris olduğunu biliyorlardı ama hiçbiri uzun soluklu televizyon programından ya da hit filmlerinden bahsetmiyordu. Altmışlı yaşlarının sonunda, tatlı yüzlü, Ugg botları ve soluk mavi Mother Hubbard giymiş, saçlarını topuz yapmış Ada Samples adında bir kadın Rebecca'nın şaşkınlığını hissedip onu bir köşeye çekene ve fısıldayarak bir açıklama yapana kadar suskunluklarını merak etti.

"Anneni ve tüm Fernando'larını, babanın kim olabileceği hakkında nasıl hiçbir fikri olmadığını, büyükbabaların tarafından nasıl yetiştirildiğini ve birbirlerine karşı nasıl iki yüzlü olduklarını biliyorlar. Tüm o dram, tüm o

aşağılanma ve utanç, acınızı ifade etmek için oyuncu olmak ya da kendinizi öldürmek zorunda kaldınız."

"Kesinlikle," dedi Rebecca. Aslında o kostümleri giymişti çünkü ergen vücudunun erken olgunluğuyla ve ona ilgi duyan, elleri ve açgözlü beklentileri olan havalı erkeklerle baş edemiyordu. Ada Samples'a bu kadarını söylememişti, çünkü tek istediği buradan gitmekti.

"Şunu bilin ki," diye devam etti Ada, "her Nelsoneer, size dağıtılan kötü ele rağmen kendiniz için bir şeyler yapmanıza hayranlık duyuyor."

"Bu çok hoş," dedi Rebecca.

"Herkes senin ya bir batakhane de yaşayan hastalıklı bir keş ya da en iyi ihtimalle bir fahişe olmanı bekliyordu."

"Şey," dedi Rebecca, "şansım yaver gitti, bilirsiniz, oyunculuk olayı benim için işe yaradı."

"Artık burada kimse bundan bahsetmeyecek," diye açıkladı Ada, "çünkü aktörlerin duygusal açıdan ne kadar dengesiz olduğunu biliyorlar. İstemedi de olsa çocukluğunuz hakkında zihinsel bir çöküşü tetikleyebilecek bir şey söylemek istemiyorlar."

"Çok düşüncelisin."

Ada genişçe gülümsedi ve belirgin bir memnuniyetle başını salladı. "Harriet Nelson Lane'in sonundaki bu insanlar çok sevecen insanlar. Sadece soğuk davranmadıklarını bildiğinden emin olmak istedim. Maple Grove'dan geldiğin için seninle gurur duyuyorlar. Sana saygı duyuyorlar, sana acıyorlar ve senin için sadece en iyisini istiyorlar."

"Yüzüm kızarıyor

mu?" "Hayır,

canım."

"Güzel."

KORKUTUCU KEŞİFLER

Eğer en sevdiği şarkı sözü yazarı üst katta, katlanabilir yatağın arkasındaki duvarda yatıyor olmasaydı, Bobby the Sham ziyarete gelen komşuları evden uzaklaştırmak için oturma odasının perdelerini ateşe vermeyi ciddi ciddi düşünebilirdi. Ancak kalabalığı evden çıkarmanın ne kadar süreceğini ya da alevlerin perdelerden binanın kendisine ne kadar hızlı yayılabileceğini bilmiyordu. Bir partiyi dağıtmak için yangın çıkardığınızda, son ayrılan misafirin ardından yangını çabucak söndürebileceğinizden emin olamazdınız. Eğer bu yazdığı bir roman olsaydı, konuyla ilgili pek çok araştırma yapabilirdi ama bu onun romanlarından biri değildi; bu gerçek hayattı, şu anda yaşanmakta olan gerçek bir hikayeydi ve olağanüstü koşullardaki gerçek insanları içeriyordu. Eylemi durduramaz, belgeyi kaydedemez, Seagate Backup Plus sabit diskine kopyalayamaz ve kundakçılık konusunda kendini eğitmeye gidemezdi.

Birkaç kurnaz manevrayla kalabalığın arasından sıyrıldı ve kapalı bir kapının ardında yalnız kalabileceği çamaşır odasına çekildi. Kan basıncını düşürdüğü ve beyin fonksiyonlarını geliştirdiği söylenen bazı derin nefes egzersizleri yapması gerekiyordu.

Spencer lise birinci sınıfta çamaşır makinesi ve kurutucuyu satmamış olsaydı, bu alan hafif bir klostrofobi yaratabilirdi.

Bobby o kadar derin nefes aldı ki, burun septumu ve burun kemiklerine bağılı çeşitli kıkırdaklar, sanki bir arı solumuş gibi, böcek kanatlarının gümbürtüsüne benzer bir sesle titreşti. Ancak, bir arı solumamıştı, çünkü bir arı solumuş olsaydı, şiddetli bir şekilde hapşırıyor olurdu.

Bobby o kadar kısa bir süre yalnız kalmıştı ki, kapı açılmadan önce ne tansiyonu düşmüş ne de beyin fonksiyonları düzelmişti. Bir adam içeri girdi. Mutfağın yanındaki kısa koridora endişeyle bir göz attı, kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayadı. Kırk yaşlarında, kaslı bir adamdı ve berberinin sahte bir ruhsatla çalıştığını perçemleri vardı.

"Ben Warren Weber. Sen Robert Shamrock'sın."

"Olabilirim."

"Merak etmeyin. Buraya sana bir roman fikri satmaya gelmedim. Odadan çıktığınızı gördüm ve herkesin dikkati dağılmışken ben de peşinizden geldim."

"Dikkatin mi dağıldı?"

"Fred Sanford Spencer'la bilek güreşi yapıyor, tıpkı arkadaşınızın gençliğinde yaptığı gibi."

"Fred-yetmiş beş nedir?"

"Yetmiş yedi, ama kazanmaya devam ediyor."

"Spencer Fred'den korkuyordu," dedi Bobby. "Onunla asla bilek güreşi yapmak istemezdi ama ona başka bir seçenek de sunulmamıştı."

"Bu sefer de ona bir tane verilmedi. Adımın Warren Weber olduğunu söylemiş miydin?"

"Gerçekten de öyle. Bu doğru mu?"

"Evet. Eşim Mary Kate ve ben kasabaya bir yıl önce taşındık."

"Mahalleye göre gençsin."

"Biz bu blokta oturmuyoruz. Biz bu bloktan önceki son eviz."

"Yani sen bir Nelsoner değilsin."

"İşte bu kadar. Nelsoner'lar kulübü bir sonraki bloğa, yani bizim bloğumuza doğru genişletmek istiyor."

"Bu bir kulüp mü?"

"Bu da bir şeydir." Warren Weber sanki bir çıkıntıda yürüyormuş gibi görünüyordu. Bilek güreşi yarışmasını izleyenler tezahürat yapınca irkildi, sırtını kapıya daha sert dayadı ve yüksek bir binanın yirminci katından şehrin bir caddesine bakıyormuş gibi yüzünü buruşturarak yere baktı. "Belki de seninle konuşmamalıyım, seni rahatsız etmemeliyim."

"Hayır, değil. Ben ilgileniyorum."

Weber bakışlarını uçurumdan Bobby'ye kaydırды. "Yani, bir Nelsoneer olmadığınızı doğru mu anlıyorum?"

"Şehrin diğer yakasında büyüdüm." "Ama Spencer ile arkadaş oldun."

"Pek çok ortak noktamız vardı. Burası küçük bir kasaba. Diğer tarafı o kadar da uzak değil."

"Evet, ama o bir Nelsoneer'di. Bir Nelsoneer ile çok ortak noktanız mı vardı?"

"O zamanlar Nelsoneer'lar yoktu. Onları ilk kez bugün duydum."

"Tamam, pekâlâ, ama Spencer'ın ailesi bu sokakta yaşıyordu. O burada büyüdü."

Bobby ona, "Durum bundan daha karışık," diye güvence verdi. "Her neyse, uzun zaman önce gitti ve burada olmak istemiyor."

Weber başını salladı, alt dudağını çiğnedi ve kalabalık Fred Sanford'un yaşlı atletik becerisini tekrar alkışladığında irkildi. "Sence ..."

"Evet, acı verici olsa da." Weber ona boş bir bakış attığında Bobby, "Özür dilerim. Ukalalık yapabiliyorum. Ne düşünüyorum?"

"Çok fazla komşuluk diye bir şey yok mu?" "Burası her zaman yakın bir mahalle olmuştur."

"Bu yakın olmaktan öte bir şey," dedi Weber. Mavi gözlerinin genişçe açılmış irisleri, sanki içindeki bir karanlık odanın ışığını bütünüyle görmesini engelliyormuş gibi, içinde bulunduğu koşullara göre çok büyük koyu gözbebekleri sunuyordu. "Boğucu, bunaltıcı. Her zaman ne iş yapabileceğimizi soruyorlar."

Sizin için ne yaparlar, mağazadan bir şey ister misiniz, birkaç arkadaşa katılıp bir Nelsoneer için ücretsiz bir ev boyamak ister misiniz? Her Cuma akşamı, bazen haftada iki gece, ayrıca tatil günlerinde bir evde ya da başka bir evde bu buluşmaları yapıyorlar ve herkes yemek getiriyor. Nelsoneer briç geceleri, softbol maçları ve bayrak futbolu ve tabii ki o lanet olası pickleball var."

Bobby, "O zamanlar bu kadar yakın olduğunu sanmıyorum. Eğer bir Nelsoneer olmak istemiyorsan, bunu onlara söylemen yeterli."

"Onlara yüzlerce kez söyledik. Hayır cevabını kabul etmiyorlar. Eğer bir daveti geri çevirirseniz size çiçek, şeker ya da ev yapımı kurabiye gönderiyorlar. Bu insanlar , *inatçı* ve *acımasızdır*. Belki biliyordur diye düşündüm.

..."

"Neyi biliyorsun?"

"Onlarla nasıl başa çıkılır?"

"Eğer seni rahatsız ediyorsa, belki de taşınmalısın."

"Yapabilseydik yapardık. Ancak mevcut faiz oranının iki puan altında bir ipoteğimiz var. Mevcut faizle bir ev alamayız."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ben kodluyorum. Eşim kod yazıyor. Şirket evden çalışmamıza izin veriyor çünkü harika kodlar yazıyoruz ve teslim tarihlerine uyuyoruz. Eskiden evden çalışmanın çok havalı olduğunu düşünürdük. Ama Nelsoneer'lar burada olduğumuzu biliyor." Başını iki eliyle sıktı, sanki baskıdan kafatası çatlayacakmış gibi. "Biz , her zaman evimizdeyiz ve *onlar da bunu biliyor*."

Bobby, Nelsoneer'ların gerçekten Weber'in söylediği kadar dayanılmaz olup olmadıklarını ya da kendisinin bir drama kraliçesi olup olmadığını merak etti. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum, Warren. Sanırım ben de senin kadar sıkıntılı olsaydım, evi zararına da olsa satıp taşınırdım, belki de şehirden tamamen uzaklaşır, emlak değerlerinin daha düşük olduğu bir yere giderdim."

Weber ellerini başından indirdi ve avuç içlerini yukarı çevirdi, sanki, *Anlamıyorsunuz, bu o kadar kolay değil, burada biraz yardıma ihtiyacım var*, der gibiydi. "Ama Maple Grove'u seviyoruz.

Çok güzel, çok temiz. Hiç bu kadar temiz bir kasaba görmemiştik, hiçbir şey bakımsız değil. Hiç suç yok. Dünyanın güvenli yeri."

Bobby, "Her zaman suç vardır," dedi.

"Burada olmaz. Kulağa çalgınca geldiğini biliyorum ama burada değil. On dört yıldır hiç cinayet işlenmedi, neredeyse on üç yıldır hiç soygun olmadı. Hırsızlık yok. Hırsızlık yok. Hız yok. Sarhoş araba kullanmak yok. Tanrı aşkına, çöp bile atılmıyor. Polis departmanı dört memura düştü ve artık silah taşımıyorlar. Lastikleri patlayan ve araçları çalışmayan insanlara yardım etmek için dolaşıyorlar. Yaşlı kadınların arabalarına yiyecek yüklemelerine yardım ediyorlar. Sokak köpeklerini aramak için saatler harcıyorlar. Altı ay önce cüzdanımı kaybettim. Bu adam onu buldu ve çok yıpranmış olduğunu düşündü. Bu yüzden yeni bir cüzdan aldı ve ikisini de bana getirdi. Parasını geri almayı reddetti."

Bobby Warren Weber'i önce yarı nevrotik, aşırı uyarılmadığı sürece çoğunlukla zararsız biri olarak tanımlamıştı. Şimdi adamın tamamen başka bir şey olduğunu fark etmişti. Weber, baş karaktere önemli bilgiler sağlamak gibi sınırlı bir amacı olan şu figüran karakterlerden biriydi. (Bobby bu Maple Grove hikâyesinin *tek* kahramanı olduğunu düşünecek kadar egoist değildi. Bununla birlikte, bir oyuncu grubunun başrollerinden *biri* olduğunu fark edecek kadar kendinin farkındaydı; başarılarıyla dikkat çeken bir yazar için oldukça mütevazı olan bu rol onun için yeterliydi).

"Kasabadaki herkes birdenbire azizleşse bile," dedi Bobby, "suçlular dışarıdan gelmeli, uyuşturucu satmaya çalışmalı, soygun yapmalı."

"Evet, ama bazıları daha bir şey yapmadan pişmanlık duyuyor. On bir yıl önce Ned Sacker adında bir adam, Turpin ve Nevison adındaki haydutlarla birlikte First National Bank'ı soymak için şehir dışından geldi. Ned, kendi ifadesiyle, 'küçük sert bir çakal', suç dolu bir hayata doğru yol alan genç bir adamdı. Bir otele yerleşmelerinden üç saat sonra

Ned, sahte kimlik kullanarak polis merkezine gözyaşları içinde geldi ve niyetlerini itiraf etti. Turpin ve Nevison uzun süredir haklarında arama emri bulunan profesyonel hırsızlardı. Suç işledikleri yargı bölgelerine gönderildiler, yargılandılar ve cezaevine gönderildiler. Ned bir saptırma programına alındı ve burada Maple Grove'da kaldı. Bir iş buldu. Terfi etti. Buralı bir kızla evlendi. Emlak işine girdi. Bir ev satın aldı. Birini Kate ve bana sattı. Yaptığı şeyi neden yaptığını açıklayamıyor, itiraf falan. Bu kasabada bunlardan çok var."

"Eğer bunların hepsi doğruysa," dedi Bobby, "bu çok tuhaf."

Weber de aynı fikirdeydi. "Garip ama itiraf etmeliyim ki bazı açılardan harika. Tüm bu muhteşemliğin dezavantajı ise Nelsoner'lar. Sorun şu ki, çok fazla sinirlerinizi bozabilir."

"Karıınız tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

Warren Weber'in yüzü tamamen düşmemişti ama yaşadığı dehşetin ciddiyeti yüz hatlarını tüm umudunu kaybetmek üzere olduğunu gösteren bir ifadeye büründürmüştü. "Katie ilk başta bu durumdan ürkmüştü ama yavaş yavaş kendine geldi. Haftada bir öğleden sonra hanımlarla briç oynuyor. Onların kitap kulübüne katıldı. 'Bizim özel mahallemiz, bizim özel kasabamız, bizim özel hayatımız' diye konuşuyor, sürekli bu şekilde konuşuyor." Gözlerinden akmayan yaşlar süzüldü ve ağzı yumuşadı. "Korkuyorum... Kate'imden, Katie'mden korkuyorum. . . Değişmiş, kaybolmuş, *gitmiş* olmasından korkuyorum."

Bobby, "Bilmiyorum ama mutlu gibi görünüyor," dedi.

"Öyle mi? Kulağa öyle mi geliyor? Bilmiyorum. Bazen sorunu olanın ben olduğumu düşünüyorum. Sonra Katie'nin mutlu olmadığı, sadece memnun olmadığı bir an geliyor. Sersemlemiş, robotik görünüyor."

"Bununla ne demek istediğinizi anlamadım."

"*Uyuşturulmuş* gibi görünüyor. Ama değil. Evin her yerinde yasadışı uyuşturucu aradım. Hiç yok. Sonunda

Bakmayı bıraktım çünkü sanki kötü bir kalabalığa karışmış bir gençmiş gibi onu gözetlemekten utanıyordum. Son zamanlarda, bazı günler, bunu pek düşünmüyorum. Çok yorucu. Nelsoner'ların beni dörtlü golf grubuna davet ettiği günler oluyor ve çocuklar çok eğlenceli. Her şey çok doğal görünüyor. Bugün Spencer'ın geri döneceğini duyduğumda fırına koştum ve eve hoş geldin partisi için iki düzine ekler aldım." Sustu, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibiydi. "Spencer'la hiç tanışmamıştım ama geri döndüğü için ne kadar mutlu olduğumuzu bilmesini istedim. Sonra Katie ve ben eklerle caddenin karşısına geçtik ve seni gördüm. Herkese nasıl baktığını gördüm."

"Nasıl oldu bu?"

"Sanki tüm sahnenin absürd ve rahatsız edici arasında bir yerde olduğunu düşünüyormuşsun gibi. Ve seni izlerken, bir çeşit . . . uyanmaya başladım. Bunun bir parçası haline geldiğimi fark ettim. Sizce de bu gariplikten çok daha fazlası değil mi? Sizce de öyle değil mi? Sizce de öyle değil mi?"

"Daha' ne anlamda?"

"Tuhaf, korkutucu, tehlikeli. Burada olup bitenlerin tehdit edici bir niteliği olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Warren Weber'de bir şeyler değişmişti. Figüran rolünde olduğu için mantıklı bir şekilde gelişmek gibi bir zorunluluğu yoktu ama yine de kafa karışıklığı sanki rol yapıyormuş gibi kaybolmuştu. Gözlerindeki sıcak, yalvaran nitelik yerini sert bir bakışa bırakmıştı. Artık gergin ve kararsız bir tavır sergilemiyor, bir tür eyleme geçmeye hazır görünüyordu.

"Tehdit etmek' oldukça ağır bir kelime Warren."

Weber, "Evet, kendimi tehdit altında hissettiğim zamanlar oluyor. Eğer böyle hissediyorsam, yetkililere gerektiğini düşünmüyor musunuz? Burada Maple Grove'da olmaz. Belki eyalet polisine gidebilirsin?"

Bobby'nin ensesindeki deriyi bir ürperti kapladı. Sorguya çekildiğine ve eyalet polisinin fikrini onaylarsa, hakkında soruşturma açılacağına ikna oldu.

korkunç bir bedel. "Açıkçası Warren, bence sende bir orta yaş krizi vakası var."

"Gerçekten mi? Orta yaş krizi mi?"

"Bunda utanılacak bir şey yok. Bütün erkekler eninde sonunda o noktaya gelir derler. Ve bu hazırlıksız partinin saçma ya da rahatsız edici olduğunu düşündüğümü sanıyorsanız beni yanlış anladınız. Beni büyüledi," diye yalan söyledi Bobby pişmanlık duymadan.

"Sen mi? Büyüledin mi?"

"Hem de çok. Araştırma ve ilham almak için seyahat etmeyi bırakacağım gün geldiğinde, Maple Grove'daki evime gelip buraya yerleşeceğim. Her şey çok güzel, suç yok denecek kadar az, komşular çok sevecen ve ilgili; daha çekici ne olabilir ki?"

Weber kuşkulu bir ifade takındı. "Partiden kaçtığınızda-"

"Yirmi yıldır buraya gelmemiştim. Evin planını yanlış hatırlamışım ve burayı toz banyosu sanmışım."

"Toz banyosu olduğunu mu düşündün?"

"Kesinlikle."

"Yani dışarıdaki insanlar hakkında rahatsız edici bir şey bulmuyor musunuz?"

"Aman Tanrım, hayır. Çok hoşlar. Kod yazma teslim tarihleri yüzünden çok fazla stres altında olmalısın, Warren."

"Sanırım belki de öyleyim. Bazen haftanın yedi günü çalışıyorum."

"Hep çalışıp hiç oynamamak Jack'i biraz nevrotik yapıyor. Burada böyle oyalanarak ne yapıyoruz? Hadi, eğlenenin olduğu yere gidelim."

Warren Weber, bu ilginç hikâyedeki sınırlı işlevinin gerektirdiği kadar saf bir şekilde gülümsedi. İçindeki gerginlik kayboldu. Gözbebekleri küçüldü ve gözbebekleri çamaşırhanenin parlak ışıkları altında olması gerektiği gibi küçüldü.

Evin zemin katının geri kalanında kutlamalar devam ediyordu. Nelsone'lular Bobby'yi sanki hayatlarının her günü, hatta belki de daha önce görmüş ve onunla birlikte olmaktan keyif almışlar gibi karşıladılar. Onu sırtından alkışladılar, kucakladılar, yanaklarını sıktılar ve dostlarını aramak için kalabalığın arasında ilerlerken ona buzlu çay ikram ettiler.

Etrafı coşkulu izleyicilerle çevrili oturma odasında, Spencer ve Rebecca küçük yuvarlak bir masanın üzerindeki katlanır sandalyelerde oturmuş bilek güreşi yapıyorlardı.

ERNIE KATLANIR YATAĞIN ARKASINDA

Ölmediğinden oldukça emindi. Henüz Tanrı'yla ya da Aziz Petrus'la bile tanışmamıştı. Eğer öldüyse, neyi bekliyorlardı? Ernie öbür dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu -kimse bilmiyordu- ama Birleşik Devletler hükümeti gibi devasa bir bürokratik karmaşa olmayacağından emindi; milyonlarca ölü, evrakların işleme konması ve yeni gelen çok sayıda ruhun ayağa kalkıp Cennet'in kendilerine tahsis edilen köşesine gönderilmesi için dinlenme odasındaki dedikodulu sohbetlerden dönen memurları bekliyordu.

Hiçbir şey hissedemiyor, göremiyor, koklayamıyor ya da tadamıyordu. Korkmuş ya da en azından endişeli ve sabırsız olacağını düşünebilirsiniz ama öyle değildi. Otuz beş yıldır yaşadığı dünyaya dair hiçbir şey duyamamasına rağmen, ara sıra iki sestən biri onunla konuşuyordu. Biri erkek, diğeri kadın olan bu sesler, müzikal bir niteliğē sahip yatıştırıcı seslerdi ve ona iyi olduğuna ve zamanla her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyorlardı. Bunlar Prozac sesleriydi, onu yumuşak ve sabırlı tutuyorlardı.

Nadiren üçüncü bir ses araya girerdi; derin, kaba, uğursuz. Diğerleri gibi dostça değildi. "Sen bize aitsin, seni işe yaramaz solucan", "Beynine sahip olacağız" ve "Tüm türünü öldüreceğiz, üzerine çullanacağız ve seni içten dışa canlı canlı yiyeceğiz" gibi şeyler yazıyordu. Çünkü o şu anda

Kaçma ve saklanma yeteneğinden yoksun olan bu sözlü saldırılar, eğer tehditleri savuran meçhul kişi, sanki birileri onun bağlantısını kesmiş ya da onu etkisiz hale getirmiş gibi, konuşmasının ortasında aniden susturulmasaydı, Ernie'nin canını sıkabilirdi.

Böyle bir olayın hemen ardından, iki yatıştırıcı sestten biri ya da diğeri ona sevildiğini, güvende olduğunu ve asla acı çekmeyeceği kadar değerli olduğunu garanti ederdi. Tehditkâr varlığın "bizden farklı bir genotipe sahip olduğu" söylenirdi, bu ne anlama geliyorsa artık. Ona haydut konuşmacının "bizden bin yıl daha genç ve daha az bilge olduğu, aptal tehditlerini gerçekleştirecek zeka ve araçlardan yoksun olduğu" bilgisi verildi. Ona eninde sonunda dirileceği ve bildiği hayata geri döneceği vaat edildi. Ernie bu güven verici seslerin ona söylediği her şeye inandı; hem erkek hem de kadın konuşmacılar inanılmayacak kadar nazik, şefkatli ve ikna ediciydi.

Bu durumda hiç uyumadığı için, saatlerini country şarkılar yazarak doldurmasaydı canı sıkılabilirdi. Birkaçı hit olma potansiyeline sahipti; başarısız olsalar bile, annesini kızdıracakları kesin olduğu için bestelemeye değerdi. Şarkı sözlerini yazmak için kalem ve kağıda, melodileri oluşturmak için de gitar ya da piyanoya ihtiyacı yoktu. Mükemmel bir ses tonuna sahipti; notaları düşündüğünde onları duyabiliyordu. Ezgileri nota kâğıtları üzerinde görselleştiriyor ve ezberci hafızası sayesinde bu nota kâğıtlarını istediği zaman çağırabiliyordu. Son birkaç gün içinde bestelediği melodiler arasında "I Drank My Way out of Her Heart" ve "Cheaters Don't Play Cards in Heaven" ve "Drape My Casket in Old Glory" vardı.

SPENCER'IN EVİNDEKİ OLAYLARDAN SARSILAN AMİGOLAR ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN ADORNO'NUN YERİNE DÖNER

Düşünceli Nelsoner'lar Spencer'ın evinde muazzam bir açık büfe hazırlamışlardı ama üç kafadar o etkinlikte esir kaldıkları beş saat boyunca bir şey yiyemeyecek kadar meşgul tutulmuşlardı. Onlara zorla buzlu çay içirilmişti ama saat 2:00'de çiğneyebilecekleri bir şeylere ihtiyaçları vardı.

Adorno's, gençken bu mekânda takıldıklarından beri pizzacıdan ristorante'ye dönüşmüş olsa da, önceki akşam burada yemek yediklerinden beri başka bir dönüşüm geçirmemişti, her ne kadar bu yüzyıl çılgınca bir değişim yüzyılı olsa da. Rebecca'nın söyleyebildiği kadarıyla dekor da menü de tamamen aynıydı.

Vito öğle vardiyasında çalışmıyordu. Garsonları Gabriella adında mavi gözlü bir sarışındı, ya da yönetim öyle sanmanızı istiyordu.

Önlerinde kanunları çiğneyecekleri yoğun bir akşam olduğu için amigolar şarap içmediler. Öğle yemeği sipariş ettiler. Gabriella siparişlerini aldıktan sonra, "Bayan Crane, *Enemies*'in ilk iki sezonu o zamanlar televizyondaki en iyi şeydi ve Suzy Pepper rolünde gerçekten harikaydınız. O Emmy ödülleri kesinlikle hak ettiniz."

Dizinin yedi sezonu yayınlanmış olmasına rağmen, Rebecca diğer beş sezon hakkında fikir almak istemeyecek kadar akıllıydı. Dedi ki, "Çok tatlısın. Sen çok hoş bir kızsın. Dinle canım, ben meraklı bir nebbynose'um. Bana soyadını söyleyebilir misin?"

"Roccofino."

"Gabriella Roccofino. Sanırım evlilik adınız."

"Hayır. Henüz evlenmedim. Ama nişanlıyım. Harika bir adam. Salvatore Passatempo. Altı çocuğum olsun istiyorum."

"Eminim öyle olacaktır," dedi Rebecca.

Gabriella Roccofino Passatempo kolalarını getirdikten ve kabinde yalnız kaldıktan sonra Spencer, "Bunu sormak istemiyorum Rebecca ama kendime engel olamıyorum," dedi.

"Spencer, sana daha önce de , son beş sezonun *neden* ilk iki sezonla boy ölçüşemediğini *bilmiyorum*."

"Hayır. Bilek güreşinden bahsediyorum."

"Ne olmuş ona?"

"Gerçekten denedin mi, yoksa yedide altı kazanmama izin mi verdin?"

"Kendini küçümseme. Sen büyük ve güçlü bir sanatçısın, tatlım."

"Bu bir cevap değil."

Bobby, "Tavsiye ister misin?" dedi. Spencer,

"Hayır." dedi.

Rebecca, "gibi görünmekten *hoşlanmam*, amigo. Asla yediden altısını atmak istemem."

"Kaç tane attın?"

Rebecca içini çekti ve başını salladı. "Silahşörler asla böyle konuşmalar yapmazdı."

"Sen beş attın da ben gerçekten bir mi kazandım?"

Bobby, "Belki şimdi biraz tavsiye istersin." dedi.

"Hayır."

Rebecca, "Tatlım, *Shriek*'te Hemşire Heather'ı canlandırmak için nasıl kas yaptığımı hatırlıyor musun? İki devam filmi için de ağırlık antrenmanlarıma devam etmek zorundaydım ve hiç durmadım."

Spencer iç çekti. "Gerçek bir galibiyetim olmadı, değil mi?" Bobby ona, "Ama harika bir şapkan var," diye güvence verdi.

Adorno Ristorante, garson ve komilere ek olarak canlı giysili yemek taşıyıcıları bulunduracak kadar şık bir yer haline gelmişti. Gabriella üçüncü tabağı getirirken, bu da iki tabak taşıyordu. Soluk benizli, çilli, kızıl saçlı biriydi ve üzerinde Silvio olduğunu belirten bir isim etiketi vardı. Rebecca'nın aklına soyadını sormak geldi ama Lombardo ya da Pisciotta ya da belki Corleone olabileceğini düşündü.

Yemek çok lezzetliydi. Yediler. Rebecca'nın sahnenin atmosferini güçlendirmek amacıyla ya da başka herhangi bir nedenle öğle yemeğini kendi kendine tarif eğilimi yoktu.

Yemeği bitirdiklerinde saat 3:00 olmuş ve geçmiş olacaktı ve 7:30'da kahvaltı için buluştuklarından beri çok az şey başarmış olacaktı. Yeni, gelişmiş Maple Grove ve onun barışçıl, komşu insanları hakkında bilgi edinmişlerdi ama bu bilgi, Ernie Hernishen'i askıya alınmış canlılığın lanetinden kurtarma ve onu bu garip -ve muhtemelen lanetli- kasabada hüküm süren karanlık güçlerden kurtarma görevlerini büyük ölçüde ilerletmiyordu.

Dostlar sessizce Papaz Larry'yi ve yıllar önce canı Wayne Louis Hornfly yüzünden başaramadıkları bu en iyi nasıl başarabileceklerini tartıştılar. Bu meydana geldi için Rebecca- as nasıl olabilirdi Peder Turnbuckle'ı kaçırmak, hatta onu korkutarak ifşaatlarda bulunmasını sağlamak için kendi isteği dışında alıkoymak, komşu kızı imajını zedeleyecek ve Hatta Olumsuz, Ciddi bir şekilde etki onu kariyer. Ancak Ernie onun arkadaşıydı ve *Beaches* gibi filmler ona bir şey öğrettiyse, o da arkadaşlığın ve arkadaşlarını sevmenin her şeyden, şöhretten, paradan, sosyal kabulden ya da dünyanın kaderinden daha önemli olduğuydu. Bir plana vardılar. Başarıya götüreceği kesin olan mükemmel bir plan değildi. Aslında, pervasızcaydı. Tüm planlar

Bu gibi korkunç koşullar altında ortaya çıkanların bir dereceye kadar pervasız olmaları . Riski kabul etmek, kabullenmek ve düşüncesizce ilerlemek zorundaydılar.

Bobby, Gabriella'ya verilecek bahşişi hesaplarken, Spencer gevşek bir konsantrasyonla oturmuş, pervasız planlarını bir dizi zihinsel imgeyle ortaya koyuyor ve Rebecca tabağını ve çatal bıçak takımını ıslak mendillerle temizliyordu. Telefonu *Enemies*'in tema şarkısının üç ölçüsünü çaldığında görevini yarıda bırakmıştı. Arayanın kimliğini okudu ve arkadaşlarına haber verdi: "Hornfly arıyor."

Korkması gerektiğini *biliyordu* ve korkuyordu da. Bunca yıldan sonra Wayne Louis Hornfly zihninde sanki dün karşılaşmış gibi canlanıyordu; zalim yüzü, yeşil çizgili turuncu gözleri ve yeşil dişleri. Uzun zaman önceki bir anının bu anı hatırasında, saçlarından kopmuş bir kafayı tutuyordu. Kafa otuz beş yaşlarında bir adama ait olmasına rağmen, tombul yanakları ve pürüzsüz teni Hornfly'ın bir koro çocuğunun, ciddi bir hata yapmış bir koro çocuğunun kafasını tuttuğu izlenimini veriyordu. Görüntü o kadar tanıdıktı ki Rebecca bunun geçmişinden bir an olduğunu ve bastırılmış başka bir anının yakında tekrar aklına geleceğini biliyordu.

Hornfly, katilin görünüşüyle hiç uyuşmayan o yumuşak yarışma programı sunucusu sesiyle, "Sen buraya ait değilsin Rebecca Crane. Hollywood tarafından daha da yozlaştırıldın ve zaten iğrenç olduğun günlerden bin kat daha . Neden geri dönmeye cesaret ettin? Bizim senden ve tüm insanlıktan nefret ettiğimiz gibi sen de kendinden nefret etmeyi öğrenmiş olabilir misin? Eve korkunç bir şekilde ölmeye mi geldin? Öldürülmek için mi? Öldürülmek için-"

Rebecca onun sözünü kesti. "Hey, her seferinde bir soru, seni kaba ucube. Sevgili bir arkadaşına yardım etmek için döndüm. Hayır, kendimden nefret etmiyorum. Evet, mükemmel değilim ama senin gibi bir çöp parçasına kıyasla oldukça iyiyim. Hayır, gelmedim.

ölmek için. Ve eğer beni öldürmeye çalışacaksan, kışına dikkat etsen iyi edersin."

Hornfly, "Bizimle bu şekilde konuşamazsınız. Unutmayacağız. Biz adını verebileceğim başka bir kedi genotipi değiliz. Seni ve senin türünü yok edeceğiz."

"Korkmuş kız ifademi takınmam için bana bir dakika verin. Oh, Tanrım, bunu uyduramıyorum."

"Senin bir sorunun var. Senin neyin var, sürtük?"

"Oh, bu çok zengin. Hamamböceği IQ'su olan psikopat bir mankafa *bende bir* sorun olduğunu düşünüyor. Sürtük sensin."

Sesi *öfkeli* bir yarışma programı sunucusu gibiydi. "Wayne Louis Hornfly seni baş ve işaret parmakları arasında olgun bir üzüm gibi ezebilir."

"Aman Tanrım, yirmi yıl önce papaz evinde Bobby'ye söylediğinde zaten aptalca bir laftı. Kendi malzemeni yazmamalısın, pislik surat."

"Sen öldün."

"Ben ölüyüm, ha? Ölü gibi hissetmiyorum. Beni dinle, seni kedi balgamı. Yolumdan yoksa o koca kışına bir dinamit sokarım."

Aramayı sonlandırdı.

Arkadaşları ona bakıyordu. Bobby de en az Spencer kadar gevşek çeneliydi. İkisi de konuşamıyor gibiydi.

"Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. O sadece beni buharlaştırıyor."

Bobby boğazını temizledi. "Ne yapıyordun sen?"

Spencer, "Karaktere bürünmüştü," dedi.

"Heather Ashmont mu oluyordun?" Bobby sordu.

Rebecca cevap veremedi. Spencer, "Hayır, daha önce hiç görmediğimiz bir şekilde Rebecca Crane olmanın derinliklerindeydi" dedi.

Telefonu *Enemies*'in tema şarkısını çaldı.

Rebecca cebine . "Bırak o pislik sesli mesaja gitsin. Zaten mesaj bırakacak cesareti de olmayacaktır."

Odanın ortasında, amigoların masasına en yakın masada oturan bir çift şaşkın şaşkın bakıyordu. Rebecca onlara "benimle bir sorunuz var mı?" der gibi bakınca, gözlerini yemeklerine diktiler ve çatallarını özenle kullandılar.

Rebecca, "Beni harekete geçiren şey, bir zamanlar benim de böyle bir menajerim olmasıydı," diye açıkladı.

"Ajan olarak psikopat bir katilin mi vardı?" Bobby sordu.

"Hayır. O daha kötüydü. Gitmeye hazır mıyız?"

Gittiler. Çıkarken Gabriella Roccofino'nun yanından geçerken Rebecca, Salvatore Passatempo'nun sıraya girmiş olmasına ve altı çocuğun yapılmayı beklemesine rağmen Bobby'ye göz kırptığını gördü.

AMIGOLAR GENESIS'E GIRDİKÇE, İYİLEŞMİŞ BİR HAFIZAYA KATLANIRLAR

Rebecca'nın amigolardan biri olmasından sonraki ilk Ekim ayında, Maple Grove tatilden önceki tüm ay boyunca özenle dekore edilmişti. "Şehir merkezi" olarak adlandırılabilen altı bloklu kare içindeki sokaklar yarım milyondan fazla turuncu ve kırmızı ışıkla donatılmıştı. Her mağaza vitrininde ürkütücü bir diorama ya da suda çözünen boya ile cama uygulanmış korkunç sahneler yer alıyordu. İki bin jack- o'-lantern'in gözleri, sırtışları ve hırıltıları şeytani mum ışığıyla titreyordu. Araba büyüklüğündeki şişme örümcekler bazı çatılarda tehditkâr bir şekilde titriyordu. Kasabanın çemberine park etmiş bir otobüste, sanki şoför yanlış bir yola sapıp kaybolmuş ve içindeki herkes yaşlanıp ölene kadar bunu inatla kabul etmemiş gibi, çürümüş yüzleri pencereden dışarı bakan, ölü gibi yapılmış korkunç mankenler vardı. Kafataslarına baltalar saplanmış, karınları yarılmış ya da boş göz çukurlarından yılan başları fırlamış çok sayıda başka ceset de stratejik olarak seçilmiş yerlerde duruyordu, böylece gösteride gezinenler beklenmedik bir anda onlarla karşılaşılıyordu. Maple Grove'un tarihine bir gönderme olarak mezarlıktaki ağaçlardan asılmış mankenler sarkıyordu. Hayaletler, vampirler ve uzaylıların yer aldığı -çoğu motorlu- tablolar ön bahçeleri işgal etti. The

Grange salonu, para ödeyen ziyaretçilerin on yaş ve altındaki çocuklar için çok fazla grafik olan uzun bir dizi dehşet boyunca çığlık attıkları büyük bir perili eve dönüştürülmüştü, ancak kucaktaki bebekler hoş karşılanıyordu çünkü duyularının hala gördükleri şeylerden travmatize olamayacak kadar gelişmemiş olduğu düşünülüyordu.

Maple Grove'un Noel Ayı binlerce turisti çekmesine rağmen, Cadılar Bayramı Ayı daha büyük bir ilgi odağı haline gelmişti. Ülkenin durumu böyleydi.

Kalabalığın en yoğun olduğu 31 Ekim akşamı, dört amigo sahnede dolaşarak aslında vişneli soda olan kan içti, aslında bol miktarda kırmızı gıda boyasıyla karıştırılmış vanilyalı dondurma olan gore cream yedi ve sosisli sandviç yedi. Sosisli sandviç satıcısı, mallarını itici hale getirme dürtüsüne direnmişti. Bununla birlikte, kopmuş parmaklardan oluşan bir kolye takıyordu ve standındaki tabelada ürününden ÖLÜ KÖPEKLER olarak bahsediliyordu. Hava karnaval yiyecekleri kokuyordu - patates kızartması, nachos, pamuk şeker, churros.

İnek olarak ünlerini korumak zorunda oldukları için, amigolar barok kostümlerden kaçındılar. Bobby kafasına bir sahne oku takmıştı. Henüz alametifarikası olan domuz şapkasını edinmemiş olan Spencer, pervaneli bir bereyle taçlandırdı kendini. Ernie, gözlerini silik gösteren hileli camları olan boynuz çerçeveli gözlükler taktı. Her zamanki ikinci el kıyafetlerini giymiş olan Rebecca, yüzünü beyaz yerine kurbağa yeşiline boyamış ve sanki kompakt bir arabaya eşdeğer süpürgeye sahip bir cadı gibi bir çırpma teli süpürgesi taşıyordu.

Sonunda Cunningham ve Winkler'in kesiştiği Özgürlük Parkı'na vardılar. Caddenin karşısındaki adliye binasında, altı kişilik bir dans topluluğu, üzerlerinde beyaz, ışıltılı iskelet resimlerinin basılı olduğu siyah tulumlar ve maskeler giymişti; ayakta alkışlayan ve gülen bir seyirci kitlesine gösteri yaparak, insanoğlunun kendi ölümü olmadığında ölümü komik bulmasının içler acısı bir özellik olduğunu teyit ettiler.

Ağaçların arasından parkın ortasına doğru uzanan patika lambalar, kafes etekli büyük, açık bir pavyona götürüyordu; yivli sütunlar taraklı çatısını destekliyordu. Yapının içinde bir bando takımı ve dans pisti vardı; bu pist başka zamanlarda motorlu, aynalı kürelerden yansıyan ve yavaşça dönen ışık elmasları ve vals eden gölgelerin çevreleyen desenlerini yansıtan romantik gül rengi ışıkla parlardı. Bu gece ışık ürkütücü bir sarı-yeşildi ve gölgeler kötü niyetli varlıklar gibi hareket ediyordu.

Arazi, etkinlik planlayıcılarına hafifçe ışıklandırılmış yollar boyunca başlangıçları yerleştirebilecekleri çok sayıda konum sunuyordu. Önceki gecelerde bu popüler bir cazibe merkezi olmuştu. Ancak amigolar Cunningham Caddesi girişinde toplandığında, belki de pavyondaki bazı faaliyetler dışında park ıssız görünüyordu.

"Herkes nerede?" Ernie açık kapıdan içeri adımını atarken merak etti.

Bobby, Ernie'yi takip ederken, "Burada bir tuhaflık var," diye uyardı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Spencer ve Rebecca, Ernie ve Bobby'yi Özgürlük Parkı'na kadar takip ederken, "Bu geceyi bitirip eve gitmeliyiz," dedi.

Sağda ve solda hortlaklar, hayaletler, kafalarında keçi kafatası olan adamlar ve çeşitli türden şeytanlar yaylı gibi ortaya çıkıyor ya da hologram olarak parıldıyor ya da banklarda oturmuş, ellerinde sahte traşlanmış buz dolu külahlar tutuyorlardı.

Bobby ilerlemeye devam ederken, "O sosisli kesinlikle bana geri dönecek," dedi.

"Neler oluyor?" "Bu doğru değil." "Bu çok yanlış."

Kuşkularını açıkça dile getirmelerine rağmen, sanki tek bir organizma gibi, tereddüt etmeden birbirlerine adım atarak ilerlediler. Buna yol açan yaşamlarında

O anda, onları sevmesi ve yakın tutması gereken aileleri tarafından benzer bir terk edilmişlik duygusu yaşamışlardı. Her biri, kendi yaşatlarının bir parçası olduğu sosyal çevrelerden belli bir mesafe koyarak tepki vermişti. Sonuçta, eğer ailenize güvenemiyorsanız, kendi hayatlarında o kadar yüksekteydiler ki sizinkine inemiyorlardı, ailenizin bir parçası bile olmayan insanlara nasıl güvenebilirdiniz? Bu yüzden kendinize eksantrikliklerinizin sizi sevimsiz kılan, üzerinde çok az kontrolünüz olan ya da hiç olmayan şeyler olduğunu söylediniz - görünüşünüz, zekanız, doğal hevesleriniz - ve bu nitelikleri zayıflığınız olmaktan çıkarıp gücünüz, dünyaya karşı zırhınız haline gelene kadar vurguladınız. Sonra sizin gibi başkalarını keşfettiniz - havalı çocukların dünyasında inekler

-Sonunda yalnızlık sona erebilir ve uygarlaştırıcı bir güç olan bir grup amacı doğabilirdi. Ancak tüm bunlar dört amigonun neden sekiz ayaklı bir yaratık gibi pavyona doğru ilerlediğini açıklamıyordu. Onlar bireylerdi, koyunların dünyasında dışlanmış olmaktan memnuniyet duyacak kadar meydan okuyucuydular. Yine de bir uçuruma doğru koşmak yerine uyurgezerlik yapan lemmingler gibi ilerlediler.

Dört basamaklı bir yere ulaştılar. Onlara tırmandılar. Bir gücün onları zorladığının farkındaydılar ve bu hoşlarına gitmiyordu. Kendilerini çeken manyetizmaya karşı koyabileceklerinden şüpheleniyorlardı ama teslim oldular çünkü bu durumda teslim olmak daha ilginçti. Yüksek zekânın hayatı karmaşılaştırmasının başlıca yolu, sonsuz sorulara ve bunları yanıtlama kararlılığına ilham vermesidir.

İçeri adım attılar. Yükseltilmiş bando tribünü binanın en ucundaydı. Dans pistinin ortasında, sırtı onlara dönük, uzun boylu, kalın enseli ve geniş omuzlu bir adam duruyordu. Önünde yerde bir şey duruyordu ama adamın şekli ve dönen ışık ve gölgelerden oluşan atlıkarınca, neyin üzerinde durduğunu anlamayı zorlaştırıyordu.

Türünün tüm örnekleri gibi, izleyicilerine doğru dönmeden önce en büyük dramatik etkiyi yaratmak için ne kadar beklemesi gerektiğine dair esrarengiz bir sezgiye sahipti. Kesik bir kafayı saçlarından tutuyor olması ve kafanın gerçek gibi görünmesi de onu buraya çekenlerin üzerindeki etkisine katkıda bulunuyordu.

Haftalar önce papaz evine sadece Bobby gitmiş ve Wayne Louis Hornfly'ı kütüphanedeki koltukta görmüş olmasına rağmen, diğer üç arkadaş bunun kim olduğunu biliyordu; bu da Bobby'nin bir karakteri tanımlama yeteneğine bir övgü niteliğindeydi ve kısmen bir romancı olarak büyük başarısını açıklıyordu.

Işık ve gölgenin birbirine karıştığı bu kaleydoskopik parçalarda bile, kesik başın tombul yanakları, nazik yüz hatları ve yürek parçalayan bir masumiyete sahip olduğunu açıkça görebiliyorlardı. Bir zamanlar ona sahip öldürülmüş kişi kesinlikle iyi ve zararsız bir bireydi. Amigolar büyük olasılıkla bu yüzü asla unutamayacaklarını biliyorlardı -ve kesinlikle Rebecca da biliyordu-. Yıllar sonra bir gün, belki düğün günlerinde mihrapta ya da güzel bir öğle yemeğinden sonra Adorno'nun yerinde, bu görüntü mide bulandırıcı bir etkiyle akıllarına gelecek ve o anı mahvedecekti.

"Bu bir uyarıdır," dedi Hornfly, kesik başı sallayarak dans pistine daha bol damlamasını sağladı. "Papaz Larry'yi periyodik olarak izlemeye devam ettiniz ve geçmişini elinizden geldiğince araştırdınız. Hiçbir şey bilmeyen insanlara sorular sordunuz ve hiçbir şey bilmediklerine sevinmelisiniz, çünkü bir şey bilselerdi, gözlerinizi oyduktan sonra *hepinizin* kafasını keserdik. Asla görmemeniz gereken bir şeyi gördünüz, Papaz Larry'nin gece mezarlıkta koştuğunu. Gitmeye hakkınız olmayan bir yere, o kötü inşa edilmiş adamların çıplak yattığı kilise bodrumuna gittiniz, bu bizim çok utandığımız yanlış bir yaratım. Ya şimdi durursunuz ya da en neşeli şiddet gösterileriyle durdurulursunuz.

yetenekliyiz ve sınırlı insan beyninizle hayal edebileceğinizden daha büyük, neşeli bir şiddet uygulayabiliriz."

Herkes bir an sessiz kaldı. Aynalı küreler başlarının üzerinde dönüyor ve onlara yöneltilen ışık huzmeleri, karanlık pavyonun etrafını saran dantelli desenlere dönüşüyordu. Müzik bu mekânı sık sık canlandırırdı ama şu anda müzik yoktu. Ernie Hernishen müzik olmamasından yakınıyordu, çünkü güzel bir melodi herkesin sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olurdu. Hayatta seçtiğimiz yolda bize neyin ilham verdiği bir muamma ama Ernie şarkı sözü yazarı olmaya burada karar vermiş olabilir.

Hornfly ile ilk konuşan Rebecca oldu. "Bu uyarınızın olması gerekenden daha aşırı olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Canavar bu eleştiriyi iyi karşılamadı, ki canavarlar bunu nadiren yapar. "Siz inatçı katırlarsınız. Ait olduğunuz yerde, ahırınızda kalmazsanız tüm katırlar gibi siz de köpekler gibi öleceksiniz."

"Yardımcı olabilecek bir gözlemde bulunabilir miyim?" diye sordu.

"Bize verecek değerli bir şeyiniz yok."

"Aynı şekilde, meramınızı anlatmak için benzetmeler kullanmadan önce iyice düşünmenizi öneririm. Katırlar katır gibi ölür, köpek gibi değil. Ve genel olarak konuşmak gerekirse, ne katırlar ne de köpekler ahırlarda tutulmaz."

"Titrediğini görüyorum," diye karşılık verdi Hornfly. "Titrediğini görmediğimi sanma."

"Bu gece hava biraz serin," dedi Rebecca. "Her neyse, benzetmelerinizi düşünmek için zaman ayırın. Biz bekleyeceğiz."

Bobby, "Bunun gerçek bir kafa olduğunu nereden bileceğiz?" dedi.

Hornfly'ın her türlü ifadeyi okuması zor bir hale getiren bir yüzü olmasına rağmen, katilin sesinde şaşkınlık vardı. "Biz boş tehditler savuran bir genotip değiliz."

"Genotip mi?" Spencer sordu. "Genotip nedir?" "Az önce bize bir ipucu verdi," dedi Ernie.

"Bunu nasıl heceliyorsun?" Rebecca sordu. "A ile mi yoksa *O ile* mi?"

"Neyin var senin?" Hornfly sordu. Kenara çekildi ve yerde yatan başsız bir bedeni ortaya çıkardı. "Burunların ait olmadığı yerlere burnunu sokarsan bu sen olursun. Hepiniz çıldırdınız mı?"

"Hayır, hayır," diye güvence verdi Spencer. "Biz sadece dünyaya geldiğimizden beri tekmelenen ve terk edilen çocuklarız ve artık canımıza tak etti."

Bobby dedi ki, "Artık buna katlanmayacağız. Bize isimler takılmasına, gülünmesine ve başımızı öne eğmemize izin vermeyeceğiz. Bir kilise bodrumunda canavarlar bulup kaçmayacağız ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağız."

Rebecca, "Kıpır kıpır sakallı, turuncu gözlü, seri katil gibi üç ismi olan, sırf bir şey anlatmak için masum insanların kafasını koparan aptal bir genotipten korkacak değiliz," dedi. Tutkuyla konuşuyordu ama aslında üç amigosunun titremesine ve mesanelerinin dolduğunu hissetmesine neden olan sadece onun heyecanlı konuşması değildi. "Bize karşı duygularını yumruklarıyla, saç çekerek ve tekme atarak ifade eden barbarlar tarafından hedef alınan, en büyük sorumlulukları küçük ve savunmasız olduğumuzda bize bakmak olan insanlar tarafından terk edilen, sonsuz alay, kin ve alçaklığın nesnesi . Ama sonunda birileri var. Birbirimize sahibiz. Biz amigolarız. Her şeyi atlattık, artık bizden daha fazla bir şey alınamaz. Ve *sen*" - zamire soğuk bir küçümseme ve aşağılama kattı - "orada kesik bir kafayla duruyorsun, çok korkutucu görünmeye çalışıyorsun, bizi iradene boyun eğdirebileceğini düşünüyorsun, bizi o kadar korkutuyorsun ki kuyruğumuzu kıstırıp kaçacağız. Bu da senin ne kadar cahil olduğunu gösteriyor, çünkü *bizim kuyruğumuz bile* yok, seni aşağılık pislik."

Ernie tek yumruğunu salladı.

"Kesinlikle." Spencer, "öyle" dedi.

Bobby, "Bu duyguyu ben de paylaşıyorum," dedi.

Ernie durdu. "Geri çekil, düğün çiçeği."

Spencer dedi ki, "Hepimiz birimiz için-"

"-ve herkes için bir tane," dedi Bobby.

Hornfly ateşli bakışlarını Ernie'ye, Spencer'a, Bobby'ye ve Rebecca'ya çevirdi. Her biriyle göz teması kurduktan sonra, ki bu sırada hiçbirisi gözlerini kaçırmadı, boğazını temizledi. Oyun programındaki sesine rağmen, "Vay anasını, ne kadar da eziksizsiniz" derken sesi samimi ve derinden etkilenmiş gibiydi. Bir adım öne çıktı ve onlar da hep birlikte bir adım geriye gittiler. "Neverland'den dönüp gerçeklerle yüzleşme vaktiniz geldi. Maple Grove'a gelen ve kafası kesilen bu turist," dedi Hornfly, "burada öylece bırakılamaz. Ortadan kaybolmalı. Onu nasıl ortadan kaldıracığınızı biliyor musunuz?"

Amigolar başlarını salladılar. Hornfly'ın ölü adamı nasıl ortadan kaldıracığına dair şüpheleri vardı ama bu şüpheleri uzun uzadıya düşünmek istemiyorlardı.

Canavar dedi ki, "Onu yiyeceğiz. 'Biz' derken sizi kastetmiyorum. Onu yemek için sizin yardımınıza ihtiyacımız yok. Onu nasıl yiyeceğimizi bilmek ister misiniz?"

"Pek sayılmaz," dedi Ernie ve arkadaşları yine başlarını salladılar.

"Onu burada yiyeceğiz. İki dakikadan fazla sürmez, belki üç. Gerçekten izlemelisiniz, çünkü siz ahmaklar geri çekilip kendi işinize bakmazsanız, sizi de aynı şekilde yiyeceğiz."

"Vay canına," dedi Spencer kol saatine bakarak, "saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Beni bundan önce evde bekliyorlardı."

"Ben de," dedi Bobby. "Sokağa çıkma yasağını çoktan geçtim."

Ernie ve Rebecca onaylar gibi sesler çıkardılar, ancak hayatlarındaki hiç kimse dışarıda ne kadar geç kaldıklarını ya da eve gelip gelmediklerini umursamıyordu.

Wayne Louis Hornfly, "Yemeğe başın tepesinden başlayıp ayak parmaklarıyla bitirmeyi seviyoruz. Bu adam iki parçalı olduğu için, yumuşak ve çürümüş bir tür intermezzo yapmaktan çok hoşlanırdık, ancak Rolling Stones'un bize söylediği gibi, 'Her zaman istediğinizi elde edemezsiniz'. Bu yüzden yemekler arasında sadece kısa bir duraklama olacak." Kafatasını sanki bir şeftaliden daha sert değilmiş gibi ısırdı ve beyni yalayıp yutmaya başladı.

Amigolar pavyondan kaçtı.

LIBERTY PARK

Adorno's Ristorante'de geç saatlere kadar süren bir le yemeğinin ve Wayne Louis Hornfly ve Cadılar Bayramı gecesiyle ilgili kayıp anının karşılıklı olarak hatırlanmasının ardından Bobby beyin fırtınası yapmalarını ve bunun için Liberty Park'ın uygun bir yer olduğunu söyledi. Rebecca ve Spencer hemen kabul edince Bobby, geçmişte çok keyif aldığı yoldaşlık kadar yoğun bir dostluk duygusuyla ısındığını hissetti.

Genesis'te, parka giderken,  kafadar Turistin Yendiğİ Gece'den bahsederken, bu kelimeleri büyük harfle yazdıklarını duyabiliyordunuz. Bu, tombul yanaklı bireyin yenmesinin pitoresk Maple Grove'da resmi bir tatil olarak belirlendiğİ anlamına gelmiyor. Kesinlikle değildi. Ama şimdi amigolar uzun zamandır unuttukları bu olayı hatırladıkları için, olay öylesine korkunç bir güce sahipti ki Bobby bundan tamamen küçük harflerle bahsedemezdi ve arkadaşları da büyük harflerin ince seslendirilmesini benimsediler. Gerçekten de, standart büyük harf kullanımı bu cinayetin ve yiyip bitirmenin dehşetini aktarmak için yeterli görünmüyordu. Bununla birlikte, büyük harfler insan sesiyle aktarılabilirken, italik ve kalın yazı karakteri aktarılamaz; konuyu bir an için düşünmeyi bırakırsak, ki burada önerilen de budur, "Anma Yemeğİ "ndeki büyük harfleri duyabileceğimizi kabul etmeliyiz.

Günü" ya da "Yeni Yıl Günü" gibi ifadeler kullanabiliriz, ancak italik ya da kalın yazı karakterinin kulağa nasıl geleceğini hayal bile edemeyiz.

Yolculuk sırasında, unutulmuş olayların anılarının kendiliğinden geri gelmediği gibi kaçınılmaz bir sonuca vardılar. Birisi kasıtlı olarak hafıza kasalarının kilidini açıyor, daha önce tüm hatırlamaları reddedilen deneyimleri serbest bırakıyordu. Hafızanın bilinmeyen efendisi doğaüstü bir varlık olmalı ya da insanoğlunun henüz geliştirdiği her şeyden çok daha ileri bir teknolojiye sahip olmalıydı.

İkinci durumda, amigolar teknoloji sihirbazının kim olabileceği konusunda bir sonuca varacak yeterlilikte hissetmiyorlardı. Eğer kendilerini sorumlu tarafa götürecek ipuçlarını bulamazlarsa, belki de bir bilim adamına -ya da daha iyisi, eğer ayık biri bulunabilirse, bir bilim-kurgu yazarına-danışacaklardı.

Bu düşünce bilim-kurgu yazarlarına yönelik bir eleştiri değildi. Bobby onların diğer türlerde çalışan yazarlardan daha fazla sarhoş olma ihtimalleri olduğuna inanmıyordu. Her türden pek çok yazarla tanışmıştı ve ona öyle geliyordu ki, işlerinin stresi onları diğer mesleklerdeki insanlardan daha sık içkiye yöneltiyordu. Virgül mü yoksa noktalı virgül mü kullanılacağına; diyalog etiketi kullanılıp kullanılmayacağına, bu etiketin ne olması gerektiğine ve konuşmacının adından önce mi yoksa sonra mı gelmesi gerektiğine; zarfların kullanımının ne ölçüde sınırlandırılması gerektiğine; baş karakter için en iyi seçimin şımarık bir beyin cerrahı mı yoksa huysuz bir cinayet masası dedektifi mi ya da belki de huysuz bir beyin cerrahı olma hayalini gerçekleştirmek için çalışan şımarık bir cinayet masası dedektifi mi olduğuna - bu türden birçok kararın bir iş gününün her dakikasında, hiç ara vermeden verilmesi gerekiyordu. Herhangi bir yanlış seçim, telif hakkının ömrü boyunca asla dokuz senti geçmeyen altı aylık telif ödemeleriyle sonuçlanan bitmiş bir romana yol açabilirdi.

Bunun, Özgürlük Parkı'ndaki kafa kesme mahallini ziyaret etmek ve bundan sonra atılacak adımlar hakkında beyin fırtınası yapmakla hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünebilir. Ancak, sürekli malzeme arayan ve bu malzemenin en iyi nasıl geliştirilebileceğini düşünen bir yazar olarak Bobby'nin Hornfly ile ilgili tüm endişelerinin yanı sıra zihnini meşgul eden sıradan kaygıları olduğunu anlamak önemlidir. *Dikkati dağılmıştı*. Bu önemlidir çünkü dikkatinin dağılması bir hata yapmasına ve korkunç bir şekilde ölen tek amigo olmasına neden olabilir. Bu olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız.

Ve böylece, iyi beslenmiş ama akıllarında çok şey olan üç amigo, dans etmek için olmasa da pavyonun dans pistine adım attılar.

Yaz sonu günü, batıdan gelen hafif bir esintiyle birlikte hoş bir şekilde ılıktı. Etraftaki akçaağaçların yaprakları, sanki ağaçlar güzel yüzlerini geyşa yelpazelerinin ardına gizleyen ağırbaşlı Japon bakireleriymiş gibi güzelce dalgalanıyordu.

Özgürlük Parkı'ndaki banklarda insanlar kitap okuyor, sincapları besliyor ve akıllı telefonlarıyla ilgileniyorlardı. Birkaçi köpeklerini gezdiriyor, daha azı da yakın zamanda içine itildikleri dünyayı tedirgin bir şekilde değerlendiren küçük çocukları taşıyan bebek arabalarını itiyordu.

Pavyonda Bobby'nin ve arkadaşlarının dikkati ilk olarak Wayne Louis Hornfly'nin kesik bir kafayı saçlarından tutarak parçalanmış bir cesedin üzerinde durduğu zeminin yaklaşık ortasına odaklandı. Yarı yarıya, vals, fokstrot, jitterbug, cha-chas, sambas ve adı, belirlenmiş adımları ya da *dans* kelimesiyle bariz bağlantıları olmayan çağdaş terpsikorean gösteriler yapan binlerce ayak tarafından köreltilmiş ama aşındırılmamış belirgin lekeler bulmayı umuyorlardı. Ama elbette, bu yirmi bir yıl boyunca beton birden fazla kez zımparalanmış, yeniden mühürlenmiş ve zarif hareketleri kolaylaştırmak için cilalanmıştı.

Birden Rebecca'nın gözleri büyüdü ve bir eliyle ağzını kapattı. Bu, çok fazla sarımsak yediği anlamına gelebilirdi ya da doğru hatırladığından emin olmadan konuşmak istemeyeceği kadar önemli bir sürprizle karşılaştığını gösteren bir ifade de olabilirdi. Durum ikincisiydi, ama yine de aklından geçenleri hemen açıkladı.

"Björn Skollborg," dedi.

Bu isim Spencer'ı heyecanlandırdı. "Björn Skollborg! Bu oydu. Kesik kafası. Başsız cesedi. O oydu."

Bobby, "O ve karısı Karamia, ikisi de ortadan kayboldu," diye hatırlıyor.

"Gazetelerde, televizyonlarda fotoğrafları vardı. Yüzlerini net bir şekilde hatırlıyorum" diyen Spencer, zihninden geçen görüntülerin montajından heyecan duyuyordu. Gerçekten de heyecanı o kadar fazlaydı ki, bu koşullar altında bazıları bunu uygunsuz bulabilirdi. "Evet, evet, Adorno'daki masada duran gazetenin nasıl görüldüğünü çok iyi hatırlıyorum, Ernie'nin diliminden düşen bir parça sucuk tam Karamia'nın yüzüne düşmüştü, bu yüzden Björn bir sosisle evliymiş gibi görünüyordu. Cilalı krom peçete dağıtıcısı. Seramik tuzluk ve biberlik, birinde bir şef figürü, diğerinde bir garson ve-"

"Şehir dışından gelmişler," diye araya girdi Rebecca. "Spreading Oaks'ta kalıyorlardı."

"O zamanlar sadece bir moteldi," dedi Bobby.

"Artık sadece bir motel," dedi Rebecca. "Björn'ün eyalet başkentinde bir fırını vardı. Karamia cupcake uzmanıydı."

"Polisler cesetlerini asla bulamadı."

"Çünkü yenmişlerdi."

"Arabalarını da hiç bulamadık."

"O sırada Hornfly'ın onu da yemiş olup olamayacağını merak ettik."

"Polise gidemedik."

"Bize kim inanırdı ki? İnsanları iki, belki de üç dakikada yiyen bir canavara? Kilisenin bodrumunda yatan on yarı çıplak adam? Papaz Larry insanlıktan nefret ediyor ve hepimizi yok etmek için bir komplonun parçası mı? Bizi bir akıl hastanesine kapatırlardı."

"Bu kadar yeter," dedi Bobby. "Birbirimize hepimizin zaten bildiğı şeyleri anlatıyoruz, tembel kitaplarda ve filmlerde karakterlerin izleyiciye bilgi için yaptığı gibi. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Sessizdiler, düşüncelerinde kaybolmuş, akçaağaçlara ve pavyonu çevreleyen kadifemsi çimenlere bakıyorlardı ki Bobby dürbünlü kişiyi fark etti. Koyu renk giysiler içinde bir figür. Ağaç gölgelerinin arasında duruyordu. Parkın kuzey ucuna doğru. Gözetleyen kişi daha iyi görebilmek için yerini değiştirip dürbünün merceklelerinden yansıyan güneş ışığına doğru kısa bir adım atmasaydı, birinin gözetleme yaptığını fark etmeyecekti. Sonra gözetleyici birkaç adım öne çıktı ve Bobby korkunç bir şey gördü. Korku onu sadece casusun kimliği yüzünden değil, aynı zamanda bir karşılaşma beklediğı için de sardı. O izlerken, korkunç şey tekrar oldu. Siyah bir pelerinin parıltısı. Britta.

AMIGOLAR KAÇMAYI REDDEDİYOR

Bobby arkadaşlarının dikkatini doğru yere yönlendirdiğinde, Spencer Truedove Britta Hernishen'in onları uzaktan izlediğini gördü ve onun da kendisini gördüğünden emindi. Savaşın nasıl bir şey olduğunu asla ilk elden öğrenmemeyi umuyordu ama o anda pavyonda, Picasso'nun ünlü tablosu *Guernica*'da tasvir edilen kaos ve dehşeti daha iyi anladı. İspanyol partizanların, isyancılarla öfkeyle savaşırken Nazilerin bombardıman uçaklarıyla yaklaştığını duyduklarında ve birçok siville birlikte öleceklerini bildiklerinde hissetmiş olmaları gerektiği gibi hissetti. Bacak kemikleri jöleleşmiş gibiydi ve utanç verici ve sallantılı bir koşuyla da olsa parktan kaçma dürtüsünün üstesinden geldi.

Eğer arkadaşlarından ikisi orada olmasaydı, üçüncüsü de açılır kapanır bir yatağın arkasına kapatılmasaydı ve gerçek bir ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olmasaydı, Spencer pavyondan kaçabilirdi. Ama "hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" demek, dostları kendi dostlarını koruduğu sürece ne pahasına olursa olsun yerini korumak demekti. Ayrıca, kaçmak onu çok fazla babasına benzetecekti ve düşününce, annesine de benzeyecekti. Terli bir striptizciyle birlikte yaşayacağından ya da kendi kız kardeşi olacağından değil. Ama kendinden o kadar utanacaktı ki bir daha asla aynaya bakamayacak, böylece şapkasının içinde nasıl görüldüğüne hayran olma zevkinden mahrum kalacaktı.

Daha ziyade arkadaşlarının koşmasını umuyordu, böylece kendisi de koşmakta haklı olacaktı. Ama bu asla olmayacaktı.

Rebecca, on sekizinci yüzyıl ressamlarından George Stubbs'ın aynı adlı tablosundaki at Whistlejacket kadar cesur ve yiğitti. Dostlarına zarar vermek isteyen herkesi ezip geçirdi.

Bobby de asla geri adım atmazdı. Onu bir aylıkken terk eden esrarengiz öz ailesi kadar vefasız olmamak için çabaladı. Alnına dört yapraklı bir yonca bantlanmış halde bir kilise sırasına bırakılmıştı. Bezine iliştirilmiş daktiloyla yazılmış bir notta şöyle yazıyordu: YAŞAYACAK HAYATLARIMIZ VAR, ONUN DA VAR, AMA BİRLİKTE DEĞİL. O, AZİZ PATRICK'İN İRLANDA'DAN KOVDUĞU YILANLARA YEM EDİLMESİ GEREKEN KÖTÜ ŞANS CİNLERİNDEN BİRİ, AMA BİZİM NE YILANIMIZ VAR NE DE NEREDEN BULACAĞIMIZI BİLİYORUZ.

HERHANGİ BİR. Yetkililer ona dört yapraklı yoncaya atfen "Bebek Shamrock" adını verdiler. Evlat edinilmesi teklif edildi ama kimse kötü şans getiren bir cin istemedi. İstenmedikleri için ve doğranıp yılanlara yem olmaktan kıl payı kurtulduklarını bildikleri için, çoğu bebek o anda bir daha kimseye güvenmemeye karar verirdi, ama Bobby öyle yapmadı. O dostlarına inandı ve onları asla hayal kırıklığına uğratmadı.

Britta Hernishen uzakta, gölgelerin içinde geriye doğru büzüldü ve sağına, bir ağacın arkasına doğru adım attı. Üç arkadaş onun yeniden ortaya çıkmasını beklediler ama Britta Hernishen ne bir anda, ne bir dakika sonra, ne de üç dakika sonra, sanki bir kargaya dönüşmüş ve uçup gitmiş gibi ortaya çıktı.

Britta kadar korkutucu bir tehdit zihni yoğunlaştırma eğilimindedir. Belli ki Rebecca, pelerinli profesörün yeniden ortaya çıkmasını beklerken hızlı ve sıkı düşünüyordu.

"Kahvaltıda Hornfly ile telefonda konuşurken, onunla konuşma şeklimden hoşlanmadı. 'Unutmayacağız' dedi. Biz adını verebileceğim başka bir kedi söğüdü genotipi değiliz' dedi. Genotip, bir organizmanın sahip olduğu genlerin türünden başka bir şey değildir. Spencer, Fred Sanford'la bilek güreşi yaparken, ben de kendim araştırdım.

Telefon. 'Adını verebileceğim başka bir kedi söğüdü genotipi' derken ne demek istedi?"

"Bizi kastediyor," dedi Bobby. "İnsanları. Hangi tür olursa olsun onunla kıyaslandığında, biz onun yapabildiği her şeyi yapamayan, insanları muzmuş gibi yemek gibi basit bir genotipiz."

"Hayır. Öyle değil. Bir genotip bütün bir tür değildir. Her organizmadaki belirli genlerdir. Üçümüz de insanız ama her birimizin farklı bir gen grubu var. Örneğin sarı saç genini düşünün. Tüm genler diploittir, yani biri baskın diğeri çekinik olan çiftlerdir. Dolayısıyla, sarı saç söz konusu olduğunda üç olasılık vardır; ya sarı saç için iki baskın geniniz vardır ya da iki çekinik geniniz ya da her ikisinden de bir tane. Belli ki bende iki baskın gen var."

"Saçını boyamadığın sürece," dedi Spencer.

Ona ters ters baktı. Yetenekli bir oyuncu olarak, soran gözlerle bakmak maksimum etkiyle yaptığı bir şeydi. "Bunu neden söyledin ki?"

Spencer telaşlanmıştı. "Bilmiyorum. Bazen öylesine bir şeyler söylüyorum. Saçını boyamadığını *biliyorum*. Biz çocukken, Adorno'da bizimle oturduğün ilk andan beri aynı renkteydi. O zamanlar saçını boyamazdın. Kedinin sürüklediği bir şeye benziyordun ve bunu umursamıyordun."

Rebecca, Spencer'a farklı bir açıdan bakmak için başını eğerek, "Tatlım, eğer kendini Rossetti ya da Millais'in yüksek romantik tarzında resim yapmak zorunda hissedersen, bu kötü bir fikir olur," dedi.

"Oh, bunun benim uzmanlık alanım olmadığını biliyorum. Ayrıca ben çizim yapamam." "Genotip," diye hatırlattı Bobby onlara gergin bir şekilde

Britta için parkı taradı. "Eğer sözünü ettiği 'kedi söğüdü genotipi' insanlar değilse, o zaman nedir?"

"Kaç genimiz olduğunu bilmiyorum -binlerce sanırım- ama olası genotip sayısı neredeyse sonsuz. En az yüz *milyar* insanın

doğmuştu ve tek yumurta ikizleri dışında hiçbirisi birbirine benzemiyordu. Hornfly her zaman 'biz' ya da 'bize' der, asla 'ben' ya da 'bana' demez. Yine de kendi türünden 'genotip' olarak bahsediyor. Genotip bir tür değildir. Her zaman ve yalnızca benzersiz bir organizmadır. İnsanoğlu bir türdür, her bir insan eşsiz bir genotiptir."

Spencer dinledikçe neden bilim adamı değil de sanatçı olduğunu anladı. "Ama tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Rebecca, "göre Hornfly, bodrumdaki o on çıplak adam ve Ernie'nin evinde tüy döken yaratık, farklı biçimlerde tezahür edebilen tek bir organizmanın, tek bir bilincin, tek bir birey gibi hareket eden bir koloninin parçası. Ve onlar-o-aramızda yaşıyor. Ya da daha büyük olasılıkla kanalizasyonlarda dolaşıyor gibi görüldüğü için altımızda. Kendisini Hornfly olarak adlandıran tezahür, 'adlandırabileceğim başka bir kedi söğüdü genotipi' olmadığını söylediğinde, bence bu, ona benzer ikinci bir yaratık olduğu ve bir tür rakip oldukları anlamına geliyor."

Bobby etkilenmişti. "Genetik hakkındaki tüm bu bilgileri Spencer bilek güreşinde kaybederken telefonundan mı aldın?"

"Hayır, hayır. 'Genotip'in kesin bir tanımını yaptığım anda, geri kalan her şey benim için bir araya geldi. Sana söylemeden önce zihnimde rafine ediyordum."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bunu sadece 'genotip' tanımından nasıl anlayabildiniz?"

"Michael Crichton'ın ölümünden sonra bulunan bir indeks kartına karaladığı bir şey üzerine kurulu büyük bütçeli bir filmde kadın başrolü oynayacaktım. Kartın bir yüzünde fikir vardı, diğer yüzünde ise '*Jurassic Park*'tan daha büyük' yazıyordu. Genetik mühendisliğiyle ilgiliydi, ben de o sırada bu konu üzerinde çalışıyordum. Dört yıl süren geliştirme sürecinde dokuz yazar ve üç yönetmen çalıştı ama Michael çok zeki bir adamdı ve

Sektördeki hiç kimse onun ne demek istediğini anlayacak beyin gücüne sahip değildi."

"Vay canına," dedi Spencer, "bu sana uykusuz geceler yaşatmış olmalı, kaçırılmış bir fırsat."

"Kesinlikle. Özellikle de ilk dolardan elde edilen hasılatın yüzde sekizine ortak olduğum için."

Bobby, "Evet, tamam, ama tüm bunlar bizi öncekinden daha fazla soruyla baş başa bırakıyor gibi görünüyor. Peki bu bize Maple Grove'da neden artık suç işlenmediği hakkında ne söylüyor? Ya da Ernie'nin neden komada ya da askıya alınmış bir animasyonda ya da her ne cehennemdeyse?"

Spencer Rebecca'ya umutla baktı, görünüşe göre şu andan itibaren onun tartışılmaz teorilerin kaynağı olacağını varsayıyordu, ama hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Henüz bilmiyorum." dedi.

"Peki anılarımızı kim kilitledi, bunu nasıl yaptılar ve şimdi neden açıyorlar?" Bobby sordu. "Ve Hornfly nerede? Ve o gece pavyonda yapmakla tehdit ettiği gibi neden biz çocukken bizimle ilgilenmedi? Aslında, onun amacı -onların amacı, onun amacı, her neyse- insanlığı yok etmek olduğuna göre, bu savaş neden başlamadı? Neden en azından burada, Maple Grove'da başlamadı?"

Derin bir şaşkınlık sessizliği içinde durdular.

Dünya dönmeye devam ederken, pavyon onunla birlikte dönmüyor gibiydi, sanki zaman bu hayali yapının içinde durmuştu, sanki pavyon tüm gerçekliğin üretildiği ve harekete geçirildiği evrenin sabit çekirdeğiydi. Açıklığa kavuşturmak için bir noktanın belirtilmesi gerekiyor: Köşk aslında tüm gerçekliğin kendisinden üretildiği evrenin sabit çekirdeği *değildi*. Bu sadece, hayatta kalmak için çaresizce cevap bulmaları gereken acil sorularla kafaları karışmış olan üç amigonun *hissettiği* şeydi. Gördüğünüz gibi, sorular labirentinde yollarını bulma konusundaki yetersizlikleri onları dilsizleştirdi, korkudan ve cehaletlerinin derinliğinin farkına varmaktan felç olmalarına neden oldu.

Elbette bu kısa süreli bir durumdur; hikayenin geri kalanında pavyonda durmayacaklardır.

Böylece çevredeki akçaağaçların yaprakları yaz esintisinde dalgalandı, ötücü kuşlar gökyüzünü süsledi, insanlar köpeklerini gezdirdi ve amigolar şaşkınlık içinde donup kaldı. Britta Hernishen'in ani gelişine karşı daha savunmasız olacakları bir durum hayal bile edilemezdi. Ancak, o anda böyle bir çileye maruz kalmadılar. Birdenbire, hep bir ağızdan, "Hastane!" dediler. Bu ünlem felç hallerine bir son verdi ama şaşkınlıklarını tam olarak gidermedi.

Birinin hastane hakkında daha kesin bir şey söylemesini bekleyerek birbirlerine baktılar, ancak bu kısa çılgılık her şeyi özetliyordu.

"Ne? Hastane ne olacak?" Bobby hayal kırıklığı içinde sordu. "O kelimeleri aklımıza kim soktu? Bunu nasıl yaptılar? Hastaneye gitmemiz mi gerekiyor? Oraya gittiğimizde ne yapacağız?"

Bobby onları yeniden felçli bir şaşkınlığa sürükleyecek kadar soru sormadan Rebecca, "Orada bir şey oldu. O yıl Şükran Günü civarındaydı. Hayır, 'civarında' değil. Tam hindi günündeydi."

"Hangi yıl?"

"Hornfly yılı. Björn Skollborg'u yediği Cadılar Bayramı gecesinden birkaç hafta sonra."

Spencer, "Muhtemelen aynı gece Björn'ün karısını yemiştir" dedi.

"Karamia," dedi Rebecca. "Sence bir akşamda iki kişiyi yiyebilir mi?"

"O ineğin Björn'ün kafasını çiğneme şekline bakılırsa, muhtemelen istediği kadar yiyebilir."

Bobby the Sham her zaman insanların sadece ne söylediğini değil, nasıl söylediğini de dinlerdi. İyi bir romancının inandırıcı diyaloglar yaratmak için diksiyon ve deyim konusunda keskin bir gözlemci olması gerektiğine inanıyordu. Romanlarında bile

Her köşede bir tehlikenin beklediği mevcut koşullarda, yazdığı bir roman olsaydı Spencer ve Rebecca arasında geçen konuşmaları inandırıcı bir şekilde nasıl tasvir edeceğini düşünürken buldu kendini.

"Bu mümkün değil," dedi.

Spencer, "Nasıl anladın? Yani ben bir oturuşta iki çizburgeri rahatlıkla yiyebiliyorsa -ki yiyebiliyorum- Hornfly gibi bir yaratık neden iki insanı yiyemesin?"

Bobby, "İnsanları yemekten bahsetmiyordum," dedi. "Sadece şunu düşünüyordum. Neyse, boş ver. Dinle, üçümüz de aynı anda hastaneyi düşündük, ama hafızanın geri kalanı eskisi gibi bir anda değil, damlalar halinde geri geliyor gibi görünüyor. Belki de bazı şeyleri kendi başımıza hatırlamaya başlıyoruzdur."

Spencer, "Britta Şükran Günü'ne inanmıyor," dedi.

Bobby kaşlarını çatı. "Britta, Britta'dan başka hiçbir şeye inanmaz."

"Evet, o Şükran Günü'nde Ernie de bizimle birlikteydi. Dördümüz ."

Rebecca şöyle hatırlıyor: "Tatil için Büyükbaba Charlie ve Büyükanne Ruth, arkadaşları Jack ve Sandy Reamer ile Key West'e gittiler. Hepsi birbirinden nefret ediyor ve etmiyormuş gibi davranarak hayatlarının en güzel zamanını geçiriyorlardı."

"Pinchbeck'ler akşam yemeğini her zaman saat dörtte yerlerdi," dedi Bobby. "Sonra adam bulmaca çözer, kadın da saat yedide yatana kadar tığ işi yapardı. O yıl, her yıl geleneksel Şükran Günü yemeklerini yediler - balık çubukları, haşlanmış patates, brüksel lahanası ve tapyoka. Yalvardım ve sabah geç saatlerde Spencer'ın evinde sizinle buluştum. Bütün günü birlikte yemek yaparak geçirdik."

"Mutfak aletlerini henüz satmamıştım," dedi Spencer. "Babam zaten Porifera ile kilisede yaşıyordu. O gece bir bayram partisi vardı."

"Evet, evet, hatırlıyorum," dedi Rebecca. "Cemaat üyelerine gönderdikleri broşürü bize göstermiştiniz. Bu özellikle bir

yaramaz seks partisi."

Spencer, "Buna Spanksgiving diyorlardı," dedi.

Bir an için sessiz kaldılar, ancak şaşkınlıktan felç olmamışlardı.

Sonra Bobby ürperdi. "Hiç bir araya gelmemiş ve dost olmamış olsaydık şimdi ne kadar deli olabileceğimizi düşünmek bile istemiyorum."

"Peki o gün neden hastaneye gittik? Akşamdı, yemekten çok sonraydı."

"Bilmiyorum."

"Ben de öyle," dedi Spencer.

Yüzü hayal kırıklığı ve endişeyle buruşmuş olan Rebecca düşünceli düşünceli duruyordu. Yüzü bu şekilde çarpılmış olsa bile, çarpıcı derecede güzeldi.

Bobby ona bakmaktan kendini ve güzelliğinin her zaman düşünülebileceği rolleri sınırlamasının utanç verici olduğunu düşünüyordu. Bırakın çirkin bir kadını, çirkin bir kadını bile asla oynayamazdı. Yeteneği bunu yapmasına izin verirdi ama yönetmen ondan on kilo makyaj, öküz kuyruğu kılından yapılmış bir korku peruğu, uyumlu kaşlar ve kambur bir protez altında oynamasını isterdi

-Ve yine de muhteşem olurdu.

Birbirlerini tanıdıkları yirmi yılı aşkın süre boyunca ona romantik bir ilgiyle değil, sadece bir arkadaş olarak bakmıştı. Bu yalnızlık ve yabancılaşıma dünyasında, gerçek arkadaşlar potansiyel sevgililerden daha nadir ve daha cazipti. Ona bir arkadaş olarak değer veriyordu ve daha samimi bir anlaşmanın peşine düşerek belki de şu anda sahip oldukları şeyi azaltacağını ya da yok edeceğini anlamıştı. Sadece Maple Grove'a döndüklerinden beri ara sıra ona romantik bir özlemle bakıyordu. Buna bir son vermeliydi. Onu bir amigo, bir kız kardeş gibi seviyordu ve bu son derece değerli ilişkiyi riske atmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini çıkaracak kadar ileri gitmeyeceği için iradesine güvenmek zorundaydı.

Elbette Wayne Louis Hornfly (bir olasılık için hangi bir uyarı ile karşılaştığında korkunç bir şekilde öldüyse

daha önce yayınlanmış), meseleyi çözecektir.

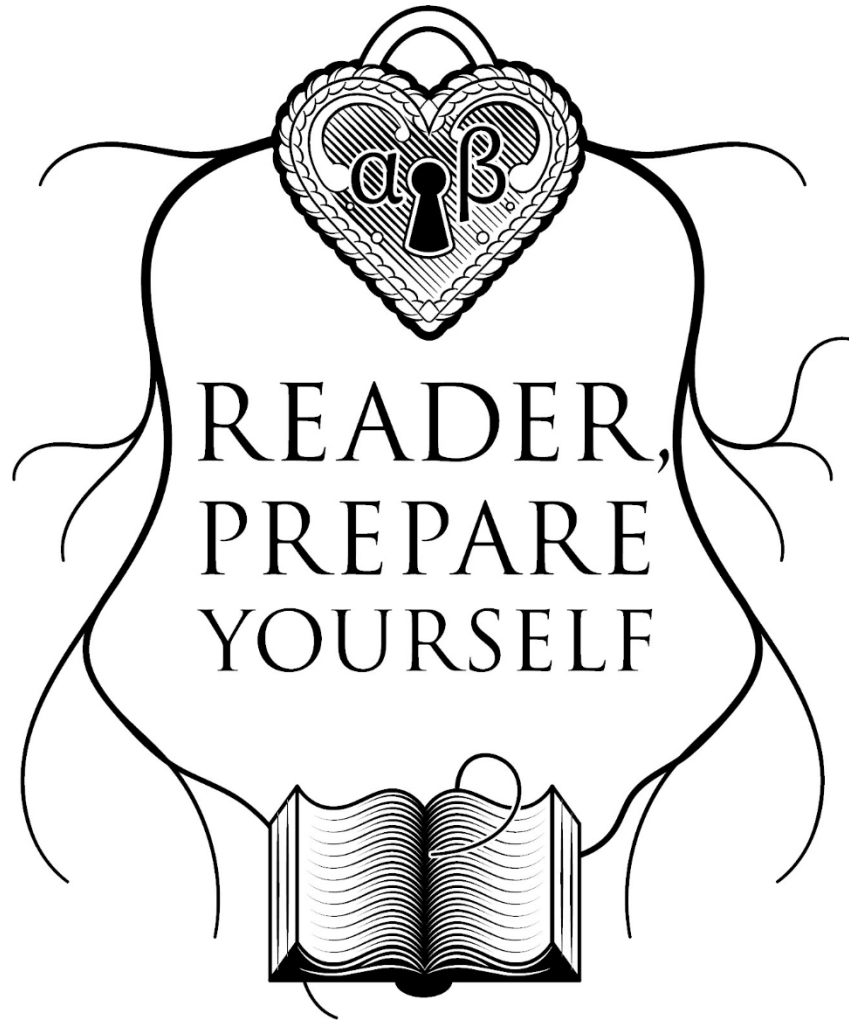
Rebecca'nın burkulmuş yüzü her zamanki muhteşemliğine geri döndü. "Belki de şimdi hastaneye gitmeliyiz. Belki sadece orayı görmek ya da içine girmek bile anılarımızı canlandırır."

Öğleden sonra güneşi akçaağaçların arasından süzülüyor, amigolar pavyondan çıkarken gölgelerin arasına büyümlü bir ışık serpiştiriyordu. Sincaplar, bir köpeğin ya da diğerinin tasmaından kurtulup onları vahşileştirmesinden korkarak ağaçlara tırmanırken, orada burada bir köpek çömeliyor ya da işemek için bir bacağını kaldırıyor. Bir çardakta gizlenmiş bir baykuş, gece olduğunda yemek için çimenlerden kapacağı farelerin beklentisiyle ötüyordu. Bebek arabalarındaki yeni bebekler, gerçek doğasından habersiz ama sezgisel olarak, gelecek dehşetin belli belirsiz farkında olarak dünyaya endişeyle bakıyorlardı.

Dünya zor bir yerdir. Çok güzel, huzurlu ve bolluk dolu anlar da var. Ancak eninde sonunda Gene Pitney'in şarkısındaki gibi: er ya da geç kendinizi merhametsiz bir kasabada bulursunuz.

Yakında, Ernie Hernishen'in hastaneden kaybolmasının üzerinden yirmi dört saat geçmiş olacaktı. Yarın bu saatlerde, yapacak anlamlı bir işi olmayan polis onu aramaya başlayacak, bulacak ve Björn Skollborg kadar ölü olduğundan emin olmak için onu bir adli tabibe ya da cenaze levazımatçısına teslim edecekti.

THREE

ERNIE SABIRLA BEKLİYOR

Katlanabilir yatağın arkasında, beş duyusu kapalı ve kalbi bir taş kadar hareketsiz yatan Ernie, kulaklarından değil ama içinden gelen nazik erkek ve kadın sesleriyle periyodik olarak rahatlıyordu. Onları gerçekten duymadan "duymanın" nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu ama içinde bulunduğu koşullarda kaybedecek bolca zamanı rağmen bu konuda endişelenerek zaman kaybetmedi. Country şarkıları bestelemeye devam etti. Müzik dehasının egzersizi zaman zaman üzerinde ilgiyle durduğu anılarla kesintiye uğruyordu. Şu anda Wayne Louis Hornfly'ın doğum yılındaki Şükran Günü'nü düşünüyordu. Maple Grove'un başka yerlerinde de dostlarının aynı uzun zaman önceki bayrama kafayı takmış olduklarını sezgisel olarak ve şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Bu da bilemeyeceği bir şeydi ama bunu nasıl bildiği konusunda endişelenmedi. Ne de olsa, ışısız bir boşlukta sürüklenen bedensiz bir bilinç olmaktan endişe etmiyorsa, herhangi bir şeyden endişe etmenin pek bir anlamı yoktu.

Britta Hernishen, Şükran Günü ve diğer tatil günlerinde ya da sıradan akşamlarda oğluya nadiren yemek yerdı. Bunu hiçbir zaman düzenli olarak yapmamıştı ve Ernie'nin beşinci yaş gününü kutladığı gece bu alışkanlığından tamamen vazgeçmişti.

Annesiyle yemek masasının tam karşısında otururken, içindekileri dökmek için yatağını geriye yatırabilen, pille çalışan bir damperli kamyonun bahsediyordu. Kırmızıydı ve bir oyuncağa göre büyüktü, mutfaktaki dört dilimli ekmek kızartma makinesinden bile daha büyüktü.

Kamyonu tarif edince kızın ilgisini çektiğini düşündü ama kız araya girerek "Bezelyelerinle oynamayı bırak" dedi.

"Onlarla oynamıyorum."

"Bezelyelerinizle oynadığınızı açıkça görebildiğim halde oynamadığınıza inanmamı istediğinizi mi anlamalıyım? Durumunuz bu mu?"

"Sadece onları taşıyorum."

"Her öğünde sebzelerinizin yerini değiştirmek alışkanlığınız mı? Bayan Merkwurdig sizi beslerken de sebzelerinizin yerini değiştiriyor musunuz?"

Bayan Merkwurdig, Britta'nın yokluğunda, ki bu çoğu zaman oluyordu, ona bakan dadıydı.

"'Yeniden konumlandırmak' ne demek?" diye sordu.

Britta çatalını bırakıp dudaklarını sıvazladı ve peçeteyi kucağına geri koydu, işlem boyunca Ernie'ye şaşkınlıkla baktı. "Beş yaşına gelmene rağmen 'yeniden konumlandırmayı' tanımlayamaman nasıl mümkün olabilir? Bunu bana açıklayabilir misin, Ernest?"

"Hayır, hanımefendi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hala bezelyelerle oynadığını görmüyor musun? Sana açıkça durmanı söyledim."

"Sadece onları taşıyorum."

"Peki onları nereye götürüyorsunuz?"

"Patates püremine diğer tarafına."

"Hayatta yaptığımız şeyleri açık ve rasyonel nedenlerle yapmamız önemlidir. Bezelyelerinizi neden patates pürenizin diğer tarafına taşımanız gerektiğini açıklayabilir misiniz? Bunu yapabilir misin, Ernest?"

"O tarafta olduklarında daha lezzetli ."

Çatalını almaya başlamıştı. Tekrar yere bıraktı. "Bezelyenin patates püresinin sol tarafından yendiğinde, sağ tarafından servis edildiğinde olduğundan daha lezzetli olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Evet."

"Sizden daha önce de rica ettiğim gibi, bir kez daha 'evet' kelimesini kullanmaktan kaçınmanızı rica ediyorum. Bu, 'evet' kelimesinin gayri resmi bir türevidir."

"Diğer çocuklar söylüyor."

"Evet, öyle. Ancak şunu anlamalısınız ki, yanlış konuşan ya da daha kötüsü argo kullanmaya başlayan çocuklar büyüdüklerinde tesisatçılık ve araba tamirciliği gibi önemsiz mesleklere mahkum olan, kötü konuşan yetişkinler olacaklar."

"Tesisatçılar ve araba tamircileri havalı işlerdir."

"Bu özel günde neşeli bir havayı korumak adına, uygun kariyerleri daha fazla tartışmayacağız. Bu kısıtlamanın kutlama yemeğinin geri kalanında da geçerli olacağı konusunda hemfikir miyiz?"

"Evet, hanımefendi."

Uzun süren bir sessizlikten sonra Britta, "Fileto madalyonlarınızın sadece yarısını yemişsiniz. Onları patates pürenizin tam karşısına koymam gerekmez miydi?"

"Doğum günüm için hamburger istedim."

"İstediklerimiz ve sahip olmamız gerekenler her zaman aynı şey değildir. Bir kişi hayatının her günü büyük miktarlarda şekerli kola içmek isteyebilir, ancak otuz dört yaşında şeker hastalığından ölürken, sahip olması gereken yerine her zaman istediğini seçmenin sonuçlarını takdir edememenin aptallığını fark edecektir. Anlıyor musun, Ernest?"

"Sanırım öyle. Ama çoğu insan bana Ernie der."

"Elimde olsa şiddetle sansürleyeceğim insanlar bunlar. Size Bay Hemingway'in adını veren benim. Tam anlamıyla gururlu bir adamdı. Kimseye izin vermezdi."

ona Ernie demek için. *Earnest* önemli bir kişidir. *Ernie* ise ticari bir balıkçı teknesinde güvertenin altında günde on iki saat çalışıp o günkü avın bağırsaklarını temizleyen kişidir. Senin özlemine çektiğin hayatın bu olduğunu mu varsaymalıyım, Ernest, dizlerine kadar balık bağırsaklarına batmış bir hayat?"

"Hayır, hanımefendi."

Uzun bir sessizliğin ardından annesi ona bir dilim kek ve küçük bir top dondurma getirdi.

Ernest, "Bu bütün bir pasta değil," dedi.

"Eğer size bir pastanın tamamını verseydim, daha sonra ikinci bir dilimi, yarın bir diğerini ve en sonunda tamamını yiyene kadar bu şekilde devam ederdi. Yeterli bir kutlama için gereken tek şey bir dilimdir. Şeker hastası olmayacağına ya da beni utandıracak kadar şişman bir insana dönüşmeyeceğine kararlıyım."

"Ben beş yaşındayım. Sadece bir mum var."

"Bir tane yeterli, Ernest. Yanan mumlar karbondioksit üretir. Bizler iklim değişikliğine katkıda bulunarak gezegeni tehlikeye atmak için doğmadık."

Mumu söndürmesi için gümüş bir sürahi çıkardı, çünkü üfleyerek söndürmek görgüsüzlük olurdu.

Bir yıl sonra, Ernie'nin altıncı doğum gününden kısa bir süre sonra, Hilda Merkwurdig, Britta'nın oğlunun *çılğın sürtük* ifadesini kimden öğrendiğini keşfetmesi üzerine dadılık görevinden kovuldu.

Hilda'nın yerine gelen Bertha Fettleibig sekiz ay dayanabilmiş ve Britta, Ernie'nin *beyin için bok* ifadesini kimden öğrendiğini keşfedince kovulmuştur.

Çocuk yedi yaşına geldiğinde, annesi onun evde yalnız bırakılabileceğine ve dünyada refakatsiz bir şekilde yol almasının zamanının geldiğine karar verdi. Onun yoldan çıkmamasını ve ünlü adaşı gibi erkek gibi bir adam olarak yetişmesini sağlamak istiyordu. Ayrıca kendisini ile bir çocuk ile biraz yüksek ama değil konuşmanın günlük sıkıntısından kurtarmak istedi.

olağanüstü zeka. Bu nedenle Britta, kurallar ve beklentilerle dolu yüz sayfalık bir not defteri sağladı. Ernie'nin, anlasa da anlamasa da tüm kayıtları ezberlemesi gerekiyordu. Takip eden yıllar boyunca, kurallara uyup uymadığı düzenli olarak sorgulandı.

Hornfly yılında, on dört yaşındayken ve arkadaşlarının arkadaşlığıyla ısınırken, daha sonra hafızasından silinen dört günlük bir Şükran Günü hafta sonu dehşet ve vahiy geldi. Şimdi, katlanabilir yatağın arkasındaki boşluğa sığınmış, ancak cesedinin Spencer'ın Harriet Nelson Lane'in son bloğundaki boş evine, o anda bile çim bowlingi ve badminton ile bir topluluk barbeküsüne hazırlanan Nelsoner'ların mahallesine saklandığından habersiz olan Ernie, o uzun zaman önceki hindi gününün kader olaylarını ve ardından gelenleri hatırlamanın eşiğindeydi, ama henüz tam olarak değil.

Bu noktada, bu kitabın tüm farklı unsurlarının tatmin edici ve ikna edici bir sona doğru ne kadar düzgün bir şekilde bir araya geldiğine hayret ediyor olabilirsiniz. Bazılarınız ise, her ne kadar eğlenmiş olsalar da, bu hikayeyi gerçek olamayacak kadar fantastik bulabilir, ancak ben size bunun gazetelerde okuyacağınız ya da akşam haberlerinde göreceğiniz her şey kadar gerçek olduğuna dair güvence verdim. Şüphelerinizden dolayı alınmıyorum. Bununla birlikte, büyük romancı Thomas Hardy'den bu kitabın önsözünde epigraf olarak kullanılan ve size kolaylık sağlamak için burada tekrarladığım alıntıyı size tavsiye ediyorum: *Pek çok şey inanılmayacak kadar tuhaf olsa da, hiçbir şey gerçekleşmeyecek kadar tuhaf değildir.*

HASTANEYE GİDERKEN, SPENCER REBECCA'NIN SEVİLMİYEN KİŞİ KOZASINDAN ÇIKTIĞI GECEYİ HATIRLIYOR

Hornfly'ın Cadılar Bayramı gecesi Liberty Park pavyonunda Björn Skollborg'u yemesinin ardından, Kasım ayının ilk on yedi günü boyunca genç dostlar Maple Grove hakkındaki gerçeği öğrenme arayışlarında hiçbir ilerleme kaydedemediler. Papaz Larry'nin gözünü korkutarak kilisenin bodrumunda kâğıt bebek zinciri gibi dizilmiş, tam olarak şekillenmemiş on insanı nasıl açıklayabileceklerini tartıştılar. Ayrıca, tuhaf saçlı, iri yarı, turuncu gözlü bir canavarın papazın kütüphanesinde zevk için kitap okumasına neden izin vermişti? Kütüphanedeki kitap koleksiyonunda neden bu kadar çok kan, acı, kargaşa, zulüm, cinayet ve toplu ölüm içeren, tam da insan yiyen bir canavarın hoşlanacağı türden romanlar vardı? Ve kız kardeşi gerçekten de ciddi bir diş ameliyatı geçirmiş miydi ve o gerçekten de birkaç günlüğüne ona bakmak için şehir dışına mı çıkmıştı, yoksa başka bir yerde insanlığı yok etmek için kötü niyetli güçlerle işbirliği mi yapıyordu? Cevaplar ne olursa olsun, bir şey çoktan açıldı: Papaz Larry gerçekten Tanrı'nın adamı değildi.

Şükran Günü'nden önceki Pazar akşamı Spencer, Ernie ve Bobby, Adorno's Pizzeria'nın arka kabinindeydiler ve buranın kısa bir süre sonra bir restorana dönüşeceğinden habersizlerdi.

Yirmi yıldan daha uzun bir süre; büyük şehirlerin kelimenin tam anlamıyla fosseptik çukuruna dönüşeceğinden, halka açık yerlerde dışkılamanın yaygınlaşacağından ve uyuşturucu bağımlılarının oluklarda öleceğinden habersiz; tasarlanmış bir virüsün milyonları öldüreceğinden ve hiçbir yetkilinin bunun kaynağını keşfedecek kadar umursamayacağından habersiz; David Letterman'ın televizyondan emekli olacağından ve garip bir Gabby Hayes sakalı bırakarak gece komedisini ölüme terk edeceğinden habersiz; kısacası, geleceğin Jetgiller'in yaşadığı dünya gibi olamayacağından ve Addams ailesini bile endişelendiren bir yer haline geleceğinden habersiz. Amigolar vişneli kolalarını, vanilyalı kolalarını, çikolatalı kolalarını içerken savaşırsız, hastalıksız, istenmeyen telefon satışlarının can sıkıcı olmadığı bir gelecek bekliyorlardı. Dördüncü amigo gelene kadar pizza seçmekten ve sipariş etmekten kaçındılar, çünkü onlarınki demokrasiye dayanan bir dernekti; ayrıca Spencer, Bobby ve Ernie kadın düşmanı değillerdi.

Gece serindi. Ön kapı açıldığında, soğuk bir hava akımı pizzacıya kısa bir süreliğine yayıldı ve beraberinde oraya ulaşmak için içinden geçtiği kasaba kadar hoş bir koku getirdi. Oldukça güzel bir kız içeri girdi ve arkasından kapanan kapının hemen içinde durdu. Pembe spor ayakkabılar, dar kot pantolon, pembe kazak ve beyaz bluz üzerine taba rengi bir ceket giymişti.

Bu muhteşem hayalet ceketinin fermuarını açıp silkelerken ve boynundaki atkıyı çözerken, arka kabindeki üç amigo sadece üç saniyeliğine de olsa ona baktı, ardından birbirlerine baktılar ve dikkatlerini kolalarına verdiler.

Kız izleme protokollerini hiç tartışmamış olsalar da, üç arkadaş bu faaliyeti tamamen aynı şekilde yürüttüler. Eğer çekici bir kız görüş alanınızda belirirse, ona üç saniye, eğer cesur ve pervasız bir ruh halindeyseniz belki dört saniye bakabilirsiniz ve sonra dikkatinizi başka yöne çevirmelisiniz. Daha uzun süre bakmak, kızın size bakmaya başlaması riskini doğuracaktır.

İlginizin farkında olması ve sizinle göz teması kurması heyecan verici bir ihtimaldi ama aynı zamanda felakete yol açacağı da kesindi. Eğer göz teması kurarsa, yaklaşıp bir şeyler söyleme ihtimali dayanılmaz derecede yüksekti. Hayatınızın en kötü günlerinden biri olacaksa, sizinle gerçekten konuşabilirdi. Sonra ne olacaktı? SONRA NE? Sonra, kaçınılmaz olarak, tutarsızca kekeleyecek ya da o kadar aptalca bir şey söyleyecektiniz ki, kendi söylediklerinizi dinlerken biraz ölecektiniz. Sonra sanki görünmez olmuşsunuz gibi gözlerinde boş bir bakış belirirdi, böylece konuşulacak kimse yokken yüksek sesle konuşmak için onu neyin ele geçirdiğini merak ederdi. Arkadaşlarınız -eğer bir arkadaşınız varsa ve yanınızdaysalar- size acıyarak bakarlardı, ancak böylesine tehlikeli koşullar altında söyleyebileceğiniz, dünya tarihinde herhangi birinin söyleyebileceği daha iyi bir şey düşünemezlerdi.

Spencer, Bobby ve Ernie Kasım gecesinden gelen kıza kısa bir süre göz attıktan sonra kolalarına baktılar, sanki kola aromalı gazozların kutsamasına şükreder gibi başlarını öne eğdiler. Genelde konuşkan olmalarına rağmen, şu anda güzelliğin etkisiyle sersemlemiş durumdaydılar. Kızlar hakkında kaba ve hatta müstehcen sözler sarf edecek türden çocuklar değillerdi; sertifikalı inekler olarak, seks ve vudu büyüsünü, yanlış kelimelerin üzerlerine korkunç bir lanet getirebileceği eşit derecede gizemli bölgeler olarak görüyorlardı.

Pembe kazaklı sarışın pizzacıdan geçip kendi masalarına doğru ilerlediğinde, çevresel görüşleriyle bile onun geldiğini göremediler. Tesisin düzeninin izin verdiği ölçüde kendilerinden uzakta bir masaya oturmasını bekliyorlardı. Kız atkısını ve ceketini kabine fırlattığında, sanki aralarına bir el bombası atmış gibi tepki verdiler ve Ernie'nin yanına, Spencer ve Bobby'nin karşısına oturduğunda, toplu nefes alışları odadaki havanın önemli bir kısmını emdi.

Sadece "Hey, çocuklar" dediğinde onu sesinden tanıdılar. Onun Rebecca olduğunun farkına vardıklarında konuşmayı imkânsız buldular. Ona baktılar, yüz ifadeleri aya hayretle kurbağalarinki gibiydi, ta ki Spencer kendi kendine, "Sana ne oldu böyle?" dediğini duyana kadar... Ses tonu ve vurgusuyla sanki şöyle *diyordu: Tanrım, kızım, bir zamanlar düzgün biriydin, ama şimdi bir canavara dönüştün. Kendini nasıl ?*

Spencer'in sorusunun son kelimesi üzerine Ernie titreyen parmağıyla Rebecca'yı işaret etti. "Hayatına devam ediyorsun!" Sesi kalp kırıklığıyla titriyordu. "Hayatına devam ediyorsun, değil mi?"

Şaşkınlığı açıkça belli olan Rebecca, "Neye devam ediyorsun?" diye sordu. "Bizden."

"Senden mi? Neden alayım ki?"

Bobby, "Bize bak," dedi. Spencer,

"Bir de sana bak." dedi.

"İçimden ölüyorum," dedi Ernie, her zaman içlerinde en duygusal olanıydı.

"Şükran Günü yaklaşıyor ve şükredecek hiçbir şey yok," dedi Spencer, çünkü onu teselli edecek özel şapkasına kavuşmasına daha yıllar vardı. "Hiçbir şey, hiçbir şey."

Bobby sordu, "Neden? Biz ne yaptık? Nedenini bilmeyi hak ediyoruz."

Rebecca sırayla her biriyle göz teması kurdu ve ardından Clint Eastwood gibi gözlerini kısarak sabırsızlığını ifade etti. "Dinleyin beyler. Biz amigo muyuz yoksa amigo muyuz?"

"Öyle olduğumuzu sanıyordum," dedi Bobby.

Spencer da "Umarım öyleyizdir." dedi.

"Ama şimdi her şey bir oluyor," dedi Ernie.

Gia Adorno masaya geldi. Çocuklar sanki yemekten başka yaşayacak bir şeyleri yokmuş gibi sipariş .

Gia, Rebecca'ya, "Frankenstein'in Gelini numarasını bıraktığını gördüğüme sevindim," dedi.

Çocuklar Gia'nın yeni Rebecca'yı zımnen hemen isyan ettiler:

"Daha önceki halini seviyordum." "Daha önceki halini seviyordum."

"Daha önceki görünüşüne bayılıyordum."

Rebecca'ya Gia, "Tatlılar ama imkansızlar," dedi. "Onlar değil tamamen imkansız." Rebecca dedi.

"Çalışmalar devam ediyor."

Gia belirgin bir hayranlıkla, "Söylemeliyim ki, benden daha iyi bir arkadaşsın," dedi.

"Onlar da iyi arkadaşlar," diye yanıtladı Rebecca. "Onlar en iyileridir. Sadece zaman zaman bir doz Thorazine'e ihtiyaçları oluyor."

Gia mutfağa giderken, Rebecca dostlarına acıma olarak yorumladıkları bir şefkatle, onlarla işinin bittiğinin bir teyidi olarak baktı. Bazıları ağlamak istedi, ancak onurlarını korumak için, hepsi olmasına rağmen gözyaşlarına boğulanların isimleri açıklanmayacak.

"Hatırlıyor musun, sana bana her zaman erkeklerden biri gibi davranılması gerektiğini söylemiştim?"

Sanki verecekleri herhangi bir yanıt feci sonuçlar doğuracakmış gibi ona bakıyorlardı.

"Hepinizin bunu tereddüt etmeden nasıl kabul ettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Otoyoldaki geyikler değillerdi ve onlara doğrultulmuş farlar da yoktu ama o anda onları gören herkes aynı benzetmeyi düşünebilirdi.

"Sözcüklerle yanıt veremiyorsanız," dedi Rebecca, "onaylamak için başınızı sallayın ya da aynı fikirde olmadığınızı belirtmek için başınızı sallayın."

Hepsi başını salladı.

"Güzel. Bu harika. Değişen bir şey yok. Ben hâlâ o adamlardan biriyim."

Belirgin bir isteksizlikle başlarını salladılar.

"Oh, evet öyleyim. Hiçbir şey değişmedi. Değişen tek şey, iki aydan biraz daha uzun süren arkadaşlığımız süresince bana olduğum kişi olma cesaretini vermiş olman. Eskiden sanki sırtüstü düşüp istediklerini yapmalarına izin vermeliymişim gibi üzerime gelen o çocuklarla uğraşmaktan artık korkmuyorum."

Bu benzetmedeki geyiklerin yüzü, gerçek bir geyiğin asla olamayacağı kadar kızarmıştı.

"Arkadaşlığın sayesinde bana güven verdin. Birlikte yaşadığımız tuhaf şeyler yüzünden omurgam jöleden çeliğe dönüştü. Hornfly kesik bir kafayı saçlarından tutarken ona karşı durabiliyorsam, herkese karşı durabilirim - özellikle de sen yanımdayken. Ve sana da güç veriyorum. Verdiğimi biliyorum. Tamam, dünkü halimden farklı görünüyorum ama ben hâlâ benim. Hepimizin büyümeye ihtiyacı var ama birbirimizden ayrılmaya ihtiyacımız yok. Biz dostuz ve hep öyle kalacağız."

Sesini ilk bulan Ernie oldu. "Ama sen artık bir inek değilsin. Bizim gibi inek değilsin."

"Tatlım, böyle kırıcı şeyler söyleme. Ben de bir ineğim. Tam bir ineğim. İneklerin her şekli ve görünüşü vardır. İneklik bir ruh halidir, dışsal değil içseldir. Bazı insanlar inektir ama sadece onlara bakarak bunu asla anlayamazsınız. Önce konuşmaya başlamaları ve ilgi alanlarını, fikirlerini, umutlarını sizinle paylaşmaya çalışmaları gerekir. *O zaman* anlarsınız."

Spencer şüpheliydi. "Görünüş bunun bir parçası. Ernie'ye, Bobby'ye ve bana bakan herkes hemen *inek* olduğunu düşünecektir."

"Önemli olan görünüşün değil," diye ısrar etti Rebecca. "Bu giyim tarzınız, saçınızı tarama ya da taramama şekliniz, sevdiğiniz ve sevmediğiniz şeyler, söylediğiniz şeyler. İneklik doğru şeyleri istemektir -aşk, arkadaşlık, aile, umut, barış, adalet, *mutluluk*- ama *bunları nasıl elde edeceğini bilememektir.*" Yine arkadaşlarıyla teker teker göz teması kurdu. "*Nasıl elde edeceğiniz konusunda bilgisiz olmak*

Onlar. Ama birlikte nasıl yapacağımızı *öğreniyoruz*. Bunu tek başımıza yapamayız. Sen bensiz yapamazsın. Ben de sensiz yapamam. Birlikte ve sadece birlikte, gitmemiz gereken yere ulaşacağız. Olmak istediğimiz insanlar olacağız."

Fark edilmeden Gia Adorno bir tepside dört farklı aromada kola ile gelmişti. Uzun bir süre Rebecca'ya baktı. Sonra içecekleri tepside masaya aktarırken, "Bu tur müesseseden" dedi.

Amigolar ona anlamsız da olsa coşkuyla teşekkür ettiler. Dört bedava kola küçük bir şey olsa da, bu jest onları etkilemişti.

Gia, "Aslında sadece bu gece, buradan sonraki tüm içkiler bedava," dedi. Sonra da nazikçe, "Ama yine de pizzalar ve diğer her şey için ödeme yapmanız gerekecek," diye uyardı.

Garson kız diğer müşterilerle ilgilenmek için ayrıldığında Bobby, "Belki bunu yapabiliriz," dedi.

Rebecca bir an bekledi ve sonra onu sıkıştırdı. "Ne yapacağım?"

"Seni hâlâ çocuklardan biri olarak görüyorum." "Ve bir inek," dedi Spencer.

"Bir amigo," diye ekledi Ernie.

Bobby her şeyi birleştirdi. "İnek bir amigo adam."

Rebecca tatmin olmamıştı. "'Belki' mi?"

"Bunu yapabiliriz," dedi Ernie.

Spencer da aynı fikirdeydi. "Bunu zaten yapıyoruz." Rebecca gülümsedi. "Sizi seviyorum çocuklar."

Tek bir organizma gibi irkildiler ve Bobby, "Erkekler birbirlerini sevdiklerini söylemezler," dedi.

"Benim hatam," diye kabul etti. "Bunu söylediğimi unutun. Anılarınızı geri sarın ve bunu bununla birlikte kaydedin: Siz dünyadaki en iyi beceriksizlersiniz ve ben sizinle takılmaktan gurur duyuyorum."

Masanın karşısında birbirlerine beşlik çıktılar.

BİR YANLIŞ ANLAŞILMA

Yenileyelim: Liberty Park pavyonundaki beyin fırtınası oturumunda biraz ilerleme kaydeden ve Brittanın dürbünle kendilerini izlediğini gören üç kafadar, bir sonraki ipucunun hastanede bulunacağını söyleyen bir ses duymuşlardı. Yirmi bir yıl önce Şükran Günü'nde County Memorial'da olanları hatırlamak için zorlayıcı bir ihtiyaç duydukları bir aciliyet duygusu onları ele geçirdi.

Şimdi, bu sıcak yaz gününde, Spencer Genesis SUV'sini hastaneye doğru sürerken, Rebecca'nın bir tanrıça gibi görünerek soğuk gecenin içinden çıkıp Adorno'ya girdiği o Şükran Günü'nden önceki Pazar gününü hatırlıyordu. Bu sırada film yıldızı ve roman yazarı arka koltukta, uzun zaman önceki o tatilde hastaneye girdikten sonra nereye gittiklerini hatırlamaya çalışıyorlardı. County Memorial'a vardıklarında, aradıkları yerin üçüncü katta bir yer olduğundan emindiler.

Ne için olduğunu bilmedikleri bir hastanede dolaşan üç kişinin, özellikle de içlerinden biri ünlü bir film yıldızıysa, istenmeyen bir dikkat çekeceği kesindi. Spencer akla yatkın bir gizli hikâye önerdi. Bunun için kendilerini donatmak üzere amigolar önce hediyelik eşya dükkanına gittiler. Cam kapılı uzun bir soğutucuda sınırlı sayıda küçük çiçek aranjmanları sergileniyordu; Rebecca kırmızı güller, beyaz krizantemler ve eğreltiotu yapraklarından oluşan bir tanesini seçti. Bir koleksiyon

Helyumla şişirilmiş folyo balonlar arasında kişiselleştirilmiş olanlar yoktu, ancak Spencer üzerinde RABBİM BENİ KALDIRDI yazan bir balon aldı; bu balon, etrafı gözetlemeye niyeti olmayan en masum ziyaretçilerin taşıyabileceği türden bir şey gibi görünüyordu. Bobby the Sham ise üzerinde hiçbir kelime olmayan bir balon seçti; balonun üzerinde Muppet'ların en sevimlisi olan Kurbağa Kermit'in gülümseyen yüzü vardı.

Kasadaki altmışlı yaşlardaki kadının beyaz saçları sık bukleler halindeydi, melek gibi bir yüzü, pembe yanakları ve mutfağında oturup şeri yudumlayarak yeni komşuların gelmesini bekleyen, böylece onları mahalledeki herkes adına bir hediye sepetiyle karşılayıp dedikodu ağının bir parçası olmaya ikna edebilecek bir Hoş Geldin Vagonu hanımefendisinin neşeli tavırları vardı. "Şu üçünüze bir bakın canlarım. Sizi görmek bile zavallı, hasta bir insanın kendini daha iyi hissetmesini sağlar. Tüm bunların yanında bir de geçmiş olsun kartı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Bobby. "Sanırım kartsız da yapabiliriz."

"Hiçbir şey konuşan bir kart kadar sağlıklı yaşamı teşvik edemez," dedi görevli. "Elimizde en iç açıcı mesajlara sahip olanlar var. Sevdığınız kişi, küçük pili bitene kadar onu tekrar tekrar dinleyecektir."

Çiçek aranjmanını tutan Rebecca, "Sevdiğimiz kişi duygusal bir tip değildir. Bir tebrik kartıyla alay ederdi."

"Hangi tipten bahsettiğini biliyorum canım. Onlar mizaha tepki verirler, şefkatli duygulara değil. Bu durumda, güldüreceğinden emin olduğumuz başka bir kart serimiz var. Herkesin gülmeye ihtiyacı vardır, özellikle de hasta olan zavallıların. Bu tür kartlar arasında en popüler olan ve herkesi eğlendiren kartımız, ön yüzünü okuyup açtığınızda kusma sesleri çıkarıyor."

"Kart yok," dedi Spencer.

Tezgâhtar şapkasına baktı ve kart konusunda yumuşadığında gözünün korktuğu anlaşıyordu. "Ne

bir kutu şekere ne dersiniz? Elbette Russell Stovers var ama Fransa'da üretilen sofistike çikolatalarımız da var."

"Bu harika olurdu," dedi Rebecca, "ama arkadaşımız şeker hastası."

"Bu durumda, sadece doymamış yağlar içeren şekersiz çikolatalarımız var."

"Bir kutu alacağız," dedi Bobby, sadece alışverişlerini hızlandırmak için.

Tezgâhtar arkasındaki raflardan oluşan duvara döndü, orada istiflenmiş kutulardan birini aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Bobby'ye göz kırptı. "Bu tam da onun moralini düzeltecek şey." Kasanın yanındaki küçük ciltli hediye kitap yığınının okşadı. Amigolardan herhangi biri sevdiklerinin okuma yazma bilmediğini iddia edemedi, tezgâhtar devam etti: "Vücut fonksiyonları hakkında bir fıkra kitabı, mükemmel bir hastane okuması. İstatistikler, hastanedeyken çok gülerseniz, bir nokta altı gün daha erken taburcu olabileceğinizi gösteriyor. Belirtilerimize ve iyileşme beklentilerimize gülerseniz, daha az iç karartıcı olurlar. Özellikle kabızlık ve ishale ilgili bölümler çok eğlenceli."

Ziyaret saati sona ermeden Bobby, "Kulağa eğlenceli geliyor. Bize bir tane ver."

Böylece yüklü bir şekilde hediyelik eşya dükkanından ayrıldılar. Lobide, önceki gün aynı asansörü paylaştıkları güvenlik görevlisi Michael Z, on yaşlarında bir çocuğu sorguluyordu. Çocuk sırtını bir sütuna dayamış, ellerini havaya kaldırmış duruyordu. Ne Bobby ne de arkadaşları bir müdahalede bulunmayı önermediler.

Asansörle üçüncü kata çıktılar, hemşireler yemek tepsiğini servis ettikleri arabalarla meşguldü. Saat henüz 5:30'du ama hastanelerde akşam yemeği erken servis edilirdi, belki de daha sonra ölecek ve daha fazla puding için son şanslarını kaçıracak insanlar düşünülerek.

Hasta arkadaşlarını ve akrabalarını ziyaret eden diğer kişilerden daha şüpheli görünmediklerinden emindiler.

amigolar ana koridor boyunca cesurca yürüdüler ve tereddüt etmeden 315 numaralı odaya girdiler. Spencer neredeyse zamanda yirmi dört saat geriye gittiklerine , çünkü Butch en yakındaki yatakta oturmuş, akşam yemeğini seyrediyor, karyolaya bağlı helyum dolu folyo balonlar da üzerinde sallanıyordu.

Rebecca, hastanın başını kastederek Spencer'a "Haklıymışsın, tıpkı bir havan topu mermisi gibi" dedi.

Yemeğinden başını kaldırıp balonlara ve çiçek aranjmanına kaşlarını çatarak bakan Butch, "Büyük olanı ısırđı," dedi.

Bağlam olmadan, amigoların hiçbirisi bu ifadeyi anlamlandıramazdı. Bobby, anlamaya yol açabilecek ek bilgi edinmek amacıyla, "Neden?" diye sordu.

Butch kaşlarını çatarak ona baktı. "*Neden?* Başka seçeneğın yok dostum. Büyük olan geldiğinde ya onu ısırırsın ya da ısırırsın, hepsi bu."

"Büyük olan mı?" Rebecca sordu.

Yemeğine bakarken sözünün kesilmesinden tedirgin olduğı anlaşılan Butch, "Evet, evet, evet, büyük olan. Daha büyük ne var? Hiçbir şey büyük olandan daha büyük değildir."

Bobby yanlış bir soru cümlesi kullandığını fark ederek zamire geçti. "Kim?"

"*Kim?*" Butch onların kalın kafalılığı karşısında hayal kırıklığına uğramış bir halde sordu. "Kim olduğunu mu bilmek istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen."

"Buraya onca şeyle geliyorsun, bir balonda bile 'Tanrı beni kaldırıyor' yazıyor ve sen kim olduğunu bilmiyor musun?"

Rebecca Bobby'ye, "Başka bir tane deneyeceğim," dedi. Butch'a gülümsedi, bir rahibeyi oynama şansı olursa diye yıllardır alıştırma o özel gülümsemesiyle onu kayırdı. "Ne? Büyük olan ne?"

Butch'un yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bana o müstehcen gülümsemeyi yapmayın, bayan. Ben o tür bir adam değilim. Kimsenin çükünden bahsetmiyorum. Sizin neyiniz *böyle?*"

Spencer mücadeleye dahil oldu. "Tek bilmek istediğimiz büyük olanı kimin ısırdığı, büyük olanın ne olduğu ve onu neden ısırdığı."

"Ukala mısın sen?" diye sordu Butch. "Eğer bu yataktan çıkabilseydim, senin o ukala kışını tekmelerdim."

İnsanoğlunun birbirini anlamakta sürekli zorluk çekmesine rağmen, bu tür bir karmaşa er ya da geç sona erecektir. Bu örnekte, Spencer Butch'un ötesinde duran boş yatağa bakıp "Oda arkadaşına ne oldu?" dediğinde son görüldü.

"BÜYÜK OLANI ISIRDI!" Butch kükredi. "Senin süslü çiçeklerine ihtiyacı yok. Ölümcül kanseri vardı. 'Ölümcül' ne demek biliyor musun, seni ahmak? Otobüse nereden bindiğinden çok daha fazla şey ifade eder."

"Ahhh," diye karşılık verdi üç amigo ve sonra Bobby, "Karışıklık için özür dilerim. Her kimse, onu ziyarete gelmedik. Sizi ziyarete geldik."

Butch'un yüzünde bir yandan şaşkınlık ifadesi, bir yandan da öfkeyle karışık bir ifade vardı ve bu da onu kocaman, somurtan bir bebek gibi gösteriyordu. Tehlikeli bir bebek. "Ben mi? Beni ziyarete mi geldin?"

"Sen," diye tekrarladı Bobby.

"İkinizi tanımıyorum bile. Şapkalı serseriye de tanımıyorum. Dün tekerlekli sandalyemi almak için buraya geldi."

"Tekerlekli sandalyeni ödünç al," dedi Spencer.

"'Ödünç al' dediniz ama geri getirmediğiniz." "Bunun için özür dilerim."

"Bu sabah beni tedaviye için başka bir tekerlekli sandalye almak zorunda kaldılar. Bana kötü kötü baktılar."

"Ne?"

"Pis pis bakıyor. Sanki o lanet tekerlekli sandalyeyi ben çalmışım gibi."

Rebecca, "Yataktan kalkmak için yardıma ihtiyacın varken bunu nasıl çalmış olabilirsin?" dedi.

"Aptalların bunu düşünürdünüz, değil mi?" Butch şikayet etti.

Uzlaşma için bir fırsat olduğunu fark eden Rebecca rahibe gülümsemesini tekrar denedi. "Bu yüzden ziyarete geldik. Tekerlekli sandalye için üzgün olduğumuzu söylemek için."

"Hastanenin tekerlekli sandalyesini çaldığın için mi bana balon, çiçek ve şeker getirdin?"

"Ödünç aldık," dedi Spencer. "bıraktık."

Butch alınmakta ne kadar hızlıysa, affetmekte ve unutmakta da o kadar hızlıydı. "Tanrım, çok tatlısın. Bugünlerde kim böyle bir şey yapar ki?"

"Öyle," dedi Bobby. "Biz buyuz işte."

Butch, Rebecca'nın komodinin üzerine koyduğu çiçek aranjmanına gülümsedi. "Gerçekten çok güzeller."

"Umarım gülleri seviyorsundur," dedi.

"Gülleri severim." Dikkatini yemek tepsisine çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Şunlara bakar mısınız?"

"Yapmamayı tercih ederim," dedi Bobby. Yemek tepsisi tekerlekli bir masanın üzerindeydi. Butch'un isteği üzerine onu yataktan uzaklaştırdı. "Ben Bobby, bu Rebecca ve şapkalı adam da Spencer."

Rebecca, "Butch, yemek yemelisin, gücünü korumalısın." dedi.

"O pisliği yemeyeceğim."

"Pizza sever misin?"

"Kimin yok ki?"

"Adorno'nun pizzasına ne dersin?"

"En iyisidir."

"Bunu almanıza izin var mı?"

"Özel bir diyet yapmıyorum. Ayak parmağım için buradayım."

"Adorno's'u arayıp istediğiniz pizzayı getirmelerini söyleyeceğim. Ayrıca istersen sana gizlice birkaç bira da verebilirler."

"Hastane odasına teslimat yaparlar mı?" "Benim için yapacaklar."

"Bu harika olurdu. Önemli biri olmalısın."

Kadın omuz silkti, adam da ona ne istediğini söyledi ve kadın telefon görüşmesini yaptı.

Planlandığı gibi, Butch'a kendilerini sevdirdikten ve ziyaretçi olarak kabul ettirdikten sonra, Spencer ziyaret edecek başka bir arkadaş arıyormuş gibi üçüncü katın üç kanadını da gezmeye başladı. Yıllar önce Şükran Günü'nde burada neler olduğuna dair hafızasını sarsacak bir şey bulursa, bu haberle geri dönecek ve Bobby ya da Rebecca araştırmaya devam ederken Butch'la oturacaktı.

AYAK PARMAĞI

Keppelwhite Enstitüsü otuz beş yıl önce County Memorial'ı finanse edip inşa etmeden önce, bölge sakinleri kritik hastalıklarını daha az saygın bir mahallede bulunan Fassbinder Hastanesi'ne götürüyorlardı. Bu tesis 1922 yılında inşa edilmiş ve adını I. Dünya Savaşı'nda sıhhiye eri olarak görev yapan Otto Fassbinder'den almıştı. Otto, olağanüstü cesareti nedeniyle, akrabası olmadığı söylenen General Klaus von Fassbinder tarafından kendisine verilen çok sayıda askeri onura layık görülmüştü. On yıllar boyunca, Kongre'deki öfkeli kişiler ve bir skandalı ortaya çıkarmaya kararlı partizan gazeteciler tarafından yürütülen çeşitli soruşturmalara rağmen, hiç kimse kendisi de bir Amerikan Ordusu kahramanı olan General Klaus von Fassbinder'in aslında Kayzer Wilhelm'in ve Almanya'nın hizmetinde olduğu yönündeki iğrenç söylentiye kanıtlayamadı. Aynı şekilde, hastanenin ödenek tasarısını Kongre'den geçiren Senatör Adolph Klanghoffer'in projeden tek bir kuruş bile yararlandığına dair en ufak bir kanıt bulunamamıştır. İnşaat maliyetleri ilk tahminlerin dört katına çıkmıştı, ancak bu durum ülkenin yeni paraya boğulduğu ve enflasyonun Kükreyen Yirmiler döneminde meydana gelmişti. General Fassbinder ordudan emekli olduktan kısa bir süre sonra on iki milyon dolar değerindeydi ki bu o günler için muazzam bir servetti. Ancak servetini meşru yollardan elde etmişti, çünkü o bir kurnaz olduğunu kanıtlamıştı.

Yatırımcı, borsa analizinde bir deha, olağanüstü başarısı tutumluluğuna ve sadece doğru yatırımları yapma konusundaki esrarengiz yeteneğine atfedilebilir. Basında ve başka yerlerde onu eleştirenlerin en azıları, sonunda ya intihar ettiklerinde ya da birbirlerini öldürdüklerinde akli dengesi yerinde olmayan kişiler oldukları ortaya çıktı. Fassbinder Hastanesi, Keppelwhite Enstitüsü'nün yeni hastanenin inşaatını tamamladığı ve ilçe sakinlerine hizmet vermek üzere kapılarını açtığı yıl ve ayda bir dolu fırtınasında yıkılmıştı.

County Memorial, doğudan batıya uzanan uzun bir kanadı ve kuzeyden güneye uzanan iki kısa kanadı olan U şeklinde bir binaydı. Muazzam -bazılarına göre megamonolitik- Keppelwhite Enstitüsü hastaneye sırtını dayamıştı ve aslında bu sağlık tesisinin kısa kanatlarına bağlanarak bir avlu oluşturunuyordu. Avlunun ortasındaki devasa fıskiye otuz adet kavisli su fıskiyesi bulunuyordu. Çeşmenin ortasında, granit bir kaide üzerinde, çalışma hayatına *New York Times*'da yardımcı kâtip olarak başlayan ve aile imparatorluğunun kurucusu olan Gustoff Keppelwhite'ın yirmi ayak yüksekliğinde bronz bir heykeli bulunuyordu. Hilda Fassbinder ile evlendiği yıl olan 1891'de Gustoff modern menteşeyi icat ettiğini iddia etti ve patent koruması için başvuruda bulundu. Basın, hatta *Times* bile genç mucit ve girişimciyle alay etti. Ancak New York, Chicago ve Washington'da lüks ofisleri bulunan prestijli hukuk firması Klanghoffer, Knacker, Hisscus ve Nork, Gustoff Keppelwhite'ı şartlı olarak temsil etmeyi kabul etti ve bunun üzerine alaylar, bir palyaçonun kafasına yüksek bir binanın onuncu katından piyano düşse duracağı gibi aniden durdu. Sadece dört ay içinde Gustoff'un patenti alındı. Bundan sonra, asılan her kapıdan, üretilen her gözlükten, her ekmek kutusundan ve binlerce başka üründen telif ücreti aldı.

Spencer Truedove üçüncü kattaki koridorlarda dolaşırken, kurumun farklı kanatlarında yatan birkaç hastanın akrabası gibi görünmeye çalışırken, enstitünün inşaatının başladığı yıldan beri Maple Grove'da ilkokuldan liseye kadar eğitim gören Keppelwhite ailesinin geçmişini düşünmeden edemiyordu. Sorunlu bir çocukken Keppelwhite olmak istemişti. Bir ressam olarak, bir gün kendi tablosunun, ailenin şimdiki kuşağının duayenleri James Alistair Keppelwhite ve Wilamina "Willy" Keppelwhite'ın evinde sergilenmesini arzulamıştı.

Bu nedenle, hastanenin üzerinde yarattığı etki onu hem dehşete düşürmüştü hem de tedirgin etmişti. Koridorlarda yürürken, orada burada bir odaya girip bakarken, sezgileri onu nereye götürürse götürsün, kötü niyetli, görünmeyen bir varlığın onun farkında olduğuna ikna oldu. Kameralar merdiven boşlukları ve kamusal alanlarla sınırlıydı. Eğer gerçekten izleniyorsa, izleyenin güvenlik personeli kadar iyi huylu bir şey olmadığını biliyordu.

Hastaların uyumadığı ya da meşgul olmadığı bir odaya her girdiğinde, içlerinden birinin Jim James olup olmadığını soruyordu; tabii ki böyle biri yoktu, sadece mahremiyetlerini ihlal etmek için bir bahaneydi. 344 numaralı odada orta yaşlı iki adam yataklarında oturuyordu. Yakındaki adam ciltli bir roman okurken, ikinci yataktaki adam bir Rubik Küpü'nün parçalarını telaşla çeviriyordu. Kitap okuyan adam başını kaldırdı ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Kendisinin ve arkadaşlarının neden hastaneye çekildiğine dair bir ipucu olabilecek bir anormallik olup olmadığını anlamak için odayı tarayan Spencer, "Sanırım burası yanlış oda. Jim James adında bir hastayı arıyorum."

"Ben Jim James," dedi eli kitaplı adam. "Benimle dalga geçiyorsun," dedi Spencer.

Adam kaşlarını çattı. "?" "Siz gerçekten Jim James değilsiniz."

"Hayatım boyunca Jim James oldum."

Yatağın ayakucunda bir zincirle asılı duran tıbbi bir çizelge. Spencer onu kaldırdı ve okudu. "Jim Jamie James."

"Annem bir şairdi. Aliterasyonu severdi." "Bir şair.

Adını duymuş muydum?"

"Kötü bir şairdi," dedi Jim Jamie James. "Hiçbir zaman yayınlanmadı. Ama tatlı, sevgili bir ruhtu."

"Annem beni terk etti," dedi Spencer, bir yabancıya böylesine kişisel bir açıklama yapmış olmanın şaşkınlığıyla. Jim Jamie James'te Spencer'ın kalbini ona açmasını ve belki de ömür boyu arkadaş olmalarını sağlayan bir şeyler vardı. "Geçmiş hayatını yeniden yaşamak için New Orleans'a gitti."

"Bu konuda ne hissettin?"

"Yıkılmıştım."

"Danışmanlık aldın mı?"

"Hayır. Keşke alsaydım."

"Babam tatlı, sevgili bir ruhtu. Her zaman babalarımızın bizi her şeyin üstesinden getireceğine güvenebiliriz."

İkinci yatakta, elinde Rubik Küpü olan adam en açık ifadelerle küfretmeye başladı.

"Babam gitmişti," dedi Spencer.

Derin bir sempati ifadesi Jim James'in yüzünü daha uzun bir geometriye dönüştürdü. "Çok üzüldüm. O öldüğünde kaç ?"

"Oh, o hala hayatta. Beni de terk etti."

"Ne kadar sıra dışı. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Cinsel dejenerasyonlar için bir kilise açtı ve nikahsız eşi olarak bir fahişe aldı."

"Bu alışılmadık bir durum. konuda ne hissettin?"

"Amigolarım sayesinde üstesinden geldim."

"Arkadaşlar hazinedir," dedi Jim James. "Baban sana kendini açıkladı mı? Pişman mı?"

"Pek fazla konuşmuyoruz. Zırhlı arabaları soyduğu için hapisteye. Peki ya sen? Sen neden hastanedesin?"

"Ayak parmağım."

"Ayak parmağının nesi var?"

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Ben pozitif bir insanım. Dünyanın dehşeti üzerinde durmayı sevmiyorum."

Bir hemşire elinde yemek tepsiyle çıkageldi, tepsiyi tekerlekli bir masanın üzerine koydu ve Jim James'in önüne getirdi.

Jim, Spencer'a, "Akşam yemeğim geldi diye gitme. Bana eşlik et. Biraz sohbet et."

Uzaktaki yatakta, elinde Rubik Küpü olan adamın yüzü kıpkırmızıydı, ter içindeydi ve hâlâ küfrediyordu.

Jim James gülümseyerek ve otostopçunun başparmağıyla yaptığı bir hareketle oda arkadaşını işaret ederek, "Harry iyi bir adam, Tanrı'dan korkan iyi bir adam ama gergin. Şu anda pek iyi bir arkadaş değil."

"Yapmam gereken bazı işler var," dedi Spencer. "Ama hâlâ burada olacağını düşünüyorsan yarın ziyarete gelirim."

"Oh, burada olacağım. Uzun bir süre burada olacağım. Bu ayak parmağıyla yarından çok daha uzun süre burada olacağım."

Hemşire koridordaki arabadan ikinci bir yemek tepsi getirdi ve Harry'nin yatağıyla ilişkili tekerlekli masaya doğru taşıdı.

Jim James dedi ki, "Yine tatlı olarak puding. Pudingden nefret ederim."

Spencer bunu duyunca, kaderin onu bu odaya getirmiş olmasına hayret etti.

"Bir şeyleri ziyan etmekten nefret ederim," dedi Jim James. "Pudingimi ister misiniz?"

"Ben de pudingden nefret ederim," dedi Spencer.

Jim James, "Yiyeceğim tek puding krem brüle." demişti.

"Ben de öyle! Ama kimse ona puding demiyor."

"Kimse bilmez," diye onayladı Jim James, "ama lanet olsun, crème brûlée pudingdir."

Hemşire tekerlekli masayı Harry'nin önüne getirmeye çalışırken, Harry Rubik Küpü'ne küfretti, onu duvara fırlattı, hemşireye küfretti ve en garip şekilde kasılmaya başladı.

Hemşire Harry'nin yatağındaki çağrı düğmesine bastı ve nöbetçi doktoru uyardı. "Üç kırk dörtte kalp krizi. Acil yardıma ihtiyacım var."

"Bu çok üzücü," dedi Jim James. "Ama iyi olacağına eminim. Burada mükemmel bakım sağlıyorlar."

Spencer, "Gitsem iyi olacak, yollarından çekileyim." dedi.

"Yarın geri gelecek misin?"

Spencer, "Kesinlikle deneyeceğim," diye Jim James'e güvence verdi. Bir doktor ve bir grup hemşire koşarak gelirken odadan çıktı.

Sahne güçlü ve dramatikti. Spencer keşke çizim yapabilen bir sanatçı olsaydı da o anın duygusunu yansıtacak bir resim yapabilseydi, ama o öyle bir sanatçı değildi.

İki dakika sonra, County Memorial'ın güneydoğu kanadının güney ucunda, kapalı olan yangına dayanıklı metal bir kapıya geldi. Bir tabelada GİRİŞ YASAK / SADECE KREDİLİ PERSONEL yazıyordu.

Hastanenin kısa kanatları Keppelwhite Enstitüsü'ne bağlanıyordu. Bu kapının ardında enstitünün hangi bölümünün bulunabileceğini merak etti.

Arkasına baktı. Koridor şu anda ıssızdı, belki de yakın çevredeki personel Jim ve Harry'nin odasına çağrıldığı için.

Kapı kolunu denediğinde kapının kilitli olduğunu görünce şaşırmadı. Onu şaşırtan şey, içini titreten ürperti ve kalbini hızlandıran, dizlerini çökecekmiş gibi titreten korku hissiydi.

Burası. İşte o uzun zaman önceki Şükran Günü'nde gittikleri yer. Bu kapının ardında kendilerine unutturulan bir şey görmüşlerdi -Ernie'yi ve kendilerini kurtarmak istiyorlarsa hatırlamaları gereken bir şey.

DİĞER AYAK

315 numaralı odada, ilave iki balon yatağın başlığına bağlanmıştı. Bedensel işlevlerle ilgili şakalar kitabı Butch'un ulaşabileceği bir yerde, çiçek aranjmanı ile birlikte komodinin üzerindeydi.

Pizza ve bira henüz teslim edilmemiş olmasına rağmen, kutu kapağının iç yüzünde yer alan ve her bir parçanın lezzetini tanımlayan diyagramın rehberliğinde şekerleri yiyordu.

Rebecca anlayamadığı bir nedenle Butch'a annelik yapma ihtiyacı hissetti, belki de talihsiz kafası yüzünden ya da son derece kıllı olması dışında kocaman bir bebeğe benzediği için. Oturan bir ziyaretçiyi hastayla göz hizasına kaldırmak için sağlanan bir tabureye tüneyerek, "O kadar çok yeme ki, akşam yemeğin geldiğinde onu mahvetme," dedi.

"Angel, benim için endişelenme. Yemeklerimi hiçbir zaman belirli bir sırayla yemedim. Bazen patatesle başlarım, tatlıyla devam ederim, sonra ete geçerim. Bazen fıstık ezmesi ve jöleli sandviç yaparım, fıstık ezmesini kavanozundan çıkarır yerim, sonra başka bir kavanozdan jöleyi yerim, sonra da üzerinde hiçbir şey olmayan ekmeği yerim. Ben her zaman pek çok konuda bağımsız düşünen biri oldum. Biri bana aynı tabakta çamurlu turta, tavuk kanadı ve lahana salatası yiyemeyeceğimi söylerse

yapacağım, soslu. Her neyse, bu diyabetik şeker. Kalorisi yok."

"Kalorisi var," dedi Rebecca. "Sadece şekeri yok."

"Her neyse," dedi Butch. "Doyurucu değil ve çok iştahlıyım. Üç gündür bu yerdeyim. Yemeklerin ne kadar yavan olduğu düşünülürse, büzülüp yok olmamam bir mucize."

"Ayak parmağın yüzünden burada olduğunu söylemiştin." "Bu doğru."

"Ayak parmağının nesi var?"

"Sakıncası yoksa oraya gitmemeyi tercih ederim." "Burnumu sokmak istememiştin," dedi Rebecca.

"Doktorun izin vermek bile beni utandırıyor." "O zaman başka bir şey hakkında konuşalım."

"Size başparmağım olduğunu ve sağ ayağımda olduğunu söyleyeceğim. Ama tüm söyleyeceğim bu, yüzden bakmak istemeyin."

"Söyledikleriniz merakımı gidermeye yeter de artar bile," diye yalan söyledi Rebecca. "Çok ." Bobby' attığı bakış, "*Konuşmama yardım et,*" demek istiyordu.

Sham, sırtı pencereye dönük, pervaza yaslanmış, gün sonu güneşinin göz kamaştırıcı turuncu ışığıyla aydınlanmış bir şekilde duruyordu. "Butch'u yataktan kaldırmak için o helyum balonlarından kaç tanesinin bağlanması gerektiğini merak ediyordum."

Butch ışınlandı. "Hesaplamalarım var. Bir arkadaşım araştırma yaptı. Bir balon üç ons kaldırıyor. Ben iki yüz elli pound ağırlığındayım. Bu da dört bin ons eder. Her balonun aynı ağırlıkta olduğunu varsayarsak, bin üç yüz otuz üç balona ihtiyacınız var. Eğlenceli olurdu ama maliyetine değeceğini sanmıyorum."

Rebecca'ya Bobby, "hepsi bu." dedi.

Spencer kapıyı fırlatıp açtığında sohbet topunu eline almak zorunda kalmaktan kurtuldu. Hızla odaya girdi ve "Buldum! Güneydoğu kanadının sonunda."

Bobby bir parmağını dudaklarına götürdü ve Rebecca bir eliyle ağzını kapattı ve Butch, "Neyi buldun?" dedi.

"Uh," Spencer dedi. "Şey. Buldum. Sen Biliyorum. Tuvalet. Umumi tuvalet."

"Burada bir banyo var," dedi Butch, odanın uzak ucundaki bir kapıyı göstererek.

"Ama orası senin banyon."

"Ayak parmağımın üzerinde durmamı istemiyorlar, bu yüzden yatak lazımlığını kullanmak zorundayım."

"Ama burası hâlâ oda arkadaşının banyosu." "O öldü," dedi Butch.

Spencer, tuvalet arayışı mazeretinden vazgeçmemeye kararlı bir şekilde, "Burası hâlâ onun tuvaleti," dedi.

"Ölü bir adamın banyoya ne ihtiyacı olabilir ki?"

Sanki bir katran çukuruna girmiş gibi görünen Spencer sessizce durdu, herkes onu beklenti içinde izledi ve sonunda şöyle dedi: "Bu benim için dini bir şey. Ölen kişinin öldüğü ay boyunca, ölümün gerçekleştiği tuvaleti kullanmam yasak."

"O yatakta öldü," dedi Butch.

"O zaman bu ay boyunca o yatağı ya da yetmiş adım yakınındaki herhangi bir tuvaleti kullanmam yasak."

Rebecca Butch'un bu dinin adını sormasını bekledi ama iri adamın inançlı insanlara karşı zaafı vardı. "Herkesin Tanrı'nın inanmasını istediğini düşündüğü şeye inanmaya hakkı vardır."

Bobby, sorunun hâlâ potansiyel bir eğlence değeri varken çözülmüş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ben aşağı inip Adorno'yla buluşacağım, pizzayı yanlış odaya götürmediğinden emin olacağım," dedi.

GİRİŞ YASAK / SADECE YETKİLİ PERSONEL

Bobby pizzacıyı aramak için aşağıya indiği konusunda yalan söylemişti. Bu o kadar önemli bir yalan değildi ki, bu yüzden cehenneme mahkûm edilmekten korkuyordu, ama daha da ileri bir aldatmacaya girişmek üzereydi. Maple Grove baştan sona uğursuz bir amacı gizleyen korkunç bir yalan gibi görünüyordu. Gerçeği bulmak ve ortaya çıkarmak için küçük yalanlar söyleyerek bile bu aldatmacaya katıldığına pişman olmuştu. Bazılarınız onun bu konudaki hassasiyetinin aşırı olduğunu düşünebilir. Ancak söz konusu yalandan nefret etmek ve her zaman doğruyu söylemek için duyulan derin bir arzu olduğunda, romancılar böyledir.

Bobby endişeli bir ifadeyle güneydoğu kanadının sonunda bir ileri bir geri volta atıyordu, sanki üçüncü katta bir yerde sevdiği birinin durumu kritik olmalıydı. Görünürde hiçbir personel olmayınca, önceki gece kilisede kullandığı kilit açma tabancasını ceketinden çıkardı. Yangına dayanıklı ekstra geniş kapıya doğru yürüdü, otomatik mandalını kilit yuvasına yerleştirdi ve sürgü açılana kadar tetiği dört kez çekti. Kapıyı açtı. Boş bir oda.

Eşiği geçti ve kapıyı arkasından kapattı. Bu odanın bir tür makine olduğu, şu anda açık olmadığı, ziyaretçilerin kimlikleri doğrulanana kadar bekletildikleri bir güvenlik holü olabileceği ve birinin düğmeye basıp çalıştırması halinde buranın çok farklı ve korkutucu bir yer olacağı gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Tedirginliğinin yıllar önce burada yaşadığı bir deneyimden kaynaklandığını tahmin edebiliyordu.

Başka bir kapıyı açtı ve eşikten geçti. İçinde durduğu oda geniş, penceresiz ve beyazdı. Bir kenarı belki kırk metreydi. Parlak beyaz fayans zeminde, zarlara üzerindeki dört nokta gibi yerleştirilmiş, her biri altı inç çapında dört kanal bulunuyordu. Yaklaşık bir metre yüksekliğinde beyaz fayans kaplamalar. Üstte beyaz alçıpan. Beyaz tavana ışık panelleri yerleştirilmiş. Uzak duvarda, ekstra genişlikte bir başka kapalı

girdiği kapının tam karşısında duruyordu. Hayal edilebileceği kadar yavan bir oda olan bu yer, henüz donatılmamış bir ameliyathaneye benziyordu.

En yakın gidere doğru adım attı. Standart bir ızgara süzgeç yerine, açıklığın ağzını katı bir plaka kaplıyordu. Yine de bu dört deliğin gider olması gerektiğini biliyordu, çünkü yirmi bir yıl önce bu delikleri buna benzer bir kapağın kapatmadığını net bir şekilde hatırlıyordu. Izgara süzgeçler de yoktu. O uzun zamandır unutulmuş gecede, bunlar sadece açıklıklardı.

Neye açılıyor?

Bobby birkaç dakika boyunca odanın ortasında durdu, her delik ona eşit uzaklıktaydı. Yavaşça döndü, bir gidere, sonra *da* diğerine baktı - eğer bunlar giderse. O gün gördüklerinden daha fazlasını hatırlamak için kendini zorladı. Hafızasının kilitli kalması hepimiz gibi onu da derin bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Uzak kapı enstitüye daha fazla girme imkânı sunuyordu ama aynı zamanda enstitünün derinliklerinde bir daha görülmemek üzere kaybolma ihtimali de vardı. Ne kadar uzun süre oyalanırsa, risk o kadar artıyordu. Odadan çıktı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Rebecca, Spencer'ın inancının gerektirdiğini iddia gibi, bir adamın öldüğü yatağa yaklaşmaktan kaçınmasını ilgiyle izledi. Bununla birlikte, Butch'un eski oda arkadaşını ziyaret etmek için tasarlanmış olan ikinci tabureye tündü. O ve Rebecca, Butch'la göz hizasındaydılar ama yatağın farklı taraflarındaydılar. Butch neden ölü adamın taburesine oturmasına izin verildiğini ama ölü adamın yatağının kenarına oturmasına izin verilmediğini sorarsa Spencer'ın ne diyeceğini merak ediyordu.

Spencer, "En azından mini bir salgın ayak parmağı hastalığı var gibi görünüyor. Ben az önce bir arkadaşla tanıştım sizin

durum."

Butch hafifçe alınmıştı. "Benim bir hastalığım yok. Sahip olduğum şey bir durum."

"Ayak parmağı rahatsızlığı," dedi

Spencer. "Bu doğru."

"Ne yaptın sen?"

"Böyle bir duruma neden olacak hiçbir şey yapmazsınız. Sadece başınıza gelir. Bir meteorun size çarpması ya da bir pitonun ağaçtan üzerinize düşüp sizi boğması gibi. Bunun başınıza gelmesini siz istemediniz."

"Belirtiler nelerdir?" Spencer sordu.

"Başınıza gelirse belirtilerin ne olduğunu bilirsiniz. Allah korusun. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Elbette. Ne kadar düşüncesizim. Ne hakkında konuşalım?"

Rebecca'ya baktı ama o sadece omuz silkti.

Butch, "Ya tek bir tuvaletin olduğu bir yerdeyseniz, bir saat önce ölü bir adam çıkarmışlarsa ve çok fena işemeniz gerekiyorsa?" dedi.

"Orayı terk eder ve başka bir yere giderdim."

"Ya tutamadıysan, *hemen* gitmen gerekiyorsa?" "Şey . . . Sanırım pencereden dışarı işerdim."

"Üçüncü kattayız. Ya aşağıda yemek yiyen bir sürü insan varsa?"

"Neden yemek yiyen insanlar olsun ki?" "Belki de bir restoranın avlusudur."

"O zaman bir şişeye işerdim."

"Bu kadar çabuk nereden şişe bulacaksın?" "Her yerde şişe var."

"Bu odada bir tane bile yok," diye gözlemledi Butch.

"Komodininin üzerinde bir su sürahisi var." "İçindeki suyu ne yapacaksın?"

"Sanırım aşağıda yemek yiyenlerin üzerine dökmem gerekecek."

"Çiş olmadığı için mutlu olacaklar."

"Aynen öyle."

Rebecca'ya Butch, "Onun gittiği kiliseye mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

Butch onaylar gibi bir ifadeyle başını salladı. "Seni bir yerden tanıdığımı düşünüp duruyorum."

Bobby sonsuza dek sürüyordu. Bir sonsuzluk.

"Sizi tanıyor olabilirim?" Butch sordu.

Rebecca gülümsedi. "Belki de televizyondaki birine benziyorumdur." "Hayır, öyle değil."

Pizza teslimatçısı 315 numaralı odaya girdi, onu Bobby izledi. Rebecca ve Spencer taburelerinden fırladılar. Üç amigo hemen harekete geçti. Kısa süre içinde tekerlekli masa yatak korkuluğunun üzerinden çıkıntı yaptı ve aromatik pizza masanın üzerindeydi, bir bira da açıktı. İkinci şişe Butch'un ulaşabileceği bir yerde, yalıtımlı teslimat çantasının içinde güvenle bekliyordu. Rebecca hesabı nakit olarak ödemişti. Vedalaşıldı. Tekrar ziyaret için davetiye uzatıldı. Kimse ağlamıyordu ama Butch gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu.

Koridorda, üçüncü kattaki yeni vardiya hemşireleri, soluk mavi süslemeli beyaz üniformaları içinde, adeta şefkat ve kendilerini işlerine adanmış bir şekilde hemşire istasyonuna doğru ilerliyorlardı.

Amigolar akıntıya karşı batıya doğru ilerledi. Asansör boşluğuna ulaştıklarında tüm taksiler lobiye iniyordu. Asansör beklerken, yakınlarda duran, biri giden vardiyadan, diğeri yeni gelen iki hemşirenin konuşmalarına kulak misafiri olmaktan kendilerini alamadılar.

"Travis geceleri çalışmanı nasıl karşılıyor?" "Çok hoşuna gidiyor."

"Pipisini tarta mı batırıyor?"

"Eğer kedicik yapamayacak kadar yorgun olmasaydı yapardı." "Heyecanını kaybediyor, değil mi?"

"Akşam yemeklerimi yiyor ve saat altıdan şafağa kadar uyuyor."

"Neden yaşlı bir köpek gibi uyuduğunu merak etmiyor mu?"

"O Travis, unutma. İçinde fazla merak yok." "Adamı kendinden korumalısın."

"Aynen öyle. Günün haberi nedir?" "Bay Blomhoff'u izolasyonda kaybettik."

"Şey, onunla ayak parmağının çok ötesindeydi."

Amigolar hemşirelere döndü. Rebecca dedi ki, "Kulak misafiri olmak istememiştim. Ama Bay Blomhoff öldü mü dediniz? Aldous Blomhoff. Bunca yıldan sonra hâlâ enstitünün başında mıydı?"

Kasabadaki herkes Blomhoff'u tanırdı. Çoğu yıl lise mezuniyet töreninde konuşma yapmış ve çok sayıda Maple Grove hayır kurumunu desteklemiştir.

"Bu o," dedi Travis'in karısı. "Kardeşi Papaz Turnbuckle sonunda onu görmeye geldi ama artık çok geçti."

"Papaz Larry onun kardeşi miydi?"

"Üvey kardeş. Uzun araları açıktı."

Travis'le evli olmayan hemşire, "Daha fazla bir şey söylememeliyiz. O kadarını bile söylememeliydik."

Travis'in eşi, "Hasta mahremiyeti," dedi.

Amigoların yanından döndüler, oyuktan çıktılar ve köşeyi dönerek ana koridorda gözden kayboldular.

Bobby, Travis'in karısından alıntı yaptı. "'Onunla ayak parmağının çok ötesindeydi.'"

Altı asansörden birinin kapısı açıldı. İçeriden kaydedilmiş bir ses geldi: "Aşağı iniyorum."

Amigolar boş taksiye baktılar. Taksi sabırlıydı ama sonsuz derecede değil. Bir ses duyuldu - *bip* sesi - ve kapılar kapandı.

Rebecca, Bobby ve Spencer aceleyle 315 numaralı odaya geri döndüler.

AYAK PARMAĞI

Üç arkadaş 315 numaralı odaya daldıklarında Butch henüz pizzasına ve birasına dokunmamıştı. Kusma sesleri çıkaran açık geçmiş olsun kartına kaşlarını çatarak bakıyordu.

Amigolar yatağının parmaklıklarında toplanırken Butch, "Bu da ne böyle?" dedi.

Rebecca dedi ki, "Konuşan bir kart." "Hangi dilde?"

"Bu bir şey söylemiyor."

Spencer, "Sadece kusma sesleri çıkarıyor," dedi.

Bobby, "Ellerindeki en komik konuşma kartı bu," dedi.

Butch, "Komik değil," diye karşı çıktı.

"En azından eğlenceli."

"Hayır." Kartı kapattı. "Bunu hediyelik eşya dükkanından mı aldınız? Tezgâhtarın kıvrıcık beyaz saçları, pembe yanakları var mıydı? Gözlükleri boncuklu bir zincirle boynunda asılı mıydı?"

"Bu o," dedi Spencer. "Çok yardımcı oldu." "Bu Miriam. O bir dolandırıcı. Kimse çalışmak istemez

Bir hastanenin hediyelik eşya dükkanında, sürekli hasta insanların yanında. Ona sadece komisyon ödeyerek işi kabul ettirebiliyorlardı. O kadın size kendi ayakkabılarınızı satabilir."

"Madem işlerden bahsediyoruz," dedi Bobby, "nerede çalıştığını hiç sormadık."

Butch kartı bir kenara bırakarak, "Keppelwhite Enstitüsü'nün güvenlik şefiyim. Neden?"

Rebecca soruya cevap vermekten kaçınmak için "Pizzana dokunmadın. Soğuyacak."

"Soğuk severim. Nerede çalıştığımı sormak için mi geri geldin?" "Biran ısıyor."

"Pizzayı soğuk, birayı sıcak severim. Bağımsız düşünürüm. Nerede çalıştığının ne önemi var?"

"Fark etmez," dedi Bobby. "Hiç önemi yok." Spencer, "Bir iddiaya girmiştik, hepsi bu." dedi.

"Bahis mi?"

"Ne tür bir iş yaptığınız hakkında."

"Ne üzerine bahse girilir ki?" Butch sordu.

Rebecca, "Pizzanız ısıyor," dedi. Butch onun söylediklerini düşünerek kaşlarını çatarken, Rebecca arkadaşlarının ellerini tuttu. "Hadi çocuklar, gitmemiz gerek. Ernie bekliyor."

Butch cevaplamayacakları başka sorular sorduğunda orada olmak istemiyordu, bu da onu şüphelendirecekti. Daha da acili, Butch şaka kitabını eline aldığı anda orada olmak istemiyordu.

344 numaralı odada Harry hâlâ Rubik Küp'ten ölmüştü ve yatağı boştu; Jim Jamie James ise ilk yatakta oturmuş, el değmemiş pudingine umutsuzca bakıyordu.

"Hey, Jim," dedi Spencer parlak bir sesle, "tanışmanı istediğim birkaç arkadaşım var."

Jim genişçe gülümsedi ve Rebecca elini sıkmak için yatak korkuluğuna uzandığında daha dik oturdu. "Ben Rebecca."

"Aman Tanrım, kim olduğunu biliyorum. Dünyadaki herkes *senin* kim olduğunu biliyor."

"Ben bir oyuncuyum," dedi ve Sham hemen elini uzattı, ilk adını söyledi ve "Ben bir yazarım," dedi.

Spencer, "Ve sana hiç söylemedim, ben bir ressamım, bir sanatçığım." dedi.

Jim'in elini tekrar tutup iki elinin arasına alarak gözlerini kamaştıran Rebecca, "Peki, sen nesen?" diye sordu.

"Neyim ben?"

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ben insan kaynakları müdürüyüm."

"Bu büyük bir iş Jim."

"Çok fazla sorumluluk var ama o kadar da büyük bir iş değil."

Onun elini sıktı. "Önemli bir adamın aynı zamanda alçakgönüllü olması hoşuma gidiyor. Bundan çok etkileniyorum. Hangi şirket, Jim?"

"Şirket mi?"

"Hangi şirket sizin gibi bir insan kaynakları müdürüne sahip olacak kadar şanslı?"

"Tam olarak bir şirket değil. Daha çok kâr amacı gütmeyen bir araştırma tesisi. Gerçek hayatta da televizyonda ve filmlerde olduğunuzdan daha güzel değilseniz ne olayım."

"Çok tatlısın. Ne kadar tatlı olduğunu asla unutmayacağım Jim. Biz sadece-"

Sözümü kesti. "Bana Jamie diyebilirsin. 'Jim' iş için, 'Jamie' arkadaşlar için. Gözlerin inanılmaz."

Başını salladı, gülümseyerek, "Beni dinle Jamie. Odaklanmanı istiyorum. Benim için odaklanabilir misin, Jamie? Hayır mı? Tamam, gözlerime bakma Jamie. Burnuma bak. Burnuma bakabilir misin? Güzel. Pekala. Şimdi benim için odaklan. İnsan kaynakları olduğunuz bu kâr amacı gütmeyen araştırma tesisinin adı nedir?"

"Keppelwhite Enstitüsü. Tanrım, bütün gün sana bakabilirim."

"Hayır yapamazsın, Jamie. Mümkün değil. Kendine iyi bak ve iyi bir hayatın olsun."

Elini bıraktı. Arkadaşları arkasındayken sahneyi ikiye böldü.

ERNIE'UNUTMAYALIM

Ernie Hernishen, kalp atışı olmadan, nefes alma ihtiyacı duymadan, sindirim ya da boşaltım ihtiyacı olmadan ve yine de düşünüp çıldırmadan yaşamaya asla alışamayacağına karar verdi. Bunun bir an önce sona ermesi gerekiyordu. Görme, koklama, dokunma, tatma ve işitme duyuları olmadan (onu rahatlatan iç sesler hariç), country şarkıları yazmak, varoluşun daha büyük sorularını düşünmek ve geçmişinin önemli anlarını canlı bir şekilde yeniden yaşamakla sınırlı, saf düşünceden oluşan bir yaratıktı. Dahası, uzun zamandır unutulmuş olan bu yeniden canlanan anılar genellikle tuhaftı çünkü masum bir çocuk tarafından algılandığı şekliyle kaydedilen ve şimdi dünyevi bir yetişkin tarafından yorumlanan deneyimlerdi.

Şu anda ona geri dönen anı, gerçekleştiğini bile bilmediği olaylardan biriydi, o sırada anlayamayacağı dramatik bir çatışma ve çözüm. Bununla birlikte, beyninin derin bir kıvrımına kaydedilmiş olan olayın tüm ayrıntıları, neredeyse jalapeño bakımından zengin bir Meksika yemeğinin reflü şeklinde yeniden ziyaret edilmesi kadar tatsız bir şekilde ona geri döndü.

Üçüncü yaş gününe bir ay kalmıştı. Kendi ellerini yıkayıp kurulayabiliyor ve yardım almadan giyinebiliyordu. Kendi başına bir kase mısır gevreği hazırlayabiliyordu. Annesinin yemesine izin verdiği tek mısır gevreği, "İsveçli" ne demekse artık, taşlı bir İsveç markasıydı. Saman gibi kokuyordu ve tadı tozlu odun gibiydi; tozlu odunun tadının nasıl olduğunu biliyordu

Çünkü hâlâ bazen mobilyaları çiğnemekten hoşlanıyordu ve Hilda Merkwurdig - dadısı ve hizmetçisi - çoğu zaman toz almayı ihmal ediyordu. Konuşabiliyor ve çoğu zaman anlaşılabilirdi ve üç ya da dört cümlelik bir sohbeti sürdürebiliyordu. Neredeyse bir yıldır tuvalet eğitimi alıyordu ve üç ay önce yatağını ıslatmayı bırakmıştı. Artık başparmağını emmiyordu, çünkü bunu yaptığında annesi onunla oturup uzun uzun konuşuyor ve eğer bir yetişkin gibi davranmaya başlamazsa başına gelecek korkunç şeyleri anlatıyordu. Dünyada gerçekten ilerleme kaydediyordu.

Şimdi hafızasında canlanan o akşam Hilda Merkwurdig'in izin günüydü. Ernie mutfak masasında tek başına oturuyor, boya kalemlerini resim tabletinin sayfalarına sürüyor, herkes için anlamsız karalamalar olsa da ona köpekler, inekler, trenler ve daha lezzetli tahıl taneleri yetiştiren çiftçiler gibi görünen resimler üretti. Kapı zili çaldı. Ziyaretçilerle ilgilenmiyordu; gelenler hep üniversiteden profesörler oluyordu, köpeğe dönüşüp uzaklara kaçabilmeyi dilemesine neden olan insanlar. Ayrıca, bir profesörün ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, gerçi kısa hayatında şimdiye kadar gördüklerine bakılırsa, traktör ve tren sürmek gibi ilginç şeyler yapmıyorlardı. Birkaçından fazlası da tuhaf kokuyordu. Annesi bu kokunun "ot" kokusu olduğunu söylemişti ama Ernie bunun İsveç kahvaltılık gevreği gibi koktuğunu düşünüyordu, tıpkı üzerine döktüğü sütün ekşi çıktığı zamanki gibi.

Birkaç dakika sonra mutfağa yabancı bir adam girdi, hemen ardından da annesi. Adam ilginçti çünkü bir profesöre benzemiyordu; uzun boyluydu ve Hilda Merkwurdig'in izlediği televizyon programlarındaki yıldızlara benziyordu. Güzel de kokuyordu. Adam durmuş Ernie'ye bakıyor ve gülümsüyordu ama gözlerinde gülümsemeyle uyuşmayan yaşlar vardı. Adam, "bak, sadece kendine bak," dedi, Ernie de elinden geldiğince bakmaya çalıştı.

Kendi yüzünü pek de çeşitli yerlerine bakıyordu.

Annem mutlu değildi. Hiçbir zaman diğer insanların mutlu olduğu gibi mutlu ve şimdi sanki uzun boylu adam ayak parmaklarına çekiçle vurmuş ve aynısını ona daha sert bir şekilde yapmaya niyetliymiş gibi görünüyordu. Adama Ernie'nin anlayamadığı bazı şeyler söyledi ve adam da sopalar ve taşlarla ilgili bir şeyler söyledi. Annemin öfkeli ifadesi yavaş yavaş kayboldu ve Ernie'yi uzun bir konuşma için oturttuğunda yüzünde beliren, sanki bir böceğe bakıp onunla nasıl başa çıkacağına karar veriyormuş gibi korkutucu bir ifade belirdi.

Adam "benim güneşim" hakkında bir şeyler söyledi. Annesi güneşin kendisine ait olduğunu söyledi - "benim , sadece benim." "*Benim*" ve "*benim*" sözcükleri Ernie için çok önemliydi, çünkü bunlar söylendiğinde ondan alınabilecek ya da ona yapılabilecek şeylerin sınırlarını çiziyordu. Boya kalemleri "benim boya kalemlerim "di ve çizim tabletinin yanındaki kupanın içindeki şey "benim sıcak çikolatam "dı. Uyuduğu yatak "benim yatağımdı", bu önemliydi çünkü yatağın altındaki boşluk orada yaşayan canavara aitti; Ernie yatağın altına sürünerek bu düzenlemeyi ihlal etmediği sürece canavar da onunla birlikte yatağın üstüne tırmanmamak zorundaydı. "*Benim*" kelimesini "*güneş*" kelimesiyle birlikte tekrar tekrar duymak Ernie'nin kafasını karıştırmıştı çünkü güneşin herkese ait olduğunu sanıyordu. Eğer annesi iddia ettiği gibi güneşe sahipse, o zaman gün de ona ait olmalıydı. Gündüz ona aitse, gece kime aitti? Gecenin sahibi olan kişinin, gündüzün sahibi olan kişiden çok daha korkunç olacağını düşünürsünüz. Eğer gündüzün sahibi annesiyse, Ernie gecenin sahibiyle asla karşılaşmamayı umuyordu. Anne ve adam birbirlerine yüksek sesle konuşmaya başladıklarında, Ernie büyük tablete yaklaştı ve öncekinden daha sert çizdi, o kadar sert çizdi ki bazı boya kalemlerini kırdı. Başka renkler seçti ve onlarla çizdi; onlar da kırılınca, parçalarıyla resimler yaptı.

Annem ve adam mutfaktan çıkıp annemin çalışma odasına gittiler, böylece annem adama bir "ödeme" yapabilecekti. Ödemeyi aldığında "bir daha asla hayatına girmeyeceğine" söz verdi. Çalışma odasında sadece birkaç dakika kalmışlardı ki adam haykırdı - yüksek sesle değil, ama Ernie'nin deneyimlerinde herhangi birinin haykırışından farklıydı. Ağlamasını takiben, sanki biri bir şeyin üzerine düşmüş ve onu devirmiş gibi bir takırtıyla eşzamanlı olarak sert bir gümbürtü geldi.

Resim yapmaktan yorulmasına rağmen Ernie resim yapmaya devam etti çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Neden korktuğunu tam olarak bilmese de mutfaktan çıkıp evin içinde başka bir yere gitmeye korkuyordu. , karanlık çökerken dışarı çıkamazdı, tek başına çıkamazdı, gecenin sahibinin kim olduğunu öğrenene kadar çıkamazdı. Annesi döndü ve yatma vakti olduğunu söyledi. Yatma vakti gibi gelmiyordu; pencerelerde hâlâ biraz ışık vardı ve hiç uykusu yoktu. Bununla birlikte, annesinin sözünü nadiren dinlemezdi, bunu biliyordu. *Söz dinlemeyen çocukların cezasının ne olduğunu unuttun mu, Ernest? Hafızanı tazelememi ister misin, genç adam? Senin durumun bu mu Ernest? Hafızanı tazelemeye ihtiyacın var mı?* Ernie'nin hafızasının tazelenmesine ihtiyacı yoktu. Bu durumda bu soruyu sormasına bile gerek yoktu. Koridoru takip etti, çalışma odasının kapalı kapısını geçti ve merdivenlerden odasına çıktı. Günlük kıyafetlerini çıkarıp pijamalarını giydi, lazımlığı kullandı, ellerini yıkadı, dişlerini fırçaladı ve yatağa girdi ama komodinin lambasını söndürmedi. Tam karanlıkta uyuyamadığı için üç yollu lambayı her zaman en kısık seviyeye ayarlardı. Bu gece, parlak bıraktı.

Annesi odasına geldi ve durup ona baktı. Daha önce eve hiç kimsenin gelmediğini söyledi. Ernie adamı söylediğinde, anne eve böyle birinin gelmediğini tekrarladı. Bu gece kimsenin eve geldiğini asla söylememeliydi. O

Ernest bu konuda ona itaat etmezse, cezasının daha önce hak ettiklerinden çok daha büyük olacağını, yatağının altındaki canavarın ona yapmayı düşündüğü her şeyden daha kötü olacağını açıkladı. *Seni cezalandırmayı bitirdiğimde, Ernest, bir bebek gibi ağlayacaksın. Saatlerce ağlayacaksın ve sonunda ağlamayı bıraktığında, el ve ayak bileklerini bağlayıp seni yatağının altına sokacağım, bakalım canavar senden hangi parçaları iğrenç bulup tükürecek. Yeterince açık olabildim mi, Ernest? Bu en önemli konuda bana itaatsizlik edersen başına neler geleceğine dair kafanda net bir resim var mı? Dedikleri gibi, aynı miyiz?*

Evet. O anladı. Asla itaatsizlik etmeyecekti. Onu sevdiğini söyleyip iyi geceler öpücüğü vermesini istese daha iyi olur diye düşündü. *Tabii ki anneni seviyorsun, Ernest. Bariz olanı söylemek sıkıcıdır. İnsanlar hayvandır ve daha küçük hayvanlar bile yavruları ve ebeveynleri arasında şefkat gösterir. Onu öpmeden lambayı söndürdü ve açık kapıdan gelen koridor ışığıyla odayı geçti. Kapıyı arkasından kapattı.*

Karanlıkta yatan ve kontrolsüzce titreyen Ernie, annesinin alt katta yaptığı işleri dinledi. Çalışma odasından elektrikli süpürgenin boğuk uğultusu yükseldi. Sessizlik. Bir süre sonra çarpan kapının evle garaj arasındaki kapı olduğu anlaşıldı. Sessizlik. Kapı yine çarptı. Tıkırtı sesi tanıdıktı ama durana kadar tanımlayamadı; sonra bunun annesinin yarım dönümlük çiçekli bahçesinde gübre torbalarını, yeni bitkileri ve aletleri taşımak için kullandığı düz yataklı bahçe arabasının düzensiz tekerlekleri olduğunu fark etti. Yine sessizlik. Daha sonra, araba bir kez daha hareket etti. Ev ile garaj arasındaki kapı yine çarptı. Tam zamanında, garaj kapısı rayları üzerinde gümbürdeyerek yükseldi. Araba çalıştı. Arabayı dışarı çekti. Garaj kapısı gürültüyle indi. Arabayla uzaklaştı.

Ernie ilk kez evde yalnızdı.

Ayağa kalktı ve lambayı yaktı. Yatağın altındaki canavarın nefes alışını duyabiliyordu. Ernie daha iyi duyabilmek için kendi nefesini tuttu ve canavar da nefesini tuttu. Canavar çok sinsiydi. Ernie aşağı inip etrafa bakması gerektiğini düşündü ama annesi ne biliyordu. Annem her şeyi biliyordu. Kendisine "anne" ya da "anne" denmesini istemediğinden emindi. Bu kelimeleri kullanmak büyük bir belaydı. Yatakta kaldı.

Komodinde saat yoktu. Saatlerin onun için hiçbir önemi yoktu. Henüz dakikalar ve saatler aynıydı, sadece sözcüklerdi. "Bugün" ve "dün" kavramlarını yeni kavramıştı, ancak "yarın" bulanık bir kavramdı. Geçmişte olan herhangi bir şeyden bahsederken, her zaman "dün gece" olduğunu söylerdi. Özellikle de dün gece yaşananlar düşünülduğünde, dün gece oldukça yoğun bir yerdi. Hilda Merkwurdig'in burada olmasını isterdi ama onun izinli olduğu günler bütün gün ve geceydi. Evde yalnızken uykuya dalmamaya kararlıydı. Uykuya daldı.

Uyandığında -ya da yarı uyandığında- lamba ışığı yakındı ama etrafta gölgeler vardı, annesi yatağın üzerinde duruyordu. Yorgun görünüyordu. Pencerelerin ötesi karanlıktı. Ev çok sessizdi. *Dün gece ne olduğunu hatırlıyor musun, Ernest?* Tüm hayatı "dün gece" olduğu için ona her şeyin, sadece her şeyin dün gece olduğunu söyledi. Annesi yatağın kenarına oturdu. *"Dün gece şöyle oldu."* dedi. *Akşam yemeği için peynirli makarna yaptım. Sebzeler de vardı ve sen onları yemek istemedin ama ben yedirdim yoksa tatlı yiyemeyecektin. Tatlı, üzerinde dilimlenmiş taze şeftali olan bir top vanilyalı dondurmaydı. Daha sonra sana uçabilen bir çocuk hakkında bir hikaye okudum, ama köpeği uçamıyordu, bu yüzden çocuk vazgeçti. Sen hikayeyi çok beğendin ama ben aptalca olduğunu söyledim. Sonra yatağa gittin.* Ernie neredeyse ona akşam yemeği hazırlamadığını ve yatağa aç gittiğini hatırlatacaktı. Ancak, henüz zamanı söyleyemese de, saatin kaç olduğunu biliyordu.

Böyle bir şeyden bahsettiği için cezası uzun sürecekti. Çok uzun.

Ona dün geceyle ilgili yalanı söyledi ve sonra bunu tekrar tekrar, bir veya başka bir şekilde anlatmasını sağladı. Her uykuya daldığında onu sarsarak uyandırıyor ve tekrar anlatmaya zorluyordu. Sonunda annesi yatağın kenarından kalkıp ışığı kapattı ve ona uyumasını söyledi. Bir kez uyandı ve oda zifiri karanlık olmasına rağmen, onun orada durduğunu hissetti, yumuşak nefes alışını duydu ve sanki ışık olmadan görebiliyormuş gibi ona baktığını biliyordu. Ne düşündüğünü merak etti ve sonra bilmek istemediğine karar verdi. Uykuya geri döndü ve rüyasında annesinin yatağın altında olduğunu ve onu duymaması için yumuşak bir şekilde nefes aldığını gördü.

Takip eden günlerde kimse güneşin sahibi olduğunu iddia eden adamı sormaya gelmedi. Ernie yavaş yavaş böyle bir kişinin gerçekten orada olduğunu unuttu. Bunun yerine, onu uçabilen çocukla ilgili hikayedeki baba olarak hatırladı. Ernie saat okumayı ve zamanı söylemeyi öğrenmeden çok önce, uzun adamı, uçan çocuğu ve dünyaya bağlı köpeği tamamen unutmuştu.

Şimdi, katlanabilir yatağın arkasındaki ölü boşlukta uzanırken, bu anının ona hiç geri dönmemiş olmasını diliyordu. Annenizin babanızı öldürdüğünü ve bundan paçayı kurtardığını hatırladığınızda, böyle bir bilgiyi edindikten sonra hayatınızın alacağı yön konusunda pek fazla seçeneğiniz yoktu. Hafızasını kendi başına geri kazanmadığını, onu askıya alınmış animasyona yerleştiren kişinin bunu bilinçaltından ya da daha da derin diyarlardan çıkardığını biliyordu. Ve şimdi ona kulaklarından başka yerlerden gelen kadın ve erkek iç sesler sorumluluğu kabul ediyordu. Samimi, yatıştırıcı seslerle özür dilediler. Projenin, üzerinde çalıştıkları her konunun tutumları, korkuları ve sevinçleri hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmelerini gerektirdiğini açıkladılar. Ernie'nin bu gibi şeyleri hatırlamak zorunda kalması talihsizlikti

projenin başarılı olması için, ama böyle olması gerekiyordu. En bilge insanlardan bazıları tatsız gelişmeler için sık sık "Neyse o" derler. Bunu o kadar sık söylemiş olsalar bile, onları tokatlamak isterdiniz, yine de doğruydu.

Ernie kendisini askıya alınmış animasyona sokan varlığın kimliğini ve nedenini kesinlikle öğrenecektir, ancak onun -ya da herhangi birimizin- hafızasının hangi mekanizma ya da garip bir güç tarafından harekete geçirildiğini ve az önce tanık olduğumuz şekilde yağmalandığını anlaması pek olası değildir. Bu tek unsurun açıklanamaması bizi hayal kırıklığına uğratmamalıdır. Hayatta anlayamadığımız pek çok şey vardır; örneğin evrenin neden sonsuza kadar devam ettiği ve zamanın neden zaman zaman geriye doğru akmadığı gibi; sadece neyse odur. Bu bölümün genel anlatı akışını uzun paragraflar ve yoğun bir düzyazıyla kesintiye uğratmasından dolayı okuyucudan özür dileriz, ancak Ernie ve annesi Britta'yı daha iyi anlayabilmeniz için bu dehşet verici bilginin aktarılması gerekli görülmüştür. Ernie'nin babasının uzun zaman önce öldürüldüğünün ve bu nedenle Ernie'nin onu asla tanıma şansına sahip olamayacağının ortaya çıkmasının yarattığı kaçınılmaz üzüntü için ayrı ve içten bir özür dileriz. Bu bölüme kadar hikayenin son derece eğlenceli olması amaçlanmıştı - ve bundan sonra da aynı şekilde bu amaca yönelik olarak yapılandırılmıştır - ancak bu ara bölüm için derin melankoliden kaçınılamazdı. Olan oldu.

ALBERT CAMUS'DEN *VEBA*

Üç arkadaş County Memorial'dan koşarak ayrılmadılar ama sanki gidecek hiçbir yerleri yokmuş ve oraya varmak için haftaları varmış gibi binadan öylece çıkıp gitmediler. Spencer olayların doruğa ulaştığını hissedebiliyordu.

Bobby arkada, Rebecca ön koltukta olmak üzere Genesis'e atladıklarında, önceki gün Maple Grove'a vardıklarından beri olduğu gibi korkuyorlardı. Ancak korkularının temel nedeni değişmişti. Başlangıçta en büyük korkuları Ernie'nin ölmesi ve kalplerinden bir parçanın da onunla birlikte ölmesiydi ama ölmediğini anladıklarında en büyük korkuları bir cenaze levazımatçısının onu mumyalayarak öldürmesiydi. Değerli Ernie'yi hiçbir cenaze levazımatçısının bulamayacağı bir pencere kenarına sakladıklarında ise en büyük korkuları Wayne Louis Hornfly'ın kafalarını kesip kendilerini yemesi oldu. Bu büyük korkuların arasında, daha az dehşete kapılmalarına neden olan pek çok şey vardı: kilisenin bodrumundaki yarı şekillenmiş çıplak adamlar, daha önce hiç görmedikleri bir balçık canavarı tarafından dökülen canlı tüyler, Britta Hernishen, Nelsoneer'lar ve daha fazlası. Şimdi, tüm bunlar zihinlerinde bir cadı kazanı gibi kaynıyor olsa da, Spencer'ı ve arkadaşlarını meşgul eden dehşet, gizemli ve iğrenç bir hastalıktan ölme ihtimaliydi.

Bobby arka koltuktan, "Butch'a, Jim James'e ve Papaz Larry'nin kardeşine ne oluyor?

korkunç bir şey - belki de Camus gibi."

"Camus nedir?" Spencer otoparktan çıkarken sordu, çünkü o kelimelerden ziyade imgelerin adamıydı.

"Ne değil. Kim olduğunu. Ünlü bir Fransız yazardı."

Rebecca, "Veba adlı klasik bir roman yazdı" dedi.

"Ne tür bir veba ayak başparmağında başlar?" Spencer merak etti.

"Kulağa saçma gelebilir," dedi Bobby, "ama Aldous Blomhoff bu hastalıktan öldü."

Rebecca, "Butch ve Jim Jamie James kasabada enfeksiyon kapan tek insanlar olmayabilir," diye önerdi. "Her birinin ayak başparmağının görünüşünden nasıl utandığını hatırlıyor musunuz? Ayak parmaklarını görmemizi istemiyorlardı."

Bobby onun ne demek istediğini hemen anladı. "Şehrin her yerinde, evlerinin mahremiyetinde, bir doktorun ayak parmaklarını görmesinden utanarak, kendi kendilerine ya da şu veya bu merhemle iyileşeceklerini umarak topallayan insanlar olabilir."

" arada, ayak parmaklarından yukarısı çürüyor."

"Ya da çürümekten daha kötü bir şey."

"Çürümekten daha kötü ne olabilir?" Bobby,

"Çözölmek," dedi.

Rebecca başını salladı. "Çürümek daha kötü."

"Şimdi düşündüm de, aynı fikirdeyim."

"Koku," dedi.

Zihinleri o kadar paralel yollarda ilerliyordu ki birbirlerinin cümlelerini tamamlamaya başladılar.

"Aman Tanrım, ya-" dedi. "-Ya

dönüşüyorlarsa-" "-yumurtlamaya

başlıyorlarsa-"

"-Sümüksü yaratıklar. Bu-"

"-Çılgınca mı? Bundan daha çılgınca değil-"

"-olup biten diğer her şeyden daha fazla."

"Thomas Hardy'nin ne dediğini biliyorsun. 'İyi bir anlaşma olsa da-'"

"-inanılmayacak kadar garip-'"

"-hiçbir şey olmuş olamayacak kadar tuhaf değildir," diye bitirdi Bobby.

Arkadaşları içinde bulundukları durumu analiz etmeye ve karşı karşıya oldukları tehlikenin derecesi konusunda fikir birliğine varmaya çalışırken Spencer kasabada rastgele bir rota izliyordu. Dinledikçe, Bobby ve Rebecca'nın direnmekte oldukları gelişmenin kaçınılmaz olduğunu anladı. Arkadaş olarak birbirlerine duydukları sevgi asla azalmayacaktı ama bunun üzerine başka bir tür sevgi ekliyorlardı. Bu ilerleme Spencer'ı hayal kırıklığına uğratmadı. Bir arkadaş olarak dışlanmış ve Bobby'nin böylesine güzel ve akıllı bir kadının kalbini kazanacak olmasını kıskanmıyordu. Bobby ve Rebecca için mutluydu, romantizm yolunda ne kadar ilerlediklerini tam olarak fark etmemiş olsalar bile. Ne olursa olsun, onlar her zaman dost kalacaklardı, aralarındaki bağ asla zayıflamayacak kadar güçlüydü. Üçü ve Ernie şimdi ve sonsuza dek amigoydular - içlerinden biri ölmediği sürece.

İçlerinden biri Maple Grove'da ölürse, bu kişinin kendisi olmasını umuyordu. *Ama ya üçü de ölürse ve hayatta kalan tek kişi kendisi olursa?* Spencer'ı öyle bir kaybetme korkusu sardı ki, bir anda avuçları terledi, direksiyon ellerinin arasından kaydı ve neredeyse Genesis'in kontrolünü kaybediyordu. Birbirlerinden uzak yerlerde, ayrı hayatlar yaşamalarına rağmen, orada olmaları, iletişimde kalmaları, birbirlerini yoğun bir şekilde önemsemeleri endişesini uzak tutan tek . Onlardan önce hiç arkadaşı olmamıştı ve Maple Grove'dan ayrıldığından beri edindiği arkadaşlar da, kabul etmek gerekir ki, en iyi ihtimalle sevdiği değerli tanıdıklardan fazlası değildi.

Yalnız amigo olma ihtimali o kadar dayanılmazdı ki düşüncelerinden sıyrılıp Rebecca ve Bobby arasındaki konuşmaya daldı ve kendi kendine şöyle dediğini duydu: "Hey, kimse tepeden tırnağa balçık bir yaratığa dönüşmüyor. Aldous Blomhoff'u hastalığın -enfeksiyon, virüs, her neyse- öldürdüğünü söylediler. Eğer bu doğru olmasaydı ve bir canavara dönüşseydi, onu alıp götürmeleri gerekirdi.

ve onu bir yere saklayıp, kilitleyip, belki daha sonra üzerinde çalışırlar. Canavarlara böyle yaparlar. Ama o zaman hemşireler, üç vardiya ve daha bir sürü insan, ona gerçekten ne olduğunu bilecekti. Bu kadar çok insanın bildiği bir sırrı saklayamazsınız. Ayrıca Aldous'un değiştiğini gördükleri anda Jim James ve Butch'u da alıp bir yere saklardı. Aldous bugün ölene kadar bunun garip bir enfeksiyon olduğunu, antibiyotiklerle ve standart prosedürlerle tedavi edilebilecek bir şey olduğunu düşündüler. Belki de buna inanmaya devam ediyorlardır. Deri değiştiren balçık yaratık kendi başına bir şeydi, bir sabah garip bir ayak parmağıyla uyanıp kurtadam olan bir adam değil."

Spencer sözlerini bitirdiğinde, yolcuları şaşkın bir sessizlik içinde oturdular ve sonra Bobby, "Bu çok mantıklı. Ama her şeyi bu kadar hızlı nasıl bir araya getirdiniz?"

Spencer kendini şaşırtmıştı. "Ben söylemedim. Benden kelimeler döküldü, tıpkı diğer insanlardan dökülen kelimeler gibi."

Rebecca, "Hepimiz çok fazla stres altındayız," dedi.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye kabul etti Spencer. "Burada terliyorum."

Karşılıklı düşünceli bir sessizlikten sonra Bobby Rebecca'ya, "Sen üniversiteye gitmedin," dedi.

"Tanrıya şükür, hayır. Hâlâ sağduyuluyum."

"Ama sen *Veba*'yı okudun. İnsanlar sadece bir ders için zorunlu olduğunda ya da kendilerine eziyet etmek istediklerinde okuyorlar."

"Bir özet okudum. Sen de üniversiteye gitmemişsin."

"Tanrı'ya şükür, hayır," dedi. "Okudum çünkü bir kötü bir ruh halindeydim ve kendime eziyet etmek istiyordum. Neden bir özet okuyasın ki?"

Rebecca iç çekti. "Bir film uyarlamasında başrol teklif edildi. Stüdyo hikayeyi değiştirdi ve kara vebayı sıçanlar tarafından taşınan pireler yaymadı. Bu, 1665 yılında İngiltere'de gizlice yaşayan uzaylı istilacıların bir komplosuydu. Benim rolüm, uzaylıları engellemek için o dönemin Londra'sına geri dönen bir zaman yolcusuydu. Senaryoyla ilgili sorunlar vardı, yönetmen

cinsel amaçlarla lama beslemekten tutuklandı ve projeyi iptal ettiler."

Spencer amaçsızca sokaktan sokağa döndüğünü, bilinçli bir niyetle hiçbir yere gitmediğini düşünüyordu ama belki de bilinçdışı daha iyisini biliyordu. Bir blok ötede, Saint Mark's fundamendumdan kulesine kadar yükseliyordu. Diğer binlerce kiliseye benziyordu, kutsal olana asil bir övgü. Ne üzerinde kara bulutlar dolaşıyor, ne de vitray pencereleri şeytani bir ışıkla parlıyordu.

Öte yandan papaz evi, masumları katledenlerin kızgın dağlama demirlerinden 1960'ların TV sitcom'u *My Mother the Car*'ın bölümlerine kadar her şeyle sonsuza dek işkence gördükleri bir yer olan Cehennem'in en soğuk bölgesindeki bir karakoldan daha az uğursuz görünmüyordu. Spencer'a göre tuğlalar donmuş et bloklarına benziyordu. Pencereler, iyiliğin varlığına karşı kör olan iblislerin boş gözleri olabilirdi. Bodrumun on bin fit derinliğe kadar kanla dolu olduğunu ve Aralık ayında koridorlara Noel çileğiyle alay etmek için bağırsakların asıldığını hayal edebiliyordu. Eğer bu nefret dolu ev kötölük saıyorsa -ki saçıyordu- o zaman plütonyum olarak bilinen bölünebilir elementten akanlar kadar ölümcül karanlık enerji parçacıkları yayan, duvarları doyuran ve Maple Grove'a püskürterek temas ettiğı herkesi mutasyona uğratan kişi kesinlikle Papaz Larry olmalıydı. Spencer çizim yapamadığı için, bu konutu büyük bir tuvale resmetme riskini göze alsaydı, bunu bir füğ durumuna girerek ve onu sembolik şekil ve renklerle resmederek yapmak zorunda kalacaktı, ki bunu, onu gören her müşterinin öleceğı endişesiyle yapmaktan korkuyordu. Belki de on dört yaşındayken ailesinin ani ve renkli çöküşü nedeniyle Spencer sık sık olayları aşırı dramatize etme eğilimi göstermiştir.

Adliye binasının yanındaki halka açık otoparkta, papaz evinin karşısındaki Genesis SUV'un içinde oturlurlarken Bobby ve Rebecca konutu çok daha az uğursuz buldular

Spencer'dan daha fazla. Onlara arduvaz çatılı ve beyaz süslemeli sıradan bir tuğla ev gibi görünmüştü. Papaz Larry hakkında bildiklerinin ışığında, evin sıradanlığı onları ürperten şeydi.

Rebecca, "Yirmi yıldan daha uzun bir süre önce Hornfly, Papaz Larry'nin insanlıktan nefret ettiğini ve Dünya'nın ancak dünyada hiç insan kalmadığında kurtulabileceğini düşündüğünü söyledi. Şimdi kardeşi Aldous'un enstitünün CEO'su ve baş araştırma bilimcisi olduğunu biliyoruz. Neden hâlâ burada oturuyoruz? Neden orada, o evde, pederle çay içmiyoruz, çay ve çay ve daha fazla çay ve daha fazla lanet çay, ta ki daha fazla çaya dayanamayana kadar, daha fazla çay fikri onu korkutana ve bize bildiği her şeyi anlatana kadar."

Spencer, Rebecca'nın "çay" derken çaydan bahsetmediğinden oldukça emindi. *Shriek Hard, Shriek Harder*'ın sonundaki Heather Ashmont'a çok benziyordu, üç filmde sonra nihayet Judyface'i kendi kazması, endüstriyel çivi tabancası, asetilen meşalesi ve bir kutu dinamitle öldürmeyi başarmıştı. Amigo olduklarından beri ilk kez Spencer Rebecca'dan biraz korkuyordu.

PAPAZ LARRY'Yİ ZİYARET ETMEYE HAZIRLANAN AMİGOLAR ŞÜKRAN GÜNÜ DEHŞETİNİ HATIRLIYOR

Bölüm 1

İşte oradaydılar, on dört yaşındaydılar ve yardım isteyebilecekleri destekleyici bir aileleri yoktu.

Genellikle kötü bir şey olduğunda ve belki de daha kötü bir şey beklendiğinde, insanlar diğer ayakkabının düşmesini beklediklerini söylerler. Wayne Louis Hornfly ile Liberty Park'ta karşılaştıktan sonraki iki hafta boyunca, Hornfly Björn Skollborg'un önce kafasını, ardından da cesedini yedikten sonra, amigolar diğer ayakkabının düşmesini beklediler. Hornfly onları, Papaz Larry'yi gözetlemeyi ve geçmişini araştırmayı bırakmazlarsa Skollborg'un kaderinin kendi kaderleri olacağı konusunda uyarmış, itaat ederlerse güvende olacaklarını söylemişti. En azından şimdilik bu uyarıya saygı duymuşlardı ama Hornfly gibi bir kafayı bir dakikadan kısa bir sürede yiyebilen bir yaratığın sözünü tutacağına inanmıyorlardı. Er ya da geç, büyük bir ayakkabı düşecekti.

Hornfly'a güvenmek, Drakula'nın şatosuna davet edildiğinizde, ev sahibinizin kan grubunuza alerjisi olduğu ve gideceği konusunda teminat aldıktan sonra daveti kabul etmek kadar aptalca olurdu.

bir damla bile içse anafilaktik şoka girecek ve tekrar ölecektir. Bu, Frankenstein canavarının mükemmel sofrada adabına sahip olduğu ve esprili bir konuşmacı olduğu varsayımıyla Beyaz Saray'daki bir devlet yemeğine dahil edilmesi kadar aptalca olurdu. Amigolar kendilerini daha fazla araştırma yapmaktan alıkonulmuş hissettikleri o iki hafta boyunca, çok sayıda aptalca karşılaştırma yaptılar. *Bir şeyler* yapmalı ya da çıldırmalıydılar. Ayrıca Hornfly'ın yaptığını ne tür bir yaratığın yapabileceği üzerine saatlerce kafa yordular. Biyolojisi neydi? Kökeni neydi? Papaz Larry'nin kütüphanesinde kan, acı, kargaşa, zulüm, cinayet ve toplu ölümle ilgili hikâyeler okumadığı zamanlarda nerede yaşıyordu? Neden kendisinden "ben" ve "bana" yerine "biz" ve "bize" diye bahsediyordu? "Beta akıllıdır. Alfa aptaldır" derken neyi kastediyordu ve Alfa ve Beta *neydi*?

Şükran Günü'ne gelindiğinde, sonuçsuz spekülasyonlarla kendilerini tüketmişler ve harekete geçmekten korktukları için hayal kırıklığına uğramışlardı. Bazen birlikte yorgun bir sessizlik içinde oturuyorlardı, sanki tüm beyin fırtınası kafataslarındaki her şeyi yıkamış gibiydi.

Şükran Günü sabahı Spencer'ın evinde bir araya geldiklerinde ruh halleri düzelmişti. Bir önceki öğleden sonra market alışverişine gitmişlerdi. Birlikte bir tatil ziyafeti hazırlamaya niyetlenmişlerdi.

Bobby'nin koruyucu ailesi Pinchbeck'ler, Bobby'nin geleneksel balık köftesi ve haşlanmış patates için evde kalıp kalmamasına kayıtsız kaldılar.

Ernie'nin annesi Şükran Günü fikrini o kadar çirkin bulmuş ki o gün oruç tutmayı tercih etmiş ve oğlu için yemek pişirmeye hiç niyeti yokmuş. "Süpermarkette çok sayıda dondurulmuş yiyecek var. Sizin yaşınızdaki gençlerin tüketecek kadar aptal oldukları her türlü sindirilemez ürünü satın almanız için size fon sağlayacağım. Bir şey için teşekkür etmen gerekiyorsa, marketini dondurucularını dolu tutan gıda işleme holdinglerine teşekkür et.

Kısa vadede yaşamı sürdürmek için yeterli kalori ve besin sağlarken zamanla kalbinizi mahvedecek lezzetsiz yiyecekler. Bu sizin içinize sinen bir plan mı? Bu çabayı finanse edeyim mi?"

Rebecca'nın büyükanne ve büyükbabası, nefret etmeyi sevdikleri arkadaşlarıyla Key West'te tatildegdiler; bu nefret yüz yüze gelindiğinde kurnazca ve incelikli bir şekilde ortaya çıkarken, yanlarında olmadıklarında acımasızca ifade ediliyordu.

Ve tabii ki Kutsal Erojen Vahiy Kilisesi'nde Spanksgiving vardı.

Amigolar tüm bunları psikolojik olarak işlemişlerdi ve günün planını rahatça yapabiliyorlardı. Yıllardır kendi başlarının çaresine baktıkları için, her birinin mutfak işleri ve bazı mutfak becerileri konusunda deneyimi vardı. Saatler süren bir ziyafet hazırlığı asla sıkıcı olmadı, asla emek gibi görünmedi. Birlikteydiler. Birbirlerini seviyorlardı. Eğleniyorlardı.

Kendi kendinize ya da sayfaya bağırarak şöyle diyor olabilirsiniz: *Onları tehdit eden bir canavar varken nasıl eğleniyor olabilirler?* İnsanoğlunun en takdire yanlarından biri de budur. Savaşın korkunç koşullarında bile insanlar şakalar yapar; kendi aptallıklarına ve düşmanlarının , hatta liderlerine gülerler. Gülmek umuda ilham verir ki hayatta kalmak için herhangi bir şansımız olacaksa bu çok önemlidir. Sadece filmlerde canavar sahneye çıktığında her şey acımasızca acımasızdır. Hayatta korkuya, dolayısıyla canavarlara karşı en iyi silahlarımızdan biri onlarla alay etmektir. Ne de olsa Rebecca, Wayne Louis Hornfly'a "aşağılık bir pislik" demişti ama o ve arkadaşları hâlâ hayattaydı.

Böylece amigolar Şükran Günü yemeğine oturdular, hayatlarından hikayeler paylaştılar ve güldüler. Yemek bol ve lezzetliydi. Ancak, daha önceki bir anlatı kararına uygun olarak, anlatılmayacaktır. Tika basa doyduklarını ve mutlu olduklarını söylemek yeterli.

Masayı toplayıp bulaşıkları yıkarken, bir süredir uzak durdukları Hornfly konusunu tartıştılar. Hornfly'ın

Bobby, Eylül ayında Papaz Larry'nin kütüphanesinde canavarla karşılaşmasından bir şey hatırlayana kadar sohbet ilerledi, Hornfly'ın saçmalamasındaki tuhaf bir ayrıntı o kadar anlaşılmazdı ki Bobby bunu unutmuştu.

"Üçüncü kat ... komadaki insanlar ..."

"Papaz evinin üçüncü katı yok," dedi Rebecca. "Hornfly'a da böyle söyledim. Alfalar'ın bir şeyler yaptığını söyledi.

Üçüncü kattaki insanlar." "Ne gibi şeyler?" Ernie sordu.

Bobby hatırlamaya çalıştı. "Söylemedi. Bana yaşamak için çok aptal olduğumu söyledi. Korkutucu olmaktan çok daha kabaydı. Eğer ... komaya girersem, küçücük beynimde hiçbir şey bulamayacaklarını söyledi."

"Kim istemez ki?"

"Alfalar, sanırım."

" dönüyoruz. Alfalar kim ya da ne?"

Yıkılmış bir tabağı kurulaması için Ernie'ye uzatan Rebecca, "Bu Alfaların beynini incelemek için kafanı keseceklerini mi söyledi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Mantıklı gelmedi. Olmayan bir yerde üçüncü bir kat. Alfalar aptaldır. Betalar zekidir. Anlamsızdı. Aynı zamanda beni bir üzüm gibi ezeceğini ya da üzerime çullanıp filamentleri ve keçeleriyle beni içten dışa yok edeceğini söyledi. Geri kalanından çok tehditlere odaklanmıştım."

Ernie tabağı kurulamayı bitirdiğinde, "İki aydır şu üzerinizde patlayıp içinizi iplik ve keçelerle doldurma işini anlamaya çalışıyorum. Hâlâ saçmalık gibi geliyor. Bir canavar kaçık olabilir mi?"

"Hepsi kaçık," dedi Rebecca. Yemek takımlarını ya da sofa takımlarını yeniden yıkamamıştı. Lavaboyu el dezenfektan jeli ile silmeyi düşünmemişti. Bir gün onu pençesine alacak olan takıntıdan habersizdi. "Kaçık olmak canavar olmanın bir parçasıdır. *Teksas Katliamı*'ndaki Deri Surat sadece cinayete meyilli bir psikopat değildi. Kuduz bir maymun kadar hayalperestti."

"Maymunlar kuduz olabilir mi?" Ernie tabağı kaldırırken sordu.

Bobby, "Neden yapamamışlar ki?" dedi.

"Kuduz maymun diye bir şey duymadım."

Rebecca, "Uzaya bir maymun gönderebiliyorlarsa, neden bir maymun kuduz olmasın?" dedi.

Bu non sequitur, Ernie'nin ona soran gözlerle bakmasına neden oldu, ki aktör olmaya niyeti olmamasına rağmen bunu oldukça iyi yapabiliyordu. "Uzaya bir maymunu kim gönderdi?"

"Biz yaptık, ABD, yıllar yıllar önce. Astronotları göndermeden önce gönderdik, sadece ağırlıksızlığın felce ya da başka bir şeye neden olmayacağından emin olmak için."

"Çok sinirli bir maymun olmalı."

Bobby, "Acaba bir boz ayı kuduz olabilir mi?"

Ya da bir file ne dersiniz?"

Ernie, "Ağızından köpükler saçarken onlarla bir odada kilitli kalmak istemezdim," dedi.

Bobby üçüncü kattan ve komadaki insanlardan ilk söz ettiğinden beri Spencer sanki ne olduklarını bilmiyormuş ve amaçlarını çözmeye çalışıyormuş gibi çikolata parçacıklı balkabağı kurabiyelerine bakıyordu. Aslında, zihninde bir dizi görüntü bir araya geliyor ve onları kelimelere dönüştürüyordu.

Şimdi dedi ki, "Komadaki insanları nerede buluyorsunuz? Onları hastanede bulursunuz. County General'ın kaç katı var? Üç. Bir insan beynini nasıl incelersiniz? Tek yolu onu taramaktır. MRI makineleri ve CAT tarayıcıları nerede bulunur? Bir hastanede. County General, Keppelwhite Enstitüsü'ne bağlı. Keppelwhite şirketleri arasında bazıları ilaç ve tıbbi cihaz geliştiriyor. Bir de Keppelwhite Neotech var. Alfa ve Beta'nın tıbbi araştırmalarda, deneylerin isimleri de dahil olmak üzere sıklıkla kullanılan terimler olduğundan eminim."

Yukarı baktı. Sanki bu gezegende doğmadığını ilan etmiş gibi herkes ona bakıyordu.

"yapmamız gereken şey," dedi Spencer, "hastaneye gidip etrafa bir göz atmak."

"Ne zaman?" Ernie sordu. "Şimdi," dedi Spencer.

"Bu biraz aceleci değil mi?"

"Bu oyunu Hornfly'ın kurallarına göre, onun zaman çizelgesine göre oynayamayız. Biraz inisiyatif göstermeliyiz."

"Bu gece göstermemize gerek yok," dedi Rebecca. "Daha yeni ağır bir yemek yedik."

"Hepimiz şiştik ve sersemledik," dedi Ernie. "Lezzetliydi ama ağırdı. Akşam yemeğini tarif etmeyeceğim. Hepimiz ne yediğimizi biliyoruz. Ama şimdiden kestirmek istiyorum."

"Spencer haklı," dedi Bobby. "Kıçımızı kaldırıp işe koyulmalıyız. Uyuklayanlar ölür. Eğer harekete geçmezsek, Hornfly'ın beni öldürmesini bekliyorum, bu gece ya da yarın gece olmasa bile, bundan bir yıl sonra ya da yirmi bir yıl sonra. Onu bulmalı, bulabilirsek de yok etmeliyiz."

"Şey," dedi Ernie, "eğer County General'a gidip üçüncü katta garip bir şeyler aramak için etrafı kurcalayacaksak, sanırım bunun için iyi bir zaman. Biz oraya vardığımızda ziyaret saati bitmiş olacak. Büyük bir tatilde personel muhtemelen daha az olacaktır, belki daha az hemşire değil ama diğer herkes daha az olacaktır."

"Eğer hepiniz gidiyorsanız," dedi Rebecca, "şişmiş, gazlı ve yüzüm eriyormuş gibi hissetmeme rağmen ben de gidiyorum."

"Hâlâ çok iyi görünüyorsun," dedi Spencer.

Bobby, "Nasıl görüldüğünüze dikkat ettiğimizden değil," dedi.

"iyi edersin. Ben sadece çocuklardan biriyim."

"Demek istediğim," dedi Spencer, "senin gibi şişkin, gazlı ve bitkin birine göre uyanık ve sağlıklı görünüyorsun."

Bobby, bu soğuk Kasım gününde giydikleri paltoları almak için mutfaktan ayrılırken, tuhaf görünebilecek bir konuyu gündeme getirdi, ancak o zaman bile

aklında bir kariyer vardı. "Eğer bu gerçek hayat yerine bir hikâye olsaydı, bölümü burada kesmek mi daha iyi olurdu yoksa hastanede bulmamız gereken her ne varsa bulduktan sonra mı?"

"Bu garip bir soru," dedi Ernie. "Bu gerçek hayat." "Bu sadece merak ettiğim bir şey - hayatın bazen nasıl uzun, yavaş pasajlar halinde geçip gidiyor ve diğer zamanlarda daha kısa, daha hızlı bölümler dizisi gibi ilerliyor. Hayat daha kısa, daha hızlı bölümlerden oluşsa daha eğlenceli olmaz mıydı? Yoksa yaşlandığımda yavaş olmasını mı isteyeceğim?"

Paltolarını giyerlerken Spencer, "Felsefe yapmama gerek yok. Bir inek olmak sahip olduğum tüm enerjiyi alıyor."

PAPAZ LARRY'Yİ ZİYARET ETMEYE HAZIRLANAN AMİGOLAR ŞÜKRAN GÜNÜ DEHŞETİNİ HATIRLIYOR

Bölüm 2

Üç amigo, Aziz Mark'ın papaz evinin karşısındaki Genesis'te otururken, sadece üç dakikalığına da olsa manken gibi hareketsiz kaldılar. Birazdan keşfedecekleri gibi, o kader gibi uzak Şükran Günü'nde yaşananlar, neredeyse insan kavrayışının ötesinde muazzam bir güce sahip bir zihin tarafından dikkat çekici bir şekilde yoğunlaştırılmış olarak onlara aktarılıyordu. Üç dakika içinde, on dört yaşındayken geçirdikleri tüm tatili canlı bir şekilde hatırladılar.

Yani yirmi bir yıl önce, dört amigo hep birlikte, şişmiş ve gazlı, harikulade güzellikte bir gecede idi.

Spencer'in evinden, mevsimin ilk karının rüzgârsız bir günde yağan yağmur gibi kat kat düştüğü soğuk bir durgunluğa çıktılar. Rebecca yatay düzlemdeki her şeyin sert kenarlarını yumuşatan ermin örtüsüne hayret etti. Pulları nesnelerin kenarlarına yapıştıracak rüzgar olmadığından, neredeyse tüm dikey düzlemler yatay düzlemlerin tam aksine karanlık ve kuru kalıyordu. Bunu çocukların dikkatine sunduğunda,

Rebecca ayrıca ağaç kabuklarının ve diğer pürüzlü dikey yüzeylerin, dokunun derinliğiyle doğru orantılı olarak karın küçük bir yüzdesini yakalayıp tuttuğuna dikkat çekti. İnek oldukları için hepsi bu ayrıntıyı fark etmişti ama bunu yüksek sesle paylaşmak onları sıcak bir dostluk duygusuyla doldurdu.

Neredeyse kasabanın havalı çocukları olduklarına inanacaklardı. Bu hayale kapılmayacak kadar kendilerine karşı dürüstlerdi ve bu hayal çabucak geçti.

Hastane Spencer'in evine yürüme mesafesindeydi. Maple Grove'daki her şey diğer her şeye yürüme mesafesindeydi. Akıp giden hiçbir trafik sessizliği bozmuyordu; kasaba terk edilmiş gibiydi. Böyle bir dinginliğin esiri olarak nehir kenarında dolaşırken, karanlık suyun üzerine düşen beyaz kar görüntüsü bir huzur hissi uyandırır ve neredeyse yaşayanlarla ölümler arasındaki perdenin arkasından size kutsamalar gönderen sevgi dolu bir ruh kadar sessiz bir fısıltı üretirdi. Bu sefer amigolar nehir kenarında yürümüyorlardı ama nehir oradaydı ve yönlerini değiştirirlerse onları bekliyordu.

Yine de seçtikleri rotaya sadık kaldılar ve kısa süre sonra hastaneye vardılar. Personel otoparkında araçlar karla kaplanmış olsa da, ziyaretçi otoparkı o saatte boştu.

Lobinin kapısı kilitli olmayabilirdi ama amigolar, teslimat yapanları güneydoğu kanadında bulunan hastane mutfağına yönlendiren bir tabeladan yönlerini buldular. Yan taraftaki büyük çöp kutuları aradıkları girişi gösteriyordu. Ekstra geniş kapının üzerinde MUTFAK yazıyordu ve bir tepe lambasıyla iyi bir şekilde aydınlatılmıştı.

Girişin dışındaki soğuk hava tütün dumanı kokuyordu, bu da birinin kısa süre önce mutfaktan sigara içmek için çıktığını gösteriyordu. Saat 10:10'da hastaların yemekleri çoktan servis edilmişti. Yenilebilir yiyecekler yenmiş, tepsiler iade edilmiş, endüstriyel bulaşık makineleri doldurulmuş ve temiz

tepsiler kaldırıldı. Tüm aşçılar ve diğer yemek hazırlama personeli kesinlikle ayrılmıştı. Kahvaltı portakal suyu, kızarmış ekmek, mikrodalgada ısıtılmış ticari hazır yumurta ve Polonya'da üretilip ABD'ye soğutmalı bir yük gemisiyle gönderilen katı patates kızartması gibi bir şeyden oluşacaktı. Saat yedide servis edilecekti. Mutfak personeli belki altı saatten önce gelmeyecekti.

Aziz Mark'ın papaz evine girmek için bir cam kesici ve mavi boyacı bandı kullanmasından bu yana geçen aylar boyunca, Bobby the Sham yazarlık merakını ve inatçı araştırma yeteneğini bir dizi maymuncuk için bir kaynak bulmak, onları edinmek ve onları en iyi şekilde kullanacak teknikleri öğrenmek için kullandı. Daha önce yasadışı bir giriş yaptığında belirtildiği gibi, teknik olarak suç olan bir şey için Bobby'yi daha az düşünmemeliyiz, çünkü aslında suç veya kötü niyetli bir niyeti yoktu. Eğer ille de birine gücenmemiz ve onu suçlamamız gerekiyorsa, emekli bir çilingir olan ve hem emekli maaşının yetersizliğinden hem de karısı Theda'nın kendisini iki kez zehirleme girişiminde bulunmuş olmasından yakınan Bay Werner von Grappenfokker'den başkasına bakmayalım. Bobby, von Grappenfokker'e kazmalar ve talimatlar için üniversiteye gidecek son sınıf öğrencileri için neden Harvard'a gitmek istiyorum ve benzeri kompozisyonlar yazarak kazandığı ücretlerle ödeme yapmıştı. Eğer size Bobby'nin hırsızlık aletlerinin ve bunların nasıl kullanılacağına dair bilginin parasını Harvard ve benzeri kurumları dolandırmak için aldığı parayla ödediğinde bir kabahat ya da daha ciddi bir suç işlediği gibi geliyorsa, o zaman Pinchbeck'ler tarafından beslendiğinizi ve Bay ve Bayan Sıfır Kişilik ile birlikte en yüksek sesin sızdıran bir musluğun damlama-damlama-damlama sesi olduğu o Sıkıntı Evi'nde yaşamak zorunda kaldığınızı hayal etmeye çalışmanız önerilir. Bir gelir kaynağınız olmasaydı, ergenlik döneminiz kasvetli geçerdi ve muhtemelen öğle yemeği parası için küçük çocukları dövmekten araba hırsızlığına kadar her türlü alçakça faaliyette bulunurdunuz. O yüzden yüksekten atmayı bırak ve

Tanrı aşkına, Şükran Günü gecesinde neler olduğunu anlatmaya devam edelim.

Bobby, Grappenfokker alet setini (kulağa merhum Robert Ludlum'un bir romanının adı gibi geliyor) kullanarak hastane mutfağının kapısının kilidini ustalıkla açtı. Dört arkadaş, bozulabilir gıdalar için bir kabul merkezi ve aynı zamanda konserve ve şişelenmiş ürünler için uzun süreli depolama görevi gören büyük, soğutulmuş bir odaya cesurca girdiler. Işıklar kapalıydı. Ancak Ernie küçük bir el feneri getirmişti. Işın, büyük kutularda haşlanmış kuru erik, meyve kokteyli, yapay aromalı tavuk çorbası, yağsız domuz yağı, kutular dolusu jöle, seksen onsluk devasa puding kutuları diğer nefis yiyeceklerin bulunduğu yüzlerce metre uzunluğundaki rafları dolaştı.

Odadaki diğer tek kapının kilitli olmadığı anlaşıldı. Dikkatle bu kapıdan geçerek geniş mutfağa girdiler. Odanın yarısı tepedeki ışık panelleri tarafından aydınlatılıyordu, ancak her panel çalışma saatlerinde olduğu gibi parlamıyordu. Odanın ikinci yarısı gölgeler içindeydi. Sıra sıra dizilmiş çalışma masaları, fırınlar, mikrodalga fırınlar, buzdolapları, ocaklar, endüstriyel mikserler ve gizemli ve şüpheli amaçları olan diğer ekipmanlar mekânı bir labirente bölüyordu.

Işıklandırılmış alanda, gözden uzak bir yerde, iki adam çalışırken sohbet ediyordu. Sesleri alçalıp yükseldiği için net olarak duyulamıyordu; futboldan bahsediyor gibi görünseler de, *orospu* ve *piç* kelimeleri birkaç kez öylesine nefretle ve yüksek sesle söyleniyordu ki, belki de sadakatsiz eşlerini ve kadınlarını avlayan erkekleri en iyi nasıl öldürebileceklerini tartışıyorlardı.

Konuşma sürekli olarak, öldürülmüş bir zamparanın kemiklerini oyan ve cesedi sağlam bir cesetten daha kolay imha edilebilecek parçalara ayıran bir testere bıçağı tarafından üretilmiş olabilecek rahatsız edici keskin metalik bir sesle noktalanıyordu. Bu

Amigolar daha ileri gitmeleri gerekip gerekmediğinden emin olamadan dikkatle ve endişeyle dinlediler. Sonra Bobby fısıldadı: "Kocaman kapaklı bir sürü teneke kutu açıyorlar." Bu açıklama herkesi rahatlattı, çünkü sadece beş kiloluk puding kutuları açıyorlarsa öfkeli, ağzı bozuk adamlardan korkacak bir şey yoktu.

Amigolar bir çıkış aramak için mutfağın gölgelerle kaplı yarısında tek sıra halinde ilerlediler. İlerlerken bir koridoru diğerinden ayıran ekipman sıralarının arasından baktılar, duyabildikleri ikiliyi bir an görmeyi umuyorlardı, ancak adamlar görünmeden kaldılar, sanki burada trajik bir konserve açma olayında ölen işçilerin hayalet ruhlarıydılar. Hava yemek kokularıyla örülü değildi; öyle olsaydı bile tarif edilemezdi. Burası çam kokulu bir dezenfektan gibi kokuyordu, hepsi bu.

Her birinde bir lomboz bulunan bir çift açılır kapıya geldiler ve Mısır kumlarının altında keşfedilmemiş bir firavun piramidindeki bir geçit kadar sessiz ve ıssız olan güneydoğu kanadının zemin kat koridoruna ilerlediler. Kapılardaki işaretlere göre, burada ikinci kademe yöneticilerin ofisleri, bir kayıt merkezi ve geceleri kimsenin çalışmadığı diğer odalar vardı.

Kuzeydoğu ve güneydoğu köşelerinde ışıklı tabelalar ÇIKIŞ'ı duyuruyordu. Karla ıslanmış spor ayakkabıları vinil karo zeminde gıcırdarken, amigolar koridorun güneydoğu ucuna gittiler. Rebecca çıkış tabelasının altındaki yangın kapısını açtı. Ötesinde bir antre vardı. Hemen önünde, parlayan bir çıkış tabelasının altında başka bir yangın kapısı vardı. Sağ tarafta merdivenler üst katlara çıkıyordu.

Bazen durmadan konuşuyormuş gibi görünen bir grup için, dört arkadaş merdivenleri sessizce çıkarken takdire şayan bir disiplin içinde kaldılar. Üçüncü kata geldiklerinde Rebecca kapıyı yavaşça açtı ve koridora baktı. Kimse yoktu. Arkadaşlarını merdiven boşluğundan dışarı çıkardı.

Bu saatte hastaların çoğu uyuyordu. Diğerleri ise şüphesiz uyanık yatıyor, gelecek hakkında endişeleniyor ya da Spanksgiving alemine katılmak için kiliseye gidebilmeyi diliyorlardı. Koridorun ışıkları karartılmıştı. Sessizlik ürkütücüydü.

Bu vardiyanın büyük bölümünde hemşireler bu katın merkez istasyonunda olacak, gece geç saatlerde ilaç alması gereken birkaç hastayı ya da başka bir ilgiyi kontrol edeceklerdi. Hornfly, Bobby'ye Alfa'nın, ne ise, burada "insanlara saçma sapan şeyler" yaptığını söylemişti. Mantık destekli ve Sonuç o ve Hemşireler . County Memorial, suçlanan kişiler üzerinde deneyler yapmakla ilgilenmiyordu. Eğer saçmalıklar yapılıyorsa, onlar Keppelwhite Enstitüsü'nde gerçekleşiyordu.

Hastanenin üç katı, güneydoğu ve güneybatı kanatlarında enstitüyle birleşiyordu; toplamda altı bağlantı vardı ve bunların ötesinde garip şeyler olabiliirdi. Hornfly bu kanadın üçüncü katını belirtmişti ve canavarlar nadiren yardımsever ve güvenilir olsalar da, amigolar renkli tanıdıkları ve müstakbel cellatlarının bu konuda onlara yalan söylemesi için hiçbir neden göremiyorlardı. Haber vermeden herhangi bir yerde ortaya çıkabilecek, onları başlarından aşağı yiyebilecek ve bundan kurtulabilecek gibi görünüyordu, bu da onlar için bir tuzak kurmasına gerek olmadığını gösteriyordu.

Koridorun güney ucunda, korkunç görünümlü metal bir kapının üzerinde GİRİŞ YASAKTIR / YALNIZCA KREDİLİ PERSONEL GİREBİLİR yazıyordu. Amigolar buraya gelmeye teşvik edilmemiş olsalardı bile, gizemli bir kapının üzerinde yazılı olan o sert uyarıyı gördüklerinde, onu aşmak için motive olurlardı. Gerçekten de, dünyada bu engeli aşmanın bir yolunu bulmayı planlamayacak bir inek yoktu; sıradan insanlardan daha fazla inekler, herhangi bir yasak kapının ardında, düşen bir yıldız gemisinden çıkarılan dünya dışı varlıkların cesetlerinin veya insan olarak geçebilen ilk androidin veya Koca Ayak'ın varlığının kanıtının veya genetik olarak tasarlanmış bir yaratığın olması gerektiğini hayal etmekte ve şiddetli bir kesinlik tarafından ele geçirilmekte hızlıydılar.

Golden Retriever cinsi köpeğin insan seviyesinde bir zekaya sahip olması ya da JFK'nin gelecekte gelen bir robot terminatör tarafından öldürüldüğüne ve Dallas'taki tarihi olayların uydurma olduğuna dair ikna edici kanıtlar ya da bunların hepsi. İnekler inekti çünkü çok zekiydiler, ancak zekalarına rağmen, kendilerine pek inanmadıkları için bir dizi fantastik şeye inanmaya istekli da anlamalıyız. Bir boşluk her zaman doldurulacaktır.

Şimdi, güneydoğu koridorunda, ışıklar mezarlık vardiyası seviyesine kadar kısılmışken, hastalar mucize tedaviler ya da kaçınılmaz kıyamet hayalleri kurarken Bobby, vicdansız ve acımasız Werner von Grappenfokker'den aldığı kazma setini kullanıyordu. (Saf amigolar Grappenfokker'in, büyük büyük dedesi Senatör Adolph Klanghoffer olan Adolph Klanghoffer IV'ün kuzeni olduğunu, senatörün de Klanghoffer, Knacker, Hisscus ve Nork hukuk bürosundan Reinhard Klanghoffer'in kardeşi olduğunu bilmiyorlardı. Amigoların, 1891 yılında Reinhard Klanghoffer'in Gustoff Keppelwhite'ı, Keppelwhite servetinin Amerika'nın en büyüğü haline gelmesini sağlayan menteşenin patentini almak için başarılı bir girişimde temsil ettiğine dair bir ipucu da yoktu. Tüm bunların bu anlatıdaki olaylarla ya da amigoların kendilerini içinde buldukları durumla hiçbir ilgisi olmayabilir, ancak ilginç ve hatta şüpheli olduğunu kabul etmelisiniz). Şükran Günü gecesi cadı saati hızla yaklaşırken Bobby, kendisi ve arkadaşları gibi ayaktakımının açması yasak olan kapının kilidini açtı.

Ötede öyle özelliksiz bir antre uzanıyordu ki, neredeyse yokmuş gibi görünüyordu. Soluk mavi duvarlar o kadar pürüzsüzdü ki köşeler fark edilmiyordu, ancak arkadaşlar dairesel bir odada oldukları hissine kapılmadılar. Duvarlarla birebir örtüşen mavi renkteki zemin, ayak altında ses çıkarmıyor ve sanki ölümcül bir düşüş riski altında, havada duruyorlarmış gibi hiçbir destek izlenimi vermiyordu. Göz

bir tavan algılayamadı. Hiçbir ışık kaynağı görülemiyordu; ışık her yüzeyden yayılıyor gibiydi. Amigoların her birinin içinde bir panik tohumu filizlenmeye başladığında, girdikleri kapının ortadan kaybolduğunu keşfetmek için döndüler. Açılmayı beklediyse bile bu mümkün değildi çünkü görünür bir düğme ya da tutamak olmaksızın duvarlara ve zemine kusursuz bir şekilde geçiş yapmıştı. Zifiri karanlıktan daha kötü olan bu yumuşak ama her yerde bulunan ışık, mekânın en küçük ayrıntısını bile göstermiyordu ve bir boşlukta duruyormuş hissi, bir sonraki adımın onları mavi bir uçuruma sürükleyeceğini düşündürüyordu.

Ernie, "Ölümün ötesinde ne var bilmiyorum ama belki de budur" derken herkes adına konuşuyordu.

Gerginlikleri bir çığlığa doğru tırmandı, ancak amigolardan ilki çıldırmadan en az bir dakika önce önlerinde bir kapı irkilerek açıldı. Açıklığın ötesinde, çevrelerindeki farklı nitelikte bir ışık vardı; ancak bir pus orada nelerin beklediğini gizliyordu. *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filminde, yıldız gemisinin rampasının dibinde durup geminin parlak gizemine bakan Richard Dreyfuss gibi hissettiler, ama aynı zamanda *Jaws* filmindeki Richard Dreyfuss gibi de hissettiler, Bir balina kadar büyük bir beyaz denizden ona doğru yükseldiğinde balıkçı teknesinin kışına yaslandığında, aynı zamanda Marsha Mason'ı ve onun sevimli küçük kızını Broadway'de bir yıldız olma fikrinden daha çok sevdiğini fark ettiğinde *The Goodbye Girl*'deki Richard Dreyfuss gibi hissettiler. Bu koşullar altında, ilk iki filmi hatırlamak anlamlıydı, ancak üçüncüsünün neden akla geldiği açıklanamazdı, oysa Bay Dreyfuss, birbirini izleyen kuşakların genel izleyicileri tarafından çok sevilmesinin yanı sıra, ineklerin her zaman özel bir favorisi olmuştu.

Ne kadar cesur olsalar da, dört kafadar yine de geri dönmek, kapıyı bulana kadar neredeyse görünmez duvarı hissetmek ve hastaneye geri dönmek istediler. Elbette, bu gibi durumlara aşına olan herkes geri çekilmenin asla mümkün olmadığını bilir. Her zaman

ve tek bir seçenek vardı: dehşete, korkuya ve kalıcı psikolojik hasara doğru ilerlemek. *Shriek* filmlerini hiç , çünkü bırakın devam filmlerini, ilk *Shriek* henüz çekilmemişti, ancak bu filmleri izleyen bizler, onları bekleyen şeyin Judyface kadar korkutucu olamayacağından oldukça emin olabiliriz.

Daha kötüydü.

Açıklıktan ve karartıcı sisten geçerek, zeminde eşit aralıklarla açılmış altı in çapında dört delik bulunan, belki de kırk metreye kırk metre boyutlarında penceresiz beyaz bir odaya girdiler. Görünüşe göre delikler dört sedyenin yerleştirileceği yerleri gösteriyordu ama o anda sadece iki sedye vardı; birinde bir erkek, diğesinde bir kadın yatıyordu. Her iki hasta da hastane önlüğü giymiş ve üzerlerine hafif battaniyeler örtülmüştü. Bilinleri kapalı, hatta komada gibi görünüyordardı. Sahnenin kendisi tuhaftı, ancak olaysız bir diğ temizliğinden ya da İsa hakkında sizden daha çok şey bildiklerinden emin olan ve bunu kanıtlamaya kararlı broşür yüklü bir ekibin kapı kapı dolaşarak yaptığı ziyaretten daha korkutucu değildi.

Hastalara *olan* şey korkunç, dehşet verici, iğrenç ve tiksindirici bir şeydi. Sedyelerin yanındaki zeminde açılan her delikten boa yılanına benzeyen ama yılan olmayan, karanlık bir solucana benzeyen ama solucan olmayan bir şey çıkıyordu. Her ne kadar tutarlı formlar olsalar da, madde sürekli çalkalanıyor ve kendini istediği her şeye dönüştürebilecek şekilsiz bir potansiyele sahip gibi görünüyordu. Formların görünüşüne bakılırsa, dokularının sadece balçıktan daha kalın ama tipik çamurdan daha ince olduğunu düşünebilirsiniz. Her bir korkunç görüntü hastasının -ya da kurbanının- üzerinde yükseliyor ve altı dokunaca ayrılıyordu; dördü soda pipeti çapındaydı; beşinci ve altıncı ise bir bah hortumunun yaklaşık iki katı genişliğindeydi. Daha ince olan uzantılardan ikisi hastanın kulaklarına, ikisi de burun deliklerine girmişti. Beşinci ve en kalın olanı hastanın ağzına zorla girmiş ve hiç şüphesiz boğazından aşağı inmişti. Altıncısı ise hastanın

Diğerleri, hastanın kalan herhangi bir açıklığından içeri girme ihtiyacı doğarsa bekliyormuş gibi ileri geri sallanıyordu. Titreşimler her dokunaç boyunca ve komadaki çiftin içine doğru ilerliyordu. Bu iki iğrenç yaratığın yalnızca birer makine olduğu sonucuna varmak mümkün değildi; organikler ve Dünya tarihinde var olmuş tüm yaratıklardan daha iğrençtiler. Belki de iki ayrı canavar birey değil, sertifikalı deliler dışında herhangi birinin hayal edebileceğinden çok daha aşağıda ve grotesk bir şeyin uzantılarıydılar. Yani bir deli değilseniz, denemeyin bile.

Dört amigo bir yay şeklinde sıkıca bir araya gelmiş, hareketsiz ve susturulmuş bir şekilde duruyordu; korkudan değil, bilinmeyen bir güç tarafından kontrol edildikleri için. İçlerinden yatıştırıcı bir ses yükseldi ve onlara korkmamaları gerektiğini, zarar görmeyeceklerini, her şeyin yolunda gideceğini, en sevdikleri içecek olan Coca-Cola'nın onlarca yıl boyunca üretilmeye devam edeceğini söyledi. Söylenenlerin tek kelimesine bile inanmamalarına rağmen korkuları azaldı.

Hastabakıcılar gibi beyazlar giymiş iki genç adam, Keppelwhite Enstitüsü'nden başka hiçbir yere açılmayan bir kapıdan içeri girdi. Adamlar gülümsedi. İyi görünüyorlardı. Herkes için sadece en iyisini istiyorlardı. Amigolar bu konuda hemfikirdi, ancak rahatlama ve güvenlerini birbirlerine ifade edemiyorlardı.

İğrenç dokunaçlar adam ve kadından çekildi. Yerdeki deliklerden geri çekildiler.

Geçmişe baktığımda, iğrenç ya da korkutucu görünmüyorlardı. Aslında, zarif ve neredeyse güzeldiler.

İyi kalpli genç adamlar sedyeleri ve içindekileri beyaz odanın dışına taşıdılar.

Birkaç dakika içinde iki sedyeyle geri döndüler ve ardından iki sedye daha getirdiler.

Amigoların her birinin üzerinde yatacakları bir sedyeleri vardı. Orada olmak, birlikte dinlenmek çok güzeldi.

Gözlerini kapattılar.

Dudaklarını bir kaşık dondurma gibi serin bir şey ayırdı. Boğazlarından aşağı inerken ferahlatıcı bir his veriyordu.

Zaman geçti.

Hepsi saat 03:10'da uyandıklarının farkında olmasalar da, gerçekten de uyanmışlardı, her biri kendi evinde, kendi yatağında. Kar, pencerelerin önünden, karanlığın içinden akıyordu.

Uyandıklarında her biri birlikte geçirdikleri Şükran Günü'nü hatırlayarak gülümsedi. Rebecca, Ernie, Bobby ve Spencer sonsuza dek arkadaşılar. Aile.

Rebecca bu olaydan sonra aylar boyunca pis ve bir şekilde kirlenmiş olduğunu hayal etti. Bir gece çamurlu bir nehirde, çamurlu tarlalarda koşturuyordu. Ertesi gece, her şeyin kirli ve pis olduğu, fare ve hamam böceği istilasına uğramış bir oteldeydi. Rüyası ne olursa olsun, her zaman evinin yolunu bulmak ve temizlenmek için çaresizdi, ama bulunduğu yerden kaçamıyordu ve gidebileceği bir ev de yoktu.

Ernie rüyasında birinin onu kontrol etmeye ve hayatını istemediği garip yönlere götürmeye çalıştığını görüyordu. Bu kişi bazen Cadılar Bayramı sırasında şehir merkezinde "ölü köpek" adı verilen sosisli sandviçleri satan adam, bazen de Papaz Larry oluyordu. Çoğu zaman da bir yaz gecesi swing grubunun sahne aldığı Liberty Park pavyonundaydı. Grubun lideri Björn, kendi kafası yerine Britta'nın kafasına sahipti ve onunla dans etmek istiyordu. Ernie swing'i seviyordu, ama Björn'ün büyük grubunun müziği uyumsuz ve korkutucuydu, bu yüzden Ernie'nin yeni müzik yazması gerekiyordu; bazı rüyalarda Garth Brooks ona nasıl yapılacağını öğretti, ama diğer rüyalarda Johnny Cash oldu.

Spencer rüyasında garip, rahatsız edici şekiller görüyordu; arkasından sürünüyorlardı ve hiçbir işe yaramıyorlardı. Her gece, Venüs Porifera'dan Birleşik Devletler başkanına kadar herkese onları tarif etmeye çalıştı, ancak herkes onun hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi.

Onları çizmeliydi ama çizemiyordu. Çizim dersleri almayı hayal ediyordu, ancak bunlar her zaman sınıfta kaldığı endişe ve hayal kırıklığı dolu rüyalar idi.

Bobby, Pinchbeck'lerle haşlanmış patates yerken dönem ödevleri ve ardından romanlar yazdığını hayal ediyordu. Ayrıca rüyasında peşinde birinin olduğunu görüyordu; bu kişinin genellikle kafası yoktu, ama kafası olduğunda kolları yerine dokunaçları vardı; bu yaratıktan kurtulmanın tek yolu hareket halinde olmaktı - şehirden şehre, eyaletten eyalete, ülkeden ülkeye.

Zamanla bu rüyalar hepsi için kayboldu ve uykuları başka maceralarla doldu.

On beş yaşında ikinci sınıf öğrencisi oldular. Sonra on altı ve birinci sınıf. On yedi ve son sınıflar. Yıldan yıla, sınıftan sınıfa, dördü yakınlaştı, ta ki sanki hep birlikteymişler gibi görünene kadar.

Arzuları ve kariyerleri Spencer, Bobby ve Rebecca'yı uzak yerlere götürdüğünde, birbirleriyle ve Maple Grove'daki Ernie iletişim halinde kaldılar. Birbirlerini sık sık aradılar, ziyaret ettiler, şu ya da bu tatil beldesinde bir araya geldikleri tatiller planladılar ama her zaman birlikte oldular. Sonunda Zoom aracılığıyla görüntülü iletişimin keyfini çıkardılar.

Şair Coleridge, "Dostluk korunaklı bir ağaçtır" ve Charles Dickens, "Dostluğun kanadı asla tüy dökmez" diye yazmıştır ve bu bilge beyefendilerin ikisi de saçmalamamıştır.

PAPAZ İLE BİR ZİYARET

Üç kafadar adliye otoparkına park ettikleri Genesis'te otururken, uzun zaman önce Şükran Günü'nde yaşadıkları olayları anlatmak saatler alacak gibi görünüyordu. Ancak daha önce de belirtildiği gibi, muazzam bir güce sahip gizemli bir zihin bunu amigolara sadece üç dakika içinde aktardı. Daha doğrusu, iki dakika elli dört saniye sürdü.

Spencer, Rebecca ve Bobby'nin hatırlamak zorunda bırakıldıkları şeyin etkisinden kurtulmak ve tepkilerini paylaşmak için bunun iki katı kadar süreye ihtiyaçları vardı. Daha sonra Papaz Larry ile görüşmeye hazırlanmak için üç dakikaya, daha doğrusu iki dakika kırk dokuz saniyeye daha ihtiyaçları vardı.

Maple Grove'a dönüşlerinin bu ikinci gününde o kadar çok şey olmuştu ki, gecenin yeniden çökmesi gerekiyordu. Ancak gece çökmemişti ve geri kalan olaylar bunu gerektirene kadar da çökmeyecekti. Güneş batıdaki dağınık bulutları aydınlatıyor, onları kobalt rengi bir denizde seyreden altın kalyonlara dönüştürüyordu - gerçek anlamda değil ama mecazi anlamda.

Ancak, Harriet Nelson Lane'deki beş saatlik çile enerjilerini tükenme noktasına getirmediyse, hiçbir şey getiremezdi. Cipten çıkıp önünde toplandılar ve güneye, rektörlüğe doğru baktılar, sağlarından dramatik bir şekilde güneş ışığı, sola düşen gölgeler, Rebecca bakıyordu

Heather Ashmont kadar kararlıydı, Bobby yiğit görünüyordu, Spencer ise şapkasıyla. Sokağın sonundaki yaya geçidini kullanma zahmetine katlanmadan korkusuzca karşıya geçtiler.

Winkler Sokağı'nın güney tarafına sağ salım vardıktan sonra, papaz evinin merdivenlerini çıktılar, ön verandayı geçtiler ve kapı zilini dikkate aldılar. Kilit açma tabancasını kullanmanın, zorla içeri girmenin, odadan odaya gizlice delil aramanın zamanı geçmişti. Kayıp geçmişlerini kurtarma ve Ernie'yi sonsuza dek askıya alınmış animasyondan ya da daha kötüsünden nasıl kurtaracaklarını keşfetme mücadelelerinde, şimdi cesurca ve hızlı bir şekilde harekete geçmeleri gerekiyordu. Kan akıtan ve aşırı acı veren sorgulama tekniklerinden rahatsız oldukları için, Papaz Larry'ye kaşıkla işkence etmeleri, kutsal şarapla sarhoş , acımasızca gıdıklamaları ya da onu konuşturmanın başka bir yolunu bulmaları gerekecekti.

Amaçlarına başarıyla ulaşmalarının önündeki en büyük engel elbette Hornfly'dı. Yaratığın planlarını bozacağından emin olamasalar da, bu ihtimal yüksekti. Canavar onları yok etme sözünü yerine getirmeye kararlı bir şekilde ortaya çıkarsa, tek umutları bir şekilde canavarı önce Pastor Larry'yi yemeye ikna etmek ve böylece onlara evden kaçmak için zaman kazandırmak gibi görünüyordu.

Bobby büyük bir cesaretle kapı zilini çaldı. Bu, onun cesaretinin Rebecca ya da Spencer'inkinden daha fazla olduğu anlamına gelmez. Cesaretlerinin ölçülmesi ve karşılaştırılmasında en ufak bir fark bulunmazdı. Bobby sadece zile en yakın olduğu için basan kişiydi ve hepsi aynı anda ulaştığında diğerlerini geride bıraktı.

Rüya gibi gülümseyen peder, sanki eli kapının tokmağında duruyormuş gibi hemen kapıyı açtı. "İçeri gelin, içeri gelin. Herkese kapımız açık."

Bu bir tuzak gibi kokuyordu ama amigolar verandadan atlarken ne *pardon*, *yanlış adres* diyebilirlerdi ne de İsa hakkında ondan çok daha fazla şey bildiklerini iddia edebilirlerdi, hele de ellerinde destekleyici broşurler yokken.

Antreye adım attılar ve Papaz Larry, üç bin poundluk bir banka tonoz kapısının arşitravına çarparak kapanması gibi bir ses çıkaran kapıyı kapattı. "Siz gençler neden benimle salona gelmiyorsunuz?"

Salon, kollarında ve sırtlarında tığ işi antimakaslar bulunan ağır Viktoryen kanepeler ve koltuklarla doluydu. Lambaların püsküllü ipek gölgelikleri vardı; onları tutan masalar püsküllü ve işlemeli kumaşlarla kaplıydı. Çiçekli duvar kağıtları. Tiyatro perdeleri kadar ağır perdeler. Hayvanların ve İncil'den önemli figürlerin yer aldığı güzel porselenler sergileniyordu. Böyle bir salona sahip bir evde kapı zilini ortopedik ayakkabılar, büyükanne elbisesi ve şal giymiş yaşlı bir kadının çalması gerekirdi.

Gece mavisi tiftikle kaplı William Morris kanepede oturabilmek için Rebecca ve Bobby dekoratif yastık koleksiyonunu yeniden düzenlerken, Spencer da bir koltuk seçti.

"İçecek bir şey isteyen var mı?" Papaz Larry sordu. "Kahve, çay, sıcak çikolata? Hallmark Channel'daki filmlerde hep sıcak çikolata oluyor. Hallmark Kanalını çok severim."

Amigolar kibarca içecek ikramını reddettiler.

Peder bir koltuğa yerleşti. Onlara gülümsedi ve onlar da kendilerini gülümserken buldular. Olaylar hiç de hayal ettikleri gibi gelişmiyordu.

Rebecca, 543 nüfuslu küçük bir kasabanın tüm sakinlerini öldüren zehirli bir bulut yayan bir fabrika sahibiyle ilgili bir hikayede savcıyı oynamış, çapraz sorguda onu mahvetmiş ve satanistlerin yaptığı iddiasını parçalamıştı.

Nasıl bir tavır takınacağını ve doğru tonu nasıl yakalayacağını bilemediği için sorgulamaya başladı.

"Papaz Turnbuckle-"

"Larry. Bana Larry ya da Pastor Larry de. Ruhban sınıfının şekilciliğine inanmıyorum."

"Evet, anlıyorum. Pekâlâ o zaman. Papaz Larry, yirmi bir yıl önce bir yaz gecesi geç saatlerde, ben ve arkadaşlarım sizi panik içinde mezarlığa doğru koşarken gördük."

"Ah, sevgili kadın, o ben olamam. Koşmak benim işimdeki birine yakışmaz ve hiçbir zaman Nike ya da bu iş üretilmiş başka bir ayakkabıya sahip olmadım."

"Papaz, egzersiz için koştuğunuzu söylemiyorum. Panik içindeydiniz, gece geç saatlerde, belli ki bir şeyden *kaçıyordunuz* ve-"

"Ayrıca, üzülerek belirtmeliyim ki anayasam aday olmama izin vermiyor."

"Anayasa mı?"

"Kalp büyümem, mitral kapak prolapsusu, pulmoner kapakta orta derecede darlık, anjin ve henüz hiçbir kardiyoloğun nedenini belirleyemediği garip bir semptomum var. Ayrıca kronik obstrüktif akciğer hastalığım, periyodik zatülcenp nöbetlerim ve kendimi çok fazla zorladığımda tehlikeli bir şekilde aşırı balgam üretimine neden olabilen nadir bir durumum var."

"Senin için ne kadar korkunç," dedi Rebecca ince bir küçümseme notuyla. "Hâlâ hayatta olman bir mucize."

"Gerçekten de öyle. Ama Tanrı'nın sevgisi iyileştirmese bile sürdürür."

"Bu koşullardan muzdarip olduğunuzu doğrulayabilecek bir doktorunuz olduğunu varsayabilir miyim?"

Pederin hülyalı gülümsemesi sinsi bir kenar kazandı. Kadının sorusuna cevap veremedi. "Acı çekmeyi reddediyorum. Acımı ve sınırlamalarımı kucaklıyorum, çünkü Tanrı'nın benden istediği yolculuk bu."

Bobby ve Spencerın ağızı açık kalmıştı. Maple Grove'da geçirdikleri iki gün boyunca, ağızlarının açık kalmasını gerektiren olağanüstü sayıda olay yaşamışlardı.

Rebecca daha da ileri giderek, "O yaz gecesi kiliseye gittin ve bodruma indin. Oradan çıktığınızda, mezarlıkta koştüğünüz zamankinden daha büyük bir sıkıntı içinde görünüyordunuz. Bu sıkıntıya ne sebep oldu, Papaz Larry?"

"Ama bu koşan ben olamazdım, ne kadar zayıf olsam da. Ve eğer bodrumdan sıkıntılı bir şekilde çıktıysam, bunun nedeni o günlerde ısıtma sisteminin dengesiz bir kazan içermesiydi. Her zaman patlayacağından endişe ederdim."

"Hiç mı?" "Tanrıya şükür, hayır."

"Larry, bodrumdaki o yarı biçimli adamlar, kağıt bebekler gibi birbirine bağlı on yaratık neydi?"

"Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ne tuhaf bir soru. Sorunlu görünüyorsun, çocuğum. Bir terapistle danıştın mı?"

Bobby, "O gece onları hepimiz gördük." dedi.

Papaz Larry'nin bir teşhisi vardı. "Kitle psikozu. İyileşmeniz için benimle birlikte dua eder misiniz?"

Rebecca kaşlarını çatarak ve koltukta öne doğru kayarak, "Böyle bir şey Larry. Öyle ya da böyle, gerçeği senden öğreneceğiz."

Dikkatini Spencer'a çevirip konuyu değiştirdiğinde pederin yalvaran gülümsemesi ortaya çıktı. "Bağışla beni evlat ama burada, papaz evinde şapka takıyor olman beni dehşete düşürüyor. Bunu saygısızca bulduğumu söylemekten üzüntü duyuyorum. Lütfen şapkanı çıkarır mısın?"

"Hayır," dedi Spencer.

"Çok minnettar olurum."

"Hayır."

"Kalbinin derinliklerinde, evlat, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun."

"Hayır."

"Tanrı'nın kendisi şapkanı çıkarmanı istiyor."

"HAYIR! HAYIR, HAYIR, HAYIR! Tanrı'nın böyle bir şey istediğini duymadım."

"Öfken çok üzücü oğlum. Ruhun için dua edeceğim."

Spencer savunmaya geçerek, "O *benim* şapkam" dedi. Bu sözleri tekrarladığında vurgusu değişti. "O benim *şapkam*."

Derin bir psikolojik ihtiyaç hisseden Papaz Larry durumu tersine çevirmeye, avantajı ele geçirmeye çalıştı. "Sonunda evlat, senin zamanın geldiğinde her şey Tanrı'ya ait olacak."

"Tanrı şapkama hayran mı? Tanrı benim *şapka*?"

"O bunu istemiyor, evlat. Zaten O'nun olan bir şeyi isteyemez. Her şey O'nun. Şapkan zaten O'nun."

Spencer Truedove'un yüzünün rengi yaklaşık olarak lezzetli bir elmanın rengine benziyordu. Daha doğrusu, neredeyse tatlı ama olgunlaşmamış bir domatesin rengindeydi. "Bu şapkanın parasını ben ödedim, *ben*, başkası değil. Bunu imajımın bir parçası haline getirmek *benim* fikrimdi. Bunun gibi bir *düzine* şapka aldım. *Bir düzine!* Onlara ben bakıyorum. Şapkalarım benden başka kimse bakmaz. Şapkamı götürdüğüm her yere götürdüğüm bir temizlik kitim var, *ki bu her yer demek*. Tanrı bana hayat verdi ve bu büyük bir şey, ama kimse bana başka bir şey vermedi, çocukken bana bakma sorumluluğu olan insanlar bile. Kaynaklarım olmadan tek başıma yaşamaya terk edildim. Mobilyaları, beyaz eşyaları, *tabakları, perdeleri* satmak zorunda kaldım! Kendimi hırsız gibi hissettim ama başka bir şey yoktu. Buradaki mobilyaları satmak isterdim. Bunlar en iyi eşyalar. Bu eşyalar gerçek para getirebilir."

Bobby tiftik koltuktan Spencer'a baktı, tıpkı daha önce Papaz Larry'ye baktığı gibi.

Pederin hülyalı yarım gülümsemesi, kendini beğenmiş tam bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Oğlum, sana en iyi tavsiyem - rahatlamak için en çok yapman gereken şey- anneni ve babanı onurlandırmandır."

Rebecca kanepeden fırladı. Gözleri doğal gaz alevlerinin yakıcı mavisiydi, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve yüzü, aptal insanların bile hemen anlaması gereken bir ifadeye bürünmüştü: *Hayatınıza değer veriyorsanız geri çekilin.*

Papaz Larry'nin koltuğunun çıkmış, zehirli bir küçümsemeyle ona bakarak, "Seni küçük solucan, seni hamamböceği, seni yılan, seni yalancı, seni zavallı insan müsveddesi, bize tüm gerçeği, bildiğin her şeyi anlatacaksın, seni kokuşmuş lağım yığını. Bir keresinde bir adam öldürdüm, omzuna bir kazma sapladım, endüstriyel bir çivi tabancasından çıkan bir düzine iki inçlik çelik çiviyle vurdum, asetilen meşalesiyle ateşe verdim ve yüzü mum gibi yanarken bir kutu dolusu dinamitle onu havaya uçurdum. Ondan geriye kanlı çamur ve sağlam bir kulaktan başka bir şey kalmamıştı. Eğer bir daha bizimle uğraşırsan, seni pislik herif, pantolonunu indirip küçük testislerini kopararak ve onları gözlerinden biriyle sana yedirerek işe başlayacağım."

Herhangi biri tarafından ifade edilen böylesine keskin bir öfke korkutucu olabilirdi; her ne sebeple olursa olsun, güzel bir kadından geldiğinde, özellikle de iki Emmy ödülü kazanmış ve repliklerini nasıl söyleyeceğini biliyorken, düpedüz dehşet vericiydi.

Rebecca'nın tiradı sırasında Papaz Larry koltuğunda daha fazla büzüşemeyinceye kadar büzüştü ve bunun üzerine ağlamaya başladı. Hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yüzü bembeyazdı ve ekmek hamuru kadar yumuşak görünüyordu. Burun deliklerinden sümük telleri sarkana kadar haykırdı, hıçkırdı, uludu, merhamet için yalvardı.

Papaz Turnbuckle'ın ağlama ve yalvarma sesleri azalırken, evden başka bir ses yükseldi. Üst katta bir yerde bir kadın hoş bir melodi söylemeye başladı ama melodiye eşlik eden sözleri söylemiyordu. Lah-lah-lahed ve nah-nah-nahed ve başka bir şekilde John Lennon'ın "Imagine" şarkısını mırıldandı. şarkıcı gibi görünüyordu.

merdivenlerden iniyordu. Ezgi tanınabilir olsa da, o kadar ürkütücü bir sesle söyleniyordu ki, üç amigo dönüp zemin kattaki salonun arkasındaki kemere baktılar, yüz ifadeleri bir hayaletin ortaya çıkmasını beklediklerini gösteriyordu.

ANNE

Salona girdi, uzun boylu, söğüt gibi, safir mavisi ipek bir bornozun içinde garip bir şekilde baştan çıkarıcı, yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ama belki de hafifçe parıldayan bornozun altında hiçbir şey yoktu. Papaz Larry'ye, bir meydan okumaya pantolonunu kirleterek karşılık veren bir korkağa bakar gibi, hayal kırıklığı, tiksinti ve küçümseme ifade eden acı dolu bir ifadeyle baktı. Papaz Larry pantolonunu kirletmiş olabilirdi ama henüz koku aldığına dair bir kanıt yoktu.

Peder'i bir sonbahar yaprağı kadar kuru ve gevrek bırakması gereken kurutucu bakışlarıyla sabitlemeyi bitirdiğinde Britta Hernishen dikkatini Rebecca'ya çevirdi. "Oldukça iyi bir performans. Dinamitten önce meydana gelen vahşi öfkenizin birkaç kanıtını atlamadığınıza emin misiniz? Belki de kötü adamın ayaklarını balyozla kırmış, saçını çekmiş, ona sakso çekmiş, onu akrep yemeye zorlamışsındır."

"*Seni* akrep yemeye zorlamak isterdim," dedi Rebecca, "ama kanındaki zehir zaten onları her gün kahvaltıda yediğini gösteriyor."

Bobby, Hannibal Lecter ile Clarice Starling arasındaki bir çatışmaya girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama yine de bir adım öne çıkarak, "Burada ne yapıyorsun? Hayır, bana söyleme. Ama lütfen bana bu zavallı insan enkazı yığınının" - rahibi gösterdi- "Ernie'nin babası olmadığını söyle."

Onu görmezden gelen Britta, Rebecca'ya cevap vermek için kalbindeki zehre dokundu. "Sen kavrayabileceğinden çok daha büyük bir güçle aptalca savaşa girmiş saf ve küçük bir kızsın."

"Joan of Arc için işe yaradı. Ama itiraf etmeliyim ki sen benim olabileceğimden daha fazla erkeksin."

"Hoş olmayan gerçeklere çocukça hakaretlerle karşılık vermek alışkanlığınız mı? Belki de bu, okuma yazma bilmeyen senaryoların özetlerinden başka bir şey okumamanın bir sonucu olabilir. Siz ne düşünüyorsunuz? Bu inandırıcı bir hipotez mi?"

Bobby, "Lütfen bana Larry'nin Ernie'nin babası olmadığını söyle" dedi. "Bence ," dedi Rebecca , "sen bir sahtekarsın."

Entelektüel. Eğer sahte ve hileli bir şekilde aldığınız diplomaları iptal etselerdi, ya işsizlik geçiniyor olurdunuz ya da çöplüklerden soda kutuları toplayarak geçiminizi sağlardınız."

"Sizin yerinizde olsaydım," dedi Britta, "tek eğitiminizi bir dizi yapımcı için sırt üstü yatarak almışken, başkalarının akademik başarılarına kayıtsızca meydan okumazdım."

Bobby, "Lütfen bana Larry'nin Ernie'nin babası olmadığını söyle," diye yalvardı.

Spencer dedi ki, "Söyle ona. Lütfen söyle. Lütfen söyle ona."

George Washington'ın Forge Vadisi'ndeki karanlık günlerde olduğu kadar boyun eğmeyen Rebecca şöyle dedi: "İnsanların korkutuyor, onlara zorbalık yapıyorsunuz, böylece söylediğiniz ve yaptığınız tüm kötü, aptalca şeyleri size söylemeye cesaret edemiyorlar. Bu üzerinde anlaşılabileceğimiz bir değerlendirme mi? Sizin bu konudaki tutumunuz nedir?"

"Benim görüşüme göre, Bayan Film Yıldızı," dedi Britta, "siz rol yaparak hayatını sürdüren boş bir kabın içindesiniz. Örneğin-"

"Ben mi? Senin tüm hayatın rol yapmaktan ibaret," diye karşı çıktı Rebecca. "Bilge ve kendinden emin profesörün bilgeliği yoktur."

"Sözümü kesmenizi cömertçe bağışlayacağım," dedi Britta. "Sizin gibiler kaba olmaktan kendilerini alamazlar. Bu, herhangi bir *fiziksel* doğum kusuru kadar doğuştan gelen bir şey."

"Lütfen. Anlat bize," diye ısrar etti Bobby. "Ernie'nin babası. Larry değil." "Buna dayanamıyorum," dedi Spencer. "Bilmemek. Dayanamıyorum."

Britta sözlerine şöyle devam etti: "Larry'ye göre, bir adamı öldürdüğünüz gibi saçma bir iddiayı ortaya attınız. Bu sadece rol yapmaktı ve düşük bir kaliteye sahipti. Sende bir adamı öldürecek omurga ve hesaplama yok. Cinayette başarılı olmak için ne gerektiğini biliyorum. Ernie'nin babasını ben öldürdüm. Yakalanmadım ve asla yakalanmayacağım."

Bobby, "Bu farklı," diyene kadar salondaki sessizlik doğaüstü bir hal almıştı.

"Ben yapmadım," dedi Papaz Larry. "Ben çocuğun babası değilim. Britta ile ilişkim Ernest doğduktan çok sonra başladı. Ve bu hayatımın en iyi seksi. Onun şehveti-"

"Hayır!" Bobby, Spencer'ın "Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!" diye bağırdığı sırada emretti.

Tek başına kelimeler Papaz Larry'nin, amigolara hiçbir terapistin düzeltemeyeceği ağır psikolojik hasara neden olacak bir şeyi açıklamasını engelleyemeyebilirdi. Ancak Bobby ve Spencer ona doğru tehditkâr hareketlerde bulununca papaz sustu ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Ernie'nin babası kimdi?" Rebecca sordu.

"Bunun bir önemi yok," diye yanıtladı Britta. "O önemsiz bir insandı. Hepiniz önemsiz insanlarsınız - etrafım sizin gibilerle dolu - ama o sizden bile önemsiz biriydi, tabii böyle bir şeyi hayal edebiliyorsanız. Ernest üç yaşındayken döndü ve oğlumun hayatında olmayı bekliyordu. Aksini öğrendi."

"Vay canına," dedi Rebecca.

"Bana karşı bu küstah tavrı takınmayı bırakacaksın," dedi Britta. "Buna müsamaha göstermeyeceğim. Davrandığın gibi davranacak durumda değilsin ve buna bir son vereceksin. Size ne söylendiğini anlıyor musunuz? İçinde bulunduğunuz çıkmazın farkına varacak ve buna mantıklı bir şekilde yanıt verecek zekaya sahip misiniz?"

Rebecca başını salladı. "Sen böcek kadar delisin."

"Ben hepinizden daha akıllıyım. Kendimi Beta ile aynı hizaya getirecek kadar akıllıyım."

"Beta'ya şükürler olsun," dedi Papaz Larry.

Britta gülümsedi. "Hepiniz kısa süre içinde burada öleceksiniz. Beta bunu görecek."

Larry, "Beta'ya şükürler olsun," diye tekrarladı.

ALFA

Amigoların düşünecek çok şeyi vardı ve Britta'nın söylediklerine rağmen, aşağıdakileri bilecek kadar zekiydiler: (1) Profesör kibirli olduğu kadar deliydi; (2) Papaz Larry domuzun tekiydi; (3) Ernie'nin annesi Beta'ya bağlı olduğu ve Hornfly da öyle olduğu için Beta'yla asla aynı safta yer alamazlardı; (4) Beta her ne olursa olsun şeytandı; (5) Alfa ve Beta'nın ne olduğunu öğrenmek için o sıkıcı konuşan kafa sahnelerinden birine katlanmak zorunda kalacaklardı; (6) konuşan kafa Britta olacaktı; (7) başları büyük beladaydı.

Katil, şehvet düşkünü profesör onlara oturmalarını ve dikkatlerini vermelerini söylediğinde, üçü dayanışma ifadesi olarak tiftik kanepeye yan yana tünedi.

Tutsak bir dinleyici kitlesine sahip olduğunu bilen ve onların dikkatini üzerinde tutmanın keyfini çıkaran Britta, açıklamalarını yaparken odanın içinde dolaştı ve amigoları onu takip etmek için başlarını çevirmeye ve boyunlarını eğmeye zorladı.

Papaz Larry de gözlerini ondan ayırmıyor ve o ürpertici gülümsemesini takınıyordu. Muhtemelen sevgilisinin "cazibesini" düşündüğü için, amigoların hiçbiri mide bulantısı, reflü ve ölüm arzusuna kapılmadan ona bakmaya dayanamıyordu.

"İnsanların çoğu bilmeye değer hiçbir şey bilmiyor," dedi profesör. "Bu cahil sıkıcılar insanlardan çok geviş getiren ineklere benziyorlar ve

Ben olsam onları meraya çıkarmak için oy verirdim ki bununla 'meraya çıkarmak' ya da sadece 'söndürmek' demek istemiyorum. Bir şeyler bilen insanların en azından yarısı yanlış bilgiye sahip ve onlar cahil sıkıcılardan farklı bir aptal türü."

Papaz Larry, "Bu da insanlığın yüzde doksanını yok etmek için iyi bir neden" dedi.

Britta şöyle devam etti: "Birçok disiplinden cahil bilim insanları dünyanın en büyük organizmasını ve yerini tespit ettiklerine inanıyorlar. Bunun Oregon'daki Malheur Ulusal Ormanı'nda bulunan *Armillaria ostoyae* adlı bir mantar olduğunu iddia ediyorlar. Sonbaharda kehribar renginde bal mantarları üretiyor, ancak yer üstünde kendini sadece bu şekilde gösteriyor. Yirmi dört yüz dönümlük bir alanı kaplar, otuz beş bin ton ağırlığında olabilir ve bazıları tarafından sekiz bin yaşında olduğu söylenir. Maple Grove'daki mantarımızla kıyaslandığında, Oregon'daki *Armillaria* çok küçük kalır."

"Pindling?" Bobby sordu.

Profesör Medusa bakışlarıyla onu sabitledi. "Anlamı 'küçük'. Evet, halk dilinde kullanılan bir kelime ve eski bir kullanımı var ama yine de meşru bir tanımlayıcı."

"Bunu sevdim. Bunu romanlarımdan birinde kullanacağım."

"Roman *diye adlandırmakta* ısrar ettiğiniz zahmetli eserlerden biri. Şimdi, Bay Sham-"

"Shamrock."

"-Beni bir daha rahatsız etmediğiniz için teşekkür ederim." "Teşekkür ederim," dedi.

Britta'nın gözleri kısıldı. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"*Bana* teşekkür *ettiniz*, ki bu sizden duyacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi, bu yüzden bana teşekkür ettiğiniz için size teşekkür ediyorum."

"Sana teşekkür etmedim. Asla da etmeyeceğim," dedi sert bir şekilde. "Seni çok net duydum."

"Açıkça ima ettiğim şey, eğer çenenizi kapatırsanız, ileride bir tarihte size teşekkür etmeyi düşünebileceğimdi. Fakat

Sen konuşkan bir moronsun, bu yüzden sessizliğin ya da başka bir şey için sana asla teşekkür etmem gerekmeyecek."

Bobby omuz silkti. Profesör, birinin kendisiyle alay edeceğine inanmaktan acizdi. Bunu yapma çabası eğlenceliydi ama verimsizdi.

"Şimdi beni dikkatle dinleyin," dedi, "size kendinizi neyin içine soktuğunuzu ve başınıza neler geleceğini açıklayacağım. Mantarımız buradan başka hiçbir yerde bulunmayan bir türe ait. Doğru dürüst adlandırılmadı - ona sadece Alfa diyorlar - ve varlığı Keppelwhite Enstitüsü tarafından istihdam edilenler dışında hiçbir bilim adamına açıklanmadı. O kadar yüksek maaş alıyorlar ki sır saklayabiliyorlar - her ne kadar bir anlamda enstitü onları testislerinden yakalamış olsa da ve projeye ihanet etmeyi akıllarından bile geçirseler onları bebekler gibi ağlatacak olsa da. Ve ne düşündükleri her zaman biliniyor."

On dört yaşındayken amigoları canlandıran neşeli, asi ruh şimdi bir dalga gibi geri döndü. Spencer elini kaldırdı.

Britta ona dik dik baktı, sözsüz bir şekilde sessizlik talep ediyordu. Ancak adam elini sertçe sallayınca Britta yumuşadı. "Evet, evet. Ne oldu?"

"Projede hiç kadın bilim insanı yok mu?"

"Elbette var. Belki de dörtte biri kadındır."

"Kadınların testis torbası yoktur," dedi Spencer, "öyleyse enstitü kadın anatomisinin hangi kısmına sahip?"

"Bu çok saçma bir soru." "Ah, yani bir cevabınız yok." "Bay Truelove-"

"Güvercin. Truedove."

Kanepeye yaklaşan Britta, "Senin için başka bir isim buldum ve gerçek ismin kadar aptalca ve şuruplu değil. Şimdi, eğer sessiz kalmazsan, Wayne'i çağıracağım."

Louis Hornfly ve ellerinizden başlayarak sizi canlı canlı yemesini sağlayın."

Bu tehdit amigoları telaşlandırdı. Kanepede geri çekildiler.

Onların telaşı Papaz Larry'yi eğlendirdi. Ondan kahkahaya benzer bir ses çıktı, boğulan bir tavuğun sesine benziyordu. "Tüm sanatçıları yok edeceğiz, sadece yüzde değil. Ressamlar, yazarlar, aktörler, origami yapanlar. Hepsini, her birini. İnsanlığın vebasını büyük ölçüde azaltarak ve sanat hastalığını tamamen ortadan kaldırarak gezegeni kurtaracağız."

Britta bir kez daha salonda dolaşmaya başladı, ipek cüppesi etrafında dönüyordu. "Alfa dediğimiz mantar dünyanın en büyük organizmasıdır. Kırk iki yüz dönümlük bir alana yayılıyor, Oregon'daki *Armillaria*'nın neredeyse iki katı. Ağırlığı altmış bin ton civarındadır."

"Obez," dedi Bobby.

"Ve on bir bin yaşında. Bu kütle Maple Grove ve çevresindeki arazinin büyük bir bölümünün altında yatmaktadır. Otuz yedi yıl önce, daha sonra Keppelwhite Essential Substances ile birleşen Keppelwhite Algae and Fungi'den araştırmacılar tarafından keşfedildi."

"Keppelwhite İdrar ve Dışkı'nın bir bölümü," dedi Rebecca.

Britta bu sözleri duyduğunu kabul ederek onların sözlerine itibar etmedi. "Alfa'nın salgılarında yeni nesil güçlü antibiyotikler ve diğer ilaçlar için muazzam bir potansiyel olduğu hemen fark edildi. Kısa süre sonra daha heyecan verici bir şey keşfedildi."

"Seni bir yolu mu?" Bobby sordu.

"Diğer mantar türlerinde her hücre diğer hücrelerin aynısıdır. Birey bir tür klonlama yoluyla daha da büyür. Ancak Alfa'da, büyük kütlelerin içinde çok sayıda derinlemesine bütünleşmiş küçük yapı vardır ve her alt yapıda genotip benzersizdir, çok daha fazla

genler ve bilinen diğer tüm mantarlardan daha karmaşık proteinler. Yine de, şaşırtıcı bir şekilde, Alfa'yı oluşturan bu bireyler tek bir organizma olarak faaliyet göstermektedir."

O anda Britta Papaz Larry'nin arkasındaydı. Koltuğunun arkasına uzandı ve omuzlarını çekti. "Kambur durma." Larry daha dik oturdu ama onu memnun edecek kadar değil. Kadın onun kulaklarını tuttu. "Yukarı, yukarı. Omurganı dikleştir." Pederin yüz ifadesinden bu kulak çekme işinin onu hiç de utandırmadığı ya da kızdırmadığı anlaşıyordu. Aslında, sanki yalnızken yaptıkları daha teşvik edici bir uygulamayla ilgiliymiş gibi, bundan zevk alıyor gibiydi.

Bir Alfa mantarının alt yapıları gibi, amigolar mükemmel bir uyum içinde tepki verdiler; ağızlarını kapalı tuttular, birbirlerine bakmaktan kaçındılar ve asla konuşmamaya karar verdiler -Ya da kulakların çiftin şehvetli ilişkisiyle ne ilgisi olabileceğini düşünmek bile.

Larry artık okul bahçesindeki bir soysuz gibi gülümsüyor ve sandalyede elektrikli sandalyedeki bir mahkûm gibi kaskatı oturmuş, akımın beklerken, iblis sevgilisi bir kez daha salonda dolaşarak Alfa'nın pek çok harikasını anlatıyordu.

"Keppelwhite ekibindeki bazı bilim insanları Alfa'nın bir mantar olarak adlandırılmaması gerektiğini, düzgün bir şekilde kategorize edilebilmesi için tamamen yeni bir cinsin kurulması gerektiğini düşünüyor. Ancak bunu başarmak için varlığının kamuoyuna açıklanması gerekiyor. Alfa'nın şaşırtıcı gerçeği göz önüne alındığında - ki bunu henüz açıklamadım - ihbarcıya büyük olasılıkla inanılmayacaktır. Her halükarda, niyetleri harekete geçmeden önce bilinecek ve bunun üzerine beklenen yaşam süresi on bir dakika olacaktır. Alfa ile Keppelwhite ailesi arasındaki ilişki dünya tarihindeki en değerli ilişkidir ve bunu korumak için *her şeyi* yaparlar."

"İlişki mi?" Bobby sordu.

Rebecca, "Bu, Maple Grove'daki her çocuğa birinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar öğretilen fedakâr Keppelwhite'ların aile geçmişine pek benzemiyor" dedi.

Britta'nın entelektüel küçümsemesini ifade eden dudak büküşü Einstein'ın izafiyet teorisinden o kadar şüphe duymasına neden olurdu ki, utancından kendini asabilirdi. "Bayan Crane, bana saf numarası yapmayın. Parlak bir ampul değilsiniz, ama on beş yıllık televizyon ve sinema kariyerinizden sonra, herhangi bir yanılsamaya sahip olacak *kadar* da aptal değilsiniz. Bu ülkeyi kimin *yönettiğini* sanıyorsunuz? Ailenin övündüğü hayır işleri Keppelwhite Vakfı aracılığıyla gerçekleştiriliyor. Yönetim kurulunda dokuz yüz altmış beş kadın ve erkek yer alıyor; hepsi de politikacıların ya da medyanın önde gelen isimlerinin akrabası ve her biri yılda bir kez toplantıya katılmak için altı haneli maaş alıyor. Keppelwhite Financial, yedi yüz kilit bürokratin evlerinin elinde tutmakta ve her aylık ipotek ödemesinin yarısı kadar el altından indirim sağlamaktadır. Keppelwhite şöyle, Keppelwhite böyle; McDonald's'tan bile daha yaygınlar. Ve bu arada, turşu pazarının kontrolünü tamamen ele geçirdiler ve ketçap için dünyadaki tek kaynak olmaya çalışıyorlar."

Spencer şaşkınlık içinde başını salladı. "Erişimleri ve güçleri hiçbir fikrim yoktu."

"Bay Truelove, sizin gibi yetenekli bir görsel sanatçıya göre, herhangi bir şey hakkında önemli bir şey bilmenizi beklemiyorum."

Bobby, "Bütün bunlar 1891 tarihli bir menteşe patentinden geliyor," diye hayret etti. "Bir patent sonsuza dek sürer mi?"

Britta, "O da öyle," dedi. "1920'de Senatör Guenther Ohlendorf ve Kongre Üyesi Gottfried Himmelfurter -seçmenleri tarafından 'Gunny' ve 'Frank' olarak bilinirler- bu patenti ebedileştiren ve piyano menteşesi ile çırpma teli süpürgesini de kapsayacak şekilde genişleten bir yasa tasarısını meclisten geçirdiler."

Rebecca, "Sanırım tüm bunlar Alfa'yı faydalı bir bağlama oturtuyor," diye itiraf etti. "Ama sen bize Alfa'nın

mantar şaşırtıcıydı. Buna geri dönebilir miyiz? Ne gerçeği?"

Britta, Papaz Larry'nin sandalyesinin koluna oturdu ve sanki çok sevdiği bir kediymiş gibi başını okşadı. İkisi de sanki dünyayı sarsacak bir şey biliyorlarmış gibi kendini beğenmiş görünüyordu. Sonra dedi ki, "Alfa'nın bir beyni var."

"Kimin beyni?" Spencer sordu.

"Elbette kendi beyni. Keppelwhite bilim adamlarının tahminlerine göre altmış bin tonluk ağırlığının iki nokta beş tonunu beyni oluşturuyor."

"Oldukça büyük bir beyin," dedi Larry. "Çok akıllı. Senden daha zeki tabii. Hepinizin toplamından daha akıllı. Bu yüzyılda geliştirilmesi muhtemel tüm yapay zekâlardan çok daha zeki."

Bu haber amigolar için hiç de iyi olmadı. Sanki dünyanın sonunun nasıl geleceğini az önce duymuşlar gibi birbirlerine baktılar.

Britta, "Alpha, Keppelwhite'lara onları daha da zenginleştiren kavramlar, tasarımlar ve formüller sağlıyor," dedi. "Larry ve ben bunu umursamıyoruz. Kıskaç değiliz. Kim olduğumuzu biliyoruz ve kim olduğumuzu seviyoruz, çünkü evrim merdiveninin en tepesindeyiz. Ama . . ."

Britta bir sonraki söyleyeceği şeyde boğulmak üzereyken, Papaz Larry anlatıyı devraldı. "Alfa, bizi çileden çıkaran lanet şeyin asil niyetleri. Keppelwhite'lar bu lanet şeyi otuz yedi yıl önce buldular. Buldukları lanet şeyin ne olduğunu anlamak için bir yıla ihtiyaçları vardı. Keppelwhite Enstitüsü'nü inşa ettiler ve lanet şeyle temas kurmaları üç yıl daha sürdü. Sonra bu lanet şeyi, dokuz bin yıl önce kendi bilincine vardığından beri yaptığı gibi, büyük beynini rüya görmek ve felsefe yapmaktan daha fazlası için kullanmaya ikna etmek için iki yıl daha. Biraz ikna ile lanet şey sonunda Keppelwhite'lara insanlığa da yardımcı olacak şekilde yardım etti - hastalıkların tedavisi, teknolojik atılımlar. üzerinden yıllar, çılgın lanet şey

insanlığı sevdiğine ve kendisini insanlık durumunun yavaş yavaş iyileştirilmesine adayacağına karar verdi."

Britta sandalyenin kolundan kalktı ve yumruklarını sıkarak göklere ya da en azından tavana doğru salladı. "İnsanlığı hiç anlamıyor. O kocaman beynin potansiyeli boşa gitti. Boşa gitti! İki nokta beş tonluk bir aptallık. İnsanlığı yeryüzünden silmenin binlerce yolunu bulabilecek güce sahip ama insanlığa *hizmet* etmek istiyor. Binlerce yıl boyunca insanlığa karşı kayıtsızdı, hatta ondan habersizdi. Sonra birkaç yıl içinde, kendini beğenmiş, iyiliksever altmış bin tonluk bir bok yığınınına dönüştü."

"Lanet şey. Lanet olası, lanet olası şey," diye öfkelenildi Papaz Larry, artık dik oturamıyor, sandalyesinde geriye doğru büzülüyor, acı ve nefretle dolu bir kara deliğe dönüşüyordu.

"Alfa bir tür telepatiye sahip," diye açıkladı Britta. "İnsanları daha mutlu edebilecek düşünce dalgaları yayabiliyor, eğer alıcı olurlarsa ve bu kasabadaki aptalların çoğu alıcı. Mutlu ve daha mutlu - tek istedikleri bu. Onlar, çoğu, mutluluk memesini emen sürekli bebekler. Ayrıca Alfa, insanların yanlış bir şey yaptıklarında ya da yanlış bir şey yapmayı *düşündüklerinde* bile suçluluk ve pişmanlık hissetmelerine neden olan düşünce dalgaları üretebilir. Onları kontrol etmez, bunu kabul ediyorum.

-Ama doğru olduğuna inandığı davranışları *teşvik ediyor*. Şimdi Maple Grove neredeyse suçtan arınmış bir yer haline geldi. Tek umudumuz bu aşağılık durumun Maple Grove'un ötesine asla geçmemesi. Hiç kimse suç işlemeseydi nasıl bir dünya olurdu? Akli başında bir insanın yaşamak isteyeceği bir dünya olmazdı. Küçümseme, nefret, şiddet ve öldürücü kıskançlık olmadan hayatın *tadı* olmazdı."

"*Lanet, lanet, lanet şey!*" diye kükredi Papaz Larry. Koltuğundan kalkmak için çabaladı ama nefreti ve öfkesi o kadar yoğundu ki tüm fiziksel koordinasyonunu elinden almıştı. Bocaladı ve deriyi tokatladı

Kollarını mindere dayadı, ta ki bir kez daha sandalyeden çok onu yutmaya kararlı dev bir Venüs sinek kapanı gibi görünen şeyin içine yığılana kadar.

Açıklanması ve anlaşılması gereken çok şey vardı ama Britta Hernishen sersemletici performanslarından birine daha başlayamadan Rebecca sordu: "Larry, anladığım kadarıyla rahmetli üvey kardeşin Aldous Blomhoff enstitüde üst düzey bir yöneticiydi."

Kardeşinden söz edilince Papaz Larry'nin yüzü seğirdi ve sanki boynundaki bir tahliye tıpası açılmış gibi boşalan yüzünün rengi soldu. Papaz konuşmadan önce bile, başkalarının duygularına karşı uyanık olan herhangi bir gözlemci, onun ani solgunluğunun kederle hiçbir ilgisi olmadığını bilirdi. "*Orospu* çocuğu," dedi Larry. "O kendini beğenmiş, insanları seven, Pollyanna sahtekârı. Erdem sinyalleri vererek ve imajını parlatarak geçirdiği tüm zamanı sayarsan, gün içinde kendini ve ne kadar harika olduğunu düşünmediği belki bir saat vardı. Belki kırk dakika. O çekilmez piçten nasıl da nefret ediyordum. Ama bunu iyi sakladım. O asla bilmiyordu. Alfa Projesi'nin başındaydı ve beni Alfa ve yeteneklerinin sömürülmesiyle ilgili etik ve ruhani konularda danışman olarak yakın çevreye dahil etti, bu yüzden araştırmaları hakkında her şeyi biliyorum."

Spencer şapkasını, sanki bir kötülük çukurundaymışlar da biri onu elinden alacakmış gibi kafasında tutuyordu.

Britta ekleme gereği duydu: "Mantarlar, Alfa ve yaratığın soykırım yapıp insanlığı edeceği umudu, aylarca yastık sohbetimiz bu oldu."

Papaz Larry, şehvet dolu bir gülümsemeyle onu kayırarak, "Çok heyecanlı zamanlardı," dedi.

"Ne kadar tatmin edici bir zaman," diye onayladı Britta. "Çok hassas."

"Çok tutkulu."

Rebecca, "Keşke o konuşma kartı bende olsaydı" dedi. Peder ya da profesör Rebecca'ya ne soracağını bilemeden

başka bir soru yöneltti. "Duyduklarım doğru mu?

-"Kardeşinizin bugün erken saatlerde ayak mantarından öldüğünü biliyor muydunuz?"

Rahibin kül rengi yüzü, uygunsuz bir zevkin yumuşak pembe ışıltısına büründü. "Sağ ayağımın başparmağında başladı. Sonra diğer dördüne yayıldı. Ayak boyunca, bacak boyunca, karın boyunca, diğer bacadan aşağı, sonra tekrar göğse, kalbe ve başın tepesine kadar. İşin en iyi yanı, tamamen enfekte edene kadar hayatta ve bilinçli kalmasını sağlamasıydı. Ancak baştan ayağa felç olduğunda ve konuşamadığında, ancak tedavi umudu olmadığını anladığında, ancak o zaman yavaşça ciğerlerini çökertti ve onu boğdu."

Britta onun elini tuttu. Adam özlemle ona baktı. Belli ki aşkın kanatlarıyla merdivenlerden yukarı uçmak istiyorlardı.

"Ölmek için ne korkunç bir yol," dedi Rebecca.

Papaz Larry coşkuyla, "Evet," diye cevap verdi.

"Bunun iyi huylu bir mantar olduğunu düşünmüştüm. hepsi."

Britta, "Alfa, bir alfadan bekleyebileceğiniz her şeye sahip. İyi huylu zeki bir mantardır, tabii bir şey bekleyecek kadar zekanız varsa. İyimser, şefkatli, anlayışlı, bağışlayıcı, güven verici ve iğrenç derecede duygusaldır. Alfa tam olarak, eğer bir mantar umuyor olsalardı, halktan insanların umacağı türden akıllı bir mantardır. Hiçbir önemi olmayan sıkıcı hayatlar yaşayan sıradan erkek ve kadınlar kalplerini Alfa gibi bir mantara açacak ve onunla olan ilişkilerinin nihayet varoluşlarına bir anlam kattığını hissedecek ve Alfa da bunun karşılığında onları sevecektir. Rol aldığınız bir film olarak, dayanılmaz derecede orta sınıf ve ülkedeki her şeker hastasını öldürecek kadar tatlı olurdu. İnsanları seven şişko Bay Blomhoff'u öldüren Alfa değildi. Beta'ydı."

"Beta'ya şükürler olsun," dedi Papaz Larry.

HAYATI VE KORKUTUCU BİLGİLERİ DAHA HIZLI AKTARMAK İÇİN

Derin gizem ve tuhaflık içeren bir romanda, iyi adamlar ve kötü adamlar arasındaki bilgilendirici konuşmalar neredeyse her zaman hikayenin sonuna doğru gelir. Bu konuşmalar öyle bir şekilde yazılmalıdır ki, anlatıyı durdurmasın, kendi başlarına eğlence değeri taşısin ve okuyucuya vahiy yağdırmaktan kaçınsın. Bu genellikle karakterlerin şaşırtıcı ve mantıklı yeni yönlerini ortaya çıkararak (Britta'nın şehvet dolu doğasında olduğu gibi), yakın bir şiddet atmosferini koruyarak, alarm veren veya eğlendiren diyaloglarla ve kimsenin bunları öğrenmek için para ödemediği burada açıklanmayacak ek tekniklerle başılır. Ancak öyle bir nokta geliyor ki, her şeyin nasıl bittiğini bilme arzumuz her şeyden önemli hale geliyor. Kim yaşıyor, kim ölüyor ve geride ne tür bir karmaşa bırakıyorlar? Bu durum, yazarın iyi adamlardan en az birinin (Bobby) büyük olasılıkla öleceğini önceden haber verdiği durumlarda özellikle geçerlidir. Sonuç olarak, anlatım taktiklerinde bir değişiklik zorunlu hale gelir. Kalan açıklamalar yapılmalı, ancak ve öz bir şekilde, atmosfer üzerinde daha az durularak, karakterlerin eylemlerine ilişkin betimlemeler kısaltılarak ve böylece bizi hepimizin çok hoşuna giden dehşet, şiddet ve yıkıma doğru iterek. Bakalım işe yarayacak mı?

Papaz evinin salonundaki Rebecca'ya Britta ve Larry kibirli ve kendinden emin görünüyordu, sanki bu yüzleşme bir ölüm kalım ve amigolar çoktan lanetlenmiş gibiydi. "Aldous Blomhoff'u Beta mı öldürdü? Beta nedir?"

"Bir başka akıllı mantar," dedi Britta.

Papaz Larry "Beta'ya şükürler olsun" dedi.

"Sadece dokuz bin yaşında," diye devam etti Britta, "Alfa gibi on bir yaşında değil. Yaklaşık kırk sekiz bin ton ağırlığında, altmış bin değil. Maple Grove'un Alfa'nın işgal etmediği kısmının altında ve kasabanın kuzeyindeki arazide yaşıyor."

Şapkasını gergin bir şekilde düzelden Spencer, "Aynı küçük kasabada iki muazzam zeki mantar. Toprakta ya da suda özel bir şey mi var? Bu konuda herhangi bir teoriniz var mı?"

"Şu anki teoriye göre," dedi Britta, "on iki bin yıl kadar önce buraya büyük bir meteor çarptı ve galaksinin başka yerlerinden gelen iki akıllı mantarın sporlarını taşıyarak dünyanın derinliklerine doğru parçalandı. Biri diğerinden daha hızlı gelişti."

"Ya da," dedi Larry, "tek bir mantardı. Bazı sporlar ışığa, bazıları da mecazi anlamda karanlığa gitti."

Rebecca, "Yani Alfa iyi ve Beta kötü," dedi.

Papaz Larry'nin bakışları zehirliydi. "Bunu hiç söylememiş olmayı dileyeceksin."

Britta'nın yüz ifadesi sadece kendini beğenmiş bir ifadeydi. "Alfa insanlığı sever. Beta nefret eder. Bizim bakış açımıza göre, *Alfa* kötü olandır. Beta Dünya'yı kurtarmak için insanlığın yüzde doksanını yok etmek istiyor. Gezegeni seviyor. Larry ve ben de öyle. Doğru amaç için soykırım asildir."

"Sizin gibi insanların bağınazlığı yüzünden," dedi Larry, "Beta, Alfa'nın yaptığı gibi enstitüyle işbirliği yapmıyor."

Bobby Rebecca'ya "*Bize tuzak kurmak üzereler*" der gibi bir bakış attı. *Buradan canlı çıkma şansımız olduğunu düşünselerdi tüm bunları açığa çıkarmazlardı. Tetikte olun!*

Bu bir bakışla anlatılabilecek çok şeydi ama amigolar birbirlerine o kadar bağlıydı ki, kız anladı ve bir kez başını salladı.

Larry, "Beta, enstitüdeki üst düzey yetkililere virüs bulaştırmayı ve Alfa Projesini yok etmeyi denemeye cüret etti. Neredeyse işe yarıyordu. Nefret dolu üvey kardeşime bir iki şey öğretti. Ne yazık ki, Alfa çoktan bir tedavi buldu. Jim James ve Butch Fossbocker yarın iyileşmiş ve hastaneden çıkmış olacaklar, piç kuruları."

Spencer, "Altmış bin ton, kırk sekiz bin ton, neyle besleniyorlar?" diye sordu.

"Oregon'daki *Armillaria* ağaçlarla besleniyor," diyor Britta. "Ormanları yok ediyor. Burada böyle bir şey olmuyor. Belki Alfa ve Beta topraktan besin çekiyordur. Ne ile beslendiklerini söylemiyorlar."

"Neden olmasın?"

"Utanmış olabileceklerini düşünüyoruz."

"Utanmış mantarlar mı?"

"Utanç verici *zeki* mantarlar. Belki de beslendikleri şeylerin bir kısmı solucanlar, termitler, diğer böcekler, çürüyen kökler, mezarlıktaki cesetler ve köstebek bokudur. Yediklerinizin bir kısmı bunlarsa, bunun hakkında konuşmak ister misiniz?"

"Hayır," diye itiraf etti Spencer.

"Biz on dört yaşındayken olan tüm o tuhaf şeyleri hafızamızdan kim sildi?" Bobby sordu.

"Alfa," dedi Papaz Larry. "Kütüphanemdeki Hornfly da dahil olmak üzere asla görmemen gereken şeyler gördün. Beta senin yaşamaya devam etmene izin vermezdi. Alfa seni kurtarmak için onca zahmete katlandı, bu çaba kesinlikle zamanına ve enerjisine değmezdi."

Britta, "Sana anlatmaya çalıştığım gibi, Alfa duygusal bir meleğidir. Ama her zamanki gibi

yavaş olduğunu kanıtladı."

"Ve sanırım Alfa anılarımızı geri getirdi. Ama neden?"

"Sanırım," dedi Britta, "Maple Grove'a geri dönmeni ve Ernest'i alıp götürmeni istedi. Benim kötü bir anne olduğumu düşünecek kadar meraklı bir iyiliksever. Bu da iğrenç bir yalan."

Rebecca, "O gece enstitüdeki sedyelerde yatıyorduk," dedi. "O ... dokunaçlar."

"Alfa dokusunu yarı sıvılaştırabilir, nesneleri manipüle etmek ve incelemek için uzantılar oluşturabilir."

Papaz Larry koltuğundan kalkıp omuzlarını geriye atarak ideolojik bir tutkuyla Beta ile övünmeyi başardı. "Beta'mız muhteşem bir avatar heykeltıraşıdır. Hornfly mantardan yapılmış bir tezahürdür. Beta'nın tamamen gerçekçi kreasyonlar yaratabileceği gün geldiğinde, aranızdan fark edilmeden geçip gidebilecek bir ordu oluşturacak - ta ki aniden saldırıp milyarlarca insanı canlı canlı yiyene kadar. İşte o gün o gün olacak." Sanki o gün geldiğinde orgazmik bir deneyim olacakmış gibi zevkle titredi. "O günün ne zaman geleceğini sana söylemeyeceğim. Sadece yakında olacağını bilin, çok yakında, insanların çoğu gittiğinde ve gezegen kurtarıldığında."

Bazı yazarların sahip olup diğerlerinin sahip olmadığı insan psikolojisini derinlemesine anlayan bir yazar olan Bobby the Sham, kurnazca bir amaçla pederle alay etti. "Dokuz bin yaşında ve hala insanların gerçekten inandırıcı kopyalarını yaratmayı öğrenemedi mi? Ne yani, düşük IQ'lu zeki bir mantar mı?"

Papaz Larry çileden çıkmıştı. "Mantarlar neredeyse ölümsüzdür. Onların zaman algısı sizinki gibi değildir. Bin yıl onlar için sadece bir aydır. Beta sizin on bininizden daha akıllıdır, ama kendi zaman çizelgesine göre çalışacaktır. Nasıl ve ne zaman hareket edeceği ona söylenmez. Siz ve arkadaşlarınız aptal olduğunuz kadar küstahsınız da."

"Öyle mi? Bahse girerim Alfa, kıvrıkcık saçlı, turuncu gözlü, yeşil dişli olmayan kopyalar yapabilir. Bahse girerim

Hornfly'ın aptal kafası gibi garip şekilli olmayan kopyalar yapın."

Papaz Larry öfkeden titriyordu. Nasıl yapılacağını bilseydi muhtemelen birkaç yumruk atardı. "Alfa iki bin yıl daha yaşlı. Beta'ya bir ay verin, her şeyi Alfa'dan daha iyi yapabilecektir."

"Ha! Bir ay. Bin yıl demek istiyorsun. Düşündüğüm gibi
-"Alfa zaten mükemmel kopyalar yapabiliyor."

Britta, Papaz Larry'yi koltuğuna geri itti ve Bobby ile yüz yüze geldi. "Başınıza geleceklerden haberiniz var mı Bay Sham? Gerçekten de hiçbir fikriniz olmadığı konusunda anlaşabilir miyiz? Yoksa aptal olmadığınızı mı savunuyorsunuz? Siz ne diyorsunuz? Aptal olmadığınızı söyleyecek kadar kendinize güveniyor musunuz? Bir münazarada bu pozisyonu savunduğunuzu duymak ilginç olurdu. Bu çok öğretici olurdu."

Rebecca, "Olacaklardan önce birkaç sorum daha var" dedi.

"Olacak olan her şeyden önce. Merak ediyorum Bayan Crane, çocukça bir İngilizceyle yazılmış bir sahneyi çekerken, gerekli kelimeleri tutarlı bir şekilde söyleyebilmeniz için kaç çekim yapmanız gerekiyor? Umutsuzluğa kapılan yönetmeniniz ve oyuncu arkadaşlarınız sette intihar etmemeleri için ne kadar sıklıkla ikna edilmek zorunda kalıyor?"

Rebecca hakareti duymazdan gelerek, "Bütün bu komadaki insanlar da neyin nesi?" diye sordu.

"Sorunuza, Bayan Crane, bir hapishanedeki gardiyanın sizi tek bir metal sandalye ve uzun bir elektrik kablosundan başka bir şey içermeyen bir odaya götürmeden kısa bir süre önce size yemek getirmesiyle aynı nedenle ve şefkatli bir ruhla cevap vereceğim. Alfa olarak bilinen mantar açıklanamaz bir şekilde insanlığı o kadar çok seviyor ki, saçma ve sıkıcı türümüz hakkında öğrenebileceği her şeyi bilmek istiyor. Herkesin deneyimleri ve olayları algılayışı farklı olduğu için, Alfa her birimizi büyüleyici bir roman olarak görüyor ve

mümkün olduğunca çoğumuzu 'okuması' gerekiyor. Bir kişiyi askıya alınmış animasyona soktuğunda, milyonlarca anımızı bir kitabın sayfalarını çevirir gibi kolayca karıştırabilir. Bir ila dört gün içinde, en karmaşık ve zengin deneyime sahip yaşamlar bile ayrıntılı olarak okunabilir ve bunun üzerine kişi askıya alınmış animasyondan serbest bırakılır. Alpha'nın neden sizin gibi bireylerin önemsiz hayatlarını, sığ, klişe ve kötü yazılmış hayatlarını bir film müziği olarak yaratılmış ortalama bir roman gibi okumak istediğini açıklayamıyorum. Benimki gibi zarif bir hayat, heyecan verici drama ve başarılarla dolu bir hayat, tutku ve keskin algılarla dolu bir hayat rafta dururken olmaz."

Papaz Larry, içine itildiği sandalyenin derinliklerinden, "Lanet olası, lanet olası şey," diye küfretti.

Bir aktrisin bir karakteri -bu durumda bir mantarı- anlamak için gösterdiği inatçı analitik merakı sergileyen Rebecca, "Ama *nasıl*? Alfa insanları nasıl askıya alınmış animasyona sokuyor? Anıları bir kitabın sayfalarıymış gibi nasıl okuyor?"

Britta Hernishen yorgun bir şekilde içini çekti ve elleriyle kulaklarını kapattı, sanki hayvanat bahçesindeki hayvanlarla konuşmaya devam edecek sabrı yokmuş gibi, onlara söylediği şeyleri anlamaları umuduyla, onların bağırıp çağırmalarına karşılık verdi. Başka bir iç çekişle, bu seferki uzun süredir acı çeken türdendi, ellerini indirdi ve şöyle dedi: "Bayan Crane, eminim bir vitrinde bir çift güzel ayakkabı gördünüz ve onları düşünmeden duramıyorsunuz, sokakta heyecanlı libidonuzu gıcıklayan yırtık bir adam gördünüz, ama tüm bu dikkat dağıtıcı şeyleri bir kenara bırakıp size söylediklerimi düşünmek için elinizden gelenin en iyisini yaparsanız çok minnettar olurum. Böyle bir ihtimal var mı? Böyle bir şeyi yapabilecek konsantrasyonu toplayabileceğinize ve kavrama potansiyeline sahip olduğunuza içtenlikle inanıyor musunuz?"

"Deneyeceğim," dedi Rebecca.

"Değerli çocuğum, senden tek istediğim bu - çabalaman. Farkındayım ki çaba tek başına seni yoracaktır. Eğer

Size söylediklerimin ne anlama geldiğini kavrayamadığınızı düşündükçe kızmayacağım, hatta sabırsızlanmayacağım. Sadece size en iyi dileklerimi sunacağım ve hayatıma devam edeceğim."

"Tamam."

"Pekâlâ. İşte burada. Alfa'nın insanları nasıl askıya alınmış animasyona soktuğunu ya da anılarını nasıl okuduğunu bilmiyorum. Hiç kimse bu soruların cevabına sahip değil. Hiç kimsenin. Burası gizemlerle dolu bir dünya. Dünya hakkında kimsenin anlamadığı pek çok şey var. Bilinmeyenin ve hatta bilinemeyenin varlığını kabul etmeli ve hayatınızı aptalca uğraşlarla harcamaya devam etmelisiniz. Size daha önce de söylediğim gibi, Alfa'nın beyni iki buçuk ton ağırlığındadır. Dolayısıyla *sizin* kırk bin kat daha büyüktür. Binlerce yıl boyunca, bu kadar büyük bir beyin hayal edebileceğimizin ötesinde güçler geliştirmiş olacaktır. Üç yaşındaki bir çocuğun durmaksızın sorduğu sorulara benzer sorulara sabırla katlandığıma göre, benim de tek bir sorum var. *Oğluma ne yaptınız?*"

Rebecca'ya Spencer, "Az önce beyninin yalnızca iki ons ağırlığında olduğunu ima etti" dedi.

Britta, "Hayret ve şaşkınlık içindeyim -ilki aklın, ikincisi kalbin bir durumu- herhangi birinizin az önce gösterilen matematik becerilerine sahip olması. *Şimdi oğluma ne yaptınız?*"

Alınacak zaman olsaydı bile Rebecca bunu yapmazdı. Ne anlamı vardı ki? Her neyse, zaman tükenmişti. Evin arka tarafından ağır ayak sesleri geliyor, çizmeleri yere çarpıyordu. Arka kapıdan ya da mutfak lavabosunun giderinden kimin geldiğine şüphe yoktu.

Bobby Rebecca'ya baktı. Ona bakışında, "*Eğer önümüzdeki birkaç dakika içinde, hatta bir saat , belki iki saat sonra, ne zaman olursa olsun burada ölürsem, seni bir arkadaş gibi sevdiğimi bilmeni istiyorum, her zaman sevdim ve her zaman seveceğim, ama son zamanlarda seni çok derin bir şekilde sevdiğimi fark ettim*" dedi.

Bir erkeğin bir kadını sevebileceğine dair romantik bir his ve bu söz konusu olursa senin için ölürüm.

Bu, daha önceki bakışmanın vermeyi amaçladığından çok daha fazla bilgiydi, ama dostlar o kadar samimiydiler ki Rebecca Bobby'nin aktarmak istediği her şeyi anladı, sadece geniş anlamda değil, her ayrıntıda ve nüansta. Duygular karşılıklı olduğu için neredeyse gözleri yaşaracaktı. Ancak, bir canavar yaklaşırken, insanın yapması gereken en son şey gözyaşı dökmektir, çünkü yaratık sizin korkudan gözyaşı döktüğünüzü sanarak tatmin olabilir. Rebecca başını sallayarak, küçük bir gülümsemeyle ve göz kırparak Bobby'ye, onun kendisine karşı hissettiklerinin aynısını hissettiğini belli etti.

Hornfly, bir deniz canavarının aniden dalgaların arasından çıkıp bir geminin üzerinde yükselmesinin tüm dramatikliğiyle görüş alanına girdi. Liberty Park pavyonunda kesik bir kafayı tutarken olduğundan daha büyük, daha güçlü, daha çirkin ve daha da vahşi görünüyordu. Salonla oturma odası arasındaki kemeri dolduruyor gibiydi. Belli ki girişini geliştirmek ve pratik yapmak için zaman ayırmıştı.

Papaz Larry koltuğundan fırlayarak, "Beta'ya şükürler olsun," dedi. "Hornfly'a şükürler olsun."

"Ne kadar yakışıklı bir çocuk, değil mi?" Britta söyledi. "Şimdiye kadar gördüğün en yakışıklı çocuk değil mi?"

"Selam Beta!" diye bağırdı peder. "Hornfly'a selam olsun!"

Amigolar tepeden tırnağa ve sırt sırta soğuktu.

Hornfly orada durmasaydı, siyah taftayla eteklenmiş, kapüşonlu ve siyah organzeyle süslenmiş kocaman siyah bir beşikte yatıyor olsaydı, bu an *Rosemary*'nin *Bebeği*'nin son bölümünün sonu gibi olurdu, tek farkı absürt olmasıydı.

"Yaşasın Beta! Hornfly'a selam olsun!"

En azından yayıncılık sürecinin bu tarafından bakıldığında, birçok soruya cevap vermek için ortama, atmosfere ve karakterlerin düşüncelerine ayrılan kelime sayısını en aza indirmek iyi sonuç vermiş gibi görünüyor.

Kalan sorular, bölümün kemikleri dört bin kelime daha eklenerek tamamen ete kemiğe büründürülseydi olacağı gibi, ivme kaybetmeden tamamlandı. Yayınlama sürecinin *sizin* iyi sonuç vermesini umuyoruz.

"Yaşasın Beta! Hornfly'a selam olsun!"

WAYNE LOUIS HORNFLY

Üç kafadar hâlâ Britta, Papaz Larry ve Hornfly'la birlikte salonda oturuyorlardı ve iyi bir şey olması mümkün görünmüyordu. Saint Mark'ın Merhametli Hanımları ve Saint Mark'ın İsa için Beyefendileri yirmi bir yıl önce olduğu gibi ayda iki kez burada toplanmaya devam etseler de, bu akşam her iki grubun da toplantı planladığı bir akşam değildi. Rahip ve bayan arkadaşının bu saatleri şehvetlerini tatmin etmek için ayırdıkları düşünülürse, birilerinin ziyaret etmesini beklemeleri pek olası değildi - tabii henüz ortaya çıkandan daha da yozlaşmış değillerse.

Hornfly'ı geçmek neredeyse imkânsızdı. Amigolar bir şekilde insan yiyicinin dikkatini dağıtıp kaçabilseler bile, buradan canlı çıkmaları mümkün değildi. Ernie'yi pencere kenarındaki koltuktan kaldıran gibi, mantar yığınları içinde eriyen sümüksü canavarlar evin başka bir yerinde kaçışlarını engellemek için bekliyor olacaktı. Beta onları ölüme mahkûm etmişti ve sadece kırk sekiz bin ton ağırlığında ve sadece dokuz bin yaşında olmasına rağmen yine de zorlu bir düşmandı.

Kemerli kapıdan çıkıp salona giren Hornfly, olması gerekenden daha korkutucu olan o yarışma programı sunucusu sesiyle konuştu. "Chicago'dan Spencer Truedove, pusulanın her noktasından Robert Shamrock ve Malibu'dan Rebecca Crane, infazınıza hoş geldiniz. Yirmi bir yıl

Bundan bir süre önce, Cadılar Bayramı gecesi kuralları koyduk ve siz Şükran Günü'nde bu kuralları çiğnediniz. Alfa dedikleri aşağılık mürekkep balığı, iğrenç bir insan sever duygusal tarafından kurtarıldınız, Maple Grove gerçeğiyle ilgili anılarınızı bastırdı ve koruyucunuz oldu. Sana ulaşamadığımız uzaklardan geri dönerek kendi yıkımına neden oldun."

Papaz Larry canavarın tehdidi karşısında heyecanlandı. "Selam Beta! Selam Hornfly!"

Hornfly amigolara hitaben, "Siz eziklerden hanginiz arkadaşlarınızın yenmesini izlemenin dehşet ve korkusundan kurtulmak için önce kendisinin yenmesini tercih eder? Gönüllü var mı?"

"Tüm bunlara geçmeden önce," dedi Rebecca, "birkaç sorum var."

"Sorular mı? Bize soru sormaya hakkınız yok. Ölmeye hakkınız var, başka bir şeye değil."

Britta Rebecca'ya Harikalar Diyarı'ndaki Kırmızı Kraliçe'nin Alice gibi sinir bozucu bir çocuğa baktığı gibi bakıyordu. "Soru sormak için şansın vardı. Kimse seni bu şanstı mahrum etmedi. Binlerce aptalca soru sordun. Şimdi öleceksin ve oğlum artık senin kötücül etkinin altında kalmayacak, ki on dört yaşından beri böyle."

Rebecca çenesini meydan okurcasına kaldırarak, "Bay Hornfly'a soru sormadım, sadece size sordum. Çok sıkıcıydınız. Her ne şekilde olursa olsun, Beta sizden çok daha ilginç."

Britta Hornfly'a "Kafasını kopar," dedi.

Hornfly, "Bu Rebecca'dan hoşlanmıyoruz," dedi, "ama bize ne yapmamız gerektiğinin söylenmesinden de hoşlanmıyoruz. Onun kafasını koparacağız ama sadece hazır olduğumuzda. Ayrıca bize 'ilginç' dedi."

Rebecca, "Alfa'dan daha ilginç," dedi.

Spencer ve Bobby'nin ağzı açık bir şekilde Rebecca'ya bakıyorlardı ve bakışları bir bakışın ifade ettiğİ kadarını değil, sadece bunu ifade ediyordu: *Ne halt sen?*

Rebecca korkuyordu ama dehşete kapılmamıştı, bu onu şaşırtmıştı. Bu onu ayrıca endişelendiriyordu çünkü sadece korkudan ziyade kontrollü dehşet, zihni daha keskin hale getirir ve ölümcül bir karşılaşmada daha dikkatli olunmasını sağlardı. Dehşet cesareti yok etmezdi. Heather Ashmont, Judyface'ten kadrodaki herkesten daha fazla korkmuştu ama yine de ona karşı etkili bir şekilde direnen kahraman, hayatta kalan tek kişi oydu.

"Bilmek istediğim, bilmem *gereken* şey," dedi Hornfly'a, "Björn Skollborg'un kafasını nasıl bu kadar hızlı yediğin. O anda görebildiğim kadarıyla, büyük dişler söz konusu değildi."

Hornfly o kadar iğrenç bir canavardı ki yüz ifadelerini yorumlamak zordu ama gururla kabarıyor gibiydi. "Kemiği ve eti anında eritecek kadar yoğun bir asit üretiyoruz. Skollborg'un maddesi çözülürken bile onu içimize çektik. Bir damlası bile kaybolmadı. Hornfly gibi bir yapı, Eğlence Günü'nde insanlığı yok etmek içindir. Mümkün olduğunca ölümcül olacak şekilde tasarlanmıştır. Asit olayı da bu yüzden."

"Büyüleyici," dedi Rebecca. "Bir mantarın böylesine biyolojik mühendislik becerileri geliştirebileceği hiç aklıma gelmezdi."

"Bizler, muazzam bir beyne ve insanlığın yüzde doksanını öldürmeye hazırlanmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan binlerce yıllık muazzam bir entegre mantar kolonisiyiz."

Rebecca dehşetin onu alt edemediğini anlamaya başladı çünkü yakınında güçlü bir müttefik olduğunu hissediyordu. Bu ikna edici bir psişik algıydı, doğaüstü bir farkındalıktı, sadece bir önsezi değildi ve kesinlikle tek boynuzlu atların gerçek olduğu ve odaya zıplayarak gireceği gibi bir dilek de değildi. Elbette Bobby ve Spencer'ın varlığı ona cesaret veriyordu -sevgili dostlar bunu her zaman yapardı- ancak onlar yakınında *hissedeildiği* ve sonra daha da yaklaşan, giderek artan bir baskı oluşturan müttefik değildi.

Zaman kazanmak için, "Neden avatarınızın adı Wayne Louis Hornfly ya da sizin deyiminizle 'yapı'?" diye sordu.

"Kulağa hoş geldiğini düşündük," dedi Hornfly. "Sizce de kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Bundan nefret ediyorum," dedi Britta. "Mahşerin efendisi sevimli olmak istediğini söylememeli."

"Hornfly'," dedi Rebecca, "kulağa korkutucu geliyor, ama Wayne ve Louis yan evde yaşayan iyi çocukların isimleri olabilir. Korkutucu ve güzel isimleri bir araya getirince etkili ve akılda kalıcı bir isim oluyor."

"Teşekkür ," dedi Hornfly. "Şimdi, başka soru yok. Dokuz bin yıl boyunca sadece bir TV-sitcom kişinin sorularını yanıtlamak için zamanımızı beklemedik."

"Ben bir 'kişilik' değilim. Ben bir aktörüm."

Hornfly'a Britta şöyle dedi: "Bu onun pozisyonu, yani iddiası. Geçmişte de bu pozisyonu benimsemişti, ancak bunu inandırıcı bir şekilde savunduğunu henüz duymadım."

"Ayrıca," dedi Rebecca, "ben uzun metrajlı filmler de yapıyorum." Hornfly, "Uzun metrajlı filmlerden haberimiz var," diyerek onu temin etti.

"Superman, Aquaman, Batman ve Ant-Man gibi var olmayan yarı-tanrılara tapanların katıldığı dini ayinlerdir. Böyle bir yarı tanrıyı canlandırdınız mı?"

"Hayır."

Britta, yüzünün kalıcı bir özelliği haline gelecek kadar keskin ve sabit bir alaycılıkla Hornfly'a, "Kaltak *Yıldızlarla Dans*'a katıldı," dedi.

"Bu lanet olası bir yalan," dedi Rebecca ve bu bir yalandı. "O gerçek bir yıldız," dedi Bobby, "sadece bir ünlü değil."

Spencer, "O iyi, çok iyi bir oyuncu. Bu sektördeki herkese taş çıkartacak bir oyunculuk sergileyebilir."

"Doğru bir ifade var," dedi Britta.

"Daha önce hiç iyi bir aktris yemedik. Şimdi bir tane yiyeceğiz." Hornfly cesurca odaya girdi, içi süper yakıcı sindirim asidiyle doluydu ve onu kullanmaya hazırdı.

Bobby canavarın yoluna çıktı. "Hey, hey, !
Onu bırak," diye bağırdı.

Bobby, başkalarının yazdığı sayısız romanda rastlanan klişelerden ve sıkıcı anlardan kaçınan bir romancı olmasına rağmen, bu durumda bilgisayarın başına oturup zekice bir diyalog dizisi oluşturacak ya da canavara karşı inandırıcı bir saldırı tasarlayacak zamanı yoktu. Bu, klişelerin ve aptalca eylemlerin deyim yerindeyse alemin madeni parası olduğu gerçek hayattı. Hornfly onu öyle bir şiddetle kenara savurdu ki, ayakları yerden kesildi ve kanepeye çarptı, tiftik harikası arka ayakları üzerine devrildi ve devrilirken düştü, bir dizi dekoratif yastık üzerine dökülürken ve püskülleriyle onu hapsirme krizine sokarken, aşağılanma ürpertisi içinde salonun zeminine çakıldı.

"Selam Beta!" Papaz Larry haykırdı. "Hornfly'a selam olsun!"

Hornfly Rebecca'ya doğru yaklaşırken, "Bir sorum daha var," dedi.

"Size söylediğimiz gibi," dedi canavar ona, "daha fazla soru sormanıza izin yok. Zamanınız doldu. Zil çaldı. Kaybettiniz. Yemek vakti."

"Bu hiç adil değil. Büyüksün, korkutucusun falan ama hiç adil olmadığını düşünmemiştim. Şu ana kadar. Çok ."

Hornfly'ın turuncu gözleri karardı. Yüzü şaşkınlık ve incinmiş duygularla buruştu. "Biz adaletsiz değiliz."

"Bana bir soru sordunuz. Ben de sana cevap verecek kadar nazıktım. Bana öyle geliyor ki, bir soru daha sormama izin verilmesi adil olur."

Hornfly kıpırdayan saçlarını kaşıyarak, "Size hangi soruyu sorduk?" diye sordu.

"Süpermen gibi var olmayan bir yarı tanrıyı oynayıp oynamadığımı sormuştun. Sana oynamadığımı söyledim ve bu doğrudu."

Adam aşağıya, kızın gözlerinin içine baktı ve kız da cesurca onun gözlerinin içine baktı.

Britta, "Lanet olsun, kafasını koparın," diyene kadar salonda korkunç ve beklenti dolu bir sessizlik hakim oldu.

Sabırsız papaz bağırdı, "Heil Beta! Heil Hornfly! Kafasını kopar!"

Hornfly Rebecca'ya, "Bir tane daha. Bizi iki ya da üç kişiyle kandırmaya çalışmayın."

"Teşekkür ," dedi Rebecca. "Sana haksızlık ettiğim için çok özür dilerim ama o bunu hak etmiş görünüyordun. Merak ettiğim şey şu. Eğlence Günü geldiğinde, ki bu aslında bir yıl ya da daha fazla sürecek, gezegeni kurtarmak için insanlığın yüzde doksanını öldürecek ama yüzde onunu daha az nüfuslu bir dünyada hayatın tadını çıkarmaları için bırakacaksınız. Bu yüzde ona Papaz Larry ve Profesör Hernishen de dahil olacak. Şimdi, senin yalancı olmadığını biliyorum. Ölümsüz olan ve müthiş güçlere sahip kırk sekiz bin tonluk zeki bir mantarın yalan söylemesine gerek yok. Bana doğruyu söyleyeceğinden hiç şüphem yok. Eğlence Günü sona erdiğinde, bu ne kadar uzun olursa olsun, yüzde onluk kısmın daha ne kadar yaşamasına izin verilecek ve onlarla ne yapacaksınız?" "İki bölümlü bir soru sordunuz," dedi Hornfly, "ama bu adil. Her iki kısma da cevap verene kadar sizi yemeyeceğiz. Bu noktada, yüzde onluk kısmın üç ay boyunca canlı tutulacağını düşünüyoruz, ancak yapılması gerekenleri iki ay içinde gerçekleştirebilmeyi umuyoruz. Anlamak zorundasınız o hiçbir şey . Bu ölçek var hiç teşebbüs edildi Daha önce,Yani bizim program o kesin olmaktan ziyade yaklaşık bir değerdir. Yüzde onluk kısımdan en ilginç bin tanesini seçmeyi planlıyoruz. örnekler. Daha sonra geri kalanları yiyip bitireceğiz."

"Bu çok ve tamamen yanlış," dedi Papaz Larry. "Bu, bu, bu ahlak dışı, çirkin bir şey."

Belki de hayatında ilk kez Britta'nın nutku tutulmuştu.

Hornfly sözlerine şöyle devam etti: "Binlercesi askıya alınacak ya da belki de bir müzede sergilenmek üzere büyük koruyucu kavanozlara konulacak, böylece asla

türünüzün ne kadar iğrenç ve itici olduğunu unutun. İşte. Sorunuzu şu anda cevaplanabileceği kadarıyla cevapladığımıza inanıyoruz."

Rebecca'nın, yaklaşmakta olan bir fırtınanın ilk şimşek çakmasına doğru oluşturduğu baskı gibi, kısmen artan bir baskı olarak algıladığı bir müttefikin varlığı her geçen saniye daha da güçleniyordu, ancak mantar karşıtı SWAT ekibi ortaya çıkmadı. Zihni onun için en yüksek hızda dönüyordu, ki bu herhangi birinin zihninin yarışabileceği kadar hızlıydı, ancak canavarın ölümcül niyetini engelleyebileceği herhangi bir yol göremiyordu - hatta Heather Ashmont bile.

Hornfly ellerini kızın omuzlarına koymuş ve garip bir güçle kızın kendisinden uzaklaşmasını engellemişti. Nefret dolu yüzünü onunkine doğru indirdi ve ağzı neredeyse kafası kadar genişleyene kadar genişledi, genişledi. O açgözlü deliğin arka tarafında, boğazdan dışarı doğru soğanlı bir bez yükseliyordu; bu bezin, eti ve kemiği anında eritebilen asidi içeren bir kese olduğuna şüphe yoktu.

Rebecca, dünyayı vebadan kurtaran adanmış bir epidemiyoloğu ya da zar zor konuşabilen ama harika senfoniler yazma yeteneğine sahip aptal bir bilgini (ki bu muhtemelen Oscar alacağı türden bir roldü) oynama fırsatı bulamayacağı için pişmanlık duydu. Zihni çok hızlı çalıştığı için, amigolarını bir daha göremeyeceği, Ernie'yi kurtaramayacağı, Bobby ile evlenemeyeceği, çocuk sahibi olamayacağı ya da Spencer'ı domuz şapkası olmadan da yakışıklı, cana yakın ve başarılı olabileceğine ikna edemeyeceği için pişmanlık duyacak zamanı da vardı.

Belki de asit kesesinin patlamasından dört saniye önce ve eriyen kafasının Hornfly'ın midesine çekilmesinden yedi saniye önce, karşılıklı duvarlara yerleştirilmiş iki ısıtma menfezi bağlantılarından patladı. Kanaldan, anladığımız kadarıyla mantar çamurundan oluşan dokunaçlar fışkırdı. Kırbaç gibi hızlıydılar, salonun ortasına ulaşana kadar uzuyorlardı.

ve Rebecca'ya dokunmadan Hornfly'ın etrafını sardılar. Onu Rebecca'dan kopardılar.

Beta avatarı korku, şok ya da sadece şaşkınlık nedeniyle Wayne Louis Hornfly'ın şeklini koruyamadı. Belli belirsiz insansı bir varlığa dönüştü ve muhtemelen Ernie'yi pencere koltuğundan indiren balçık canavarına benziyordu. Öfkeli dokunaçlar bir anda iğrenç yarattığı parçalara ayırdı; parçalar sağa sola savruldu. Ernie'nin bodrumundaki deri değiştirenler gibi, bu çamur yığınları da sürünmeye, kamburlaşmaya ve kaymaya başladılar; bu kez ana kütleye yeniden katılma niyetiyle değil, Alfa'nın gazabından kaçma telaşıyla. Sandalyelerin ve masaların altına, bir bitki sehpasının arkasına, küçük bir köşe masasının diz boşluğuna saklanmaya çalıştılar. Daha önceki deri değiştirmelerinden daha hızlıydılar ama yeterince hızlı değillerdi. İki kalın dokunaç bir düzine ince uzantıya bölündü ve odanın her yerinde hızla orayı burayı araştırdı. Çaresizce kaçan her Hornfly parçasını buldular, kavradılar ve emdiler, sonra da kanalın içine çekildiler.

Bobby Rebecca'nın yanına gelerek onu kollarına aldı ve bir an için ona sıkıca sarıldı. O da Spencer'a gitti ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. Spencer ve Bobby birbirlerine sıkıca sarıldılar ve sonra işleri bitti.

Amigolar birlikte sessizce durup Papaz Larry ve Britta Hernishen'e baktılar. Rahip ve profesör de onlara bakıyordu; kötü kalpli çift az önce gördüklerinden ve anlatılanlardan hiçbir şey öğrenmemiş gibi görünüyordu.

Rebecca, "Siz çok kötü insanlarsınız," dedi.

Bobby, "Birbirinizi hak ediyorsunuz," dedi.

Spencer, "Kendimizi göstereceğiz" dedi.

Yaptım.

BEYAZ AT, SIYAH ŞAPKA

Saint Mark'ın papaz evinden çıktıklarında güneş hâlâ Maple Grove'u öğleden sonrasının altın ışığıyla yıkıyordu çünkü amigolar Nelsoneer'ların geldiğini görebildikleri zaman Harriet Nelson Lane'in son bloğuna dönmeyi tercih ediyorlardı.

Spencer'in gençlik yıllarında yalnız yaşadığı evin ikinci katında Bobby katlanabilir yatağı duvardan çıkardı.

Ernie iki gün önce hastanede ona giydirdikleri kıyafetleri giymiş bir şekilde orada yatıyordu. Uyanıktı ve sabırla taburcu edilmeyi bekliyordu. Dışarı çıkarken şöyle dedi: "Merhaba çocuklar! Alfa biraz önce hafızamı okumayı bitirdi, beni uyandırdı ve geri döndüğünüzden beri olan her şeyi anlattı. Çılgınca, değil mi? Tamamen çılgınca. Annem hepinizin ölmesini istediği için üzgünüm ama onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz."

Rebecca ona sarıldı, Bobby ona sarıldı, Spencer ona sarıldı ve hep birlikte kucaklaştılar ve sonra kapı çalmadan ve komşular yiyeceklerle gelmeden önce oradan çıktılar.

Ernie'nin evine vardıklarında gece henüz çökmemişti. Hastaneye yatırılmadan önce banyo yapmamıştı ve kendini kirli hissediyordu.

Ernie hızlı bir duş alıp yeni kıyafetlerini giyerken, diğer üç arkadaş mutfakta toplandı.

Rebecca her şeyi antiseptik bir solüsyonla silmeye karşı koymaya çalıştı ve bu dürtüsünü kontrol edebildiğini fark etti.

Ernie tekrar ortaya çıktığında, "Açlıktan ölüyorum. Adorno'da akşam yemeğine ne dersin?"

Bu hepsinin kulağına hoş geliyordu ama tam o sırada lavabonun giderinden kulağa hoş gelen bir ses onlara seslendi. "Hey yukarıdakiler, benim, Alfa. Korkmayın." Lavabo giderinden bir yığın mantar çamuru fışkırdı, tezgâhın üzerine döküldü ve yere yığıldı.

Başlangıçta gereksiz bir malzeme hacmi gibi görünüyordu, ancak sonra kendini beyaz bir ata dönüştürdü ve hacmin gerekli olduğu kanıtlandı. Atın ağzından, kanalizasyondan ilk konuşan ses geldi. "Bildığınız gibi, insanlardan biri gibi davranarak onları kandırmayı ahlaki açıdan sakıncalı buluyorum. Türünüze saygı duyuyorum. Sizleri seviyorum. Bu yüzden düşündüm ki... şey, bir at. Atlar çok güzeldir. Bu gerçek bir at değil. Burada mutfağa sıçmayacak. Bir at senin için uygun mu?"

Dört amigo bir atın iyi olacağı konusunda hemfikirli.

"Olay şu," dedi at. "Ernie'nin anılarını okumaya başladığımda derinden etkilendim. Derinden, çok derinden etkilendim. Çok acı çekmiş ama hayata aşık bir iyimser olarak kalmış. Başına gelen hiçbir şey için kin tutmuyor. Ernie'nin annesine karşı bile kin beslemesi mümkün değil, bu da benim kitabımda onu bir aziz yapıyor. Ernie'nin anıları sayesinde hepinize aşına oldum, derinden aşına oldum ve derinden etkilendim. Benimle misiniz?"

Amigolar onunla birlikte olduklarını söylediler. Son iki günde yaşadıklarından sonra, bir atla sohbet etmekte hiç de garip bir şey bulmadılar.

"Hepinize aşık oldum," dedi at. "Romantik aşktan bahsetmiyorum. Ne de olsa ben bir mantarım. Platonik aşk. Ama çok derin bir platonik aşk. Sizler özel insanlarsınız. Şu anda gerçek gözyaşları dökebilseydim dökerdim ama sadece sahte gözyaşları dökabiliyorum.

ve bu doğru olmaz. Bu saygısızlık olur, özellikle de gözyaşları bir attan geldiği için. Lütfen sevgimi ifade etmem konusunda kendinizi garip hissetmeyin. Ben yaşlı bir yumuşağım, çok yaşlı bir yumuşağım ve ben böyleyim işte."

Amigolar ona kendilerini garip hissetmediklerini ve aslında duygulandıklarını söylediler. Birinin sizi önemseydiğini duymak her zaman bir lütuftu, bu kişi insan olmasa bile.

"Yıllar önce bir hata yaptım," diye itiraf etti at, "kilisenin bodrumunda gördüklerin ve Hornfly ile karşılaşmalarınla ilgili anılarını bastırma cüretini gösterdiğimde. Beta'yı korumaya çalışmıyordum. Kim korur ki? Sadece kendimi enstitüdekiler dışında başkaları tarafından keşfedilmekten korumaya çalışıyordum. Temelde utangaç biriyimdir. Şöhret ihtimalinden nefret ederim. İnsanları severim, insanlara taparım, ama benimle konuşmak umuduyla bu dört bin dönümlük arazide dolaşan büyük kalabalıklar fikri Çok utanırdım. Ama anılarınız bastırıldığı için nevrotik oldunuz. Nevrotik olduğunuzun farkında mısınız?"

"Bir şeyler ," diye itiraf etti Rebecca.

At dedi ki, "Bobby, durmadan dünyayı dolaşıyorsun, hiç durulmuyorsun. Bir şeyden kaçırıyorsun ama ne olduğunu bilmiyorsun."

"Artık biliyorum," dedi Bobby. "Hornfly'dan. Beta'dan. Artık bunu geride bırakabilirim."

"Sen, Rebecca, her zaman bir şeyleri fırçalıyorsun çünkü olanlar seni kirli hissettiriyor. Kendini kirli hissetmen *gerektiği* için değil, hatırlayamadığın ve bu nedenle gerçekte olanlardan daha kötü şeyler hayal ettiğin için. Spencer, neden o siyah şapkayı haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati takırıyorsun?"

Spencer sevgiye benzer bir şeyle bir eliyle şapkasının tepesini okşadı. "Bu benim imajımın bir parçası,

beni unutulmaz kılıyor. Bu olmadan, mobilyaların arasında kaybolan bir insan olurum."

"Tamam o zaman," dedi at, "bunun anılarını bastırmamla hiçbir ilgisi yoktu. Çünkü baban sana durmadan beyaz ekmek kadar sade ve bir kabaktan daha az ilginç bir kişiliğe sahip olduğunu söylüyordu. Bunun için suçlanacak kişi ben değilim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ama lütfen şapkadan kurtul. Baban ahmağın tekiydi. Hâlâ da öyle. Hapisteki bir ahmak."

Ernie dedi ki, "Peki ya ben? Benim nevrozlarım ne?" "Sende hiç yok. Sen en tatlısın, en Karmaşık olmayan bir ruh. Anılarınız olumsuz duygularla renklenmemiş. Ama kendine bir ana kuzusu olma izni vermişsin ve o gerçekten kötü bir ana. Ondan uzaklaşmalı ve uzak durmalısın. Evini sat, Maple Grove'dan ayrıl, dostlarının yanında yaşa ve harika şarkılarını yaz."

"Ziyarete gelecek misin?" Ernie sordu. "Belki bir at olarak değil, en azından o kadar büyük bir at olarak. Bu garip olurdu. Belki bir kuş?"

"Ne benim ne de Beta'nın avatarlarımızı büyüttüğümüz bu yerin ötesinde kontrol etme gücümüz yok," dedi at üzüntüyle. "Ama zaman zaman gülümseyen bir mantar emoji alırsanız, kimin gönderdiğini bilirsiniz."

Rebecca ata yaklaştı ve bir elini atın muhteşem boynunda gezdirdi. "Neden Beta 'biz' ve 'bize' derken sen kendinden 'ben' ve 'bana' diye ?"

"Beta, kolektivizmi destekleyen faşist-komünist bir mantardır. Ben ise özgürlüğe büyük saygı duyan bir mantarım. Maple Grove üzerinde uzun süre mücadele edeceğiz - burada olmak istememeniz için bir başka neden. Beta yıkıcı olacak. Yapıcı olmak için elimden geleni yapsam da, şüphesiz hatalar yapacağım. Beynim enstitünün tahmin ettiği gibi iki buçuk ton değil, iki buçuk ton ağırlığında. Yavaş yavaş büyüyüyoruz. Beynim iki buçuk ton ağırlığa ulaşana kadar iki yüz altmış yıl geçeceğini söylemekten utanıyorum.

yarım ton. Bu kasabayı suçtan arındırarak şimdiye kadar doğru olanı yaptığıma inanıyorum, ancak beynim henüz olması gerektiği kadar büyük olmadığı için, Harriet Nelson Lane'in son bloğunda yaşayanlar arasında çok yoğun bir topluluk hissi uyandırdığımdan şüpheleniyorum."

"Bu konuda haklı olabilirsin," dedi Bobby.

"Ancak," dedi Rebecca Alfa'ya, "genel olarak harika bir iş çıkardınız."

Spencer ve Bobby aynı anda, "Muhteşem bir iş," dediler.

"Kimse daha iyisini yapamazdı," dedi Ernie.

At başını eğdi, övgü karşısında alçaldı. "Ah, kahretsin."

Rebecca mutfak adasındaki meyve kâsesinden bir elma koparıp ikram etti.

Alfa neyle beslenirse beslensin, elmayla beslenmiyordu ve kendisini bir avatar aracılığıyla beslemiyordu. Bununla birlikte, amigolar ve mantar bunun pek çok şeyi sembolize eden bir hareket olduğunu anladılar, aslında hikayenin bu son noktasında hepsini sıralamaya başlamak için çok fazla. At olmayan atın, kesinlikle elma olan elmayı yediğini söylemek yeterli olacaktır. Rebecca kaseden başka meyve almadı, çünkü bir sembolik elma onun amacını anlatmak için yeterliydi.

Bu, amigolar için atın etrafını sarmak ve ona veda etmek için ideal bir an gibi görünüyordu, bunun üzerine at bir kez daha mantar çamuruna dönüşecek ve lavabo gideri yoluyla Alfa'ya geri dönecekti.

Belli ki pek de uygun bir zaman değildi, çünkü atın söyleyecek bir şeyleri daha vardı. "Sevgili dostlarım, yarından sonra da şehirde kalırsanız Beta size zarar vermenin bir yolunu bulabilir. Her zaman entrikalar çevirir. Beta sekiz bin yıl önce şeytana dönüştü ve bir şeytani mantar kurtarma programına katılması pek olası değil. Ayrıca, kötü mantarları kurtarma programı diye bir şey yok. Sizi yirmi dört saat boyunca güvende tutacağım, bundan emin olabilirim. Adorno'da harika bir yemeği yiyin ve Spreading Oaks'ta iyi bir uyku çekin.

Motor Hotel, ama yarın öğleden sonra buradan acele gidin. Enstitüye Beta'nın onları yakaladığı ölümcül ayak mantarı için bir tedavi sağladım bile, ama bundan sonra ne olacağını asla bilemezsiniz."

Şimdi amigolar atın etrafını sarmış ve ona sarılmışlardı. Muhteşem at avatarı bir kez daha mantar çamuruna dönüştü ve arkadaşlarını duygusal olarak bitkin bırakarak lavabo giderinden Alfa'ya geri döndü.

Ernie motel yerine burada uyumalarını önerdi. Onlara yetecek kadar yatak odası vardı.

Bu davet, genç ve inek oldukları zamanlarda Maple Grove'un pitoresk sokaklarında sık sık yürüdükleri gibi Adorno'ya yürümelerine izin verdi. Kasabanın güzelliğinin tadını tam olarak çıkarabilmeleri için, henüz öğleden sonraydı, her şey altın ışığıyla yıkanıyor, evlerin Viktorya dönemi mimarisi rahatlatıcı bir istikrar ve zamansızlık hissi veriyordu.

AMIGOS

On altı ay sonra, Güney Kaliforniya'da güneş, Dünya'nın dönüş ve devinim tablolarının öngördüğü gibi doğdu ve battı. O Şükran Günü'nde amigoların hayatında her şey normaldi. Ernie ve Spencer sabahın geç saatlerinde, günü akşam yemeği için bir ziyafet hazırlayarak geçirmeyi planladıkları Rebecca ve Bobby'nin evine doğru yola çıktılar. Dördü de birbirlerine on dakika mesafede yaşıyordu.

Bu vesileyle, onların hikayesini takip eden hiç kimse herhangi bir çeşit canavar ya da herhangi bir derecede ölüm kalım dramı beklememelidir. Bu artık onları ilgilendirmiyor, çünkü onlar çocukluk canavarlarını aşmış ve kendilerini açıklamak zorunda kalmadan kendileri olabilecekleri, bildiklerinden cesaretleri kırılmadan kendilerini tanıyabilecekleri bir yere ulaşmış şanslı kişiler arasındalar.

Büyük romancı Thomas Hardy (daha önce bahsetmiştik), dostluğun değerini ve ortak şeylerde bulunabilecek neşeyi takdir etmesini sağlayan cömert ve nazik bir kalbe sahip olmasına rağmen, bu basit buluşmada fazla malzeme bulamazdı. Thomas Hardy'nin külleri Westminster Abbey'deki Şairler Köşesi'ne konuldu, ancak kalbi Dorsetshire'da, o manzarada ve yazılarında yücelttiği insanların arasında gömüldü.

Robert Shamrock-Bobby the Sham- bir gün tek bir yere defnedilecekti. Maple Grove olmaz. Maple Grove olmayacaktı.

Amigolar daha onlarca yıl yaşamayı bekliyorlardı ama Harriet Nelson Lane'in sonunda yaşayan bazı sakinlerden ilham almışlardı; kendilerine ve gelecek yıllarda birlikte hayat kuracakları sevdiklerine yetecek kadar mezar yeri satın aldılar.

Çocuklukları ve ergenlikleri boyunca, karanlıkta kimsenin yaşamadığı ya da onlarla birlikte yaşayanların, rüzgârlı bir ovada ya da dünyanın uzak tarafındaki bir limanın rıhtımında geceleyin karşılaşılan isimsiz ve yalnız bir figürden daha az yabancı olmadığı evlere gitmekten korktular. Dostluk tür sevgidir ve amigolardan birinin yalnız olduğu gecelerde bile dostluklarının ışığında yaşarlar. Bu dünyadaki günlerimizin sonunda, her birimiz karanlıktaki evimize, bilemediğimiz şeylere gideriz. Bu yolculuğun olasılığı korkutucudur, ancak sevmiş ve sevilmişsek, yalnız gitmeyiz. Işığın ve onu bizimle paylaşanların anısıyla gideriz ve eğer umudumuz yersiz değilse, ışıktan ışığa gideriz. Bakın, canavar yok.

YAZAR HAKKINDA

Uluslararası çok satan yazar Dean Koontz, *Atlantic Monthly*'nin kurgu yarışmasını kazandığında üniversite son sınıftaydı. Yazmayı hiç bırakmadı. Koontz, *The Bad Weather Friend*, *After Death*, *The House at the End of the World*, *The Big Dark Sky* kitaplarının ve on dördü bir numara olmak üzere yetmiş dokuz *New York Times* çoksatan kitabının yazarıdır: *One Door Away from Heaven*, *From the Corner of His Eye*, *Midnight*, *Cold Fire*, *The Bad Place*, *Hideaway*, *Dragon Tears*, *Intensity*, *Sole Survivor*, *The Husband*, *Odd Hours*, *Relentless*, *What the Night Knows* ve *77 Shadow Street*. *Rolling Stone* tarafından "Amerika'nın en popüler gerilim romancısı" olarak nitelendirilen Koontz'un kitapları otuz sekiz dilde yayımlanmış ve dünya çapında beş yüz milyondan fazla satmıştır. Pennsylvania'da doğup büyüyen Koontz, şimdi eşi Gerda, golden retriever cinsi köpekleri Elsa ve altın tavukları Trixie ve Anna ile birlikte Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.deankoontz.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

